Josip Pečarić:
HRVATSKA PJESNIKINJA MALKICA DUGEČ

Josip Pečarić

HRVATSKA PJESNIKINJA MALKICA DUGEČ

Zagreb, 2025.

KAZALO

UVOD 9
SVE JE UČINILA ZA HRVATSKU, A ONDA SE U NJU NIJE MOGLA VRATITI 13
HRVATSKA ISELJENIČKA KNJIŽEVNICA MALKICA DUGEČ PROSLAVILA 90. ROĐENDAN 18
PREMINULA MALKICA DUGEČ, KNJIŽEVNICA DHK H-B KOJA JE BILA PROGONJENA ZBOG PODRŠKE HRVATSKOM PROLJEĆU 21
U STUTTGARTU UMRLA HRVATSKA KNJIŽEVNICA MALKICA DUGEČ 23
PREMINULA JE MALKICA DUGEČ: OTIŠLA JE HRVATSKA KNJIŽEVNICA KOJA JE DESETLJEĆIMA ŽIVJELA I STVARALA U NJEMAČKOJ 26

MALKICA DUGEČ U MOJIM KNJIGAMA 28
A. PEČARIĆ AND J. PEČARIĆ, STROSSMAYEROVA OPORUKA, HAZU, ZAGREB, 2002. 28
HRVATI U CRNOJ GORI 28
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008. 43
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA 43
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009. 56
NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI 56
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013. 64
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA! 64
APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA! 67
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH 73
'AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU', ZAGREB, 2014. 83
OTVORENO PISMO 83
PRILOG: PREDSJEDNIČKI IZBORI: PEČARIĆ I TOMAC POZIVAJU DESNICU DA PODRŽE ISTOG KANDIDATA 96
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. 97
OTVORENO PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI BOŽIDARU ALIĆU 97

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. 105
MALKICA DUGEČ, GLASOM ŽIVIH 105
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015. 107
PISMO HAZU 107
MALKICA DUGEČ: U IME ISTINE 118
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016. 119
ČESTITKE 119
OTVORENO PISMO USTAVNOM SUDU RH 123
J.PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017. 131
KRENULO JE (2) 131
ZAŠTO BI TREBALO PODRŽATI KARAMARKA? 136
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017. 140
USTAVNOM SUDU RH JE DOMOVINSKI RAT ZAPRAVO "POTICANJE MRŽNJE NA TEMELJU RASNE, NACIONALNE I VJERSKE PRIPADNOSTI" 140
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017. 150
PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR 150
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, DRUGO PROŠIRENO IZDANJA, ZAGREB, 2017. 178
MALKICA DUGEČ, ŽIVIO SI, BORIO SE ZA MIR, VJERU, NE ZA ČASTI, NE ZA BLAGA 178
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018. 180
PISMO MALKICE DUGEČ 180
MALKICA DUGEČ, I USPRKOS ZLIMA SVIMA 181
POVIJEST SE NE BRIŠE! 183
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018. 185
MALKICA DUGEČ, TKO TO PRAVO IMA? 185
ČIŽEK I PEČARIĆ 188
J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018. 193
ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA 193
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018. 202
MALKICA DUGEČ, JUTROS JE ZORA PROPLAKALA 202
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019. 203
ODGOVOR G. DAMIRU BOROVČAKU 203
ISPRIKA ZBOG ZABORAVA 207
NAZDRAVICA 208
DVA DJEČAKA 209
MALKICA DUGEČ – ŽIVOTOPIS 210
M. DUGEČ I J. PEČARIĆ, VJENCESLAV ČIŽEK, ZAGREB, 2019. 212
ZADNJA PJESMA VJENCESLAVOVA 212

ČIŽEK DOKTORU KORSKOM (PISMO) 213
PREKRIVEN ZVIJEZDAMA 214
VJENCESLAV ČIŽEK - ČOVJEK I PJESNIK 216
ŽIVOT I DJELO HRVATSKOG PJESNIKA VJENCESLAVA ČIŽEKA 220
BUNTOVNI SANJAR – TRAGOM POLITIČKIH PORUKA PROF. VJENCESLAVA ČIŽEKA 236
PREMA SRETNIJOJ HRVATSKOJ 149
VJENCESLAV ČIŽEK - MISLI UZ 10. OBLJETNICU SMRTI 252
LJUDSKO LICE ISTINE 261
VJENCESLAV ČIŽEK - JEDAN ŽIVOT ZA HRVATSKU 262
RANILA ME PJESMA 274
HRVATSKA POGAČA 275
DO ZADNJEGA DAHA 276
PJESMA O VJENCESLAVU ČIŽEKU 277
NAD ODROM PROF. VJENCESLAVA ČIŽEKA 279
VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020. 282
DRAGI PRIJATELJI 282
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020. 287
ZAHVALA ZA STOTU KNJIGU 287
ZAHVALA HRVATSKOJ KNJIŽEVNICI MALKICI DUGEČ I NE SAMO NJOJ 288
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGE „VJENCESLAV ČIŽEK“ 291
ĐURO VIDMAROVIĆ, ZBORNIK PRILOGA O VJENCESLAVU ČIŽEKU 297
MATE KOVAČEVIĆ, MALKICA DUGEČ - JOSIP PEČARIĆ, VJENCESLAV ČIŽEK, VLASTITA NAKLADA I HRVATSKI SVJETSKI KONGRES, ZAGREB, 2019. 302
PRALJAK I ČIŽEK 306
MILJENKO STOJIĆ, CRTNUH, O ONOMU KOGA TEK UPOZNAJEMO 310
SRETAN IMENDAN! 312
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020. 314
JOŠ JEDNO U NIZU PISAMA RAVNATELJU HRT-A 314
STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, ZAGREB, 2020. 316
STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, ČIŽEK – HRVATSKI MANDELA 316
MATE KOVAČEVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020. 343
UVOD 343
VJEKOSLAV KRSNIK, ZAGREB, 2021. 344
JOSIP PEČARIĆ, JE LI PREMIJER PLENKOVIĆ IZDAJNIK? 344
DON ANĐELKO KAĆUNKO, ZAGREB, 2021. 352
PORFIRIJEVA DALEKOVIDNICA 352
HOS, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 369
GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGA *TRI HRVATSKA KNJIŽEVNIKA* 369
BRAĆA FRA ŠITO I VALENTIN ĆORIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 374
FRA ŠITO ĆORIĆ – ŽIVOTOPIS 374
M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, KOPRIVNICA, 2021. 380
PROF. DR. SC. NEVEN ELEZOVIĆ, ZAGREB, 2021. 390

PANIKA U HRVATSKOJ I SRBIJI ZBOG ZNANSTVENOG DOKAZA O JASENOVAČKOJ LAŽI 390
PROF. DR. SC. DARKO ŽUBRINIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 396
DARKO ŽUBRINIĆ: BOKA KOTORSKA 396
MOJA ANKICA II., ZAGREB, 2024. 429
LICEMJERNI KANDIDATI ZA AKADEMIKE 2. 429
BOKELJSKI HRVATI NA FACEBOOKU 440
ANKICA PEČARIĆ, DR. JOSIP PEČARIĆ, THE POSITION OF CROATS AND CATHOLICS IN MONTENEGRO FROM THE ST. JEROME CASE UNTIL TODAY 445
BOKA KOTORSKA I BOKELJI, DRAGOVOLJAC.COM., 2025. 459
UVOD 459
JOSIP STJEPANDIĆ I THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025. 461
ODGOVOR JOSIPU STJEPANDIĆU 461
PROF. EMER. DR. SC. VINKO GRUBIŠIĆ, DOPISNI ČLAN HAZU, DRAGOVOLJAC.COM., 2026. 467
PISMA 467
MINISTARSTVO DROBILIČARA, DRAGOVOLJAC.COM., 2026. 478
PISMO ROMANU LELJAKU 478
PO BRANITELJIMA NISAM OMILJENI OSIM MINISTARSTVU DROBILIČARA I (NE)HRVATSKOM MINISTARSTVU KULTURE 491
JOŠ JEDNA PETICIJA ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA 496

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS 511

UVOD

Napustila nas je moja draga prijateljica i suradnica Malkica Dugeč.
S njom sam napisao i knjigu o našem zajedničkom prijatelju Vjenceslavu Čižeku što se i spominje u tekstu DHK Herceg Bosne:
M. Dugeč i J. Pečarić, Vjenceslav Čižek, Zagreb, 2019. str. 222.
Živjela je u Njemačkoj, ali cijeli njen život je bio samo ljubav prema hrvatskom narodu i Hrvatskoj.
Zbogom draga prijateljice i hvala Ti na svemu.

Josip Pečarić

Ovako sam reagirao dajući na Facebooku obavijest Društva književnika Herceg Bosne o smrti njihove članice.
Ova knjiga je jedna u nizu mojih knjiga o velikim hrvatskim domoljubima koji su svojim djelovanjem to zaslužili.
Hrvatska pjesnikinja Malkica Dugeč je posebno značajna za nas Hrvate iz Boke kotorske.
U prošloj državi učinjen je memoricid kada smo bili u pitanju mi Hrvati iz Boke kotorske. Dolaskom u Zagreb bio sam iznenađen spoznajom o nepoznavanju samog postojanja Hrvata u Boki kotorskoj i našeg velikog povijesnog i kulturnog doprinosa hrvatskom narodu.
Zato sam ja prvi svoj tekst pisao o hrvatskom pjesniku i mučeniku Vjekoslavu Čižeku koji je živio kao politički azilant u Njemačkoj, a u Hrvatskoj se za njega nije znalo. Poslao sam ga u Hrvatsko slovo i nije bio odmah objavljen. Prvo su mi objavili drugi tekst koji nije bio o Boki - radilo se o Tuđmanovom prijedlogu da Jasenovac bude zajednički spomenik i onima koji su tu ubijani tijekom Drugog svjetskog rata, i onima poslije njega: Jasenovac i današnja politika *Hrvatsko slovo, 23.08.1996.* - pa tek taj o Čižeku. S druge strane shvatio sam da je dobro pisati i o drugim temama kojom se pritiskalo Hrvate i Hrvatsku.
Logika je bila jednostavna: Ako mi se vjeruje kada pišem o tome vjerovat će mi i kada pišem o Boki.
Tako se dogodilo da moja prva knjiga nije bila o Boki već o Jasenovcu koju sam napisao 1998. na poziv ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest i bila je odgovor

na knjigu ravnatelja i utemeljitelja Muzeja žrtava genocida iz Beograda „Tuđmanov Jasenovački mit“:
J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konclogorima, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 1998.
Tek druga moja knjiga je bila o Boki:
J. Pečarić, Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Zagreb, 1999.
A nitko nije više pisao ili mu posvetio svoje tekstove i pjesme o našem Bokelju Vjenceslavu Čiževeku od Malkice Dugeč.
Iako smo napisali zajedno knjigu o Čiževeku ova knjiga pored tih njenih tekstova sadrži i niz tekstova u kojima se spominje i sama ta knjiga, ali govori i o njenoj suradnji sa mnom.

Dhk Herceg Bosne
Preminula članica DHK HB Malkica Dugeč

Malkica Dugeč, članica DHK HB, preminula je 15. rujna 2026. u Stuttgartu, Njemačka, u 91. godini života.

Malkica Dugeč rođena je u Zavidovićima 3. lipnja 1936. Pučku školu pohađala u Sarajevu, maturirala u Zagrebu, gdje je na Filozofskom fakultetu diplomirala studij kroatistike. Kao profesorica hrvatskoga i ruskoga jezika radila je na školama diljem Hrvatske. Zbog javno iznošenih istina o hrvatskom jeziku, članstvu u Matici hrvatskoj, potpori Deklaraciji o nazivu i položaju hrvatskoga književnoga jezika (1967.) i Hrvatskom proljeću, morala je 1972. sa suprugom prof. Božom Dugečom emigrirati u Saveznu Republiku Njemačku, gdje je živjela do smrti i gdje je sudjelovala u kulturnom i političkom radu hrvatske političke emigracije. Bila je članica Društva hrvatskih književnika Herceg Bosne, Matice hrvatske (od 1970.), Društva hrvatskih književnika, Njemačkoga društva za kroatistiku u Bambergu, Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori (HAZUUD) te mnogih hrvatskih kulturnih udruga. Za rad na polju hrvatske kulture u izvandomovinstvu i u domovini dobila je brojne zahvalnice i diplome.

Svoje književne radove objavljivala je u gotovo svim hrvatskim emigrantskim glasilima u Europi i u svijetu, a od 1991. i u domovinskim časopisima te objavljivala i knjige u slobodnoj Republici Hrvatskoj. Pjesme su joj prevođene na strane jezike. Dobitnica je književnih nagrada Dubravko Horvatić, Antun Branko Šimić i Fra Lucijan Kordić. Uvrštena u antologije i leksikone: Š. Š. Ćorić: 45 hrvatskih emigrantskih pisaca – prinos za povijest književnosti u Hrvata; Hrvatski biografski leksikon; M. Blažeković: Bio-bibliografski leksikon suradnika Hrvatske revije; A. Selak: Cvrčak u boriku – poezija i proza (Hrvatska revija u egzilu 1951.-1990.); Mila si nam ti jedina – hrvatsko rodoljubno pjesništvo od Baščanske ploče do danas; M. Mađer: Leksikon članova DHK – Ususret stogodišnjici Društva 1900. – 2000.; Z. Kordić i K. Šego: Mnogoglasje – Suvremeno hrvatsko pjesništvo Bosne i Hercegovine; K. Nemec: Leksikon hrvatskih pisaca; M. Marjanović: Leksikon hrvatskih književnika Bosne i Hercegovine od najstarijih vremena do danas; Z. Kordić: Jezik i hrid – Pisana riječ članova DHK HB; D. Horvatić i S. Sučić: Dunav u hrvatskom pjesništvu od srednjovjekovlja do danas; Krist u hrvatskom pjesništvu – antologija duhovne poezije; Hvaljen budi, Gospodine moj – Sveti Franjo u hrvatskom pjesništvu; V. Grubišić, Z. Kordić i K. Šego: Dreams dreamt long ago (Davno sanjani snovi) – hrvatsko pjesništvo Bosne i Hercegovine 20. stoljeća; B. Pilaš: Zlatni snovi – izbor hrvatskog pjesništva za djecu; Hrvatska književna enciklopedija.

Zasad nisu poznati detalji o nadnevku pokopa.

Objavila je djela: Crveni biseri, pjesme, Požega, 1960.; Zemlja moja – nebo moje, pjesme, München – Barcelona, 1984.; Stoppt den Krieg in Kroatien, 1991.; Neobična žena u neobičnu vremenu: uz Pjesme Vere Korsky, 1994.; Kriška dobrote, pjesme, Zagreb, 1994.; Sve dalje od sebe, pjesme, Zagreb, 1996.; S Hrvatskom u sebi, pjesme, Zagreb, 1998.; Kroz pukotinu neba, haiku, Zagreb, 1999.; Žudnja za smijehom, pjesme, Zagreb, 2000.; Zipka, pjesme, Zagreb, 2001.; Domaće zadaće, epistolarno-novelistička proza, Zagreb, 2001.; Buntovni sanjar: tragom političkih poruka prof. Vjenceslava Čižeka, 2001.; O kamenu poj, pjesme,

Zagreb, 2002.; Nismo spremni robovati(govori i eseji pokojnoga supruga B. Dugeča, s K. Katalinićem), Zagreb, 2002.; Izabrane pjesme 1953. – 2003., Zagreb, 2003.; Drhtaji ptica, pjesme, Zagreb, 2004.; Blatne kaljače; Nedovršena oprava; Neka mi ne klecnu koljena; Pred Gospodom, 2006.; Hrvatska se u riječ unjedrila, 2006.; Moć svjetla, pjesme, Zagreb, 2006.; U riječ unjedrena pjesme, Zagreb, 2007.; Tragovima bezdomnosti, pjesme, Zagreb, 2008.; Vijenac od plača i smijeha, sonetni vijenac, CD, Magistrale uglazbio Marijan Makar; uz Studijski orkestar i zbor pjevaju Evelin Novak i Đani Stipaničev, Stuttgart, Zagreb, 2008.; I cvijet može zaplakati, pjesme za djecu, Zadar, 2009.; Žigice vjere, pjesme, Zagreb, 2010.; Vom Winde gerissen / Vjetrom istrgnuta, pjesme na njemačkom j., 2010.; Suzama pečatim uspomene, digitalna stihozbirka u izdanju Ane Horvat, 2011.; Blagdan riječi hrvatske, pjesme o hodu hrvatskoga jezika, Zagreb, 2012.; Početak rasta u ljude, pjesme za djecu, Rešetari, 2014.; Vjenceslav Čižek, o životu i djelu hrvatskoga pjesnika i mučenika Vjenceslava Čižeka, s akademikom J. Pečarićem, Zagreb, 2019.; Anegdote – Iz tuđine i iz Domovine, Zagreb, 2019.; Slobodna misao, pjesme, Zagreb, 2019.; Krik iz magle – Pjesme u doba korone, Zagreb, 2021.; Za dane buduće, pjesme u prozi, Zagreb, 2021.

https://dhkhb.org/tag/malkica-dugec/

Akademik Josip Pečarić

SVE JE UČINILA ZA HRVATSKU, A ONDA SE U NJU NIJE MOGLA VRATITI

24. veljače 2022.

Dijaspora.hr
Životne priče

FOTO: Hrvatska matica iseljenika

Malkica Dugeč iz Stuttgarta najplodnija je suvremena hrvatska pjesnikinja u Njemačkoj, gdje je dobila azil nakon sloma Hrvatskog proljeća prije pedeset godina. Objavila je tridesetak knjiga pjesama i jednu knjigu proze.
Malkica Dugeč spada po mnogočemu u književnike – fenomene. Rođena je 1936., što znači da je dobrano zagazila u treću životnu dob, ali i dalje piše vrijedne i moćne stihove, jednako nastoji biti aktualna, prodorna i djelovati prosvjetiteljski kao i na početku pjesničkog rada.
Rođena je u Zavidovićima (BiH), pučku školu pohađala je u Sarajevu, a maturirala u Zagrebu gdje je na Filozofskome fakultetu diplomirala studij kroatistike. Kao profesorica radila je diljem Hrvatske, npr. u Požegi, Loboru, Gradcu kraj Drniša, Donjem Miholjcu i u drugim mjestima. Sa suprugom Božom Dugečom, također profesorom, koji je bio prvi predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Donjem Miholjcu (preminuo 1990. u Stuttgartu), morala je emigrirati 1972. jer im je nakon sloma Hrvatskog proljeća prijetio progon i uhićenje. Od tada do danas Malkica Dugeč živi u emigraciji.

Upoznajte jednu od najneobičnijih osobnosti hrvatske emigracije, ali i hrvatskog domoljublja

Paradoks života je u tome što je njezin muž Božo preminuo 17. ožujka 1990. ne dočekavši proglašenje suverene Republike Hrvatske, a ona se nakon njezina proglašenja nije mogla vratiti, odnosno trajno nastaniti u Hrvatskoj zbog imovinskog stanja. Stoga je ostala i dalje emigrant, i dalje je nastavila pisati kao što je to činila i svih ranijih godina. A pjesme je počela pisati još 1953. kao srednjoškolka.

U tuđini je ostvarila plodan književni opus. Zapravo, zajedno s mužem djelovala je na kulturnom uzdizanju Hrvata u dijaspori, poticala ih na čuvanje materinskoga jezika i vjere u hrvatsku slobodu. Više su mislili na dobro naroda, nego na osobne probitke i uspjehe.

Svoje književne radove objavljivala je u gotovo svim hrvatskim emigrantskim glasilima u Europi i u svijetu sve do 1991., kada svoje pjesme i knjige počinje objavljivati u Hrvatskoj. Do kraja 2020. objavila je više od 30 zbirki stihova. Prvu zbirku ”Crveni biseri” Malkica Dugeč je tiskala još 1960.

Nakon proglašenja suverene hrvatske države surađuje u mnogim književnim časopisima kao što su Motrišta, Marulić, Osvit, Jezik itd. Pjesmama je zastupljena u mnogim hrvatskim pjesničkim antologijama te u hrvatskoj književnoj enciklopediji. Zajedno s prof. Kazimirom Katalinićem priredila je i u izdanju Hrvatske republikanske zajednice objavila knjigu govora i eseja svoga pok. supruga Bože Dugeča pod naslovom ”Nismo spremni robovati”. Nagrađena je književnom nagradom ”Dubravko Horvatić” 2005., književnom nagradom

Društva hrvatskih književnika Herceg-Bosne ”Antun Branko Šimić” 2007. te književnom nagradom DHK Zagreb i ZIRAL-a ”Fra Lucijan Kordić” 2014. godine.

Emigranti i gastarbajteri: Štrajk glađu održali smo u središtu Stuttgarta 1976.

Malkica Dugeč jedna je od najstariji članica Matice hrvatske. Njezino članstvo traje u kontinuitetu od 1970. do danas jer ga zbog odlaska u emigraciju nije morala prekidati.

Njemačko društvo za kroatistiku u Bambergu izabralo ju je za svoju članicu. Treba spomenuti nekoliko knjiga koje je Malkica Dugeč do sada objavila. To su: ”Kriška dobrote” (1994.), ”Sve dalje od sebe” (1996.), ”S Hrvatskom u sebi” (1998.), ”Kroz pukotinu neba” (1999.), ”Žudnja za smijehom” (2000.), ”Zipka” (2001.), ”O kamenu poj” (2002.), ”Drhtaji ptica” (2004.), ”Moć svjetla” (2006.), ”U riječ unjedrena” (2007.), ”Tragovima bezdomnosti” (2008.), ”I cvijet može za plakati” (2009.), ”Žigice vjere” (2010.). Objavila je i dvije knjige pjesma za djecu: ”Početak rasta u ljude” (2014.) i ”Suzama pečatim uspomene” (2011.), u digitalnom izdanju.

Posebno bih istaknuo knjigu koju je Malkica Dugeč objavila zajedno s akademikom Josipom Pečarićem pod naslovom ”Vjenceslav Čižek” (o životu i djelu hrvatskoga pjesnika i mučenika Vjenceslava Čižeka), Zagreb, 2019. Čižek je velika, ali zaboravljena tema hrvatske književnosti 20. stoljeća. Zbirka koju upravo predstavljamo, pod karakterističnim naslovom ”Za dane buduće” (pjesme u prozi), autorica je objavila u svojoj 86. godini života. Ta činjenica navedena je mimo bontona, ali uz izraze iskrene ushićenosti, kao povijesni dokument koji zavrjeđuje poštovanje.

U ovoj knjizi unatoč visokim godinama autorica ima snage pisati snažne pjesme u prozi s vrlo aktualnim domoljubnim etičkim i mudrim sadržajima. Namjerno se služi pomalo zastarjelim žanrom kako bi dala ”aromu” svojim stihovima. Izvandomovinski sadržaji neizbježni su u većini njezinih stihova. Pjesnikinja živi

s mislima na Domovinu i njezina je stvarnost raspolovljena. U pjesmi ”Dom u tuđini” Malkica Dugeč pjeva:

Pitao me prijatelj (tek stečen), gdje je i
što mi je dom.
Premda bol moj, još i neizrečen,
uzburkao misli mi je hod,
nabrojah mu, što sve dom mi znači (ne
odavši svoj životni
kod) i kako je, kad se prošla sudba sa
sudbinom trena izjednači:
(…)
dom je za me i kutak slobode u tuđini,
gdje svak dođe kada
hoće i kad hoće – ode. Makar često
sjeća na hod prošli,
prijatelji su uvijek dobrodošli. Tu se
gorda riječ hrvatska
čuje, a i stranac s nama ju svetkuje. I
divi se ne samo Raspelu,
starom dvorcu, u vazama cvijeću rano
svelu,
već i slici kralja Tomislava, crkvi
Svetog Marka
pa i onoj Kamenitih vrata pokraj crkve
Svete Katarine.
(…)

Ponekad se pitam kako mladi čitatelji doživljavaju ili mogu doživjeti stihove Malkice Dugeč jer je njezino iskustvo za njih nepoznato? Možda griješim jer postoji novi mladi naraštaj koji je krenuo Malkičinim stopama u emigraciju, sada zbog ekonomskih razloga. Ostaje pitanje shvaćanja domoljublja. U pjesmi ”Samo je korak do Hrvatske” Malkica Dugeč govori o sudbini egzilantskog autora:

Ni radosni! Ni tužni! Strpljivi i
postojani na vjetrometini zvanoj
Čekanjem. Kružimo prostorima,
neshvaćeni vremenom, pružajući ruku
svakom dobronamjerniku. Krijući od
nepoželjnih svu gorčinu slutnji,
ljubavlju se potvrđujemo, prenoseći
vedrinu duha na sve, koji jesu
i koji će doći neminovno.
(…)

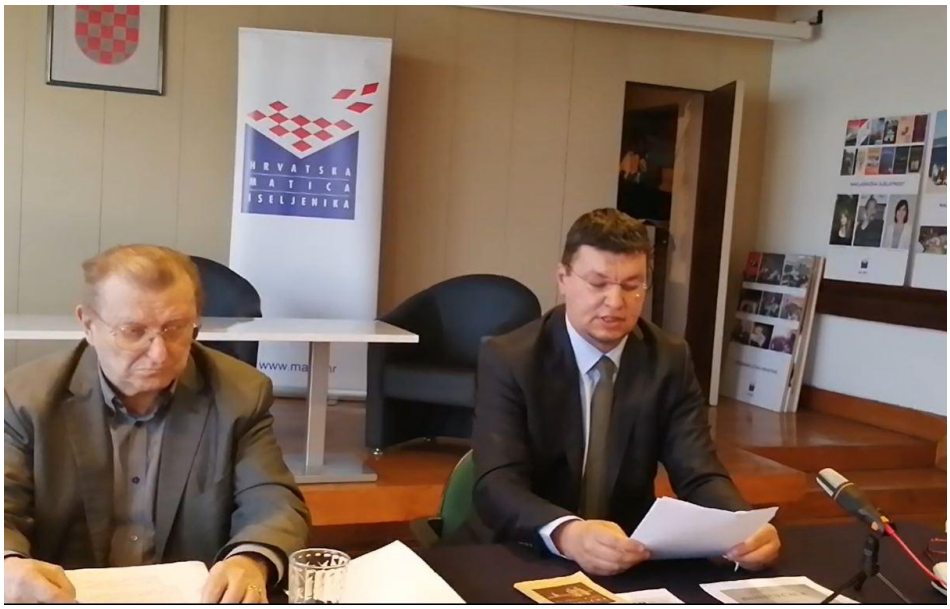

Umjesto jednoga hrvatskoga jezika, uvodi se desetak marginalnih: Krajnje je vrijeme da se osvijestimo dok ne bude prekasno!

Glavni oslonac svakog pjesnika su riječi. Ta hrvatska materinska riječ, u stranoj zemlji, gdje okolini nije potrebna, postaje doista oblik samoidentifikacije, pa i opstojnosti. Kada se ona izgubi ili kada nestane, nastaje muk koji zovemo asimilacija ili hrvatski: odnarođivanje. U pjesmi "Među hrvatskim riječima" Malkica Dugeč otkriva upravo tu činjenicu:

Među riječima boravim danima,
noćima pa čak i u snima,
jer i među njima trnja i nereda ima. Ja
riječi pomno prebirem
da ne bi, makar i slučajno, otrovna
bila i sve bi, pa i mene
kojoj je svaka mila, usred očne zjene
pogodila.

Đuro Vidmarović, Hrvatska matica iseljenika

https://www.dijaspora.hr/sve-je-ucinila-za-hrvatsku-a-onda-se-u-nju-nije-mogla-vratiti/7757

HRVATSKA MATICA ISELJENIKA - HMI > Novosti >

HRVATSKA ISELJENIČKA KNJIŽEVNICA MALKICA DUGEČ PROSLAVILA 90. ROĐENDAN

3. LIPNJA 2026.

Malkica Dugeč with editor and writer Vjekoslav Boban at DHK

Hrvatska književnica s polustoljetnom njemačkom adresom Malkica Dugeč, jedna je od najpoznatijih i najplodnijih hrvatskih pjesnikinja u izvandomovinstvu…
Hrvatska pjesnikinja, prozaistica i esejistica Malkica Dugeč rođena je 03. lipnja 1936. godine u Zavidovićima u Bosni i Hercegovini. U hrvatskoj književnosti prisutna je već od pedesetih godina. Školovala se u Sarajevu i Zagrebu, gdje je 1953. godine maturirala. Na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirala je 1959. godine hrvatski i ruski jezik i književnost. Nakon studija radila je kao profesorica u Požegi, Loboru, Gradcu kraj Drniša i Donjem Miholjcu. Književnim se radom počela baviti u ranoj dobi, objavljujući pjesme početkom 1950-ih godina. Prvu zbirku pjesama „Crveni biseri“ objavila je 1960. godine u Požegi.
Godine 1972., nakon političkih zbivanja vezanih uz Hrvatsko proljeće, napustila je Hrvatsku i nastanila se u Stuttgartu, gdje je u egzilu sa suprugom i znamenitim

hrvatskim disidentom Božom nastavila živjeti i djelovati u okviru hrvatske kulturne zajednice u iseljeništvu.

Tijekom svojega dugogodišnjeg književnog rada objavila je tridesetak knjiga poezije i proze te je zastupljena u brojnim hrvatskim antologijama i leksikonima. Njezino se stvaralaštvo tematski veže uz vjeru, domovinu, jezik, identitet i iskustvo iseljeništva.

Članica je više kulturnih i književnih udruga, među kojima su Društvo hrvatskih književnika, Matica hrvatska, Društvo hrvatskih književnika Herceg Bosne, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti u dijaspori te Deutsche Gesellschaft für Kroatistik.

Dobitnica je više književnih nagrada, među kojima su nagrade „Antun Branko Šimić“ i „Fra Lucijan Kordić“.

Malkica Dugeč, jedna je od najpoznatijih i najplodnijih hrvatskih pjesnikinja u izvandomovinstvu, pored spisateljica kao što su Nedjeljka Luetić Tijan, Nada Kesterčanek Vujica, Marija Fabek ili pak Katarina Pejaković… Njezin opus, građen kroz više desetljeća stvaranja, snažno svjedoči o trajnoj povezanosti s hrvatskim jezikom i identitetom. Kao autorica i intelektualka, ostaje simbol ustrajnosti, domoljublja i vjernosti hrvatskoj riječi, a njezino stvaralaštvo potvrđuje snagu kulture koja nadilazi granice i povezuje generacije Hrvata diljem svijeta.

Lucija Šarčević s Malkicom u Stuttgartu, 30. ožujka 2017.

Tekst i fotografije: Lucija Šarčević, prof.

https://matis.hr/novosti/hrvatska-iseljenicka-knjizevnica-malkica-dugec-proslavila-90-rodendan/

ROĐENA U ZAVIDOVIĆIMA, UMRLA U STUTTGARTU

PREMINULA MALKICA DUGEČ, KNJIŽEVNICA DHK H-B KOJA JE BILA PROGONJENA ZBOG PODRŠKE HRVATSKOM PROLJEĆU

Hercegovina.info

17.09.2026. 08:26

Hrvatska književnica **Malkica Dugeč** preminula je 15. rujna u Stuttgartu u 91. godini života, priopćilo je **Društvo hrvatskih književnika Herceg Bosne**, čija je bila članica. Iza sebe je ostavila bogat pjesnički i prozni opus te desetljeća **kulturnog djelovanja** među Hrvatima u **iseljeništvu**.

Dugeč je rođena 3. lipnja 1936. u Zavidovićima. Osnovnu školu pohađala je u Sarajevu, a maturirala je u Zagrebu, gdje je na **Filozofskom fakultetu** diplomirala kroatistiku. Kao profesorica hrvatskoga i ruskoga jezika radila je u školama diljem Hrvatske.

Prema biografskim podacima koje je dostavio DHK HB, zbog zalaganja za hrvatski jezik, članstva u Matici **hrvatskoj** te potpore Deklaraciji o nazivu i položaju hrvatskoga književnog jezika iz 1967. i **Hrvatskom proljeću**, 1972. bila

je prisiljena sa suprugom, profesorom Božom Dugečom, emigrirati u tadašnju Saveznu Republiku Njemačku.
Ondje je ostala do smrti, sudjelujući u kulturnom i političkom životu hrvatske emigracije. Književne radove objavljivala je u brojnim hrvatskim emigrantskim glasilima u Europi i svijetu, a od 1991. i u časopisima i knjigama u **Hrvatskoj**. Njezine su pjesme **prevođene** na strane jezike.
Prvu zbirku pjesama, „**Crveni biseri**“, objavila je 1960. u Požegi. Uslijedila su brojna djela, među kojima su „Zemlja moja – nebo moje“, „Kriška dobrote“, „Sve dalje od sebe“, „S Hrvatskom u sebi“, „Žudnja za smijehom“, „O kamenu poj“, „Drhtaji ptica“, „Moć svjetla“ i „Tragovima bezdomnosti“.
Pisala je i haiku, objavljen u zbirci „Kroz pukotinu neba“, te književnost za djecu, kojoj pripadaju zbirke „I cvijet može zaplakati“ i „Početak rasta u ljude“. Među njezinim proznim djelima nalaze se „Domaće zadaće“ i „Anegdote – Iz tuđine i iz Domovine“.
Dio svojega rada posvetila je Vjenceslavu Čižeku. Objavila je knjigu „Buntovni sanjar: tragom političkih poruka prof. Vjenceslava Čižeka“, a s akademikom Josipom Pečarićem 2019. i knjigu o njegovu životu i djelu. S Kazimirom Katalinićem priredila je „Nismo spremni robovati“, knjigu govora i eseja svojega pokojnog supruga.
Među djelima iz kasnijeg razdoblja njezina stvaralaštva su „Blagdan riječi hrvatske“, „Slobodna misao“ te knjige „Krik iz magle – Pjesme u doba korone“ i „Za dane buduće“, objavljene 2021. godine.
Dobitnica je književnih nagrada „Dubravko Horvatić“, „Antun Branko Šimić“ i „Fra Lucijan Kordić“. Njezin rad zastupljen je u brojnim antologijama i leksikonima, među kojima su Hrvatski biografski leksikon, Hrvatska književna enciklopedija, Leksikon hrvatskih pisaca te antologije hrvatskoga pjesništva Bosne i Hercegovine, iseljeničkog, duhovnog i dječjeg pjesništva.
Uz DHK HB, bila je članica Društva hrvatskih književnika, Matice hrvatske od 1970., Njemačkoga društva za kroatistiku u Bambergu, Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori te drugih hrvatskih kulturnih udruga. Za kulturni rad u domovini i **iseljeništvu** primila je brojne zahvalnice i diplome.
U obavijesti DHK HB navedeno je da pojedinosti o terminu pokopa još nisu poznate.

https://www.hercegovina.info/zanimljivo/kultura/preminula-malkica-dugec-knjizevnica-dhk-h-b-koja-je-bila-progonjena-zbog-podrske-hrvatskom-proljecu/262715/

U STUTTGARTU UMRLA HRVATSKA KNJIŽEVNICA MALKICA DUGEČ

17.09.2026.

Autor: V.M./HRT/Hina

Hrvatska književnica Malkica Dugeč umrla je u utorak, 15. rujna u Stuttgartu, u 91. godini života, doznaje se u četvrtak u hrvatskoj zajednici u Stuttgradtu.

Malkica Dugeč rođena je 1936. godine u Zavidovićima. Pučku školu pohađala u Sarajevu, maturirala u Zagrebu, gdje je na Filozofskom fakultetu Hrvatskoga sveučilišta diplomirala studij kroatistike. Kao profesorica radila je u školama u Požegi, gdje joj je 1960. objavljen pjesnički prvijenac Crveni biseri, zatim u Loboru, Gradcu (kod Drniša), Donjem Miholjcu i dr. Pjesmama se počela javljati već 1953. u srednjoškolskom časopisu Polet te u Studentskom listu.

Zbog javno iznošenih istina o hrvatskom jeziku, članstvu u Matici hrvatskoj, potpori Deklaraciji o nazivu i položaju hrvatskoga književnoga jezika (1967.), sudjelovanju na osnivačkim skupštinama Ogranaka Matice hrvatske diljem Slavonije te općehrvatskom pokretu Hrvatsko proljeće morala je 1972. zajedno sa svojim suprugom prof. **Božom Dugečom** emigrirati.

I u tuđini je nastavila pisati pjesme, ali tek 1984., skoro četvrt stoljeća nakon pjesničkog prvijenca (1960.) objavljena je u Barceloni u izdanju Knjižnice

Hrvatske revije (urednik: Vinko Nikolić) njezina druga stihozbirka "Zemlja moja nebo moje". Svoje književne radove objavljivala je u gotovo svim hrvatskim emigrantskim glasilima u Europi i u svijetu sve do 1991., kada svoje pjesme i knjige počinje objavljivati u slobodnoj Republici Hrvatskoj.

Do kraja 2020. godine objavljeno joj je preko 30 knjiga. Prvu je zbirku "Crveni biseri" tiskala 1960., a od 1974. pjesme, zapise i članke objavljivala je u iseljeničkim časopisima.

Objavila je zbirke ispovjedne lirike "Kriška dobrote", "Sve dalje od sebe", "S Hrvatskom u sebi", "Kroz pukotinu neba", "Žudnja za smijehom" "Zipka", "O kamenu poj", "Drhtaji ptic", "Moć svjetla", "U riječ unjedrena", "Tragovima bezdomnosti", "I cvijet može zaplakati", "Žigice vjere", stihozbirku na njemačkom jeziku "Vjetrom istrgnuta" (Vom Winde gerissen,) zbirku pjesama za djecu "I cvijet može zaplakati", zbirku zapisa i novela "Domaće zadaće", dvije knjige pjesama za djecu: "Početak rasta u ljude" i jednu stihozbirku u digitalnom izdanju "Suzama pečatim uspomene".
Prevođena je i na druge strane jezike. Zajedno s prof. **Kazimirom Katalinićem** priredila je i u izdanju Hrvatske republikanske zajednice objavila knjigu govora i eseja svoga pok. supruga Bože Dugeča pod naslovom "Nismo spremni robovati". Zajedno s akademikom **Josipom Pečarićem** objavila knjigu "Vjenceslav Čižek" (o životu i djelu hrvatskoga pjesnika i mučenika **Vjenceslava Čižeka**.

U nakladi zagrebačke izdavačke kuće Tkanica objavljene su joj četiri knjige "Slobodna misao", "Anegdote Iz tuđine i iz Domovine", "Krik iz magle" i "Za dane buduće". Od 1991. godine objavljuje svoje knjige u domovini, surađuje u mnogim književnim listovima i časopisima (Marulić, Jezik, Osvit, Motrišta, Hrvatsko slovo te sudjeluje u pjesničkim susretima (Rešetarski pjesnički susreti) i redovito objavljuje pjesme i mudrositnice na hrvatskim internetskim portalima. Pjesmama je zastupljena u mnogim hrvatskim pjesničkim antologijama, kao i u leksikonima i u Hrvatskoj književnoj enciklopediji.

Nagrađena je književnom nagradom Hrvatskog slova "Dubravko Horvatić" za ciklus pjesama Sebe ne vidiš nikada 2005. godine, književnom nagradom Društva hrvatskih književnika Herceg Bosne "Antun Branko Šimić" 2007. godine, za stihozbirku U riječ unjedrena, te književnom nagradom DHK Zagreb i ZIRAL-a "Fra Lucijan Kordić" 2014. godine za stihozbirku Žigice vjere.

Bila je članica Matice hrvatske od 1970., Društva hrvatskih književnika u Zagrebu, Društva hrvatskih književnika Herceg Bosne u Mostaru, Njemačkog društva za kroatistiku u Bambergu, Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori (HAZUD) sa sjedištem u Baselu te mnogih hrvatskih kulturnih udruga.

Živjela je i djelovala u njemačkom gradu Stuttgartu. Posljednjih godina života pobolijevala je i liječila se u bolnici u Heilbronnu.

https://magazin.hrt.hr/kultura/u-stuttgartu-umrla-hrvatska-knjizevnica-malkica-dugec-12912041

Pok. Prof. Malkica Dugeč / Foto: Fenix (SIM)

Autor: Marijana Dokoza
16.09.2026.

PREMINULA JE MALKICA DUGEČ: OTIŠLA JE HRVATSKA KNJIŽEVNICA KOJA JE DESETLJEĆIMA ŽIVJELA I STVARALA U NJEMAČKOJ

U utorak, 15. rujna, u 21 sat preminula je Malkica Dugeč, hrvatska književnica, pjesnikinja i profesorica hrvatskoga i ruskoga jezika koja je desetljećima živjela i stvarala u Njemačkoj. Imala je 90 godina.

Vijest o njezinoj smrti za Fenix-Magazin potvrdila je dugogodišnja prijateljica Malkice Dugeč – Lucija Šarčević, profesorica hrvatskoga jezika u europskim institucijama u Luxembourgu i na Sveučilištu Saarland u Saarbrückenu te učiteljica Hrvatske nastave u Saarbrückenu.
Malkica je u posljednje vrijeme boravila u domu za starije i nemoćne u Stuttgartu. Za sada nisu poznati detalji o datumu pogreba.
Život posvećen književnosti i hrvatskom jeziku
Malkica Dugeč rođena je 3. lipnja 1936. godine u Zavidovićima. Studij hrvatskoga i ruskoga jezika i književnosti završila je 1959. godine na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Radila je kao profesorica u školama u Požegi, Loboru, Gradcu kraj Drniša i Donjem Miholjcu.

Pjesme je počela objavljivati još početkom 1950-ih, a prvu zbirku „Crveni biseri“ objavila je 1960. godine. Nakon Hrvatskoga proljeća 1972. godine odlazi u Stuttgart, gdje je nastavila svoj književni i kulturni rad.
U Njemačkoj je desetljećima bila aktivna u hrvatskom kulturnom životu. Objavljivala je pjesme, članke i književne osvrte u hrvatskim iseljeničkim časopisima te se zalagala za očuvanje hrvatskoga jezika, književnosti i kulturnoga identiteta među Hrvatima u Njemačkoj.
Sudjelovala je i u predstavljanju hrvatskih knjiga i časopisa na hrvatskom štandu na Frankfurtskom sajmu knjiga te je organizirala književne programe hrvatskih autora.
Iza sebe je ostavila opsežan književni opus. Objavila je više zbirki poezije i prozno djelo, a njezine su pjesme uvrštene u brojne antologije i prevođene na strane jezike. Među njezinim poznatijim zbirkama su „Kriška dobrote“, „Sve dalje od sebe“, „S Hrvatskom u sebi“, „Kroz pukotinu neba“, „Zipka“, „O kamenu poj“, „Moć svjetla“, „U riječ unjedrena“ i „Žigice vjere“.
Za svoj književni rad dobila je više nagrada, među njima nagrade „Dubravko Horvatić“, „Antun Branko Šimić“ i „Fra Lucijan Kordić“.

Posljednji razgovor

Lucija Šarčević posljednji je put s Malkicom Dugeč razgovarala telefonom 26. lipnja 2026. godine. Tada je njezina demencija već bila dosta izražena.
– Kad sam joj se predstavila, jako se obradovala mom pozivu, a pred kraj razgovora više nije znala tko sam. Ipak, bilo mi je drago čuti njezin glas i razgovarati s njom, prisjetila se Šarčević.
Toga je dana razgovarala i s Malkičinim njegovateljem, želeći čuti „iz prve ruke“ kako je književnica i kako provodi svoje dane. Potvrdio joj je da je demencija već bila dosta izražena te da Malkica odbija jesti i često govori: „Neću, neću, neću…“
Šarčević je pitala govori li netko na odjelu hrvatskim jezikom. Doznala je da, nažalost, nitko od osoblja nije govorio hrvatski. Ipak, njegovatelji su s vremenom naučili razumjeti njezino „neću“ i prepoznavati što im time želi poručiti.
S obzirom na njezinu poodmaklu dob i stanje, njegovatelji su, prema riječima Lucije Šarčević, bili vrlo obazrivi i pažljivi prema njoj. Malkica je često spominjala svojega pokojnog supruga Božu.
– Posebno mi je žao što u tim posljednjim godinama života nije mogla biti u svom poznatom okruženju i govoriti svojim hrvatskim jezikom, kazala je Šarčević.
Malkica Dugeč tako je posljednje godine života provela u Stuttgartu, daleko od jezika kojim je pisala i govorila te kulturnog prostora kojemu je posvetila velik dio svojega života.

Fenix-magazin/Marijana Dokoza

https://fenix-magazin.de/preminula-je-malkica-dugec-otisla-je-hrvatska-knjizevnica-koja-je-desetljecima-zivjela-i-stvarala-u-njemackoj/

MALKICA DUGEČ U MOJIM KNJIGAMA

A. PEČARIĆ AND J. PEČARIĆ, STROSSMAYEROVA OPORUKA, HAZU, ZAGREB, 2002.

HRVATI U CRNOJ GORI

Zadarska smotra 1-3 (1996), 65-86

Berlinskim kongresom (1878.) Bar i barska nadbiskupija postaje dio Crne Gore, pa tako žiteljima Crne Gore i 1500 tamošnjih katolika – Hrvata. U uspostavljanju konkordata između Vatikana i Crne Gore, kao i u tiskanju prvog misala presudna je bila pomoć biskupa Strossmayera. To nije smetalo knjazu Nikoli da ove Hrvate proglasi Srbima katolicima i to iskoristi u svetojeronimskoj aferi protiv Crkve u Hrvata i interesa hrvatskog naroda u cjelini. Iako je velikosrpska politika kralja Nikole istoga koštala gubitka i krune i države, ipak je istovjerna politika Crne Gore nastavljana u odnosu i na Boku kotorsku. Tako je II. svjetski rat iskorišten za pripajanje Boke Crnoj Gori. Naime, tijekom tog rata koristio se naziv Crna Gora i Boka kotorska, da bi se krajem rata ono "i Boka kotorska" eliminiralo. U drugoj Jugoslaviji se nastavilo s velikim pritiscima na hrvatsko pučanstvo koji su rezultirali bilo iseljavanjem bilo promjenom nacionalnog identiteta, dakle svojevrsnim etničkim čišćenjem Boke u miru. Istaknimo pri tome i crnogorsko i srpsko svojatanje bogate hrvatske kulturne baštine Boke kotorske. Da će s istovjetnom velikosrpskom politikom biti nastavljen i ubuduće svjedoče nam najnoviji događaji umirovljenog kotorskog biskupa Iva Gugića, kao i vraćanje s državne granice nadbiskupa splitsko-makarskog Ante Jurića, prigodom nedavnog pokušaja da posjeti vjernike svoje metropolije u Boki kotorskoj a za blagdan hrvatskog sveca blaž. Gracija Kotorskog.

1. Uvod

Hrvatima u Crnoj Gori i danas se u Hrvatskoj nedovoljno zna i govori. To je rezultat memoricida koji je učinjen nad hrvatskim narodom u vrijeme postojanja prethodne države.[1]

A kada se i govori o njima, to je isključivo vezano za sam Bokokotorski zaljev i na činjenicu da je poslije Drugog svjetskog rata Boka kotorska uključena u Crnu Goru. O Hrvatima u kneževini, odnosno kraljevini Crnoj Gori pri kraju prošlog i početkom ovog stoljeća malo se zna. Literatura koja o njima govori tiskana je u svezi sa sveto-jeronimskom aferom, na početku stoljeća, dakle u vrijeme Austro-ugarske Carevine,[2] ili u inozemstvu.[3]. U stvari, i o samoj aferi Zavoda sv. Jeronima iz 1901.-1902. kod nas se malo zna, a uz to je i činjenica da je Hrvatska bila u sklopu drugih država uvjetovala i da se u tekstovima o toj aferi pisalo o katolicima slavenskog podrijetla u gradu Baru i okolici, a oni se nisu spominjali kao Hrvati. Memoricid sproveden nad našim narodom učinio je da se tako nešto događa i danas.[4] Afera sv. Jeronima u Rimu vezana je uz davanje hrvatskog imena hrvatskom zavodu u Rimu. Naime, Sveta Stolica željela je preuređenjem postojećih hrvatskih ustanova u Rimu otvoriti Zavod Crkve u Hrvata, ali davanje hrvatskog imena tom zavodu uzburkalo je europske diplomatske krugove. Svoje interese, a na račun hrvatskih, željele su ostvariti Italija, Austrija, Mađarska, Rusija, Francuska, Srbija i na kraju Crna Gora. Presudnu ulogu u toj aferi odigrala je upravo Crna Gora. Naime, knjaz Nikola samu je aferu iskoristio za svoje velikosrpske ambicije, koje su ga na kraju stajale i države. Prva Jugoslavija omogućila je velikosrpskoj politici da ono što je započeto s Hrvatima barske nadbiskupije, bude nastavljeno i u Boki kotorskoj. A stvaranje republike Crne Gore u drugoj Jugoslaviji nastavljeno je s gotovo istovjetnom politikom koju je inaugurirao knjaz Nikola, i tada je cijela Boka kotorska, hrvatska zemlja velike hrvatske baštine, postala dio te republike. Crna se Gora kroz prošlo stoljeće, a i u ovom, višestruko povećala (Sl. 1), ali je time dovela u pitanje svoje opstanak i

[1] **J. Pečarić**, *Boka i Hrvati*, Dubrovnik, 4, 1995, 255-262; Isti, *Hrvati boke kotorske od 1918. godine do danas,* Hrvatski iseljenički zbornik 1995/6, 290-300; Međunarodni simpozij "Jugoistočna Europa 1918.-1995.", Zadar 28.-30. rujna 1995.; Isti, *Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca*, Vjesnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti 1-3/1995, 75-87; Isti, *Hrvati u Boki kotorskoj,* Matica, časopis Hrvatske matice iseljenika, 11, 1995, 7-9.

[2] **Dr. Luka Jelić**, *Hrvatski zavod u Rimu,* Zagreb, 1902; **Vinko Kisić**, *Hrvatski zavod u Rimu*, Najnoviji događaji, Zagreb, 1902; **Ratko Perić**, Nadbiskup Stadler i Hrvatski zavod u rimu. U: Josip Stadler – *Prilozi za proučavanje duhovnog lika prvog vrhbosanskog nadbiskupa,* Priredio **Ž. Puljić**, Sarajevo, 1989, str. 141-172.

[3] **Juraj Madjerac**, *Hrvatski Zavod sv. Jeronima u Rimu 1453-1953*, Rim, 1953.

[4] **M. Strecha**, " Collegium hieronymianum pro croatica gente" Svetojeronimska afera, *Radovi,* Zavod za hrvatsku povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu, 28 (1995), 158-188.

opstanak Crnogoraca kao naroda. Isto tako, mnogi su Hrvati, izloženi stalnim pritiscima, promjenili nacionalnost.

2. Hrvati barske nadbiskupije

Berlinskim kongresom Bar i dio barske nadbiskupije postali su dio Crne Gore, a dio biskupije pripao je Austrougarskoj Carevini, tj. postao je dio kotorske biskupije. Rječica Željeznica kod Bara postala je granica dviju država. Do tada u Crnoj Gori nije bilo katoličkog pučanstva. Prema nekim podacima u Crnoj Gori, nakon Berlinskog kongresa, živjelo je 175.000 pravoslavnih, 15.000 muslimana i oko 5.000 katolika, od čega Slavena oko 1.500 a ostalo su bili Albanci. Kako su se nacionalno osjećali slavenski katolici iz Bara i okolice, vidljivo je iz Jukićeva djela "Zemljodržavopisni pogled turskog carstva u Europi" (*Bosanski prijatelj III* 1861, str. 12 i d. 17 i d.): " Srbi i Hrvati stanuju oko međe hercegovačke i crnogorske manjim brojem u (nahii) skadarskoj, leškoj i barskoj; u kojoj posljednjoj Katolici nazivaju se Hrvati. (...) Katolici od njih jesu (...) i hrvati u barskoj okolici. (...) Bar. – Ovdje je stolica nadbiskupa katoličkoga, koji nosi naslov 'Primas Serbiae'. – Stanovnici su većom stranom, kao i u cieloj nahii, katolici Slavljani, koji se Hrvati nazivaju, te su dobri mornari." Kako je u to vrijeme barska biskupija bila pod jurisdikcijom skadarske nadbiskupije, crnogorski knjaz Nikola traži iste godine (1878.) od biskupa Strossmayera da posreduje kod Svete Stolice za obnovu barske nadbiskupije, kojoj bi pripadali svi rimokatolici u Crnoj Gori, a nadbiskup bi bio podložan izravno Rimskoj kuriji. Sve nije išlo jednostavno, ali ipak konkordat između Vatikana i Crne Gore potpisan je 1886. godine, a za prvog barskog nadbiskupa postavljen je Hrvat, profesor sinjske gimnazije fra Šimun Milinović. Sljedeće godine Papa je dopustio uvođenje staroslavenskog jezika u bogoslužje na području barske dijeceze. Martin Zöller[5] tvrdi da je knjaz Nikola slavenskom liturgijom u katoličkoj crkvi pokušao postupno slavenizirati Albance. Da bi se bogoslužje moglo obavljati na staroslavenskom jeziku, trebalo je tiskati misal na glagoljici. Ni to nije išlo bez poteškoća. Međutim, to je i pokazalo da namjere knjaza Nikole u svemu tome nisu čiste. Naime, te poteškoće koje su dolazile iz Vatikana oko tiskanja samog misala, normalno ne bi trebale uvjetovati pogoršanje položaja njegovih podanika – katolika u Crnoj Gori. A upravo se to dogodilo, pa je nadbiskup Milinović podnio ostavku, koja nije usvojeno. Iz tog vremena karakteristična su Storossmayerova pisma Račkom 23.2.1890. on piše: "U Crnoj Gori glede Milinovića i konkordata stoje stvari, da ne može biti gore. Ja sam dosele držao, da je Knez *uzor*, a kad tamo, i tu sam se ljuto prevario."[6] 1.3.1890. Strossmayer još teže osuđuje knjaza Nikolu: "Milinović mi piše, da Knez crnogorski niti jednu dužnost ne vrši, koju mu je konkordat nametnuo. *Miseria!* Ja sam mislio, da nam je to barem uzor

[5] **Martin Zöller**, O odnosima J. J. Strossmayera prema Crnoj Gori, *Istarski zapisi,* 1978, 1-2.

[6] *Korespodencija Rački-Strossmayer,* knjiga četvrta, Uredio. **F. Šišić**, Zagreb, 1931, str. 162.

čovjeka, a ono bizantinizam, bizantinizam!"[7] Sam misal ipak je tiskan, a prvo bogoslužje na staroslavenskom jeziku (u katoličkoj crkvi) održano je 1.1.1894. I tako je opet odlučujuća bila pomoć biskupa Strossmayera. Ali, zbog svega toga ine čudi podatak V. Kisića[8] da je crnogorska vlada čim je Bar postao dio Crne Gore, počela "namećati Baranima SRPSKO ime, usljed političke težnje Srbalja da narodnostno i politički progutaju svoju braću Hrvate". Kisić također konstantira da se pojavila "u Crnoj Gori i susjednim predjelima politička struja SRBO-KATOLIKA, među kojima prvi službeno figuriraju Barani". Tvz. Srbi-katolici u Dalmaciji bili su povremena pojava. Ali s dobivanjem Bara i barske nadbiskupije očito se pojavila mogućnost da svi Slaveni katolici u jednoj nadbiskupiji budu Srbi. I dok su katolički biskupi mislili da pomažu hrvatskom pučanstvu Bara i okolice, nisu ni mogli biti svjesni da ne mogu spriječiti njegovo posrbljavanje, a da pomažući Crnoj Gori u svim pitanjima u svezi s barskom nadbiskupijom, u stvari nesvjesno pomažu velikosrpskim aspiracijama. Vjerojatno onako teške riječi u Strossmayerovim pismima i svjedoče da je on postao svjestan te srbizacije hrvatskog pučanstva grada Bara. Svaka sumnja sigurno je otklonjena 1901.-1902. godine u slučaju Zavoda sv. Jeronima u Rimu.

3. Slučaj Zavoda sv. Jeronima u Rimu 1901.-1902.

1. kolovoza 1901. papa Lav XIII breveom *Slavorum gentem* osnovao je "Collegium Hieronymianum pro chroatica gente" ("Zavod sv. Jeronima za hrvatski narod"), tj. preuredio je dosadašnje ustanove i umjesto ilirskog, tada već besmislenog imena, novoosnovanom Za-vodu dao je hrvatsko ime. To je bio rezultat velike borbe hrvatskih biskupa za očuvanje hrvatskog identiteta ustanova sv. Jeronima, koje su Hrvati osnovali u Rimu još u kasnom periodu srednjeg vijeka. Na novoosnovani zavod imaju pravo svećenici samo onih biskupija koje su imale pravo na istoimeni gostinjac, tj.: zagrebačka, đakovačka, senjska, križevačka, zadarska, splitska, šibenska, hvarska, dubrovačka, kotorska, krčka, tršćanska, porečko-pulska, vrhbosanska, mostarska-trebinjska, banjalučka i napokon barska. Posebno je za-nimljiv slučaj ove posljednje – barske. Naime, odlukom Svete Rote od 24. travnja 1656., kojom je određeno koje hrvatske biskupije imaju pravo na Gostinjac sv. Jeronima u Rimu, bili su isključeni Slovenci, ali i barska nadbiskupija. Međutim, katolički živalj iz Bara i okolice, tj. onog dijela barske nadbiskupije koji se prostire između Skadarskog jezera i mora, smatra se kroz stoljeća narodom istih osjećaja i iste narodne svijesti kao i njegova istovjetna braća u Dubrovniku, Hercegovini i Boki kotorskoj. Na poticaj hrvatskih biskupa i taj dio barske nadbiskupije uključen je u papin breve 1901. godine.[9] Stvaranje hrvatskog zavoda u Rimu uzburkalo je tadašnje europske diplomatske krugove. Odmah nakon objavljivanja brevea u prostore Zavoda upala je grupa tzv. italo-srba, proglašavajući se Dalmatincima. To je izazvalo ogorčenje i uzbunu u hrvatskoj javnosti, napose u Dalmaciji, gdje je na demonstracijama pala i krv.

[7] Isto, str. 163.
[8] **V. Kisić**, *nav. djelo*, str. 71.
[9] **J. Madjerac**, *nav. djelo*, str. 52

Kada su vlade u Beču i Pešti vidjele oštru reakciju cijeloga hrvatskog naroda, intervenirale su, ali uvijek gledajući da ostvare svoje interese. Posljedica kompromisne austrougarske politike bio je i opoziv tadašnjeg rektora crkve i predsjednika Bratovštine sv. Jeronima, dr. Josipa Pazmana, što je učinio zagrebački nadbiskup Posilović. Kada se dr. Pazman, vraćajući se u domovinu, iskrcao u Splitu, velika masa domoljuba dočekala ga je kao mučenika. Naime, ispregli su konje iz kočije kojom se vozio, smatrajući posebnom čašću namjesto njih vući hrvatskog mučenika, te ga uz burne ovacije, prosvjede i pjesme, dovezli do sjemeništa u kojem je on imao odsjesti.[10] Javno se mnijenje u Italiji počelo malo pomalo okretati na stranu Vatikana, ali tada se u čitav slučaj uplela Crna Gora. Još 29. 8. 1901. *Glas Crnogoraca* na Cetinju prosvjedovao je protiv papinskog brevea zato što je "ilirska" nacija zamijenjena hrvatskom, a ne spominje se srpska, koju crnogorska vlada uzima u zaštitu. Zatim je nadbiskup Milinović pozvan na Cetinje, i o tome piše Vatikanu tvrdeći da će pred knjazom izraziti protest zbog napada na Svetog Oca.[11] Međutim, nadbiskup je podlegao pritiscima kojima je bio izložen na Cetinju. Naime, kako kažu Š. i J. Rastoder,[12] nadbiskup je *priznao* (!) da ilirstvo obuhvaća i Hrvate i Srbe. On je zajedno s grofom Lujom Vojnovićem, Srbinom-katolikom iz Dubrovnika, tada ministrom pravde u Crnoj Gori, otputovao u Rim da u ime Crne Gore traže da se iza riječi "pro croatia" stave izrazi "et pro serbica gente". Obrazlagali su to time što u barskoj nadbiskupiji ne žive Hrvati već Srbi-katolici! Svoje zahtjeve oni su temeljili i na naslovu "primas Srbije", koji ima barski nadbiskup, a koji je uostalom bio ispušten u breveu *Slavorum gentem*. Hrvatski biskupi bili su protiv promjene imena Zavodu, a Strossmayer piše vatikanskom državnom tajniku kardinalu Rampolliju: "u srcu i duši Srba vlada nesnošljivost prema katoličkim Hrvatima. Stoga se naš zavod ilirski ili hrvatski u Gradu ne smije nikako nazvati Srpskim. Taj se pojam apsolutno ne smije upotrebiti". Inače, u nizu pisama Račkom biskup je Strossmayer govorio i o nesnošljivosti i mržnji Srba prema Hrvatima. Tako još 15. 12. 1861. piše: "Ako drugo, onda sam opazio, da se neke stvari po srpskih ruku sasvijem srpski, ili bolje rekuć turski rješavaju. Ima Srbina u namjesništvu, koji se gledaju i meni i Crkvi katoličkoj osvetiti što se ne ćemo posrbiti."[13] 29. 2. 1864.: "A vjerujte mi, da čovjek ovdje nema energije i da se Srbi u Srijemu ne boje, jao i u zao čas katolicima! Ja mnijem, da Srbima ne treba prostiti gdje ne imaju pravo, jerbo tim bivaju smjeliji i drzovitiji."[14] 25. 6. 1865.: "Dakako da je bio među nami često put razgovor o izborih u Srijemu, gdje Srbi žele i u sredini samih katolika svoje ljude izabrati. Dakako da sam rekao, da bi to

[10] Isto, str. 50-51.
[11] **Ratko Perić**, *nav. djelo*, str. 161.
[12] Š. Rastoder i J. Rastoder, *Dr Nikola Dobrečić, Arcibiskup Barski i Primas Srpski,* Budva, 1991, str. 17.
[13] *Korespodencija Rački-Strossmayer, Knjiga prva,* Uredio Fedro Šimić, Zagreb, 1928, str. 7.
[14] Isto, str. 21.

za katolike sramota bila".[15] U pismu od 25. 6. 1883. Strossmayer piše o srpskom "barbarstvu" i "okovima srpskim",[16] a posebno je znakovito pismo od 10. 4. 1884. gdje kaže: "*Srbi su nam krvavi neprijatelji."*[17] U istom spominje i *"grob, kog Srbi nam kopaju".* Ali ovo u svezi s aferom Sv. Jeronima bilo je prvi put da takve svoje tvrdnje povezuje s nečim u što je izravno upletena Crna Gora! Očito, postao jeduboko svjestan da je sve što je radio za pomoć crnogorskom narodu i svom hrvatskom narodu u okolici Bara, iskorišteno upravo protiv interesa njegova hrvatskog naroda općenito! (Zato bi ovo njegovo APSOLUTNO NE trebalo shvatiti kao svojevrsnu njegovu političku oporuku, dakle kao apsolutno NE bilo kakvom savezu sa Srbima!) Pritisci na Svetu Stolicu bili su golemi. Nije se prezalo ni od otvorenih ultimatuma. Papa je vjerovao da će,uklonivši uzrok (davanje hrvatskog imena Zavodu), otkloniti i posljedice, pa je vratio ilirsko, tada već besmisleno, ime Zavodu u Rimu. (Hrvatsko ime taj Zavod dobio je tek 1971.). Apostolsko pismo *Slavorum gentem* ostalo je netaknuto u svome sadržaju, izrazima i nazivima, samo je vraćen stari naslov.[18] Napomenimo da je nadbiskup Milinović 2.1.1902. tražio od pape da mu potvrdi titulu "primas Srbije", što je i učinjeno.[19]

Kada se za promjenu imena doznalo, nastalo je ne malo iznenađenje u hrvatskom episkopatu i narodu.[20] Ogorčenje u hrvatskom narodu prenio je biskup Stadler u neuobičajeno oštroj predstavci od 30. 3. 1902., izgovorenoj u audijenciji pred papom Lavom XIII. A koliko je to ogorčenje bilo veliko, najbolje potvrđuje i činjenica da je Stadler nediplomatskim rječnikom optužio Svetu Stolicu da je popustila diplomatskim pritiscima na nju, pa se kasnije morao javno ispričati za tu optužbu, koju sigurno nije mogao ničim dokumentirati, a njegova je predstavka tiskana u katoličkom i drugom tisku u domovini. Naravno, do povratka hrvatskog imena Zavodu nije došlo, ali je papa 10.4.1902. poslao pismo zagrebačkom nadbiskupu Posiloviću, objašnjavajući da prava koja pripadaju hrvatskom narodu nisu pretrpjela nikakve štete. Zanimljivo je da papa u pismu dva puta spominje hrvatsko ime, a nijednom ilirsko.[21] O reakcijama na papinu odluku ove je godine pisao M. Strecha. Tako on konstatira: "Crnogorsko suprostavljanje breveu *Slavorum gentem* bilo je dakle motivirano prvenstveno težnjom da se afirmira zasada o Srbima-katolicima, koja je imala važnu ulogu u širenju srpske nacionalne ideje, prije svega u Crnoj Gori i u Dalmaciji, a s kojom se dugoročno gledano vjerojatno računalo ne samo u Bosni i Hercegovini, nego i u banskoj Hrvatskoj"[22]. Međutim, ambicije knjaza Nikole nisu se ogledale samo u tome već i u njegovoj

---

[15] Isto, str. 31.
[16] *Korespodencija Račkі-Strossmayer, Knjiga treća,* Uredio **Fedro Šimić**, Zagreb, 1930, str. 69.
[17] Isto, str. 118.
[18] **R. Perić**, *nav. djelo*, str. 166.
[19] **Š. Rastoder** i **J. Rastoder**, *nav. djelo*, str. 17.
[20] **R. Perić**, *nav. djelo*, str. 166-168.
[21] Isto, str. 168.
[22] **M. Strecha**, *nav. djelo*.

težnji za prevlast u cijelom *srpstvu*. To se nazire i iz komentara u švicarskom dnevniku *Journal de Geneve* od 15.2.1902., koji navodi Milutinović: "Crna Gora pristaje na (...) redukciju pod uslovom da se u dotičnoj buli prizna barskom nadbiskupu titula primasa svih Srba katolika, primas tottus regni Serbiae. No tom se dodatku oštro protivi Beč, a već je lako pogoditi iz kojih razloga (...). Kad bi Vatikan priznao barskom katoličkom arcibiskupu titulu primasa za čitavo srpstvo, austriugarska vlada strahuje da se u tom faktu sagleda afirmacija političkih pretencija Crne Gore, koji se suprostavljaju Austriji, koja bi htjela da protežira dinastiju Obrenović."[23] Dalje se u tekstu u švicarskom listu govori o ultimatumu s dvije solucije: ili da Sveta Stolica zadovolji zahtjevima Crne Gore, ili će knjaz Nikola prekinuti s njom svaki odnos i smatrati kao da konkordat uopće nije ni sklopljen: "Crna Gora, istina, ne zauzima mnogo prostora na europskoj geografskoj karti, ali joj njene veze s Rusijom i Italijom i njen moralni prestiž koji na Balkanu uživa, daju takovu snagu i obezbjeđuje takav utjecaj na istočne i europske probleme, da bi bilo nerazumno potcjenjivati je. Stoga držim da će u Vatikanu dva puta razmisliti prije nego što se reše na prelom sa Crnom Gorom." A ipak Crna Gora koju su u Europi doživljavali na taj način, živjela je još 16 godina. Iako je svoju državu knjaz Nikola višestruko uvećao (Sl. 1), upustio se u velikosrpsku igru, želeći još više. Ta stalna težnja za povećanjem Crne Gore učinila je da je ona na kraju "pojela" samu sebe.

Ovo stoljeće zorno nam je pokazalo kroz kakve je sve teškoće prolazio hrvatski narod. U biti to se moglo vidjeti, bolje reći naslutiti, kroz svetojeronimsku aferu. Jer kad jedan papa, nama vrlo sklon, nije uspio dati jednom svom zavodu u rimu ime koje je on želio, zato što je to ime hrvatsko ime - što smo tek mi trebali očekivati u našoj borbi za slobodu!

4. Velikosrpska politika i Boka kotorska

Stvaranjem prve Jugoslavije Crna Gora prestaje postojati. Ali na udaru velikosrpske politike sada je Boka kotorska. Naravno, za to postoje objektivni i subjektivni razlozi.

Objektivni razlozi leže u činjenici da je Boka kotorska najjužnija hrvatska zemlja, a *subjektivni razlozi* leže u dva velika srpska kompleksa:

1) MORE, općepoznati srpski kompleks, koji ih tjera još od vremena Nemanjića pa sve do današnjih dana da u određenim, za njih povoljnim, povjesnim trenucima vrše *genocid* nad onim narodima koji ih dijele od mora.

2) HRVATSKA KULTURNA BAŠTINA, srpski kompleks, najbolje se očitovao u Domovinskom ratu rušenjem svih kulturnih spomenika hrvatskog naroda gdje su to god mogli. Simbol je toga i kod nas i u svijetu, *Dubrovnik.*

Međutim, kulturocid koji se vrši nad hrvatskim narodom, sadrži još jednu komponentu koja se ogleda u pokušaju otimanja kulturne baštine Hrvata Boke Kotorske. Naime, upravo su bokokotorska priobalna naselja, koja su bila

[23] **Kosta Milutinović**, Srbi katolici i svetojeronimska pitanja, *Istorijski zapisi 65,* 1992/1-4, str. 65-72.

nastanjena uglavnom Hrvatima, bila žarište pomorstva, koje je stoljećima bilo pokretač razvoja toga područja te je to stanovništvo bilo i nositelj kulture, koja je dosegla zavidnu razinu. Ta je kultura vrlo važna za hrvatski narod. Recimo, najstarija je hrvatska katedrala ona iz 1166. godine, odnosno katedrala sv. Tripuna u Kotoru, zatim Gospa od Škrpjela, pa kotorske zidine... A koliko je velika ta baština hrvatskog naroda, najbolje svjedoče službeni crnogorski izvori koji kažu da se 40% nepokretnog i 66% pokretnog spomeničkog blaga današnje Republike Crne Gore nalazi u Boki kotorskoj. Zato slobodno možemo ustvrditi da više od 50% spome-ničkog blaga Crne Gore pripada hrvatskom narodu, tj. hrvatski narod u Boki baštinik je toga blaga.

U osvajanju Boke velikosrpska politika radi u tri osnovna pravca:
1) elimininiranje nacionalne svijesti kod Hrvata u Boki;
2) memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, tj. elimininiranje Boke i hrvatskog naroda u njoj iz svijesti Hrvata u Hrvatskoj;
3) teritorijalno odvajanje Boke od Hrvatske.

Elimininiranje nacionalne svijesti vrši se prvo preko tvz. *bokeljštva*, a zatim *jugoslavenstva*. Još u prošlom stoljeću Srbi govore Hrvatima u Boki o "zajedništvu": "Svi smo mi Bokelji i ništa više." A Bokelje onda dijele na Srbe i katolike! Dakle, Hrvatima se negira njihovo hrvatstvo, a srpstvo ostaje nedirnuto - jer njihova je vjera *srpska*. I tako su imali u tome uspjeha, a pogotovo stvaranjem raznih Jugoslavija, pa čak postoje i katolički svećenici koji su silom postali "Jugoslaveni". Neki su Hrvati u tome vidjeli spas od pritisaka: Bolje se izjasniti Bokeljom (a kasnije Jugoslavenom) nego Srbinom ili Crnogorcem! A i u jednom i u drugom slučaju Srbi postižu ono što žele, a to je da oni **ne budu Hrvati** jer, otkinuti od svog naroda, osuđeni su da u dogledno vrijeme postanu ono što je velikosrpska politika i isplanirala. Naime, velikosrpskoj politici katolici nehrvati, kao u slučaju barske nadbiskupije, trebaju osigurati bezbolno otimanje velike hrvatske baštine u Boki jer je ta baština uglavnom smještena u katoličkim crkvama ili su to same te crkve. Naime, dovršetkom etničkog čišćenja Boke, tj. nestankom Hrvata katolika, kotorska biskupija više ne može biti dio Crkve u Hrvata, a Jugoslaveni katolici vrlo će brzo postati prvo Crnogorci katolici, a zatim Srbi katolici, ili izravno Srbi katolici.

Mnogi primjeri pokazuju koliko je uspješan bio memocid izvršen nad hrvatskim narodom u cjelini, kada je u pitanju Boka, hrvatski narod i velika hrvatska baština u njoj. Učinak tog memocida osjeća se još uvijek u Hrvatskoj, iako je danas mnogo veći broj naših ljudi koji znaju što je Boka i što znači hrvatskom narodu nego što je to bio slučaj do prije nekoliko godina. Još do prije 4-5 godina mnogi hrvatski političari i kulturni radnici nisu znali da je Boka kotorska *Zaljev hrvatskih svetaca*. Naime, od šest hrvatskih svetaca i blaženika tri su iz Boke (sv. Leopold Bogdan Mandić, blaž. Ozana Kotorska i blaž. Gracija iz Mula), a jedini hrvatski papa, jedan od najznačajnijih papa u povijesti - Siksto V., podrijetlom je iz Boke. A koliko je velik bio taj memocid, najbolje svjedoči podatak da je jedan naš predsjednik vlade poslije demokratskih izbora u dva svoja uzastopna nastupa na

TV nabrajao Hrvate u ostalim dijelovima tadašnje Jugoslavije, pa ih nalazio i u Makedoniji, ali ne i u Boki!

A na teritorijalnom odvajanju Boke od Hrvatske radilo se od samog početka. To je vidljivo iz Vidovdanskog ustava 1921. godine, u kojemu je predviđeno podjela države na oblasti. Naime, predviđeno je da će se ta podjela izvršiti odlukom Skupštine, a na prijedlog Vlade, a ako se ni to ne učini, predviđen je skraćeni zakonski postupak za to, ali će u tom slučaju kotar bokokotorski ući u Zetsku oblast. Vidimo kako se prejudiciraju takve krucijalne odluke, pa je odmah jasno da se nije dogodilo ni prvi ni drugi slučaj, već taj treći, koji je osiguravao odvajanje Boke kotorske od matice zemlje - od Hrvatske. Dalje, 1922. bokeljsko područje izdvojeno je iz Dalmacije i pripojeno Zetskoj oblasti, a 1929. g. uključeno je u Zetsku banovinu. Naravno, hrvatstvo Boke nije moglo biti potpuno ugušeno u tako kratkom vremenu koliko je postojala prva Jugoslavija. Veličanstvena proslava tisućugodišnjice krunidbe kralja Tomislava održana je u Kotoru 1925. godine. Postojalo je 17 hrvatskih društava u Boki, a odred Bokeljske mornarice bio je na pogrebu Stjepanu Radiću. Kada je na izborima 1939. godine u 7 bokeljskih općina pobjedila HSS, Hrvati Boke očekivali su da će Bokokotorski zaljev ući u sastav Banovine. Kako Sporazumom Cvetković-Maček granice nisu bile definitivno određene, predstavnici bokeljskih Hrvata odlazili su vodstvu HSS-a u Zagreb tražeći da granica bude na Trojici iza Kotora. Međutim, do korekcije granice nije došlo zbog rata i raspada preve Jugoslavije.[24]

5. Hrvati u Republici Crnoj Gori

Drugi svjetski rat iskorišten je za pripajanje Boke kotorske Crnoj Gori. Naime, Pokrajinski komitet KPJ za Crnu Goru, Boku i Sandžak postojao je još i prije. Štab narodnooslobodilaških gerilskih (partizanskih) odreda za Crnu Goru, Boku i Sandžak preimenovan je 25. listopada 1941. u Glavni štab NOP-a za Crnu Goru i Boku,[25] a Narodnooslobodilački odbor Crne Gore i Boke osnovan je 8. veljače 1942. u manastiru Ostrog.[26] Kako se u Jugoslaviji interpretira pitanje Boke kotorske, najbolje ilustrira sljedeći citat iz knjige Zorana Lakića: "Poslije proklamacije Savezničke komande za Bliski istok da je 8. septembra 1943. godine Italija prihvatila bezuslovnu kapitulaciju, prestao je da postoji okupatorski sistem u Crnoj Gori; odluka aneksije Boke kotorske izgubila je važnost, pa je ovaj kraj ponovo postao sastavni dio Crne Gore."[27] Ne treba posebno objašnjavati da Boka kotorska nije do tada nikad bila u sastavu Crne Gore, pa čak ni da Crna Gora, kao takva, nije postojala u prethodnoj prvoj Jugoslaviji. ZAVNO Crne Gore i Boke osnovan je na skupštini koja je održana u Kolašinu 15. studenoga 1943., a njegovo prvo zasjedanje bilo je dan kasnije. Drugo zasjedanje ZAVNO-a Crne Gore i Boke održano je u veljači 1944., a treće, presudno za konačno pripajanje Boke Cr-noj Gori, 13-15. srpnja 1944., uz nazočnost 151 delegata, od toga 13 iz kotorskog i 11

[24] **J. Pečarić**, *nav. djela*
[25] **Z. Lakić**, *Narodna vlast u Crnoj Gori 1941-1945,* cetinje-Beograd, 1981, str. 108-109.
[26] Isto, str. 150.
[27] Isto, str. 287.

iz hercegovačkog sreza.[28] Uvodni referat "Slobodna Crna Gora u Demokratskoj Federativnoj Jugoslaviji, podnio je Veljko Zeković. Predložio je donošenje odluke o pretvaranju ZAVNO-a Crne Gore i Boke u Crnogorsku antifašističku skupštinu narodnog oslobođenja jer: "Crna Gora uživa pravo posebne slobodne federalne jedinice u demokratskoj Jugoslaviji. Narodu Boke treba ostaviti da se slobodno odluči s kim će i kako da živi u Federalnoj Jugoslaviji..."[29] Navodno, već se zna kako će se "narod" tj. nazočni vijećnici iz Boke izjasniti. Evo kako to komentira Z. Lakić:

"Upadljiva je izmjena u nazivu najvišeg organa vlasti. To više nije Zemaljsko antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Crne Gore i Boke, već Crnogorska antifašistička skupština narodnog oslobođenja. Razlika nije samo u izmjeni reda riječi. Suština je u tome što je u novom nazivu ispuštena riječ Boka, što se može smatrati izrazom raspoloženja vijećnika iz Boke Kotorske da se već na ovom zasjedanju izjasne da se pod crnogorskom teritorijom podrazumjeva i teritorija Boke. Ovo je utoliko značajnije što su svi drugi politički organi u svom imenu i dalje zadržali riječ Boka: Pokrajinski komitet KPJ, Narodnooslobodilački front, Antifašistički front žena, Ujedinjeni savez antifašističke omladine itd. itd. Inače, u formalnopravnom smislu Narodnooslobodilački odbor za Boku Kotorsku izjasnio se, poput Skupštine ZAVNO-a Sandžaka, da dobrovoljno ulazi u sastav Crne Gore, tek neposredno uoči Četvrtog zasjedanja CASNO-a u aprilu 1945. godine."[30]

I dok u tom citatu govori o raspoloženju vijećnika iz Boke, malo kasnije kaže da je *u ime naroda Boke* govorio Luka Matković, i dalje sljedeći citat iz tog govori: "Narod Boke, i srpski i hrvatski, tokom svoje istorije bio je uvijek sudbinski vezan za crnogorski narod (...) Žrtve koje smo dali za slobodu biće garancija da će demokratske težnje naroda Boke doći do izražaja u slobodnoj Jugoslaviji zajedno sa bratskim narodom Crne Gore..."[31]

Tzv. "oslobođenje" narod je sa strahom dočekao. Na primjer, u Kotoru, prema izvješću Sreskog komiteta KPJ Kotor od studenog 1944. godine "mase su očekivale da će izdajnici i profašisti biti progonjeni od nas, pa i oni koji nemaju nekih teških grehova i da će biti progonjeni od nas, pa i oni koji nemaju nekih teških grehova i da će biti osjetljivija razlika između poštenih i nepoštenih".[32] Naravno, narod se s razlogom bojao. Ubijeno je niz uglednih građana Hrvata, a među njima i tri svećenika: don Ivo Brajnović, don Gracija Sablić i don Đuro Perušina. Mnogo ljudi moralo je napustiti Boku, a među njima i kotorski biskup, hrvatski povjesničar, i povjesničar Boke Pavao Butorac. Pritisci na pučanstvo nastavljeni su i nakon rata. Ukinuta su sva hrvatska kulturna društva, a na popisu 1948. izvršen je veliki pritisak da se svi izjasne kao Crnogorci. Komunisti Hrvati to su po direktivi i morali učiniti. A prošle su četiri godine otkako kako je Luka

[28] Isto, str. 402.
[29] Isto, str. 402-403.
[30] Isto, str. 404.
[31] Isto, str. 406.
[32] Isto, str. 427.

Matković na osnivačkom kongresu CASNO-a, govoreći o pučanima Boke, kao što smo vidjeli, spominjao samo Srbe i Hrvate. Mnogi od tih komunista - Hrvata i umrli su kao Crnogorci. A u predaji hrvatskog pučanstva grada Kotora ostala je priča o jednom veličanstvenom glazbenom zboru iz tog vremena. Naime, cijeli kotorski zatvor pun Hrvata pjevao je na polnoćki pjesmu "U to vrijeme godišta". Inače, uobičajen izgovor za progon Hrvata u to vrijeme bilo je njihovo katoličanstvo, tj. klerikalizam. Mnogi ugledni Kotorani izgubili bi posao samo zbog toga što bi prigodom svečanosti sv. Tripuna, zaštitnika Kotora i cijele Boke, dizali zastavu na katedrali sv. Tripuna u Kotoru (inače najstarijoj hrvatskoj katedrali – izgrađenoj 1166.), a neki su odrobijali zbog svog katoličanstva i nekoliko godina, i to uz suđenje ili bez njega.

U sprovođenju velikosrpske politike velika se pozornost poklanjala hrvatskim intelektualcima iz Boke. Tako Kotor bilježi godine i godine, a da se niti jedan svršeni student - Hrvat nije vratio u njega. A ako bi se i vratio, činilo se sve da ode. Drastična je sudbina hrvatskog književnika, profesora Vjenceslava Čižeka. Kao student osuđen je zbog nekoliko pjesmica rugalica na dvije godine zatvora. Poslije završetka fakulteta službovao je u BiH i Crnoj Gori. Iako sjajan profesor, često je otpuštan s posla i šikaniran na razne načine. Od svibnja 1972. godine je u Njemačkoj kao politički emigrant. Surađuje u gotovo svim glasilima hrvatske dijaspore. 11. studenog 1977. kidnapirala ga je jugoslavenska tajna policija te prisilno i tajno vratila u tadašnju Jugoslaviju. Osuđen je na 15 godina robije. Tada se za njega bezuspješno zauzima Amnesty International i PEN, posredstvom Hrvatskog centra PEN-a. Potrajalo je više od deset godina dok ga Njemačka, kao svog političkog azilanta, nije uspjela osloboditi. Ali, profesor je Čižek od posljedica kidnapiranja i robovanja *oslijepio!* Važno je pritom istaknuti da je profesor Čižek izašao iz zatvora 29. srpnja 1988. godine![33]

6. Demografske promjene u Boki od 1910. do 1991.

Rezultati velikosrpske politike u Boki kotorskoj, i uopće u Crnoj Gori, najbolje se vide u Tablicam 1-4 (Tablice 1-3 dane su na str. 122 i 123). Kada se govori o Boki kotorskoj, obično se misli na Bokokotorski zaljev. Međutim, primorski pojas Boka kotorska - Budva - Spič u Austrougarskoj je upravo bio obuhvaćen jednim kotarom sa sjedištem u Kotoru, a popisu u njoj daju vjersku, a ne etničku pripadnost pučanstva. I dok je kod katoličkog življa jasno da se radi uglavnom o hrvatskom narodu, dotle se kod pravoslavnog teško može razabrati odnos crnogorskog i srpskog naroda zbog poznatog utjecaja Srpske pravoslavne crkve, a i zbog srbovanja same dinastije Petrović. U razmještaju pučanstva 1910. godine lako je uočiti stanovite pravilnosti. Pravoslavna većina u cijelom kotaru rezultat je naseljenosti u višim, brdskim krajevima, kao što su, primjerice, bokokotorsko zaleđe te područje Petrovića, gdje su pravoslavci praktično jedino pučanstvo, a oni su većinsko stanovništvo na poluotoku Luštici i u polodjelskoj grbaljskoj župi. Od većih i poznatijih gradova pravoslavna je većina 1910. zabilježena jedino u

[33] **Malkica Dugeč**, Vjenceslav Čižek, Jedan život za Hrvatsku, *Republika Hrvatska*, Zagreb, 190 (1995), 63-73.

Risnu.. Sva ostala gradska naselja: Kotor, Perast, Tivat, Dobrota, Prčanj, Herceg Novi i Budva imali su katoličku, tj. hrvatsku, većinu pučanstva. Izrazito katolički predjeli bili su poluotok Vrmac u Boki kotorskoj te južni dio Spiča od Sudomora do granice prema Crnoj Gori (vidi zemljovid).

Možemo s pravom računati da je slična situacija bila i u trenutku stvaranja prve Jugoslavije, a od tada na demografske promjene u Boki presudno je utjecala, kao što smo vidjeli, velikosrpska politika. U Tablici 1 dan je usporedni udio Hrvata u gradovima Kotor, Herceg Novi i Tivat prema popisima iz 1910. i 1991. U tom periodu ukupan je broj pučanstva porastao gotovo dvostruko (1910.-33.400, 1991.- 61.440), a istodobno je broj Hrvata trostruko pao (1910. - 13.500, 1991. - 4.910). ti podaci daju nam za pravo da govorimo o izvršenom *etničkom čišćenju u miru!* Istina, iselio se samo jedan dio pučanstva, a drugi je, kao što smo već govorili, izložen stalnim pritiscima promjenio nacionalnost. Zato smo u Tablicama 1-3 posebno izdvojili Jugoslavene i ostale. Razlog je očevidan: samo su Hrvati u Crnoj Gori imali razloga tako se izjašnjavati na popisu 1991. godine. Kako je po podacima Katoličke crkve u Boki danas oko 11.000 katolika (u Tablici 4 su usporedni podaci o broju Hrvata po župama prema godinama 1939. i 1973.[34]), imamo na prvi pogled paradoksalnu situaciju da je u Boki više katolika - Jugoslavena nego Hrvata.

7. Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori za vrijeme Domovinskog rata

Iseljavanje Hrvata iz Crne Gore znatno je intenzivirano tijekom samog Domovinskog rata, i to najviše iz Tivta, grada u kome je ostalo najviše Hrvata. Nekoliko stotina Hrvata iselio se tijekom rata, a među njima i sedam liječnika specijalista. Pritisci su bili svakojaki: anonimna pisma, telefonski pozivi, maltretiranje djece, konfiskacija hrvatskih kuća, paljevina objekata čiji su vlasnici Hrvati itd. itd. U jednom anonimnom pismu koje su dobile najuglednije hrvatske obitelji u Tivtu 1995. godine, stoji, između ostalog, i sljedeće: "Ne odete li sami na vrijeme, noć će gutati vašu djecu i vaše obitelji. (...) Što je bilo bilo je, i to se sve zna i odlučni smo da nam sve to debelo platite i vi katolici iz Tivta i oni iz Škaljara i svi redom, zajedno s vašim biskupom. 'OJ USTAŠE NEKA NEKA, ČETNIČKA VAS KAMA ČEKA.' Pohrlite po pozivu gospodina Tuđmana u Hrvatsku, jer srpskih vjekovnih OGNJIŠTA TAMO IMA VIŠE NEGO ŠTO VAS IMA." A pritisci na hrvatske intelektualce uvijek su najveći, jer s njihovim odlaskom daje se primjer i drugima da trebaju otići. Biskup koji se spominje u ovom letku, a i u drugima gdje je prvi na popisu "genocidnih rimokatoličkih sveštenika", pokojni je msgr. Ivo Gugić, koji je i ubijen ove, 1996. godine. Opetovana se prijetnja i obistinila. I dok autori letaka nisu otkriveni, dogodilo se "grabežno ubojstvo" sada već umirovljenoga kotorskog biskupa. Podatak da je prvi liječnik konstatirao smrt od srčanog udara, a biskup je zapravo zadavljen žicom, nije se na žalost, nikad pojavio u hrvatskom tisku!

Za razliku od Jugoslavena-katolika u samom Bokokotorskom zaljevu, u najjužnijem dijelu kotorske biskupije i u Baru nemamo Srbe-katolike, što je

[34] **Zrinko Horvat**, Boka je bila "Dika od Hrvata", *Narod*, 1. ožujka 1996, 18-19.

pokušavao stvoriti knjaz Nikola, već Crnogorce-katolike. Naime, ljudi su tamo vjerovali da će izbjeći pritiscima ako se izjašnjavaju kao Crnogorci-katolici, čvrsto se držeći za svoje katoličanstvo, za svoju različitost. To uzjašnjavanje za Jugoslavene ili Crnogorce-katolike najbolje je objasnio mostarski biskup msgr. Perić kada je nakon posjete katoličkim župama u Boki i Crnoj Gori rekao da biti tamo katolikom možda i nije toliko hrabro kao biti Hrvatom. Primjetimo da se katoličko pučanstvo s druge, tj. austrougarske, strane rječice Željeznice u vrijeme knjaza Nikole i dalje osjeća Hrvatima. U stvari, u cijelom periodu od Berlinskog kongresa pa do stvaranja Republike Crne Gore nakon Drugog svjetskog rata oni su uglavnom Hrvati. Pri tome treba imati u vidu da je taj dio katoličkog pučanstva bio udaljeniji od onog u Boki (razdvojeni pravoslavnim Grbljem i Paštrovićima), a i u Boki je bilo i mnogo više Hrvata. Zato su oni i morali prvi podleći pritiscima, dok u Boki to ide postupno. Iako su Hrvati Bara i okolice danas uglavnom Crnogorci-katolici, to ne znači da i dalje nisu izloženi pritiscima. Tako je početkom agresije na Hrvatsku na rijeci Željeznici osvanuo grafit: "DOVDJE JE CROATIA", što je tamo svojevrstan vid pritiska na katoličko pučanstvo (navodno su ga oni napisali, a u stvari je to poziv - opravdanje za raznovrsne pritiske na njih). I niz drugih oblika takvih pritisaka lako je iščitati iz velikosrpskog tjednika DEM (15. 10. 1995). Tako je "nekoliko sutomorskih rimokatolika 1991. godine, sa ličnim kartama Republike Hrvatske, išlo u Dubrovnik da glasa za Tuđmanov HDZ". Zato pravoslavce "pedeset godina bratstva i jedinstva nije uljuljkalo. (...), nije im razorilo iskustveno znanje o kontinuiranim vjekovnim rimokatoličkim pretenzijama na njihov životni prostor. Te pretenzije su prepoznali i u inicijativi za osnivnanje sutomorske opštine. (...) Opština Sutomore, u drugoj fazi, treba da obuhvati i sadašnju Mjesnu zajednicu Šušanj, dakle teritoriju čitavog Špiča od Kufina do Željez-nice, do onamo gdje je napisano 'Dovdje je Croatia'. (...) U Šušanju je puno rimokatolika. (...) Spičanski pravoslavci znaju da moraju da se uzdaju u se i u svoje kljuse. (...) I danas su spičanski pravoslavci sami. Sami naspram zavjereničkog duha rimokatoličke manjine. Manjina skoro uvjek bistvuje na zavjereničkim principima)." I zaista, kreću u akciju. U Spičanskom polju postoji crkva sv. Petke, zajedničko vlasništvo katoličke i pravoslavne crkve - crkva s dva oltara. Čuvajući svoju "izvornu hrišćansku vjeru", spičanski pravoslavni odbor na čelu sa parohom zabranjuje katoličkom župniku don Nikoli Majiću, da održi misu na katolički Markov dan jer je pao na pravoslavni Uskrs! Misa je održana ispred crkve pred stotinjak vjernika rimokatolika. Interesantno je da u DEM-u događanja oko crkve sv. Petke povezuju s nadbiskupom barskim Markom Jorgom, naravno, služeći se pričom koja nije zabilježena u povijesti. Možda je razlog tomu što u izvješćima koja je ovaj nadbiskup slao, stoji da su svi stanovnici u tom kraju poslije unijačenja postali katolici.[35] Ne vodeći računa o tome što je crkva zajednička, dakle po dobro poznatim pravima "bratstva i jedinstva" pravoslavno pučanstvo crkvu sv. Petke proglašava pravoslavnom, dovede novog paroha, izbjeglog krajišnika Sreta Medića, grade mu parohijski dom nedaleko od crkve sv. Petke, za koji kamen temeljac postavljaju mitropolit

[35] **I. Marković**, *Dukljansko-barska Metropolija,* Zagreb, 1902.

crnogorsko-primorski, zetsko-brdski i skenderski Amfilohije. I početkom prosinca prošle godine katolički se oltar izbacije iz crkve sv. Petke! Krajem prošle godine na to reagira crnogorski nezavisni tjednik *Monitor*, a početkom ove godine i beogradsko *Vreme*. Sredinom ove godine Crnogorski helsinški odbor za ljudska prava uputio je pismo predsjedniku Republike Crne Gore i predsjedniku Republičkoga vijeća za zaštitu prava pripadnika nacionalnih i etničkih grupa Momiru Bulatoviću pod naslovom "Zaštitite crkvu svete Petke". Ovdje spomenimo da *Vreme* citira don Majića: "Rimokatolici su uznemireni, jer su osjećali da se nešto takvo već duže spremalo, pa se boje da to nije početak etničkog čišćenja."

ETNIČKO ČIŠĆENJE! Proces koji u Boki teče sve vrijeme od kada je ustrojena Jugoslavija do dana današnjeg. Međutim, događaji u Sutomoru su znakoviti. Oni pokazuju da se tamošnji ljudi ne osjećaju zaštićeni, niti su zaštićeni, usprkos tome što se nacionalno izjašnjavaju Crnogorcima. Crnogorcima-katolicima! Jasno upozorenje i onim Jugoslavenima-katolicima u Boki, ili onima koji su samo Bokelji "i ništa više": Crnogorci-katolici, tj. Srbi-katolici u velikosrpskoj politi-ci tamo su potrebni samo da osiguraju prelazak velike hrvatske - katoličke - kulturne baštine u srpske ruke. Nakon toga oni im više ne trebaju ni kao katolici! Zato je očekivati da će i takvi katolici koji se i u Boki i u Baru i okolici danas ne izjašnjavaju Hrvatima, kada shvate da su neovisno o tome ipak bili ugroženi, odlučiti da se ponovno vrate svom matičnom narodu. Jačanje hrvatske države sigurno će im pomoći u tome. S druge strane ti su događaji i poruka Crnogorcima. Ako Crna Gora ostane u sastavu Jugoslavije, niti će oni opstati kao narod, niti će ostati na moru. Na isti način na koji su Hrvati eliminirani s tih prostora, bit će eliminirani i oni sami.

8. Hrvatska i Crna Gora danas

Međusobnim priznanjem Hrvatske i Jugoslavije dogovorena je i uzajamna briga o nacionalnim manjinama. Dakle, SJ će voditi brigu o Srbima i Crnogorcima u Hrvatskoj, a Hrvatska o Hrvatima u Jugoslaviji. To je u civiliziranim zemljama nešto sasvim normalno, ali ovdje to nije tako jednostavno. (Jer tko zna kada će i hoće li Jugoslavija ikada postati civilizirana zemlja.) Nacionalna zajednica Crnogoraca u Hrvatskoj već se usprotivila takvom rješenju, iz jednog razloga što je njima jasno da današnja Jugoslavija i dalje prestavlja Srboslaviju, istina mnogo manju, i u njoj će biti nastavljeno potiranje njihova naroda! Slično se može očekivati i s položajem hrvatskog naroda. Istina, Sporazum će sigurno smanjiti otvorene pritiske, a i Hrvatska će moći znatno brže intervenirati u takvim slučajevima. Ali, politika stvaranja Bunjevaca, Šokaca, Bokelja, Jugoslavena i sličnog već je dobro razrađena i bit će sigurno nastavljena jer Srbija nije poražena u ovom ratu, pa samim time nije poražen ni velikosrpski projekt. A to znači da nisu ni "izliječeni" od kompleksa. Dakle, nastavit će sanjati i o moru (i o Dubrovniku) i o hrvatskoj kulturnoj baštini. I ne samo sanjati.

Zato kada je riječ o Boki kotorskoj, Hrvatska mora poći od činjenice da je ona jedan od bitnih hrvatskih interesa. To proizlazi iz tri sljedeće činjenice:

1) golema je hrvatska kulturna baština Boke. (Upravo su Srbi, uništavanjem

naše baštine tijekom Domovinskog rata, postigli povećanje svijesti hrvatskih ljudi o značenju te baštine.)

2) Boka je Zaljev hrvatskih svetaca. (Treba li naglašavati, posebno nakon dočeka Svetog Oca u Zagrebu, što katolicizam, pa prema tome i Zaljev hrvatskih svetaca, znači hrvatskom narodu, a time i hrvatskoj državi?)

3) Hrvatska država obvezna je brinuti se o svim Hrvatima izvan Hrvatske i po svom Ustavu (prema tome i o Hrvatima Boke kotorske).

Zbog svega toga jasno je da je vitalni interes Hrvatske da Crna Gora bude neovisna država. Istina je da neovisnost Crne Gore danas izgleda kao nešto neostvarivo. Ali, povijest nas uči da će ponašanje Srba u takvoj državi uskoro postati nesnosno i samim Crnogorcima, i očekivati je sve veći i veći otpor crnogorskog pučanstva. S druge strane, crnogorska bi oporba sama trebala isticati hrvatstvo Boke kotorske i tako omogućiti Hrvatskoj da joj aktivnije pomogne u njenoj borbi za neovisnost. Crna Gora, odvojena od Srbije, sigurno bi bila okrenuta Europi, a time bi i Boka kotorska, zajedno s njom, bila tamo gdje i pripada - dio Europe. Europska Crna Gora bila bi jamac za sve hrvatsko u Boki kotorskoj, a to je hrvatsko u njoj i ulaznica u zapadni svijet. Europska Crna Gora znači da Hrvatska na južnoj granici ima prijatelja umjesto da i dalje očekuje napadaje na Dubrovnik. Sadašnja situacija, tj. srpska Crna Gora, predstavlja hranjenje velikosrpskih apetita i znači nastavak velikosrpske politike, čime će vitalni interesi Hrvata Boke biti stalno ugroženi. Hrvatska to mora stalno imati u vidu!

M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.
Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu. Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!
Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja. Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!
Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da "nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi". S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,
Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Prof. dr. sc. Nediljko A. Ančić
Akademik Ivan Aralica
Davor Aras, prof.
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik[36]
Olga Asić, domaćica
Akademik Smiljko Ašperger
Dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Ivan Balić, ekonomist
Katica Balog, politologinja novinarka

[36] Od svega srca potpisujem potporu Marku Perkoviću Thompsonu. Pravi neprijatelji Hrvatske su hrvatske jugoslavenčine. Valjda će se ovaj narod opametiti i to shvatiti. A jednom mora i to biti. Hvala Ti na obavijesti i trudu jer znam da sigurno Ti ovo uporno vodiš. Ja malo nešto radim na području udžbenika. I to je važan front.

Dalibor Barić, konobar
Akademik Slaven Barišić
Prof dr. sc. Borna Bebek
Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Vladimir Benić, dirigent
Nikola Bičanić, mr.sc
Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine
Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Dr. Boris Blašković, specijalist opće medicine
Akademik Rafo Bogišić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Joso Brkljačić. trgovac
Nada Brkljačić, službenica
Dr.sc Paško Bubalo, zastupnik Hrvatskog državnog sabora u mirovini
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
Željko Crnolatac, umirovljenik
General Miljenko Crnjac
Zdravko Curkan, umirovljenik
Vinko Cuzzi, županijski sudac
Joško Čelan, novinar i publicist
Emil Čić, glazbeni kritičar i publicist
Jozo Čikeš, predsjednik Pasionske baštine
Tomislav Čolak, prof.
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić[37]

[37] I u intervjuu prof. Čorića u «Slobodnoj Dalmaciji» od 27. rujna 2008. bilo je riječi o Thompsonu:
BRANITELJ THOMPSONA

- A jeste li čitali komentare da ste vi svećenik desničar jer, citiram, stalno javno zagovarate lik i djelo Marka Perkovića Thompsona i njegov veliki navijač!?

- Nisam navijač nego - Thompsonov branitelj! Branim ga od suludih napada zločestih ljudi, kao što bih branio svakoga drugog nevinoga U svoje vrijeme sam to činio, pod rizikom gubitka slobode, braneći Vicu Vukova Thompsonovu glazbu ne slušam često, ali ne dam na nj, on naprosto nije kriv Zamjeraju mu onaj stih. na ljutu ranu ljutu travu! Da je to ustaški stih!? A meni je ćaća govorio kako je njegov pradjed znao reći na ljutu ranu ljutu travu! Puno, puno godina prije nego što se Ante Pavelić začeo To su obične

Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Jadranka Čuljak Duvnjak, odvjetnica
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo, predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
Prim.dr.sc Egidio Ćepulić, dr. med.
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarsloj[38]
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac partizanske spomenice 1941.
Mira Ćurić, novinar
Vlado Dadić, prof.dr.sc.
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.[39]
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Ivan Devčić, mornar
Prof. dr. sc. Goran Dodig

---

budalaštine Sad ću malo karikirati, ali zar se ne može reći neću jesti kruh, jer bi me mogao tko optužiti zbog ustaštva. Kruh je, naime, jeo i Ante Pavelić!.

- Moram priznati: ovu vašu usporedbu baš i ne razumijem! Ali Thompsonu zamjeraju zbog ustaških kapa na njegovim koncertima... •

- To su još veće budalaštine Onoj maloj što je kupila ustašku kapu i nosila je na Thompsonovu koncertu, ja, don Josip Čorić. dao bih dvije po ušima. skinuo joj je i rekao. "Ajde kući, šta ti imaš s ustašama, šta ti znaš o njima, kome su oni donijeli sreće!? Hrvatskoj sigurno nisu!" Ali,. što Thompson ima s njima!!? Zar će on skakati s pozornice i gledati tko u publici ima kakvu kapu!? To je posao nekoga drugoga, policije! Nije on kriv što mu na koncerte dolaze budaletine s ustaškim kapama. I gotovo!

[38] Dragi Josipe, eto još jednom odgovaram da i mene staviš u to časno društvo potpisnika...

Prijateljski,
fra Šito

[39] Debelićev tekst o Thompsonu dan je u prvom poglavlju.

Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. Arheolog
Tomislav Dragaš, tapetar
Mate Drmić, prof.
Branka Dundović, umirovljenik
Vladimir Dundović, umirovljenik
Dr. sc. Tomislav Dragun[40]
Anđelka Dražić, njegovateljica
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja[41]
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim.dr.Josip Dujella, spec.patolog
Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik
Josip Dukovac, dipl.ek
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Drago Duvnjak, dipl.ing
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Josip Elez, službenik
Marija Elez, nastavnik u m.
Petar Elez, nastavnik u m.
Alena Fazinić dr.sc
Mario Filipi, novinar
Ante Filipović, brigadir u m.
Milan Fjaka Lelas, umirovljeni pilot
Ivan Gabelica, odvjetnik
Juraj Galac, umirovljenik
Marija Galac, umirovljenica
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska

[40] Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Tompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro očituju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

[41] Za Hrvatsku sam u kojoj nema Straha od riječi ni od djela. Za Hrvatsku u kojoj su sve pjesme prošle i sve ljubavi dobrodošle!!!"Kroz zvonke pjesme Marka Perkovića Thompsona svi se učimo voljeti svoju Domovinu i opredjeljujemo se samo za Istinu!

Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Mate Gogić, umirovljenik
Marija Seka Golac, umirovljenica
Martin Golac, umirovljenik Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Josip Dodo Grospić, umirovljenik
Ljuba Grospić, agronom
Milan Grospić, dr. veterine
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof.dr. Petar Gugić
Rajka Gugić, pravnica
Ivana Haberle, predsjednica udruge «Žene u Domovinskom ratu – Zadar»
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.[42]
Mate Herman, ugostitelj
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Srećko Ilić, odvjetnik
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Lovro Ivin, prof. povijesti
Kornelija Ivos, službenica
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Jakov Jelić dr.sc.
Vinka Jelić, prof.
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, gl. urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović, kolumnist i publicist
Juraj Jug, umirovljenik
Zdenka Jug, umirovljenik
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurič, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Fra Karlo Jurišić, prof.dr.sc.
Dr. sc. Hrvoje Kačić

[42] Pridružujem se svojim potpisom u prosvjedu protiv napada (...) na pjevača Marka Perkovića. Još jednom ponavljam da je sva ta halabuka uvod u likvidaciju, ubojstvo Marka Perkovića. Treba on sam uzeti 24-satno osiguranje.

Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić[43]
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.[44]
Dr. Dragan Klarić, liječnik
Jakov Klarić, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić[45]
Ljerka Koren, službenik-lektor
Vazmoslav Koren, geometar u mirovini
Zvonimir Kos, profesor
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago[46]

---

[43] Hvala Vam da ste mi i ovom prigodom poslali ovaj dopis! Sa velikim zadovoljstvom pridružujem se Vama i ostaloj gospodi u izrazu potpore gospodinu Marku Perkoviću – Thompsonu. Radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.

Poštovani gospodine akademiče,

Slažem se s Vama da previše šute i oni koji bi baš morali dizati svoj glas; dakako da bi nam bilo zasigurno drugačije da smo glasniji i složniji. Ipak, i noćas sam još jednom razaslao e-poštu na 20-ak adresa svojih kolega, zamolivši da reagiraju što prije. Neki su vjerojatno na godišnjem odmoru, no jedan dio već noćas i jutros mi je odgovorio i podupro inicijativu; vjerujem da su i Vama poslali svoj pristanak da ih se uvrsti na popis …

[44] Molim Te ubaci me u listu Protivnika Zabrane Domoljublja (nisam znao kako da se prijavim). Mislim da me dobro poznas' - tako da me možeš uvijek uvrstiti u liste domoljubnog smisla i za to imaš moju punu punomoć'.

[45] Naravno da potpisujem, punim imenom, prezimenom i titulom: prof. dr. sc. Ivan Kordić! I moram Ti reći da sam pomalo deprimiran. Nevjerojatno je da nam trenutačna, posttuđmanovska politika veleizdajnika i pljačkaša Hrvatske želi određivati i što smijemo, a što ne smijemo pjevati.

Ovo je gore nego poslije Hrvatskog proljeća! Samo ne hapse, dakle, ne zlostavljaju tijelo, ali ubijaju dušu. Uvijek sam posjedovao kršćanski optimizam, ali se sada pomalo bojim da ni on nema šanse. Ne znam zašto o Thompsonu šuti službena Crkva. A progon Thompsona progon je Vjere, Ljubavi i Domovine. A to je gore nego "antidiskriminacijski" (zapravo diskriminacijski) zakon.

[46] Podupirem umjetničke, dostojanstvene i profesionalne koncerte M.P. Thompsona, kao i njegove pjesme i pjevanje puno vjere i zdrava rodoljublja.

General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Katarina Kronja, viša laborantica u m.
Ankica Krpina, dipl. iur.
Radoslav Krpina, ing. šumarstva
Stanko Krpina, dipl. ing. kemije
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart
časna sestra Aurelina Kutleša, Pakoštane[47]
Dragan Kwiatkowski, akademski kipar
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Pepica Lebar, nastavnica u mirovini
Dr. sc. Damir Letinić, pedijatar
Nevena Letinić, dipl. ing. arh.
Grozdana Leskošek, umirovljenik
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Vladimir Loknar, dr.med. i publicist
Dr. Stjepan Lončarević
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić[48]
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Jadranko Madunić, prof.
Ante Tonko Mađerić, umirovljenik
Nikola Majnarić, prim.dr.
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D.,[49]
Vladimir Marić, odvjetnik

[47] Veliki Markane kako ga od milja svi zovemo. Hvala Bogu da sa svojom ljubavi za naše svetinje: Boga, domovinu, obitelj! Rodoljubima dižeš duh a onoma koji ne vrijede i trebaju da su našim redovima!

[48] **Je li Istra Hrvatska?**

Prilikom izglasavanja Zakona o sprječavanju diskriminacije u Hrvatskoj saborski zastupnik Kajin je glasovao za taj zakon. Neposredno nakon toga on traži da se vrši diskiminacija prema Thompsonu i da mu se zabrani koncert u Istri. Je li Istra Hrvatska?

[49] Bio sam na putu u Kanadi. Pokopali smo mog brata Ljubu koji je pobjegao preko granice još 1953. godine, i pokazao komunističkim zločincima da oni nisu gospodari cijelog svijeta.

Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Adalbert Marković, prof. dr.
Željko Maršić
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Marica Mataija, nastavnik u m.
Vlatko Mataija, nastavnik u m.
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Petar Matić, dipl.iur
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Ivan Milinković, električar
Mirjana Milinković,službenica
Marko Milinković, privatni namještenik
Nada Milinković, učiteljica u mirovini
Nikola Milinković, mehaničar
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava (HČSP)
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Jadranka Modrić, dipl.iur.
Marija Mrakovčić, prof.
Dragica Mršić – Petričević, prof.
Jozo Mršić, književnik
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. sc. Josip Mužić
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva

---

Molim vas uvrstite i moje ime u vaš popis podupiratelja Marka Perkovića Thompsona. Ovom listom podupiratelja treba bombardirati sve novine i tv postaje svaki dan! I oni to moraju objaviti po svojoj službenoj dužnosti o informiranju. Siguran sam da se lista otvori hrvatskom narodu da bi ju potpisali velika većina, a ne samo jedna četvrtina, koliko ih je glasovalo na predsjedničkim izborima!

Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Josip Papković, mr.sci
Marija Papković, dipl.iur
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Ana Pašalić, dipl.iur
August Pavičić, farmer
Ivanka Pavičić, domaćica
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Ing. Berislav Pavlović, Predsjednik Društva M. Hrvatske, Vancouver, Canada
Pero Pavlović, književnik
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Slavko Pecirep, liječnik[50]
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Zvonimir Penović, književnik
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, predsjednik obrtničke komore HBŽ
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Miro Petry, umirovljeni saborski zastupnik
Domagoj Ante Petrić, novinar
dipl.ing Zlatko Pintarić
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško[51]

[50] Puna potpora Marku Perkoviću Thompsonu. Ne ćemo dozvoliti da niti jedan pjevač ili umjetnik, a pogotovu domoljub završi u ignoranciji jednoumlja kao što se dogodilo vrsnom pjevaču Vici Vukovu. Znamo tko je Kajin, znamo tko je Mesić, živio Thompson.

[51] Javljam se s molbom da me uvrstite na popis osoba koje prosvjeduju zbog zabrane održavanja koncerta hrvatskom branitelju i sigurno trenutno najpopularnijem pjevaču, osobito pjevaču hrvatskih domoljubnih i religioznih pjesama - Marku Perkoviću Thomsonu. Vrijednosti o kojima pjeva i koje svojim nastupima promovira su vrijednosti na kojima počiva i na kojima je stvarana stoljećima hrvatska kultura i sreća je što u ovoj kulturnoj pustoši i anarhiji Thomson postoji.

Nada Pomper, književnica
Stjepan Pomper, slikar
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist[52]
Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.[53]
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Gordana Primižić, prof. u m.
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Dipl. ing. Franjo Radošević, predsjednik internacionalnog savjetodavnog poduzeća
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramljak, profesor
Toni Ramljak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Mladen Roth, eur.ing
Marko Roša, dipl.ek
Nedjeljka Roša, dipl.ek

Ujedno Vas molim da me redovno obavještavate o akcijama koje poduzimate. Mislim da bi trebali prosvjedovati protiv mnogih poteza hrvatske vlade, a osobito predsjednika, koji to ustvari i nije. Svakako bi trebalo prosvjedovati protiv privatizacije Brijuna osobe koja je podržavala srpsku agresiju na Hrvatsku - Šerbedžija - kao i koncerata svih takvih, npr. Lepe Brene.
Molim Vas, možda možete saznati koliko stipendista Titovog fonda radi na visokim i odgovornim položajima, na Sveučilištu, u Zagrebu, odnosno u Hrvatskoj?

[52] Mnogo cijenjeni akademiče Pečariću,

Uvelike cijeneći i Vaš vjersko-patriotski idealizam i taj isti idealizam Marka Perkovića Thompsona, pridružujem se i ja Vašoj plemenitoj akciji podupiranja toga našega najpopularnijega pjevača. U njemu nam progone i ono malo preživjelih herojskih branitelja naše vječne Hrvatske, dok slave i zaštićuju one koji u vrijeme Titove Strahovlade poklaše skoro cijeli moj naraštaj. Ovome svome POKLANOM naraštaju posvetio sam cijeli svoj život i uvijek mu ostajem vjeran.

J. Ivan Prcela, Urednik-autor OPERATION SLAUGHTERHOUSE i HRVATSKOG HOLOKAUSTA

[53] Dižem svoj glas za Marka Perkovića Thompsona.

Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.[54]
general-bojnik Željko Sačić
Martin Sagner, glumac
Iur. Darko Sagrak, predsjednik udruge «dr. Milan Šufllay»
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Višnja Serdar, umirovljenik
Vlatko Serdar, umirovljenik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner[55]
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić[56]
Stjepan Sraka, dr.stom.
Ivan Stamać, akustičar i skladatelj, izumitelj zvukovnog sustava Morskih orgulja u Zadru
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
Ivan Stražić, književnik
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ivka Šaban, dipl.ing
Josip Šaban, mr.sc
Matilda Šaban, nastavnik u miru
Milan Šaban, nastavnik u miru
Elizabeta Šajatović, prof. u m.

---

[54] Iz ovog u narodu hrvatskom svepodržavajućeg članka, akademika Pečarića, istinitog, pravednog i odlučnog - treba proizaći i pitanje: "Kada će Javno tužilaštvo pokrenuti postupak protiv hrvatskog sabornika Damira Kajina, jer je, mišljenja sam, teško povrijedio regule zakona o izazivanju međunacionalne mržnje povrijedivši sve stanovnike glavnog grada svih Hrvata Zagreba, jer da se u njemu može vikati o ubijanjima nekog etnosa , a u Umagu ne!? Nasuprot tome, ne suprostaviti se najavama da u Istri mogu pjevati Bajaga i/ili Brena, proširuje uvredu i na većinsko hrvatsko istarsko stanovništvo, a što razotkriva lik i djelo tog, izgleda, vrlo pokvarenog čovjeka.

Takvi su se nekada bojali Vice Vukova i pjesme "To je tvoja zemlja... tu sagradi dom...!" - takvi isti se danas u slobodnoj Domovini boje Marka Perkovića i pjesme "Lijepa li si...!" Na taj sramotni i uvredljivi čin šute mnogi novinari i mnogi mediji, a da li će i pravna država u neovisnoj i slobodnoj Republici Hrvatskoj!? Pitanje je sad?

Do tada podpisujmo i dalje!

[55] Oprostite, nisam razumijela način na koji se šalje podpora. To sve nije bitno. Glavno da je moje ime tamo skupa s imenima onih koji još uvijek vjeruju u slobodnu, čvrstu hrvatsku domovinu. Puno Vam hvala na svemu što radite u tom smislu.

[56] Čestitam na inicijativi. Potpisujem. Ja bi dodao neka se policija pobrine da pronadje one najvjerojatnije provokatore koji na koncertima izvikuju "Ubij Srbina". I to je izgovor Mesiću da kritizira organizaciju takvih koncerata.

Petar Šale, odvjetnik
Tamara Šarić, domaćica
Tomislav Šarić, ribar
Petar Šarinić, primarijus dr.med
Ivan Šarolić, književnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Stjepan Šešelj, književnik
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Renato Šintić, profesor u mirovini
Božo Škorić, dipl.ing
Kristina Škorić, umirovljeni prof.
Mr. Ljubomir Škrinjar
Branko Šoštar, ing
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Dr.sc Dragutin Taboršak
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Ana Tomljenović, publicist
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata, ravnatelj Hrvatskog dokumentacijskog centra
Damir Tučkar, dipl.ing
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Damir Vidović, student
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Damir Vidović, student
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.

Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Rudolf Vouk, prof. dr. sc
Stanko Vrnoga, svećenik
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur, upravitelj Župe Crnac
Dr. sc. Ante Vukasović
Grozdana Vukić, domaćica
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Tomislav Vukić, mornar
Antun Vuković, umirovljenik
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Fra Pavao Žmire, prof.dr.sc
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

Niste odgovorili na naše prethodno otvoreno pismo. Svi su mediji to pismo potpuno skrili od hrvatske javnosti. Pitamo se je li to zato što smo ga počeli ovako: „Sučeljavanje predsjedničkih kandidata na Hrvatskoj Televiziji 20. studenoga navečer je najkvalitetniji program jačanja demokracije u Hrvatskoj u zadnjih deset godina. Čestitamo i zahvaljujemo gđi Hloverki Novak Srzić i g. Branimiru Biliću na odličnom vođenju."
Ili medijima smeta naš zahtjev:
„Zbog ovakvih potreba nas građana tražimo da se ovakve emisije do izbora održavaju najmanje jednom tjedno. Ovo tražimo u ime svih hrvatskih građana, poštivanja medijskih sloboda, razvoja demokracije i odgovornosti za hrvatsku budućnost."
Očito je da potpisnici nisu zadovoljni medijskom slobodom u Hrvatskoj, a cilj pisma je omogućavanje poštenih izbora za predsjednika države. Medijska blokada toga otvorenog pisma, a još više otvorenog pisma „Hrvatskoj javnosti o inicijativi za referendum o graničnom sporu sa Slovenijom", koje je potpisalo preko 700 hrvatskih državljana najrazličitijih zanimanja (između ostalih, 16 akademika, sedamdesetak sveučilišnih nastavnika odnosno stotinjak doktora znanosti) samo potvrđuju priče o „crnim listama" na kojima su mnogi od potpisnika.
S nevjericom smo doznali kako se u isto vrijeme skupljaju potpisi za peticiju u kojoj se tvrdi kako „HRT nije katedrala već tamnica hrvatskog duha". Zašto? Zato što su pokretači oni kojima je u spomenutih deset godina omogućen golem prostor i materijalna sredstva na toj istoj televiziji. Kroz tih deset godina oni su doista mogli prosvjedovati protiv politike po kojoj mnogim hrvatskim intelektualcima, koji misle drugačije od njih, mediji nisu bili dostupni. Čak su od hrvatske javnosti sakrivena međunarodna priznanja nepodobnim hrvatskim znanstvenicima i umjetnicima.
Zato je zaista nevjerojatno kako ljudi nasjedaju podvalama toga rigidnoga komunističkog "štaba" instaliranog na HTV-u, a koji čine Denis Latin, Aleksandar Stanković i mnogi pridošli drugovi. U općoj zbrci koja se ovih dana odvija na HTV-u (da li slučajno upravo sada pred izbore?) to zanimljivo društvance vidi svoju priliku da zauzme Informativni program HTV-a i tako bitno odredi tijek i ton izbora za Predsjednika Republike Hrvatske, a jednako tako i za nešto kasnije parlamentarne izbore. Da bi to postigli oni svim silama i ne birajući sredstva nastoje srušiti Hloverku Novak Srzić jer bi tako napokon došli u priliku postaviti

svog čovjeka i postići ono o čemu sanjaju već godinama: Latina na čelo Informativnog programa HTV-a!
Čini se uvjerljivom i verzija, o kojoj se u zadnje vrijeme sve više šuška da bi aktualni Predsjednik, koji uskoro seli u novu rezidenciju u Grškovićevoj, na taj način želio zadržati presudan utjecaj na HTV te tako nastaviti kontrolirati politički život u Hrvatskoj i nakon svog silaska s vlasti - odnosno on bi bio u prilici ne samo dobiti svoju televiziju nego i svog privatnog predsjednika države, svoju lutku na koncu.
Zato je pogrešno potpisivati peticiju protiv Hloverke Novak Srzić i napadati je, jer ona nesumljivo radi pod nepodnošljivim pritiscima čija je svrha njezina ostavka. Hloverka Novak Srzić je odana demokraciji, naravno vodeći računa koliko je to moguće u današnjoj Hrvatskoj u kojoj i vlast i mediji moraju samo ispunjavati domaće zadaće svjetskih moćnika. Vjerojatno nikada ne bismo vidjeli sve predsjedničke kandidate u jednoj emisiji i čuli njihova gledišta (a bilo je to zaista prevažno za svijest običnog čovjeka) da ona nije tako odlučila. No, ona je odlučila i dalje svima davati novu priliku, a ne samo "velikoj čertvorki" (Josipović, Pusić, Vidošević, Kain) pa je zato i nastala ta histerija za njezinom smjenom.
Ljudi ne bi smjeli biti tako površni i nasjedati na tako pogubne i opasne namještaljke Latina i njegovih pokrovitelja.
Zato očekujemo kako ćete postupiti u skladu sa zahtjevom iz našega prvog pisma u svezi s predsjedničkim izborima, ali i da ćete svima omogućiti jednako pravo na medijsku slobodu.

Zagreb, 25. studenoga 2009.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Borislav Arapović, Inozemni član Ruske akademije znanosti
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Domagoj Artuković, student
Francika Artuković, dipl. ing.
Jozo Artuković, umirovljenik
Mirjana Artuković, službenica
Mirna Artuković, studentica
Stanislav Artuković, student
Marija Artukovic Zelić, dipl. ing.
Don Miljenko Babaić
Marijan Babić, ing. cest. prometa
Nenad N. Bach. dipl.ing., skladatelj
Ivan Balić, oec.
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, student
Ivan Bastjančić, dipl. ing.
Marin Belančić, nakladnik i dragovoljac Domovinskog rata
Božica Belančić

Katarina Belančić, prof.
Karolina Belančić, fiz. terapeutica
Darko Belović, kap.
Tomislav Beram Predsjednik Hrvatskog međudrustvenog odbora za zajedničku suradnju Novi Južni Wales Australija
Petar Bezjak, ekonomist i bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist
Branko Bošnjaković, umirovljenik
Ruža Bošnjaković, umirovljenica
Tvrtko Brekalo, dipl. jur.
Ivica Brešić, magistar ekonomije
Janko Bučar, diplomirani pravnik i književnik
Dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik
Juraj Cigler dipl. inž. grad.
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Joško Čelan, novinar i publicist
Mr. sc. Emil Čić, muzikolog, teolog, filozof i skladatelj
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Dr. sc. Ambroz Čivljak
Ines Čolak, učiteljica
Tomislav Čolak, profesor povijesti
Srećko Čuljak, dipl. eoc.
Tihomir Čuljak, dipl. eoc.
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvj.
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Ćavar, dr. stomat. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. Vlado Dadić
Prof dr.dr.h.c. Nikola Debelić
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Davor Dijanović
Admiral Davor Domazet Lošo
Miroslav Dorešić, Institut Ruđer Bošković
Franjo Dragaš, Hrvatski Institut za Preporod Kulture, Filip-Jakov (HIPK)
Drago Draženović, umirovljenik
Tomislav Držić, prof., novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Ante Duvnjak, ing. građevine
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut

Prof. dr. sc. Neven Elezović
Matija Filajdić, umirovljenica
Drago Frnjolić, časnik HV
Dunja Gaupp, menađer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Robert Gložinić, automatičar
Tomo Gložinić, sudac Vrhovnog suda RH, u mirovini
Vanja Grbac Gredelj, dr. med pulmolog, nutricionist, publicist
Frano Grbavac, poduzetnik
Mate Grbavac, student
Ante Grbić - zaštitar
Ante Grbić - student
Antonia Grbić – student
Radojka Grbić
Željko Gredelj, dipl. ing.
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com
Josip Grgić, mag.oec.
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Dr. sc. Branko Hanžek
Petar Hinić, presjednik Hrvatske kulturne zajednice – Stuttgart
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student
Marije-Dražen Horvat, dipl. ing.
Nedeljka Horvat, dipl. ing.
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Mr. sc. Dragutin Ivančić
David Ivić, grafički dizajner
Igor Ivoš, student
Kornelija Ivoš, službenica
Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing.
Gordana Jakšetić, dipl.ing.
Mr. sc. Julije Jakšetić
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. sc. Milan Jelić, ekonomist u m., Argentina
Prof. dr. sc. Ivan Jelicić
Dubravko Jošić, dipl. ing. fizike
Tomislav Jurkić, dipl. ing.
Andelko Jurun, predsjednik Hrvatskog Doma, Buenos Aires u ime 1250 članova
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Prof. dr sc. Drago Katović

Prof. dr sc. Vladimir Katović
Viktor Kerže, član opernog zbora
Petar Kerže, profesor
Dr. sc. Milica Klaričić Bakula, docentica
Jure Knezović, predsjednik Internacionalne asocijacije bivših političkih uznika i žrtava komunizma, Berlin
Matej Knežević
Alojzije Kokorić, ing.
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Stjepan Kovač, prevoditelj
Mate Kovačević, novinar i publicist
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Petar Kružić, dr. stom., Stuttgart
Vjera Kurtović, profesorica
Zdenko Kurtović, serviser informatičar
Dragutin Kušan, umirovljenik
Marica Kušan, umirovljenica
Stjepan Lamza
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. dr. sc. Ante Lauc
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Katica Lukačić, dipl. ecc.
Zvonko Lukačić, akad. slikar
Ljubomir Ljubičić, prvi hrvatski redarstvenik i predsjednik Udruge za Slobodu i neovisnost
Ante Madunić, odvjetnik
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV
Marijan Majstorović, novinar i publicist
Hrvoje Malinar
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Sanja Mamić dipl. ing. građ.
Mate Maras, književni prevoditelj
Dr. Radoslav Marić, ABOG
Željka Marić, službenica,
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik 'Hrvatskog lista'
Ana Marijić, činovnik
Ivana Marijić, student
Katarina Marijić, student
Petar Marijić, radnik
Marija Markić, CTC
Marinko Markić, zamjenik direktora za proizvodnju
Slobodan Markić, P. Eng.
Renata Markuš, ekonomistica
Miško Maslać, Cleveland, USA

Mirja Matas-Grotti
Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.
Maja Matulić
Manda Matulić
Zoran Matulić
Andrija Mažić, službenik
Stipe Medvidović, ing.
Ivana Medvidović, dipl. ek.
Marijan Medvidović, student
Zoran Medvidović, ing.
Jela Medvidović-Grbavac, obrtnik
Dr. sc. Miroslav Medimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Dr. sc. Jadranka Mićić Hot, docentica
Cika Mikolčić, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica i pjesnikinja
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Marko Milinković, umirovljenik
Jasna Miloš dipl. eoc.
Josip Miljak, predsjednik HČSP
Petar Mladinić, prof.
Alfred Obranić, dipl. ing., predsjednik HDPZ-a
Željko Olujić, odvjetnik
Slavica Orban, umirovljenik
Michael Pack, Hrvatski Svjetski Kongres – UK
Ivo Paradžik, umirovljenik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Rade Perković, glumac
Alojzije Petračić, umirovljenik
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva 'Krasna zemljo'
Nikola Mulanović, umirovljenik
Zvonimir Pandžić, dipl. ing.
Dr. sc. Marijan Papić, ing.
Josip Papković
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj.
Branislav Pazman, ing. elektrostrojarstva
Ljerka Pazman,viši fizioterapeut
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Mr. sc. Marina Periša, prof. geologije i geografije
Marija Perković, dipl. iur.
Mile Pešorda, književnik i urednik
Jasminka Petracija, kemijski tehničar

Mladen Petracija, projektant, Zagreb, Skrlceva 4.
Daniel Pinjusić, radnik
Nenad Piskač, književnik
Luka Podrug, politički tajnik HČSP
Jasenka Polić Biliško, prof.
Akademik Stanko Popović
Stjepan Poropatić, dipl. ing. – Stuttgart
Davor Potočnjak, student
Mario Potočnjak, dipl. ing.
Zoran Pranjković, dipl. ing. građ.
J. Ivan Prcela, urednik-autor knjige „Hrvatski Holokaust“
Damir Primorac, Belgija
Filim Prlić
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Mira Radičević, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Ružica Razum
Dr. sc. Stjepan Razum
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Božidar Ručević, dipl. ing.
Hrvoje Saban
Marko Skejo, pukovnik HOS-a, član Glavnog stana HČSP
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Gordana Smitka, poduzetnica
Marijan Smitka, umirovljenik
Matea Spudic – student
Marica Spudic Kušan - trgovac
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Fra Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Antonio Sudac, turisticki službenik
Dragutin Sudac, umirovljeni policajac
Ljiljana Sudac, službenik
Ante Šare, dipl. ing. el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl. soc. rad.
Josip Šintić, prof. psih.
Nelo Škabić
Mr. sc. Đuro Škvorc
Ivanka Šimat
Marko Šimat, dipl. ing.
Mijo Šimić
Prof. dr. Hrvoje Šošic, dipl. ecc.
Ivana Tanovitski, prof.
Benjamin Tolić, filozof i publicist

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Željko Tomašević, dipl. iur.
Mile Tominac, poduzetnik
Damir Tučkar, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Prof. dr. sc. Kosta Urumović
Dr. sc. Ivo Velić, znanstveni savjetnik
Đuro Vidmarović, veleposlanik u mirovini
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Petar Vulić, književnik
Ljerka Vukić, prof.
Marinko Vukoja
Barbara Zagorac, umirovljenica
Daniel M. Zakarija, dia, aia - Split/Chicago
Milan Zanoški, inž. cestovnog prometa.
Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike
Drago Zovko, dipl. iur.
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrena EURO 1960 Paris
Nada Živaković, umirovljenica
Zlata Živaković Kerže, znanstvena savjetnica
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!
POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA

Blizu 1200 hrvatskih ljudi (više od 120 biskupa, nadbiskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti) uputilo je zahtjev vlastima RH: *Referendum poslije presude hrvatskim generalima!* U njemu smo posebno istaknuli da je pravo i obveza svake države vratiti svoj okupirani teritorij, a u EU-u nisu držali da to vrijedi za našu zemlju pa su nas i kažnjavali zbog toga. Također smo ih upozorili kako je poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako je sve vrijeme taj "sud" neistinama lažno optuživao ne samo hrvatske generale nego i hrvatski narod.

Traženje odgode referenduma ključno je moralno pitanje jer Hrvatska ne smije ući u Europsku Uniju žrtvujući nevine generale koji su najzaslužniji za našu slobodu.

Kako smo i dalje uvjereni da bi ulazak u Europsku Uniju bez prethodnog donošenja pravedne presude našim generalima, a to je sloboda, značio veliko poniženje za hrvatski narod i našu državu, a kako se referendum ne će odgoditi:

Pozivamo sve hrvatske građane kojima je stalo do istine, ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda, do istine o Domovinskom ratu, do slobode zaslužnih i nevinih generala da glasuju protiv ulaska Hrvatske u Europsku Uniju ne samo na ovom referendumu, nego i na eventualno ponovljenom, sve dok se ne donesu pravedne presude hrvatskim generalima a to je sloboda.

***

akademik Smiljko Ašperger
akademik Andrej Dujella
akademik Dubravko Jelčić
akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
akademik Smiljko Ašperger
akademik Andrej Dujella
akademik Dubravko Jelčić
akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
doc. dr. sc. Snježana Braić
dr. sc. Miljenko Buljac
doc. dr. sc. Ivica Čatić, Katolički bogoslovni fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
prof. dr. Serđo Dokoza, Odjel za povijest, Sveučilište u Zadru
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb
prof. dr. sc. Rea Fulgosi-Masnjak, ERF, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Asaf Duraković, dr. med.
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, profesor emeritus, Sveučilište Waterloo, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
prof. dr. Hrvoje Kačić
dr. sc. Držislav Kalafatić, ginekolog
prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, FKIT, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, Ohio
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Eugen Koren
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb

prof. dr. sc. Slobodan Lang
doc. dr. sc. Inga Lisac, u mirovini
Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivan Marcelić, Split
dr. sc. Ivica Martinjak
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1272 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. Sven Seiwerth, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FF Zagreb
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, anesteziolog iz Zadra
Slaven Šuba, Ph. D.
Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
dr. sc. Mislav Vedriš
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington DC, USA
(…)
Malkica Dugeč, prof., hrvatska pjesnikinja
(…)

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!

Mediji su snaga iznad hrvatskog društva. Ne polažu nikomu račune osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno, od gaženja ljudskog dostojanstva, do raznih oblika manipulacije i potkopavanja hrvatske države. U medijima najmanje prostora ima za argumente. S poluinformacijama i dezinformacijama hrani se publika bez odgovornosti za napisanu riječ. Vještim manipulacijama inficiraju se sve skupine. Ali dok za razne infekcije postoje službe koje o tome skrbe, za psihičke napade putem medija na osobni integritet nema ni posljedica ni sankcija. Sve je dopušteno kad su mediji u pitanju, jer oni su sila i moć, svi ih se boje. Tako nešto je trebalo da bi se lakše upravljalo hrvatskim društvom. Najprije su se okomili na vrijednosti Domovinskog rata, zatim su isključili iseljenike, koji su se bili spremni vraćati u Hrvatsku, hrvatske nacionalne institucije, koje se raznim montiranim aferama podvojilo, a što se nije podvojilo, to se "ocrnilo", zatim obitelj, a u završnom činu hoće lažima kompromitirati Katoličku crkvu, zapravo kršćanstvo koje je održalo hrvatski narod na ovim prostorima punih trinaest stoljeća.

Preko medija se vlada Hrvatskom. Mediji se izdašno koriste za upravljanje hrvatskim društvom. Skrivenim centrima moći oni su učinkovitiji od demokratskih putova, jer protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati. Društveni pravobranitelj u posljednjih dvadeset godina nije nijednom intervenirao i pokušao zaštititi pojedince ili društvene skupine od medijskih nasrtaja? Javna stručna analiza medija, koja je napravljena u jednoj znanstvenoj instituciji, nikada nije objavljena. Koji je razlog tomu? Medijski je prostor u Hrvatskoj danas kao jednosmjerna ulica u kojoj publika bezglavo bježi pred "razjarenim bikom". Što više "krvi i spektakla", to mediji zadovoljnije trljaju ruke. Na taj način najdirektnije se ugrožavaju demokratski korijeni i potiču najniže strasti. Za nasilje u društvu stoga su u određenoj mjeri odgovorni i mediji. Bez medija i velikosrpski projekt izgledao bi puno drukčije. Te stvari se ne žele uzeti u obzir.

Medijska pristranost postala opasnost za državu i društvo. U dvadeset godina samostalnosti mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama. Oni ne mogu shvatiti da za medije nema ni lijeve ni desne strane, nego kritička prosudba i istina. Ali što njima znači istina? Mediji su ti koji su "kadili" bivšem hrvatskom premijeru, pravili s njime izmišljene interviewe, oni su ga pokopali, ne radi toga da kritički upozore na njegove nedostatke i štete za nacionalne interese, nego da instrumentaliziraju borbu za vlast i pokušaju ubiti svaki pluralitet stajališta i razmišljanja u hrvatskom društvu. Eliminiranje intelektualaca iz hrvatskih medija, osim onih koji misle kao i stranački vođe, jasan je znak da se u hrvatskom društvu ne razvijaju zdravi odnosi, nego da se društvo mijesi, po mjeri moćnika, koji se vješto skrivaju iza zavjesa.

Državni odvjetnik i mediji. U spregu s medijima ušao je i državni odvjetnik, koji selektivno pušta predmete u optjecaj, narušavajući demokratske stečevine i pretvarajući se u moć kojoj se treba pokoravati. Stalna stigmatizacija i kriminalizacija koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru stvara dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Ali, ne će biti tako, jer da je tako, ono bi već davno nestalo. U hrvatskom društvu ima pozitivnih događaja, znanstvenih uspjeha i dostignuća, gospodarskih proboja, ali ti sadržaji nemaju mjesta u medijima, budući da su odredili pokazivati domaćoj i inozemnoj javnosti kako je hrvatska država nemoguća. Na tom tragu ima onih koji već javno govore kako "nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu". Koja je poruka – treba nas vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji.

Perfidna igra medija uoči izbora. Stalnim napadima na jednu političku opciju, podilaženjem drugima, želi se biračima sugerirati komu treba vjerovati, tko su nacionalni spasitelji. Ni u jednoj europskoj državi danas nisu posloženi mediji da više manje pušu u jedan rog. Čovjek dobije dojam kao da su još u crvenoj košulji s titovkom na glavi. Ali već je rečeno kako će Hrvatska biti crvena i kako je to lijepa kapa. Pojedinačni disonatni tonovi samo potvrđuju tezu o uniformiranosti medija, kojima se ravna iz jednog mjesta, pa se i afere, crne kronike prelijevaju kao po zakonu spojenih posuda.

U Hrvatskoj nema slobodnog novinstva. Novine su strogo zatvoren i kontroliran prostor koji ima zadatak stvarati određen tip mišljenja i ponašanja, pohlepan za potrošnjom i ideološki obojen, da stalno mrzi svoje, preferira i divi se tuđem. Ankete kojima pribjegavaju elektronički mediji samo su način provjere kako napreduje određen projekt, kakve rezultate polučuje "pranje mozga". Ono što je početkom prošlog stoljeća jasno uočio njemački znanstvenik K. Buecher, u Hrvatskoj je ostalo na snazi do danas, a on je tada ustvrdio kako su se "novine iz ustanove za objavljivanje vijesti pretvorile u nositelje i vođe javnog mnijenja, u borbeno sredstvo partijske politike". Hrvatske novine to nikada nisu prestale biti – one su danas najočitije sredstvo partijske politike kojima su strane nacionalne vrijednosti i nacionalni interesi.

Zbog svega rečenog smatramo:

- **Potreban je jači i kritičniji glas intelektualaca u postojećim oazama slobode.**
- **Dok se ne dosegne medijski prostor za pluralitet mišljenja, potrebno je koristiti se i osnivati alternativne medijske prostore.**
- **Tražiti od javnog pravobranitelja da stane u obranu dostojanstva pojedinaca i skupina koje su izložene nasrtajima medija, da zaštiti djecu i mladež, koja je podvrgnuta perfidnim medijskim manipulacijama.**
- **Budući da se javni mediji financiraju iz proračunskih sredstava, nije dovoljno tražiti da budu servis javnosti, nego da budu pod svakodnevnim nadzorom javnosti.**
- **Privatni mediji moraju jednako služiti općim interesima i vrijednostima. Oni ne mogu biti suprotstavljeni općem i nacionalnom interesu.**

- **Intelektualci i nacionalne institucije trebaju odlučno braniti nacionalne interese i nacionalne stečevine.**
- **Građani, koji svaki dan kupuju razne tiskovine, moraju biti načisto koga sa svojim novcem podupiru - lošom hranom čovjek zatruje želudac, a poluinformacijama i dezinformacijama truje svoju dušu i dušu djece i obitelji.**
- **Glede parlamentarnih izbora upozoravamo građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.**
- **Naše je temeljno opredjeljenje slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partijske pobjede.**

Zagreb, 27. studenoga 2011.

akademik Ivan Aralica
akademik Slaven Barišić
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilšte Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a
akademik Andrija Kaštelan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Nenad Trinajstić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, izv. prof.
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split

prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
prof. dr. fra Šimun Šito Ćorić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
dr. Josip Delić, sveuč. prof. u m., Split
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Serđo Dokoza, Zadar
dr. sc. Žarko Domljan
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
doc, dr. sc. Martinia Ira Glogar,
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević
prof. dr. Vinko Grubišić
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
prof. dr. sc. Vlado Jukić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH, USA
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. Slavko Kovačić, sveuč. prof. u m., Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni professor, Buenos Aires, Argentina
prof..dr. sc. Mate Ljubičić
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
doc. dr. sc. Zdeslav Hrepić
dr. sc. Slavica Ivelić Bradanović
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
prof. mr. Ivanka Madunic-Kuzmanović
prof. dr. sc. Ivan Malčić

dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
dr. sc. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. dr. don Josip Mužić, KBF Split
prof. dr fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
dr. sc. Tado Oršolić, Zadar
dr. ing. Marijan Papić
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. sc. Davor Pavelić
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petričević, liječnik
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
prof. dr. Andjelko Simic, HELP University Kuala Lumpur
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
dr. sc. Drago Šimundža, Split
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., Županijska bolnica Zadar
Đuro Tikvica, pijanist, sveučilišni profesor
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Darko Ujević
prof. dr. sc. Kosta Urumović
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
dr. don Mile Vidović, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Antun Abramović prof. Zagreb
Duško Abramović, Toronto, Canada
Nevena Abramović, Toronto Canada
Katica Amidžić Peročević, dipl. oec., Zagreb

Nikola Andačić, prof., ravnatelj škole, Makarska
Grgo Tomislav Antičić
Martina Antunović
Josip Anušić, vjeroučitelj
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i archivist
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Sven Seiwerth, Zagreb
Stjepan Asic, dizajner, predsjednik Australsko-hrvatskog kongresa
(…)
Malkica Dugeč, prof., hrvatska pjesnikinja
(…)

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

U našem pismu povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. napisali smo vam kako "znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!" To se odnosi i na Hrvate u BiH, a i njima se sudi i sudilo se u vašemu Den Haagu na isti sramotni način.

Ovih dana smo svjedoci kako se i Vatikan pribojava da bi katolici u Bosni i Hercegovini za koje desetljeće mogli posve nestati. Od oko 800 000 katolika u 1991. godini danas ih je ostalo 440 000. Eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo je eklatantan primjer genocida.

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Hrvatski narod se ponosi i uvijek će se ponositi onima kojima vaš "Sud" određuje drakonske kazne pa čak i zbog spašavanja stotinjak tisuća ljudi – samo zato što su muslimani. Jedan od onih koji će zauvijek biti među ponajboljim sinovima hrvatskog naroda, haaški optuženik, ovako govori o ratu između žrtava velikosrpske agresije, muslimana i Hrvata BiH:

***

Završni govor generala Praljka

I.

Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.
Obuka pilota A BiH u Republici Hrvatskoj.
Obuka i opremanje čitavih postrojba A BiH u Hrvatskoj.
Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.
Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.
Vremenski neprekinuto naoružavanje A BiH.
Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BiH za vođenje rata.
Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BiH u hrvatskim bolnicama.
Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BiH.
Regularni logistički centri A BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.
Itd., itd.
I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BiH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BiH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

a) A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države?
b) Priznanje BiH od RH.
c) Imenovanje veleposlanika RH u BiH.
d) Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

I-1.

Kakvo mišljenje i koji stavovi prethode ovakvoj optužnici?

1. Simon Leach, bivši kvartovski policajac u Velikoj Britaniji, član tužiteljskog tima koji je istraživao zločine Hrvata u Lašvanskoj dolini, na jednom sastanku u tužiteljstvu 1996. godine izvadio je papir na kojem su pisala imena: Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Vice Vukojević. Tumačio je i objašnjavao da su to ciljevi do kojih će dovesti njegova istraga.

2. Citiram iz knjige Williama Montgomeryja *Kad ovacije utihnu*. (Struggling with democratic transition; After the cheering stops, 2010), stranica 114:

> A. Specijalni ambasador SAD-a za ratne zločine Pierre Prosper pozvao je trojicu američkih ambasadora iz regiona (iz Srbije, Hrvatske i Bosne) da dođu u Haag kako bi se sastali s predstavnicima MKSJ. Dve uspomene naročito su upečatljive. Prva se odnosi na to da smo direktno od Carle del Ponte čuli da se zvaničan pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama.

Je li gospodin Montgomery vjerodostojan svjedok?

Kakva je reakcija ostale trojice?

Stavovi Carle del Ponte nisu "pogrešni po mnogim osnovama", to je imperijalna bahatost, degradacija prava na komunističke čistke i nacističke pogrome.

3. U svojoj knjizi *La Caccia – Io E I Criminali di Guerra*, u 10. poglavlju "Zagabria, dal 1999 al 2001", na stranici 254. piše:

> Jedan od tužitelja Suda, Kanađanin dobro poznat u krugu po svojoj duhovitosti i dosjetkama, služio se aforizmom kojim je dobro isticao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali ometati rad Suda: *Srbi su kopilad*, govorio je, *dok su Hrvati podmukla kopilad.*

1. Taj tužitelj suda, Kanađanin, služi se govorom mržnje.

1.1. Del Ponte upotrebljava trajni glagol "služiti" (upotrebljavati). To znači da to nije bila "dosjetka" jednom upotrjebljena, već uobičajeni način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja HRVATA – *podmukla kopilad*.

1.2. Carla del Ponte prenosi riječi jednog od tužitelja suda bez ikakvih ograda, a to znači da se ona s takvim mišljenjem u cijelosti slaže. I to trajno u skladu sa značenjem glagola "služiti" (upotrebljavati).

2. Potpuno mi je nejasan izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu. Mene interesira da li je u ozračju takvog mišljenja napisana optužnica protiv mene.

Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada, u bilo kojoj formi prema bilo kom narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga 5 godina zatvora. Želim saznati da li na sudu u Haagu vrijedi: *Quid licet Iovi, non licet bovi*. Želim saznati da li međunarodne organizacije koje su osnovale sud i koje se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav, izrečen u spomenutoj knjizi.

II.

Tužiteljstvo me uspoređuje s nacistima a moje djelovanje s holokaustom.

Pa da opišem ulogu Goeringa s kojim likom bi, po tužiteljstvu, ja trebao biti sukladan.

- Taj je Goering smjestio svoje Židove (Muslimane) u svoju vikendicu i brinuo se o njima.
- Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio ih i liječio.
- Išao je na snajpersku vatru kod vojarne JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja.
- Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama.
- Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a – pretežito Muslimani.
- Izvlačio ranjene Židove – Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam.
- Organizirao izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 000 Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravske Visoravni splavom preko Neretve + 3 000 automobila. Ne sam.
- Prevezao ranjenu Muslimanku – Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam.

Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje. Omogućio im stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret

- hrvatskog proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Ne sam.
- Organizira gradnju ceste spasa za Židove – Muslimane kako bi mogli otići u drugu domovinu. Goeringovu, u Hrvatsku. Ne sam.

- Vodio ih i borio se sa Židovima – Muslimanima braneći i oslobađajući Mostar, Čapljinu, Travnik i Konjic, itd. Ne sam.
- Pustio na svoju ruku zarobljene Židove – Muslimane, zarobljene poslije sukoba u Rami – Prozoru.
- Spriječio osvetu nakon što su Židovi – Muslimani počinili zločin u Uzdolu. Ne sam.
- Isto to vrijedi i za Doljane i Grabovicu. Ne sam.
- Kad je trebalo i osobno provodio konvoje s hranom za Muslimane – Židove i konvoje s oružjem i onda kada su 3. K A BiH i 4. K A BiH i 6. K A BiH i dijelovi K A BiH krenuli protiv Goeringa na zapadne granice BiH i u luku Ploče. Nakon što su potpisali primirje sa Srbima. Ne sam.
- Itd. Itd.
- Goering – Praljkovo ponašanje u Sunji ću preskočiti.
- Takvim se ponašanjem postaje ratni zločinac sukladno logici tužiteljstva. Tužitelj citira Goetheova "Fausta" – o zrcalu u koje se moramo pogledati. Moji su actus reus moje ogledalo, moj smisao i moja bit, jer proizlaze iz mens rea onoga što nazivamo Slobodan Praljak.

Nažalost, suci Prandler i Trechsel odbili su prihvatiti mojih 150 svjedoka, koji svjedoče o činu i aktu i djelu optuženog Praljka, svjedoče istodobno i o općoj situaciji u kojoj su takva djela nužna, nažalost ne uvijek i dovoljna.

A nikako ne razumijem pravnu proceduru koja mi zabranjuje svjedočiti o Mladićevim dnevnicima.

III.

ŽALIM LI ŽRTVE?

Da, žalim sve nevine žrtve svih ratova.
Posebno žalim žrtve onih petstotinjak ratova poslije 1945. a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim filipikama koje svakodnevno slušamo.
Posebno žalim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovoga našeg realnog vremena.
Mir u diktaturi je priprema za rat. Što duža i gora diktatura, to je više akumulirane negativne energije, to je više krvi i zla poslije.
Radilo se o Titu ili Sadamu, isto je.
I nisu krivi oni koji sruše diktatora i poslije se trude umanjiti zlo koje se javlja snagom fizičkih zakona, nego oni koji su omogućili i šutnjom produžili trajnost diktatoru.
Isto vrijedi i za Jugoslaviju poslije Tita i za Irak poslije Sadama.

Ono sto tužitelj naziva nacionalizmom, kod Hrvata je bila potreba za slobodom, i nacionalnom i građanskom.
U tom smislu ja sam hrvatski nacionalist.
Ne odričem se nacionalne politike dr. Franje Tuđmana jer je ta politika stvorila RH i omogućila opstanak BiH kao države.
Ne odričem se smisla i pravnog utemeljenja HZ-HB, izraza volje Hrvata u BiH, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi.

HZ HB, krhkom organiziranošću, omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio BiH i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova A BiH.

A) Muslimanska politika i A BiH, nemoćni da vrate od JNA i VRS-a zauzete teritorije (dobrim dijelom i zbog moralnom ljudskom umu neshvatljivog embarga na oružje) krenula je u ofenzivu prema HVO-u. Oslobađajući BiH od Hrvata počinili su zločine – Konjic, Čapljina, Doljani, Bugojno, Grabovica, Uzdol, itd., itd.

Činjenice su na raspolaganju i za ubijene i za protjerane i za zatvorene Hrvate.

Društveni su odnosi uzročno-posljedični a pokrenuta spirala zla ne opravdava zločin, ali bitno smanjuje mogućnost provedbe prava. Ma tko god, na papiru, bio zadužen to raditi.

Svugdje i uvijek je tako.

HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994. a dužnost zapovjednika je ne izgubiti rat.

Moja savjest je čista.

IV.

Sudski je proces tumačenje zakona i interpretacija činjenica.

Sudski proces je retorički i kao takav ne traži apsolutnu istinu, već istinu koja je vrlo vjerojatna (izvan svake razumne sumnje), kojoj se teško ili nikako ne može proturječiti.

U iznalaženju takve istine nije dovoljno znanje, već je potrebno umovanje, potreban je *logos* – racionalno i logično argumentiranje.

Podatci i činjenice, izjave, statistike…u argumentaciji ne znače ništa ako nisu logičnim zaključivanjem dovedeni u vezu s tvrdnjama.

Tek povezivanjem različitih znanja možemo se približiti istini.

U ovom procesu potrebna su znanja iz sociologije, sociologije rata, znanja o društvima u kojima je potpuno razorena i državna i društvena struktura, u kojima se pojedinci vraćaju u prirodno stanje, potrebna su znanja iz ratne psihologije, znanja ratnih vještina, oruđa, stvarnog sadržaja pojma vojske, itd., itd.

Moguće pogreške u interpretaciji činjenica su i vjerojatne i kobne.

a) Pretjerana i kriva redukcija pojmovnog aparata i logične povezanosti.
b) Zaključivanje na osnovu krivih pretpostavki.
c) Izbjegavanje usporedbe sličnih sustava i fenomena.
d) Lagodno (intelektualcima tako drago) izjednačavanje pojma “moći” i pojma “htjeti” “željeti”, i
e) Lagodno upiranje prstom u krivce što svijet nije skladan njihovoj volji i predodžbi.

Sve su to polja logičkih mogućih grešaka u konačnoj prosudbi.

Nadati je se da će se časni suci pridržavati strogih znanstvenih metoda i spoznaja.

IV. -1

U prošlom stoljeću, da ne spominjem daleku prošlost, u sudskim je procesima osuđeno više desetina milijuna ljudi.

Po zakonima rasnim (SAD, Pretorija), diktatorskim, vjerskim, nacističkim (Njemačka, Srbija, Slovačka, NDH), fašističkim (Italija), komunističkim (SSSR, Jugoslavija, Mađarska, Kina) itd. i tome slično.

Sudska retorika predugo je bila pod utjecajem nerazumnih društvenih i političkih sila i zbog toga je i sama osuđivana.

Nažalost, nedovoljno.

Kako ne bi završila u moralnom beznađu, krajnje je vrijeme da postane ono što mora biti – razuman i uman proces.

Imam li se prava nadati?

IV-2

Kakvi god da jesu zakoni ovog suda, oni ne vrijede za Amerikance.

Za ostale narode vrijede zakoni stalnog suda (ICC – Međunarodni krivični sud) a ti se opet zakoni razlikuju od ovih ovdje (ICTY – Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju), po kojima se meni sudi.

Time je ukinut važan uvjet sudske retorike a taj jest "Princip ravnopravnosti sudionika u sudskom procesu".

Citiram PERELMANA:

"U odnosu u kojem je nejednakost bitno obilježje odnosa među ljudima, nema osnove za razuman i uman proces".

V.

Nisam kriv!

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje.

Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta – <u>znam da nisam kriv.</u>

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.

Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:

Pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

Pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,

Pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

Onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo.

***

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prljića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eleminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo …

akademik Smiljko Ašperger
akademik Slaven Barišić
akademik Boris Bućan
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a
Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Dario Vretenar
Ante Glibota, redovni član, de l'Académie Européenne des Sciences, des Arts et des Lettres
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. Kuzma Kovačić, član suradnik HAZU-a, akademski kipar, Split
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, FESB, Split
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. cc. Vanda Babić
prof. dr. sc. Ivan Bakran
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
dr. Charles Billich, umjetnik
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
dr. sc. Vjekoslav Boban, prof., Zagreb
dr.sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu

prof. dr. sc. Zdravka Božikov
dr. sc. Miljenko Buljac, profesor i književnik
dr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
prof. dr. sc. Zvonko Čapko, Rijeka
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Slavica Dodig
prof. dr. Serđo Dokoza
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskog sabora
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Vinko Grubišić
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
dr. sc. Zdeslav Hrepić, izv. prof.
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić, FER, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Krešimir Jakić
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjet.
dr. sc. Zvonimir Janović, redoviti sveučilišni profesor u mirovini
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof,. dr. sc. Duško Kardum
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Vladimir Katović, Professor of Chemistry, Wright State University, Dayton, OH
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
prof. dr. Slavko Kovačić, Split

dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Lauc
doc. dr. sc. Inga Lisac
dr. sc. Neda Lovričević
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Marko Magdalenić, prof., dirigent – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić, predstojnik Klinike za pedijatriju Medicinskog fakulteta
Zvonimir Marić, profesor u trajnom zvanju na Građevinskom fakultetu u Osijeku, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
dr. sc. Ivan Marcelić, Split
prof. dr. Jozo Marević
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Sveučiliste u Splitu
prof. dr. sc. Božidar Matijević
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru u ime 1275 mostarskih Napretkovaca
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
prof. dr. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF- u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, Filozofski fakultet u Osijeku
dr. sc. Dragutin Raguž, lingvist, Zagreb
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
Prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
dr. sc. Mirko Ruščić, Split
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FFZG
prof. dr. sc. Sven Seiwerth

dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Mirko Strabić
dr. sc. vlč. Mirko Šimić,, ravnatelj, Caritas Vrhbosanske Nadbiskupije, Sarajevo
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. Igor Šipić, književnik
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, dipl. ing. str.
Đuro Tikvica, profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Dubravka Tolić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik
prof. dr. sc. Kosta Urumović
dr. sc. Trpimir Vedriš, viši asist., FFZG
dr. Mile Vidović, svećenik, Split
dr. sc. Zlatko Vučić
prof. dr. sc. Tomislav Živković
dr. sc. Darko Žubrinić, red. prof.
dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington, D.C. USA
(...)
Malkica Dugeč, prof., hrvatska pjesnikinja
(…)

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

OTVORENO PISMO

Tomislavu Karamarku, predsjedniku HDZ-a
Milanu Kujundžiću, koordinatoru Saveza za Hrvatsku
Željki Markić, čelnici druge U ime obitelji

Približavaju se predsjednički izbori. Po našem mišljenju oni su ključna točka mogućeg preokreta. Predsjednik Ivo Josipović već je mjesecima u žestokoj kampanji na državni račun. On stvara široku koaliciju podrške niza stranaka, a ne samo Kukuriku koalicije. Ima skoro potpunu kontrolu medija u Hrvatskoj. Ukoliko bi sadašnji predsjednik Republike pobijedio na predstojećim predsjedničkim izborima, bile bi vjerojatno zaustavljene moguće promjene vlasti u Hrvatskoj, odnosno oni koji su njega podržali, uz njegovu podršku i ogromnu podršku glavnih medija vjerojatno bi pobijedili i na parlamentarnim izborima. Tako se u Hrvatskoj ne bi ništa promijenilo, nego bi se nastavilo nazadovanje koje vodi u propast, a od nje bi se Hrvatska teško mogla oporaviti.
Dakle, smatramo da je nužno sve učiniti kako bi se pobijedilo sadašnjeg predsjednika Ivu Josipovića na sljedećim predsjedničkim izborima.
Kako sada izgleda, malo je vjerojatno da HDZ-ova koalicija, Savez za Hrvatsku i udruge građana i neovisni intelektualci predlože zajedničkog kandidata za predsjednika (iako bi to bio najsigurniji put do pobjede domoljubne opcije). Stoga Vam predlažemo da održite trojni sastanak i da donesete odgovarajuće odluke bez kojih su male šanse za pobjedu na predsjedničkim i parlamentarnim izborima, tj. bilo bi nužno usvojiti sljedeću strategiju. U prvi krug moglo bi se ići i s tri kandidata: kandidat koalicije HDZ-a, kandidat Saveza za Hrvatsku i neovisni kandidat udruge građana na čelu s udrugom *U ime obitelji*. Ti kandidati trebali bi potpisati sporazum da će u drugom krugu ne samo podržati nego se i uključiti svim snagama u korist onog kandidata koji uđe u drugi krug. Takva strategija bila bi plodonosna jer bi u prvom krugu potaknula mnoge birače koji inače ne bi izašli na izbore (a njih je skoro 50%) da izađu na izbore. Uvjereni smo da bi takav Vaš postupak hrvatski narod zdušno pozdravio. A u drugom krugu bi s velikom vjerojatnošću glasovali za zajedničkog kandidata i oni koji inače ne bi glasovali.
Taj model bi trebalo primijeniti i za parlamentarne izbore s prethodnim potpisivanjem sporazuma o poslijeizbornoj koaliciji. Na taj način postigla bi se velika izlaznost na izbore i sigurnost građana koji žele promjenu vlasti da njihov glas neće propasti te da je u krajnjoj liniji svejedno za koju grupaciju glasuju ako svi imaju zajednički cilj, a to je promjena sadašnje vlasti.

Poštovani gospodine Karamarko, poštovani gospodine Kujundžiću i poštovana gospođo Željka Markić, po našem mišljenju Vi ste najodgovorniji za sudbinu Hrvatske i zato Vam se obraćamo ovim otvorenim pismom kako biste na predstojećim i predsjedničkim i parlamentarnim izborima predložili građanima Hrvatske realnu opciju promjene vlasti koja će imati velike šanse za pobjedu. Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koji vole ovu državu i hrvatski narod! Obraćamo Vam se jer nimalo ne sumnjamo da Vi volite ovu državu i ovaj narod te da Vam je veoma stalo do sudbine hrvatskog naroda i hrvatske države.

Srdačan pozdrav,

Akademik Josip Pečarić
i prof. dr. sc. Zdravko Tomac

U Zagrebu, 13. svibnja 2014.

Pismo supotpisuju:

Antun Abramović, prof. pov., puk. HV
Duško Abramović, Toronto
Nevena Abramović, Toronto
Katica Amidžić Peročević, dipl oec. Zagreb
Jozo Andrić, Zagreb
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
don Miljneko Babaić, ratni vojni kapelan
Dominik Babec,Koprivnica
Leea Babec, Koprivnica
Vesnica Babec, Koprivnica
Ivana Babić, prof.
Damir Babić
Nada Babić
M. Giuseppina Bacchia
Rade Bacelic
Emma Bakovic, Stockholm
Jakov Bakovic, Stockholm
Marija Bakovic, Stockholm
Miro Blaž Bakovic, Stockholm
Ivan Balić
Zdravko Ban
Miro Banović
Milenko Barbir
Krešimir Barković, Paris, Francuska

Sevda Barković, Paris, Francuska
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, nastav.
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Daran Bašić, branitelj/invalid, Mostar
Nikola Bašić, pisac, Vis
Tomislav Batinić, prof., Sarajevo
Dinko Batur, umirovljeni bojnik HV i HRVI
Tomislav Begić, Zagreb
Vlado Begić, Zagreb
Ante Belas, Trogir
mr. sc. Nikola Bićanić, publicist, Zagreb
Marija Bićanić, umirovljenica, Zagreb
Ivan Bićanić, ing., Zagreb
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh., Zagreb
Ivanka Bilić, Zagreb
Branimir Bilić, Zagreb
Stanislav Bilić, strojarski tehničar, Krško
Vladimir Biondić
Lidija Blagojević, prof.
Tomislav Blagojević
Vide Blažević, Dubrovnik
Tomislav Bolanča, dip.oec., Zadar
Katarina Bodrožić, Slavonski Brod
s. Janja Boras, Međugorje
Vanda Boras Podravac, Senj-Canberra (Australija)
Damir Borovčak, dip. ing., publicist
Miljenka Botteri
dr. sc. Vinko Botteri
dr. sc. Srećko Botrić, Split
Davor Bozin, mr. sc
Ivan Bradvica dipl. ing. građ., pjesnik
Ante Brčić, novinar
prof. dr. sc. Milko Brković, Poličnik, Briševo
Radoslav Brković, upravni pravnik (dragovoljac Domovinskog rata), Banjevci
Ivan Bukovac, odvjetnik, Županja
Ivo Buntin
Branko Butkovic, Zagreb
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Mario Crnković, umirovljeni časnik HV
Vinko Cujic, dipl. ing. str., Hamburg
Milan Ciliga, dipl. Ing.
Nada Cunjak
Vjekoslav Cunjak, mag.oec.
Vedran Čanić, Zagreb

doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet Đakovo
Marija Čatlak, Zadar
don Lazar Čibarić
Pejo Čičak
prof. dr. sc. Marin Čikeš
Ante Čizmić, prof. u mirovini, Zadvarje
Katica Čizmić, prof. u mirovini, Zadvarje
Marija Čokljat, profesorica u mirovini
Anamarija Čuljak, student, Osijek
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Domagoj Čunko, ing.
Ružica Ćavar, oec
Tomislav Ćavar, prof., Zagreb
Ante Ćesić, Zagreb
Anto Ćosić, Slavonski Brod
Ksenija Ćosić, Slavonski Brod
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, KBF
don Marko Ćubelić, Split
Jozo Ćuk, Taylors Lakes, Vic., Australia
Jela Cuk
Ante Marko Cuk
Alojz Ivan Cuk
Kate Jelena Cuk
Tomislav Domagoj Cuk
Krešimir Ćuže, Split
Vlado Dadić
Josip Debelec, Zagreb
Ljiljana Debelec, Zagreb
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
Dubravko Deletis
Mladen Deletis
dr. sc. Josip Delić, Split
Mirko Dijanek
Vladimir Dobravec, upravni pravnik, Đurđevac
Rosanda Dorotić
Frank Dragash
don Jakov Dragušica, Split
Domagoj Dravinski, Zagreb
Hrvoje Dravinski, Zagreb
Željko Dravinski, Zagreb
Ante Drmic, Svicarska
M. Danijela Dropulja
Tomislav Držić
Kristina Dugan
Malkica Dugeč, prof., hrvatska pjesnikinja

mr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet.
fra Tomislav Dukić, München
Drago Duvnjak, dipl. ing. grad., Osijek
Katarina Duvnjak, student, Osijek
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Ivica Dužević, Makarska
Ivo Dužević, Makarska-Split
Josip Djukic,USA
Ivica Džajkić
Milenko Džajkić
Vinko Điković, Zagreb
Jana Điković, Zagreb
prof. dr. sc. Neven Elezović
M. Cvetka Erce
Fra Vladimir Vlado Ereš,Voditelj Hrvatske katoličke misije Lausanne-Wallis u Švicarskoj
Pero Faletar, Vinkovci
Mario Filipi
Ivan Filipović, pomorac
Damir Findrik, dipl. ekonomist
Stjepan Fiolic, Buenos Aires, Argentina
Žarko Flanjak
Hilda Marija Foley. USA
Marko Franovic, Sydney, Australia
Anđela Galić, Zagreb
Martin Galić, Zaprešić
Mate Galić, Zagreb
Gordana Galić, Split
Mladen Galić, umirovljeni bojnik HV-a
prof. dr. sc Radoslav Galić
Marija Galović, Zaprešić
Mirko Galović, Zaprešić
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Dajana Glavota
Hrvoje Glavota
Krunoslav Gliha, Velika Gorica
Ante Gojević-Zrnić, Rijeka
Marinko Gospić
Matija Grgat
Vinko Grgić, prof.
mr. sc. Josip Grilec
prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Sveučilište Waterloo, Kanada
Marija Ruza Habunek Fiolic, Bs.As., Argentina
dr.sc. Beata Halassy, Sveučilište u Zagrebu

p. Vatroslav Halambek, SJ
Branko Haubrich, iur. Mostar
Ivanka Haubrich
Marta Haubrich
Marija Haubrih
Ivana Haubrich-Mihovilović
Štefica Himmelreich, Zagreb
Petar Hinić, član Časnog suda HSK Nj, Stuttgart
Tomislav Horvat
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
Branko Hrkač
Hrvoje Hrkać, Zagreb
Stella Hubmayer, urednica radio postaje, Buenos Aires
Mladen Ibler, dr. med.
Katarina Iskra, medicinska sestra
Branko Ivanda, mag. phil. et. croat.
Tatjana Ivanda, dipl. ing. el.
Ivan Jaklin, Varaždin
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjetnik
prof. dr.sc. Zvonimir Janović,u mirovini
Vjekoslav Jazbec, dr. med. spec., Zgb
Ivica Jelic, ugostitelj, Biograd na moru
dr. Milan Jelić, ekonomist u miru, Buenos Aires, Argentina
Ivan Jeličić, Zagreb
Marko Jerčinović, Zagreb
Dragutin Jeromić, Zagreb
Kruno Jeromić, Zagreb
Stipe Jolić, dipl. teolog
Jelena Jozipović, Zagreb
M. Nada Julardžija
Drago Jurič, Zagreb
Ilija Jurič
Ivan Jurič
Ivan Juricic
Mirjana Juricic
Anto Jurina, dip. ing. ele.
Branko Juroš dipl. oec., Sesvete
Ivan Juroš
Dubravka Jurun, Buenos Aires
Zaviša Kačić-Alesić, prof.
dr. sc. Hrvoje Kalinić, dipl. ing.
Margarita Kaliterna, dipl. ing. mat.
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Drago Katović, prof. emeritus
Vilma Kešina, Split

Ana Kirchmayer-Wonnemann, Osnabrück
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija Zagreb
Zrinka Klarin, Preko
Ivan Klarić, dipl. ing. građ. u m.
Milivoj Klobucar, dipl. ing. Elektrotehnike, Toronto, Canada
Erena Knez, Sesvete
Ivan Kolak, dipl oecc, Sesvete –Zagreb
Darko Kolic, Švicarska
Mijo (Mile) Kokan, ing., Split
Alojzije Kokorić, ing. stroj., Tribunj
Marija Komar
prof. dr. sc. Ivan Kordić
Ivan Kostrenčić JP, Perth Western Australia
Ante Kovač, dipl. ing. geod., Split
prof. dr. sc. Srećko Kovač
Kazimir Kovačić, (umirovljenik, 100.), Buenos Aires
prof. dr. sc. Slavko Kovačić, Split
Tomislav Kozjak, Zagreb
Marija Kozjak, Zagreb
dr. fra Smiljan Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir
Ante Kraljević, književnik i leksikograf, Zagreb
Marija Kranjec
Tomislav S. Krcmar
Ante Krišto, Split
prof. dr. sc. Šimun Križanac
Vesna Križanac
Mladen Križanić, dipl.ing., Karlovac
M. Skolastika Krstaš
fra Ante Kukavica, kapucin, gvardijan
Kukina Stjepan, Zagreb
dr. Ante Kunek
Tomislav Kušec, prof.
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof.. dr. sc. Slobodan Lang
prof. dr. sc. Ante Lauc
Silvija Lažeta, dipl. iur.
Ivan Lehpamer, Zagreb
Ivanka Lehpamer, Zagreb
Nenad Lehpamer, Zagreb
Zdravka Lehpamer, Zagreb
Zdravka Leindl, Austrija
Mladen Leko, Canberra
Paulina Leko, Canberra
Ive Livljanić, veleposlanik u m.

Ankica Lojkić, socijalni radnik
Mladen Lojkić, publicist
Katica Lončar, Zagreb
Ivica Lovošević, ing. inf., Našice
Luka Lozo, Zagreb
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Ivica Luetić, novinar, Split
prof. dr. Maja Lukac-Stier, direktorica Filozofskog odijela Filozofskog fakulteta, Argentinskog katolickog sveučilista - Buenos Aires, Argentina
Ivan Lulić, mr. sig.
Damir Ljubičić, ing. telekomunikacija , Zagreb
Ivana Madunić, oec
Marko Magdalenić - Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
Blažena Magdić, umirovljenica,
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Robert Majerić, dipl. ing. el., Zagreb
Josip Malović
Dubravko Malvić, Zagreb
Gordana Malvić. prof. Zagreb
Mijo Maljković, inovator
Anka Maljković, umirovljenica
Marijan Maljković, student
Radica Maljković, tex.tehničar
Mile Mamić
Ankica Mandarić, Mostar
Gordan Mandarić, Mostar
Luca Mandarić, Sarajevo
fra Velimir Mandić, Humac
dr. sc. fra Josip Marcelić, Split
Vladimir Marčinko
Ante Marević
Terezija Margaretić prof.u mirovini, Dubrovnik
Stipe Marić
Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
mr. sc. Zdenko Marincic, dipl.ing.el. / M.Sc.E.E.
Marija Markic, CTC,
Marinko Markić
Slobodan Markic, P. Eng.
Blandina Marković Randić
Ivo Markulin, kap.d. pl; Preko, Bilišće
Josip Maršić, HSP
Danica Martinović
prof. mr. art. Miroslav Martinjak
Dubravka Matanić, Velika Gorica
Ivan Mataric, Austija

Kata Matoković
Miljana Mažar, dipl.inž.
Stjepan Mažar dipl.inž.
Nikola Mažuran Karlobag
Marija Mažuran, Zagreb
don Pavao Medić, Split
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
Kazo Mikašek
Ignac Mikulaj, Zagreb
Marijana Mikulaj, Zagreb
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
Gojmir Milat, Sv. Filip Jakov
M. Benedikta Miletić
Branko Milićević, innovator
Marija Milina, medicinska sestra, Nova Gradiška
Željko Milina, medicinski tehničar VŠS, Nova Gradiška
mr.sc. Ante Milinović, muzejski savjetnik u mirovini
Pero Mioč, književnik, Šibenik
Kristiana Misetic
Marijan Mjedvidović
Ivan Mlikota, Zagreb
Milivoj Mlikota, umirovljenik, Split
Branko Mrakužić, dipl. ing.
Franjo Mudrovčić, Zagreb
Domagoj Musa
Jadranka Mustac
Miljenko Mustac
prof. dr. fra Andrija Nikić, u ime Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti – 25 članova i Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru – 1381 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
Nenad Novak, dipl. ing., Zagreb
dr. sc. Anto Orlovac
Mate Orlović
Zrinka Orlović
Marijan Osmak
Dubravka Otorepec, odgojitelj, Zagreb
Michael Pack, Engleska
Mirta Padovan Nakić, prof., Zagreb
Dragica Palada
Ivan Pandža
Miroslav Papic, dipl. ing. stroj., Zagreb
mr.sci. Josip Papković, dipl. inž. Zagreb
Marija Papković, dipl. iur. D. Pušča
Josip Paštrović, dipl. ing.
Tomislav Pavicic, dipl. ing., Argentina

Mladen Pavković, novinar i publicist
Alojz Pavlović, mag./dipl. ing. kibernetike, Zadar
dr. sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju
Mario Pehar
Tatjana Pehar
Stipan Perić, dipl. oec
Demokrita Perić
Ivan Perić
Martina Perić,oec
Marija Perić, dipl oec
mr. sc. Marijan Petek, Zagreb
Alojzije Petracic, umirovljenik
Damir Piljac, dipl.inž. Zagreb
Marijan Pinhak, dipl. ing. el.
Josip Pintarić, Zagreb
Nenad Piskač, književnik
M. Veronika Pivčević
Dubravko Pižeta, dipl. ing. Elektrotehnike
Stipan Plazonić
Miljenko Plisic
Igor Plisic
Katica Plisic
Marin Plisic
Stipo Pokrajčić
Ema Poljak, Zagreb
Ivan Poljak, Duće – Dugi Rat
mr. sc. Kruno Poljak, Zagreb
Dubravka Poljak-Dravinski, **dr. st**.
akademik Stanko Popović
Siniša Posarić, književnik, Rijeka
Ivica Primorac, prof. (dragovoljac Domovinskog rata, umirovljeni časnik HV-a)
Vera Primorac, prof. i književnica
Damir Privora, dipl. ing.
Željko Prpić, dipl. ing. strojarstva i stož. brigadir u mirovini
Don Vinko Puljić, Siegen
Nikola Radić, Krk
Anton Raff
Antun Raguž, prof., Švedska
Marinko Raguz, Mostar
Vid Raguž, Udruga Dragovoljaca Domovinskog Rata 1991. Dubrovnik
don Dragan Rajković, Split
Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Kata Rašić, Zagreb
Stipo Rašić, Zagreb
Božidar Ručević, dipl. inž.

dr. sc. Stjepan Razum, archivist i povjesničar
Branko Reić, dipl. ing.građ. umirovljenik
Petar Renić, Zagreb
M. Zrinka Roglić
prof. dr. sc. Mirjana Rumboldt, Split
prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit., Split
Stjepan Samoborec, Prvi. Hrv. redarstvenik
Marija Senjić (Žarko)
Ivan Sesar, prof.
Vjekoslav Severinac, Zagreb
Roko Sikiric, Bibinje, Zadar
Željko Soldo, Zagreb
Josip Sopta, ing., sudionik rata,invalid 100%, Zagreb
Dragutin Spajić, Zagreb
Višnja Spajić
dr. Josip Stjepandić, Bensheim
Suzana Stojmenovski
Antonio Storić, Zagreb
Mirko Strabic
Davorka Stupin Reić, umirovljenica, Zagreb
Antoaneta Sudarić, dipl. ing. građ., Josipovac
Mirna Sunić-Žakman
Ana Sušac, prof.
Marija Sušac, prof.
Mate Sušac, prof.
Robert Sušac, Zagreb
Vera Sušac soc. radnica
M. Jasna Suvalj-Kondić
Dragutin Šafarić, umirovljenik projektant, Velenje – Slovenija
Danijela Šakota, novinarka
Mario Šaler, Zagreb
Ante Šare
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji hrvatski tamburaši (nekad Zlatni dukati)
Hrvoje Šubić, mag. prava
Oskar Šarunić
Dubravka Šelendić
Mario Šelendić
Katarina Šelendić
Ladislav Šelendić
prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović
Marko Šimat
Dobroslav Šimović, dip. iur, Zagreb
Bruno Šimunović, Zagreb
Milan Šincek
Josip Šintić, prof. psih., član Foruma hrvatske sloge

prof. dr. sc. Boris Širola
Ivan Škarica
Vesna Školnik-Popović, dr. med. spec. ped., Zagreb
Ivica Škreb, Zagreb
mr. sc. Ljubomir Škrinjar, Zagreb
Franjo Škrobo, Vinkovci
m. M. Marina Škunca
Maja Šnajder (HDZ od 1991.), Split
Branka Šmalcelj, dipl. ing., Zagreb
Donat Šolta, dipl. ing. el.
Nikola Štedul
Kate Šumić, med. sestra, Dubrovnik
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Đuro Tikvica, pijanist, red. prof. Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
Franjo Tkalcic
Marica Tkalcic
Petar Todorić, dipl. ing. str., Zagreb
Miroslav Tomac, mag. ing. el.
Mladen Tomašević, Zagreb
Rudi Tomić
Ruža Tomić
Franjo Tomšić
Robert Tomšić
Sanja Tomšić
Igor Trbušić
Jelena Trbušić
Zvonimir Trusić
Damir Tučkar, dipl. ing.
Zvonimir Josip Tumbri, dipl ing. građ., Stupnik
Vera Uglešić, Zadar
Ivica Ursić, neovisni katolički novinar i publicist
prof. dr. sc. Kosta Urumović
Ivan Vakula, umirovljenik
Vera Valčić Belić
Vlado Vanjaka, apsolvent teologije, Filozofsko - teološki institut Družbe Isusove u Zagrebu
dr. sc. Mislav Vedriš
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, FESB, Split
dr. sc. Mile Vidović, Split
Marica Vitlov, Zadar
Ante Vlahov, Rijeka
Dunja Vlahov, Rijeka
mr. Sc. Rudi Vlahov, Rijeka
Nevenka Vlaić, dipl. oec.

Zdravko Vlaić, dipl. ing.
don Ante Vojnović, Split
don Ante Vrbatović, Split
Ivan Vrdoljak, svećenik, Zadvarje
Kristina Vrebac
don Stanko Vrnoga, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić
Jelenka Vučkov, mr.sc.teol.
prof.dr.sc. Šime Vučkov, dr.med.
Lidija Vukalović, dipl. učitelj
don Dušan Vuković, Split
don Pavao Vuković, Split
Ani Vuletic, dipl. ing. gradj.
Petar Vulić, književnik
Robert Vulić, dipl. krim. u mirovini, Koprivnica
Zorka Zane
Milan Zanoški, hrvatski branitelj - poručnik HV, mali poduzetnik
Barbara Zeruk, kontoristin Stuttgart
Ivo Zeruk, umirovljenik, Tribunj
Tonći Zokić, pomorac, Orebić
Ljilja Zovko, Mostar
Amela Žaja, uprani pravnik
Ante Žaja, akademski slikar
Franka Žaja, Aržano
Gordana Žaja, Makarska
Marko Žaja, Aržano
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Ana Žarko
Franjo Žgela, Slunj
Stjepko Živković, Vukovar
prof. dr. sc. Tomislav Živković
Katica Žmire, učiteljica, Sinj
Lovre Žuljević, Split

PRILOG:

PREDSJEDNIČKI IZBORI: PEČARIĆ I TOMAC POZIVAJU DESNICU DA PODRŽE ISTOG KANDIDATA

Smatramo da je nužno sve učiniti kako bi se pobijedilo sadašnjeg predsjednika Ivu Josipovića, poručuju Pečarić i Tomac

Akademik **Josip Pečarić** i političar i pisac **Zdravko Tomac** poslali su otvoreno pismo predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku, koordinatoru Saveza za Hrvatsku Milanu Kujundžiću i čelnici udruge U ime obitelji Željki Markić, pozivajući ih da na idućim predsjedničkim izborima, ako već ne mogu izaći sa zajedničkim kandidatom, u drugom krugu podrže onog od svojih troje kandidata **uđe u drugi krug**.

– Smatramo da je nužno učiniti sve kako bi se pobijedilo sadašnjeg predsjednika **Ivu Josipovića** na sljedećim predsjedničkim izborima – poručuju Pečarić i Tomac, navodeći kako je Josipović već mjesecima u "žestokoj kampanji na državni račun" te da ima "skoro potpunu kontrolu medija u Hrvatskoj".

Pečarić i Tomac uvjereni su da bi njihova strategija bila plodonosna na predsjedničkim izborima, ali i da bi isti model trebalo primijeniti **i za parlamentarne izbore** s prethodnim potpisivanjem sporazuma o poslijeizbornoj koaliciji.

– Na taj način postigla bi se velika izlaznost na izbore i sigurnost građana koji žele promjenu vlasti da njihov glas neće propasti te da je u krajnjoj liniji svejedno za koju grupaciju glasuju ako svi imaju zajednički cilj, a to je promjena sadašnje vlasti – poručuje se u pismu, uz zaključak da "Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koji **vole ovu državu** i hrvatski narod".

Večernji list, 20. 05. 2014.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

OTVORENO PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI BOŽIDARU ALIĆU

Potaknuti najnovijim medijskim napisima, usmjerenim na ugrozu časti i dostojanstva uglednog hrvatskog dramskog umjetnika, hrvatskog branitelja iz Domovinskog rata kao i osvjedočenog domoljuba gospodina Božidara Alića, mi dolje potpisani dajemo punu potporu njegovoj domoljubnoj i rodoljubnoj inspiraciji pri javnom govoru. S obzirom na općepoznate činjenice sadržane u etičkoj osudi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta od 10. prosinca 2014. godine, a kojom je Ivo Josipović etički osuđen za veleizdaju, smatramo da nitko nema pravo na osudu gospodina Božidara Alića zbog izjave koju je dao Hrvatskoj televiziji te izborne noći 11. siječnja ove godine. To pravo nema ni Hrvatsko društvo dramskih umjetnika, jer gospodin Božidar Alić prilikom davanja te izjave nije nastupao u ime te udruge, pa je stoga logično pomanjkanje njihova legaliteta i legitimiteta u bilo kakvom obraćanju javnosti.
U iskrenoj i dobroj namjeri, ovim otvorenim pismom pozdravljamo gospodina Božidara Alića želeći mu svako dobro. te istodobno izražavamo domovinsku zahvalnost za sve što radi na promicanju slobode misli i govora, istinoljubivosti, vjeroispovijedi, odanosti hrvatskoj državotvornosti te univerzalnim temeljnim ljudskim pravima.

U Zagrebu, 18. siječnja 2015.

1.Prof. emer. dr. sc. Zvonimir Šeparović,
2. akademik Josip Pečarić,
3. prof. dr. sc. Josip Jurčević,
4. dipl. pravnik Zdravko Vladanović,
5. prof. dr.dr.h.c. Nikola Debelić
6. Damir Borovčak, dipl.ing., publicist
7. Ante Brčić, novinar
8. Marito Mihovil Letica
9. Marija Markic, Toronto
10. Slobodan Markic, Toronto
11. Renato Smoković
12. Nikola Štedul
13. Jadranka Lučić, Zagreb
14. Mladen Kostić, Stuttgart

15. Zvonimir Trusic, Zagreb
16. Marta Čerina – Zagreb
17. Nevena Abramovic, Toronto-Canada
18. Dusko Abramovic, Toronto-Canada
19. Oskar Šarunić, Zagreb
20. Ivo Markulin, pok. Kažimira, Kap.d.pl. iz 23273 Preko, Bilišće 7
21. magistar Fabijan Lovrić - Knin
22. Vlado Glavaš
23. Danica Glavaš
24. Josip Djukic,USA
25. Mladen Galić - dragovoljac Domovinskog rata
26. Ante Periša
27. Ante Glibota, redovni član Evropske Akademije Znanosti, Umjetnosti i Literature, Pariz
28. don Miljenko Babaić
29. Hrvoje Glavota
30. Dajana Glavota
31. Domagoj Musa
32. Seada Musa
33. Dea Musa
34. Đivo Bašić, Dubrovnik
35. mr. Gordana Turić, dipl. inž., bivša saborska zastupnica
36. Stjepan Samoborec, P h r
37. Prof. dr. sc. Stipe Kutleša
38. Nikša Koncani, Zagreb
39. Ivan Mlikota
40. Marko Alagić, Zagreb
41. Ante Mlikota, Zagreb
42. Marija Vukić
43. Petar Gelo Hrvatski radio most Melbourne
44. Prof. dr. sc. Milan Nosić
45. Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
46. Milenko Barbir
47. Josip Maršić, HSP
48. Vesna Janes, Samobor
49. Miljenko Plisic, Bern
50. Branimir Bilić, umirovljenik
51. Ivanka Bilić, umirovljenica
52. Đurđica Bastjančić, prof.
53. Iva Bastjančić, nast.
54. Ivan Bastjančić, dipl.ing.
55. Nevenka Nekić, prof., Zagreb
56. Roko Sikirić, Vouvry VS, Švicarska
57. Dubravko Deletis

58. Josip Maršić
59. Ante Kraljević, književnik, Zagreb, Ul.
60. Tomislav Stjepanov Krčmar
61. Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig., Zagreb
62. Matko Marušić
63. Ive Livljanić, prof.Stanko Šarić
64. Mario Filipi, dipl. polit, novinar, publicist, 100% invalid Domovinskog rata
65. Ivan Martinović
66. Ilija Bagarić, dr. med., PožegaAnka Đonlić
67. Mato Artuković, Slavonski Brod
68. Željko Tomašević, član Predsjedništva HŽD-a
69. Janko Bučar, književnik
70. Stjepan Tokić
71. Vladimir Biondić, Zagreb, Bukovačka 159
72. Jozo Andrić
73. Marija Bakovic, Stockholm
74. Mira Martinec
75. Ivan Bradvica, pjesnik
76. Mate Bekavac
77. Zaviša Kačić-Alesić, prof.
78. Stjepan Razum, povjesničar
79. Anka Đonlić
80. Stanko Šarić
81. Ante Beljo, dopredsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
82. Đuro Vidmarović, hrvatski književnik, povjesničar, Zagreb
83. Boris Kuzmanovic, Milwaukee, Wisconsin, SAD
84. Ivanka Kuzmanovic, Milwaukee, Wisconsin, SAD
85. Damir Ljubičić, ing. Telekomunikacija, Zagreb
86. Prof.dr.sc. Ivica Veža, Sveučilište u Splitu
87. Vera Primorac, hrvatska književnica
88. Šime Letina
89. Stjepan Trčak, Zagreb
90. ing. Mijo Mile Kokan, Split
91. Mirko Strabic
92. Miljenko Strabić, dipl.ing.građ.
93. Mladen Deletis
94. Renata Jendričko
95. Blažena Magdić, umirovljenica
96. Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
97. Dominik Stamać, dipl.ing. prometa u mirovnini, Zagreb
98. Nikola Mulanović, Branitelja Dubrovnika 33, Dubrovnik
99. Branko Juroš, dipl. oec. Sesvete
100. Don Lazar Čibarić
101. Krešimir Landeka, Vinkovci
102. don Vinko Puljić, Siegen

103. Alojzije Kokorić, ing., Tribunj
104. Šimun Budimir
105. Mirjana Budimir
106. Hrvoje Budimir
107. Zvonimir R. Došen, Kanada
108. Vesna M. Došen, Kanada
109. Damir Grošinić, Sveti Ivan Zelina
110. fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
111. Petar Vulić, Split
112. Prof. dr. Tomislav Sunić
113. don Ivan Vrdoljak, Podgrađe
114. Gojmir Milat Sveti Filip i Jakov
115. dr. Med. Dent. Marija Topić, Zagreb
116. Marija Peakić Mikuljan, književnica
117. Stipe Marić, BiH
118. Marina Cotić, dipl. prav.
119. Jasmina Boch
120. Tomislav Frković, Buenos Aires, Argentina
121. ing. Mijo Mile Kokan, Split
122. Milena Gospić
123. Danica Martinović
124. dr. sc. Petar Vulić
125. Dubravko Pižeta, dipl. ing. elektroteh., Zagreb
126. Branko Prpić, prof.
127. Eva Kirchmayer Bilić
128. Radoslav Maric, M. D.,FLEX, ABOBGYN, FLEX, - Oxford, CT, USA
129. prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
130. Damir Beštak
131. Marina Peric, Dubrovnik
132. Vjekoslav Krsnik, Zagreb
133. Ivica Suton, dipl. ing.
134. Miroslav Papić, Zagreb
135. Zvonimir Remeta
136. Saša Pilić, Zagreb
137. Ivan Remeta Johnny- umjetnik
138. Ljudevit Sakal , dipl.ing., dragovoljac domovinskog rata
139. Mate Sušac
140. Blago Zovko - Cleveland USA
141. Ivan Zovko - Cleveland USA
142. Jerko Zovko - Cleveland USA
143. Maria Zovko - Cleveland USA
144. Anka Zovko - Cleveland USA
145. ing. Tonći Zokić
146. Siniša Posarić, književnik, Rijeka
147. dr. Ante Kunek

148. prof. dr. fra Andrija Nikić
149. Stipo Rašić, branitelj Zagreb
150. Jelka Srzentić Ferenčak, Lovran
151. Dolores Špehar
152. Ivan Debeljak, član Predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva
153. Vid Raguž, Udruga dragovoljaca Domovinskog Rata 1991., Dubrovnik
154. Mateja Mihalinac
155. Zdravko Ban, Zagreb
156. fra Ante Kukavica, gvardijan kapucinskog samostana Gospe od Pojišana u Splitu
157. Vlatko Bilić, dipl. ing.
158. Branimir Bilić, umirovljenik
159. Ivanka Bilić, umirovljenica
160. Ivana Babić, Zagreb
161. Mate Gogić, Zagreb, Zajednice prognanih Posavljaka
162. Marija Kalafatić
163. Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u.m.
164. Prof. Matko Marušić, MD, PhD, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
165. Željko Soldo inž. el., Zagreb
166. Mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik HRVATSKOG DRUŠTVA
167. Ante Suton m.i.e.
168. Mislav Benčević, Samobor
169. Žarko Marić, prof., Zagreb
170. Dragutin Bauman, ing kem., član Predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva
171. Ilija Lukanović, teolog i diplomat
172. Stjepan Hodak
173. Vladimir Mrkoci
174. prof. dr. sc. Ivan Kordić
175. Kata Žarko
176. Nediljko Žarko
177. Ana Žarko
178. Marko Žarko
179. Marija Žarko
180. Udruga HVIDR-a Črnomerec, Renato Šelj, predsjednik
181. dr. Tomislav Djurasovic, München
182. Pejo Čičak
183. Prof. Dr. Vinko Grubisic, University of Waterloo, Waterloo, Ont., Kanada
184. Kazimir Kovacic, Buenos Aires
185. Stella Hubmayer, Buenos Aires
186. Vjera Ljubicic, Buenos Aires
187. Ingeborg Boenel, Buenos Airesa
188. prof. dr. Serđo Dokoza
189. Davor Parlov, ing. Split
190. dr. sc. Henrik Heger Juričan, Pariz

191. Petar Bezjak, ekonomist, bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
192. Ivan Vakula
193. Ana Martinović
194. dr. sc. Miroslav Međimorec
195. Marinko Markić
196. Ružica Soldo, profesorica, dipl. novinarka, pjesnikinja, književnica iz Širokog Brijega
197. Dubravka Otorepec
198. Ivica Luetić, novinar, Split
199. Prof.dr.sc. Šimun Križanac
200. Marina Klarić, Mošćenica, odv. A. Starčevića 5
201. Ivan Budimir
202. Prim. dr. Miljenko Raos dr. med.
203. Damir Brakus
204. Danijela Šakota, novinarka
205. mr.sc. Danijel Dugonjić, dr.med.vet., Imunološki zavod d.d., Zagreb
206. Prof dr sci Ivan Malčić, Zagreb
207. Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudruštvenog odbora za zajedničku suradnju Sydney-Australia
208. Davor Ljubičić, Split
209. dr. Ružica Ćavar
210. Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
211. Pero Tadić, hrvatski književnik
212. Vinko Vice Ostojić, hrvatski publicist
213. Stanislav Bilić, Krško, Slovenija
214. Milivoj Mlikota, umirovljenik, Split
215. dr.sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjetnik
216. Niko Eres, Glavni tajnik Hrvatskog svjetskog kongresa Njemačke
217. Josip Miljak, HČSP
218. Kazimir Mikašek-Kazo
219. mr.sig. Ivan Lulić
220. Kristina Dugan
221. Mirna Filipovic - Koscec
222. Anka Zver, Zagreb
223. Gordana Štampar, Zagreb
224. Vesna Plazibat, Split
225. Dr. sc. Hrvoje Kalinić
226. Mladen Pavković, Koprivnica
227. Ante Šare, dipl.ing.elek.
228. Jure Modrić, dipl. inž. el.
229. Boris Ivancic
230. prof. Snježana Mišura, Šibenik
231. Tomislav Bolanča, dipl.oec, Zadar
232. Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emeritus, Split
233. Prof. dr. sc. Mirjana Rumboldt, Split

234. Krešimir Kraljević, Široki Brijeg
235. Miljenko Buljac
236. Robert Majerić, dipl.ing.el., Zagreb
237. Đurđa Cecelja Čelić, Zagreb
238. Vera Valčić Belić, Vancouver, Kanada
239. Jasenka Polić Biliško, prof.
240. Šimun Dodig, Sesvete
241. Josip Papković, Zagreb
242. Vjekoslav Brajović, umirovljenik
243. Marko Šimat, dipl. inž., Zadar
244. Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
245. Joško Grenc, Split
246. Fra Martin Planinić, BiH
247. Marija Ruza Habunek Fiolic, Argentina
248. Stjepan Fiolic, Argentina
249. Alojzije Petracic, umirovljenik, Canada
250. Ivan Starčević mag.ing.ele., Zagreb
251. Ivan Klarić, dipl.ing.građ. u m.
252. Davorin Štimac
253. Prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni fakultet
254. Vjekoslava Čikeš, Zagreb
255. Rosanda Dukić dipl. ing.
256. Đuro Knezičić, član predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva, Zagreb
257. Mladen Ban, 73 Doe Trail, Woodbridge ON L4H 3A8, Canada
258. prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
259. Marija Šućur, prof. u mirovini
260. Prof. dr. sc. Boris Širola, Zagreb

Portal HŽD-a

JEDAN KOMENTAR:

Dragi Josipe,

svim srcem potpisujem "Ovoreno pismo potpore...."I stojim uz hrvatskog glumca Božidara Alića koji je hrabro izrekao svoje mišljenje iza kojega mnogi stoje ali se ne usuđuju to i juavno posvjedočiti.Ono što je možda najvrijednije jest to da je između ostaloga Božidar dao bespoštednu dijagnozu ne samo umjetničke udruge kojoj sam pripada nego i drugih kulturnih institucija koje kukavički i pognute glave trpe neshvatljiva poniženja i sramoćenje od tzv.Ministarstva kulture i medijskih janjičara raspoređenih po listovima i naročito na HRT.O tome sam u više navrata govorila na tribinama u mom DHK,ali dakako sve je prešućeno i jedina je sreća da imam te tekstove koji svjedoče da nismo svi bili isti,prodani za

Judine škude kako bi to rekao naš veliki Predsjednik....Srdačno pozdravljam dragog Božidara,nezaboravnog Jana iz moje tv drame "Obiteljski album",tebe Josipe i sve potpisnike ovog Pisma.

Marija Peakič-Mikuljan

Redakciji Portala direktno,hr.
Postovani,
U danasnjoj kolumni Ivice Blazicka na krajne neprimjeren nacin spomenut je clan Hrvatskog nacionalnog etickog sudista g. Bozidar Alic tvrdnjom da je bolestan. Zapravo, nije prvi put da cujemo slicne tvrdnje jer je I Ivo Josipovic komentirajuci optuzbu HNESa za za njegovu eticku veleizdaju clanove Predsjednistva HNESa profesore Tomca I Jurcevica nazvao bolesnicima I ludjacima I zbog cega mu uskoro, po prestanku imuniteta, slijedi sudjenje. Slucajno ili ne, ovaj tekst g. Blazicka ste objavili istog dana kada je na drugim portalima objavljen tekst podrske I zahvale g. Alicu nekih clanova HNESa:
OTVORENO
PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI
BOŽIDARU ALIĆU
(...)
Kao sto je u slucaju Josipovica jasno da se radi o njegovoj ocijeni svih clanova HNESa, jer su profesori Tomac i Jurcevic iznosili samo nasa stajalista, moj upit vama je jeste li objavljivanjem kolumne g. Blazicka htjeli poslati poruku i o nama koji smo potpisali ovo Pismo. Napominjem da mi I dalje skupljamo potpise (i vasi citatelji to mogu uciniti na adresu: jadranka.lucic@zg.t-com.hr) tako da je sada vec veliki broj tih bolesnika na koje bi se odnosila Blazickova a i vasa tvrdnja o bolesnicima.

S postovanjem

Akademik Josip Pecaric

Komentar: Besmislena I neprimjerena riječ odmah je uklonjena iz teksta Ivice Blažićka.

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

MALKICA DUGEČ, GLASOM ŽIVIH

Naslov: Re: Fwd: Branimir Glavaš pušten na slobodu: Ne bih se iznenadio da me idući tjedan ponovno zatvore
Datum: Fri, 3 Apr 2015 10:49:33 +0200
Šalje: Malkica Dugec
Prima: pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi i vrlo poštovani gospodine akademiče Pečariću!
... usput, čitajući Vašu Poruku u Kružnom e-pismu od 1.travnja, kojim najavljujete puštanje na slobodu generala Branimira Glavaša, želim Vas upozoriti da je upravo u današnjem broju Hrvatskog fokusa (u rubrici: Hrvatska) objavljena moja pjesma pod naslovom "Glasom živih" koja je posvećena Branimiru Glavašu.
Neka ga Bog čuva!
Uz srdačne pozdrave,
Malkica Dugeč

Glasom živih

Objavljeno petak, 3. travanj 2015. 00:00

Kako pravednom nepravedni sude.

Ljudi šute. A čovjek već mrije.
Čeka na sud jedinoga Boga.
Ni pjesniku – pravice vjesniku
Do čovjeka više stalo nije.
Ljudi šute. Svak svoj život živi.
Bespomoćni jedan drugog krivi
Za njemoću i nepravde hude
Što pravednom nepravedni sude.

O, pjesnici, zar se šutjet smije?
I zar vama više stalo nije
Svjedočim biti od istine?

Gdje su sada oštra pera vaša?
I zar na smrt čeka Lijepa naša
Generala Branimir Glavaša?

On umire. Na osudu čeka
Tek od dragog Boga jedinoga,
Jer je ljudska pravda predaleka!

Zar Hrvatu patnje nije dosta?
I zar krivac pravednom da sudi?
O, Hrvati, dragi, dobri ljudi,
Zar nam nije dosta bola žrtve?
Pravednima zar daju oprosta
Istom kad ih ugledaju mrtve?

Ljudi šute. Tek poneki zbore
Da iz groba – kada dođe doba,
Žrtve glasom živih – progovore!

Malkica Dugeč, 30. 3. 2015.

EPILOG

Vrhovni sud je na kraju potvrdio odluku Županijskog suda da Glavaš ostaje na slobodi.

http://narod.hr/hrvatska/odluka-vrhovnog-suda-glavas-ostaje-na-slobodi

DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić
Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija

Poštovani akademiče Kusiću,
dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.
Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima.
Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatirala: *S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.*
Tekst sa širim obraz*loženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljemo* Vam u privitku.
S poštovanjem,
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademiče Kusiću,
obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje predlažemo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.
Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).
Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).
G. Klasić je izjavio da *to* (ta knjiga) *pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način.*
G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.
Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i

demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.

Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljuđeno i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistječe iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

Budi pošten!

Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podatcima i zamislima.)

Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!

Ustraj na točnosti!

Ne budi pristran! (U odnosu prema podatcima i zamislima svojih suparnika.)

Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.
Jednako tako, predlažemo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.
Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni čan HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management

prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, pročelnik Studija povijesti i voditelj Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić

prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac

dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić

don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potpora Pismu HAZU:

Đivo Bašić, prof; Dubrovnik
Velimir Čerkez
Ivan Vukić,
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stanko Šarić, dipl. ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)
Janko Bučar, dipl. pravnik, karikaturist
Branko Haubrich iur.
Dijana Bigunac, vodeći stručnjak za geologiju, INA d.d.
Stipo Pilić, prof.
Dijana Bigunac, MBA, doktorandica na RGNF
Ivo Markulin, kap. d. pl.
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
Marija Markic, CTC. Toronto
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Jasenka Polić Biliško
Branko Prpić, prof. sociologije
Marija Kramer
Dr. med. Aleksander Kršnjavi, Švicarska
Josip Malović
Pejo Čičak
Mislav Benčević
Miroslav Kušek, dipl. iur.
Mate Sušac
Vide Blažević
Krunoslav Gliha
Marijan Petek, mr. sci.
Domagoj Musa
Milat Gojmir, dragovoljac svetog Domovinskog rata
mr. zn. Marica Đureković
Josip Kokić
Ante Kukavica
Krešimir Kraljević, Kamenjar.com

Renato Šelj, umirovljeni bojnik HV
mr. sig. Ivan Lulic
Miljenko Plisic
Viktor Dukić
Vera Primorac, književnica
Ivan Vrdoljak – svećenik
prof. u mirovini Ante Čizmić
Miroslav Papić
Vladimir Mrkoci, prof. povijesti
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stjepan Tokić dočasnik HV i Google moderator
Oskar Šarunić
Ivanka Čuljak, prof.
Vlatko Bilić, dipl. ing., Zagreb
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Smiljana Šunde, novinarka i publicistkinja
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Ana Barišić
Marko Žarko
Marija Senjić
Niko Senjić
Vicko Goluža
Đurđica Bastjančić, prof.
Ivan Bastjančić, dipl.ing stroj.
Iva Bastjančić, nastavnica
mr. sc. Jelenka Vučkov
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Josip Maršić
Danijela Šakota, novinarka
Božidar Ručević, dipl. inž.
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Franislav Stanić, osnivač portala kamenjar
Nikola Mulanović
Ante Stipic, ing. brodogradnje
Antun Raguž, prof., Švedska
Marija Bakovic, Stockholm
Robert Majerić, dipl. ing.el.
Josip Grilec, mr. sci.
Josip Vučetić, glavni urednik portala www.dragovoljac.com
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ljilja Zovko
Don Vjenceslav Kujundžić, Split
Miljenko Mustac, Privlaka/Salzburg
Franjo Žgela, dipl. ing. arh.

Ankica Markulin, prof.
Prim. mr. sc.Miljenko Raos, dr. med.
Ivana Babić, prof. hrvatskoga jezika i književnosti
Tonći Zokić, Orebić
Dusko Abramovic, Toronto - Canada
Nevena Abramovic, Toronto - Canada
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Vanda Boras Podravac, Senj-Canberra (Australija)
Petar Gelo, Melbourne
Don Lazar Čibarić
Dr. Josip Divic, SAD
Antun Drndelić, novinar
mr. sc. Đuro Škvorc, Križevci
Željko Antun Milina, Nova Gradiška
Marija Milina, Nova Gradiška
Ivan Budimir
Hrvoje Budimir
Mirjana Budimir
Tomislav Budimir
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Mario Filipi
Rudi Tomic, Hrv. Akad. HAZUDD, Kanada
Tomislav S. Krčmar
Radoslav Maric, M. D., New York
Miroslav Papic, dipl. ing. stroj.,
prof. Ikica Čuvalo
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Zlatko Uvanovic
Zlatko Klarin, ing.
Andro Klarin, ing.
Zrinka Klarin
Dr. Anto Križić, Berlin
Marijan Križić, Zagreb
ing. Stipo Barać
Nikola Bašić, pisac, Vis
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
dipl. ing. Stjepan Poropatić, Štutgart
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Daran Bašić, branitelj, Mostar
Zdravko Lozar, slobodni umjetnik, Berlin
Jakov Lozar, ekonomist.Berlin
Ante Tokic, HFDV, Berlin-Livno
Slobodan Vlašić, dipl. oec.
Vesna Plazibat, Split

Edo Pivcevic
Katica Žmire
Ivo Poljak
Jakov Vranjkovic
Marta Čerina, Zagreb
mr. sc. Ivan Mance
Lovro Cindori, kanonik, Zagreb
Matija Grgat

MALKICA DUGEČ

U IME ISTINE

- Uz pismo s potpisima 4.200 potpisnika-

Vjerujem da ove retke pišem ne samo u svoje osobno ime, već i u ime većine potpisnika, a i čitatelja pisma upućenog predsjednici R H gđi Kolindi Grabar Kitarović te predsjedniku HDZ-a gosp. Karamarku. Potvrđivanjem stava da smo svi pri zdravom razumu, sukladno svom odgoju i obrazovanju, vjeri u pobjedu dobra, uvijek spremni braniti ga argumentima istine, oslanjajući se na znanost i demokratske zasade u svijetu i kod nas u RH, kao i vlastita svjedočenja ljubavi, žrtve i štovanja voljene nam i izbore- ne domovine Republike Hrvatske, ujedno dajemo na znanje da ne možemo i ne ćemo odustati od prava na javno izricanje slobodarskih težnji, govora, prava na obranu istine, na vlastite običaje, vlastiti hrvatski jezik i hrvatski identitet, na povijesno-kulturnu hrvatsku tradiciju i baštinu, a što i obvezuje ne samo nas "nerazumne" hrvatske akademike, znanstvenike, književnike, doktore, ekonomiste, arhitekte i još brojne visoko obrazovane političare, pravnike, muzičare, sve domoljube, branitelje doma hrvatskoga, već i sve neistomišljenike, protivnike hrvatstva i države Republike Hrvatske. Pri tome bez ustručavanja ističemo da inicijativa koju smo – možda prerano-ali svjesno uputili hrvatskoj javnosti, nama služi na čast i ponos, a ne "na sramotu" kako nam imputira novinar Večernjeg lista.

Zar je sramota voljeti svoj dom-Domovinu? I tko ima hrabrosti i obraza borbu hrvatskih branitelja za slobodnu Hrvatsku pod geslom "Za dom spremni" nazvati sramotnom?! Zar nije čast pripadati hrvatskom narodu?! I zar je sramotno, poštujući tuđe, braniti svoje vlastito? I zar se demokracija može smatrati necivilizirano tekovinom? Necivilizarano je i sramotno nabacivati se lažima, obmanama i uvredama , omalovažavajući časnog domoljuba, plemenitog i dosljednog Hrvata, neumornog i plemenitog radnika na polju općehrvatskog dobra-akademika Josipa Pećarića!

I na kraju, zahvaljujući se potpori mnogobrojnih čitetelja našega pisma, diveći se njihovoj istinskoj ljubavi prema domu i Domovini, ponoseći se njihovom građanskom hrabrošću -izražavam želju da njihov primjer počnu slijediti i naši neistomišljenici.

I neka nam svima uvijek budu na pameti riječi blaženika (uskoro sveca) Alojzija Stepinca,koji je na svome suđenju 3.10.1956.god. izrekao: "Hrvatski se narod plebiscitarno izjasnio za hrvatsku državu i ja bih bio ništarija, kada ne bih osjetio bilo Hrvatskog Naroda!"

Malkica Dugeč Stuttgart, 29.8.2015.

Ovaj tekst supotpisuje i
Vera Primorac

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

ČESTITKE

Vjerojatno biskup Košić nije sretan s onim što i kako pišem o njemu jer on misli da je u svemu tome on nevažan. Ali mora priznati da su napadi na njega stvarno đavolski, A zar bi bili takovi da je doista nevažan, zar ne? Pa ne bi toliko puno državotvornih Hrvata mislilo jednako o njegovoj ulozi u odluci Mosta, pa to ide tako daleko da na lokalnim televizijama možemo čuti gledatelja koji kaže:

Ja bih samo molio sisačkog biskupa .. da dođe i posveti Sabor prije nego se konstituira Sabor..……da očisti te zle duhove…

Zapravo se i sam pitam zašto sam vam baš ove godine uputio božićnu čestitku pridružujući se čestitci biskupa Košića. Zato sve ono što ste pisali meni u svojim čestitkama doživljavam i kao riječi upućene NAŠEM biskupu. Zato moram svima proslijediti čestitku hrvatske pjesnikinje Malkice Dugeč:

Naslov:	Cestitka
Datum:	Thu, 24 Dec 2015 05:12:17 +0100
Šalje:	Malkica Dugec
Prima:	JOSIP PECARIC <pecaric@element.hr>

Dragi i poštovani akademiče Pečarić!
Sretan i blagoslovljen Božić, obilje radosti, osobnog zadovoljstva, dobro zdravlje i još mnogo ustrajnosti u čuvanju već ostvarenog sna svih Hrvata, a kojem ste Vi osobno već darovali neizmjeriv osobni doprinos, i svako dobro u novoj 2016. godini želi Vam svojom pjesmom
Vaša štovateljica Malkica Dugeč

RADUJEM SE O BOŽIĆU

Radujem se srcem cijelim
Što sa prijateljem dijelim
Sretan Božić, Novo ljeto
I hrvatsko ime sveto!

Radujem se jutru novu
Domovine pred vratima
I Djetešca sretnom zovu
Što spasenje javi svima!

Radujem se o Božiću
Dragom pismu iz daleka
I svakome živom biću.

Radujem se, o, Bože moj,
Što sačuvah vjeru živu,
San o zemlji Hrvatskoj!!

MALKICA DUGEČ Stuttgart, 24.12.2015.

Dok na jednoj strani imam problema s biskupom koji ne vidi sebe kao stup naše Hrvatske, tako imam i jako dobrih prijatelja koji bi i mene tu uvalili. Tako Stanko Šarić piše:

Naslov:	Re: O ČETVRTOM STUPU 'MOJE' HRVATSKE - Ako svi šute, ne će sisački biskup msgr. Vlado Košić
Datum:	Thu, 24 Dec 2015 22:33:34 +0100
Šalje:	Stanko Šarić
Pria:	Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,
kad je riječ o stupovima na kojima počiva naša hrvatska Hrvatska nadam se da se neće umanjiti značaj ona četiri stupa koja navodiš ako im pridružimo još jedan stup po mojem uvjerenju vrlo značajan. Taj stup si svakako Ti i u njemu ugrađeno sve ono što si napravio svih ovih godina. Mislim da bi smo samo imali sigurniju konstrukciju. Ja bih taj stup stavio u sredinu konstrukcije kako bismo izbjegli eventualni pentagon u temeljima, :) !

Pozz
Stanko Šarić

Iako smo Stanko i ja jako dobri prijatelji ipak se u nečemu malo i razlikujemo. On je diplomirani građevinski inženjer, a ja diplomirani inženjer elektrotehnike. On je ostavio građevinu i sa Zlatnim dukatima (Najbolji hrvatski tamburaši) svojim pjesmama učinio čuda u borbi za Hrvatsku, a ja sam ostavio elektrotehniku i postao uspješan u matematici.
Rat me je natjerao da počnem pisati, a jedan čovjek me je natjerao napisati prvu

knjigu: Srpski mit o Jasenovcu. To je bio dr. sc. Mirko Valentić, tada ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest – ustanove u kojoj se proučavala istinska hrvatska povijest. On me je nagovarao i da se ostavim matematike i dođem kod njega u Institut. Nisam to uradio i vjerujem da je ipak bolje što nisam. Ovako sam im kao akademik iz matematike bio veći trn u oku, zar ne?
Ono što treba posebno naglasiti jeste da je u Pismu ZDS njegov potpis bio odmah poslije potpisa dva akademika i dva biskupa. Napadan sam i ja i biskupi, ali njega su jedva tu i tamo spomenuli. Da, zar ne bi bili smiješni, kada bi napadali na taj način ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest. Kao što su "zaboravili" Marka Perkovića Thompsona i "Bojnu Čavoglave" i naše Pismo smjestili u Drugi svjetski rat, tako su "zaboravili" i ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest i člana nekadašnje Komisije za žrtve rata i poraća.
Čovjek bi očekivao da će se barem oni među državotvornim Hrvatima koji su nas napadali malo zamisliti kada vide njegov potpis. Ali nisu. A on nije sigurno potpisao zato što mi je prijatelj, Zar ne? Evo i njegove čestitke Ankici i meni:

Naslov:	čestitla zahvale
Datum:	Thu, 24 Dec 2015 18:20:34 +0100
Šalje:	Mirko Valentić
Prima:	'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Dragi moji prijatelji, sve mi se poklopilo. Najprije u čekanju Božića i lijepih blagdana, zatim u trenutku koji mi vraća nadu. Doduše imam ionako dosta godina ali svejedno pomisao da i dalje moram gledati Zokija, pa bilo to i ko jarca na brvnu, teško bi izdržao. Hvala svima, ali ti si ipak među prvima. Koliko si samo uložio vremena, energije i nervi. Svaka čast tebi i tvojoj supruzi. Ovaj tren kao da vas gledam. Dok sam bio u Opatičkoj bili smo često puta zajedno, osobito u vremenu kada si pisao svoju knjigu o Logoru Jasenovac. Vi ste mi bili uvijek iskreni i odani prijatelji. U nekoliko posljednjih godina doista mi olakšali život sa svojim vijestima koje sam gotovo svakodnevno primao. Nikada Vam to neću zaboraviti. Po stoti put hvala Vam dragi prijatelji sretan vam Božić zajedno s Novom godinom. Nadam se da će moja želja jednom biti ispunjena: sjesti s vama na kavi u kavani Palass a preko puta tvoje i naše HAZU. Vaš Mirko

Da, Mirko me je prvo nagovorio da napravim knjigu o Jasenovcu, čitao dijelove koji su bili napravljeni, a potom mi davao literaturu kako bih knjigu proširio. To su bila nezaboravna vremena. Ankičino radno mjesto je bilo u Institutu, iako je bila zaposlena u HIC-u. Tako je imala dva ravnatelja i Belja i Valentića (poslije 2000. više nije radila, pa tako nije ni mirovinu dobila). A u Institutu niz povjesničara koji su njegovali hrvatsku paradigmu u povjesnici, za razliku od onih na raznim fakultetima koji su i tada a još više danas njegovali tj. njeguju jugo-komunističku paradigmu. Nikako da nam se ispuni ta želja da se nađemo i podsjetimo na ta vremena. Obaveze, putovanja, unuci (a s Mirkom se moramo naći i Ankica i ja), a i godine čine svoje :(

Na kraju ću samo parafrazirati ono što je meni napisao Ante Glibota:
Ja ću naravno sa zadovoljstvom pratiti odsjaj sreće u vašim očima u godini koja dolazi.
Danas je sv. Stjepan, pa čestitam svima kojima je danas imendan.
Vaš,
Josip

Komentar: Miljenko Stojić u tekstu "Hrvatski san", Hrsvijet, 06. 01. 2015., kaže:
Sve su ovo poteškoće zbog kojih će hod prema hrvatskom snu biti, i jest, posut trnjem umjesto ružama. A tako nam treba. Bi ga svjestan biskup Vlado Košić pa primijeni šok terapiju kada je Božo Petrov zaslijepljen zmijskim jugokomunističkim pogledom krenuo ravno u ralje. I trznu se, hvala Bogu. A biskup se ispriča zbog svega, onako kulturno, iako nije imao zbog čega. Lijek je lijek i ništa više. Onaj spomenuti preostali svećenik odobri dvojici biskupa javno kritiziranje biskupa Košića. I opet uleti u raskorak. Puk tako ne misli i dobro zna što je grijeh propustom. Biskup Košić ga očito nije napravio.
http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-miljenko-stojic/41002-miljenko-stojic-hrvatski-san

OTVORENO PISMO USTAVNOM SUDU RH

Poštovani sudci Ustavnog suda RH,
Tražimo od vas da zaustavite ismijavanje sudskih i drugih odluka kojima je za cilj kažnjavanje poznatog hrvatskog nogometaša Josipa Šimunića. Povod našem zahtjevu je dan u sljedećem tekstu (dnevno.hr, 08. 01. 2016.):

Ne slažu se s visinom kazne
ŠIMUNIĆ POD PROGONOM: Općinsko državno odvjetništvo traži veću kaznu!
Autor: Boris Biško
"Nakon toga je s uzdignutom rukom, ponovno okrenut prema gledateljima, uzviknuo 'Za dom', na što su gledatelji odgovorili sa 'Spremni' odnosno opisano je ponovljeno tri puta", stoji u priopćenju Općinskog državnog odvjetništva.
Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu žalilo se na presudu Prekršajnog suda u Zagrebu po kojoj je bivši hrvatski nogometni reprezentativac Joe Šimunić kažnjen kaznom od 5000 kuna zbog uzvika "Za dom" nakon utakmice nogometne reprezentacije.
"Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu, po primitku presude Prekršajnog suda u Zagrebu protiv 37-godišnjeg hrvatskog državljanina kojom je proglašen krivim za počinjenje prekršaja iz članka 4. stavak 1. podstavak 7. Zakona o sprječavanju nereda na športskim natjecanjima te mu je izrečena novčana kazna u iznosu od 5000,00 kuna, uložilo žalbu na tu presudu", stoji u priopćenju. "Predloženo je da Visoki prekršajni sud presudu Republike Hrvatske presudu preinači i okrivljeniku izrekne strožu novčanu kaznu", navodi se u priopćenju Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu.
Dodaju da je Šimunić bio svjestan da uzvik "Za dom" uz odzdrav "Spremni" simbolizira službeni pozdrav za vrijeme totalitarnog režima Nezavisne države Hrvatske odnosno da kao takav predstavlja manifestaciju rasističke ideologije, prijezir prema drugim ljudima zbog njihove vjerske i etničke pripadnosti te trivijaliziranje žrtava zločina protiv čovječnosti. "Nakon toga je s uzdignutom rukom, ponovno okrenut prema gledateljima, uzviknuo 'Za dom', na što su gledatelji odgovorili sa 'Spremni' odnosno opisano je ponovljeno tri puta", stoji u priopćenju Općinskog državnog odvjetništva.
"Okrivljeniku je stavljeno na teret da je dobacivao gledateljima poruke čiji sadržaj potiče mržnju na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti, čime je počinio prekršaj iz članka 4. stavak 1. podstavak 7. Zakona o sprječavanju nereda na športskim natjecanjima kažnjiv po članku 39. a, stavak 1., točka 2. istog Zakona. Na navedenu je presudu ovo državno odvjetništvo 7. siječnja uložilo žalbu zbog odluke o prekršajno pravnoj sankciji (čl. 194. st. 1. toč. 4. u svezi s čl. 198. st. 1. Prekršajnog zakona) budući da državno odvjetništvo smatra kako je izrečena novčana kazna preniska s obzirom na sve okolnosti predmetnog slučaja (ODO u Zagrebu je u optužnom prijedlogu predlagalo kaznu od 25.000,00 kuna) i kako sud nije cijenio otegotne okolnosti, a to su svojstvo počinitelja i intenzitet počinjenja prekršaja", dodaju iz Općinskog državnog odvjetništva.

http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/simunic-pod-progonom-opcinsko-drzavno-odvjetnistvo-trazi-vecu-kaznu-879266
Kao što vidite u najcrnjoj maniri iz vremena komunističke diktature Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu tvrdi kako je *Šimunić* ***bio svjestan*** *da uzvik "Za dom" uz odzdrav "Spremni" simbolizira službeni pozdrav za vrijeme totalitarnog režima Nezavisne države Hrvatske odnosno da kao takav predstavlja manifestaciju rasističke ideologije, prijezir prema drugim ljudima zbog njihove vjerske i etničke pripadnosti te trivijaliziranje žrtava zločina protiv čovječnosti.*
Takova tvrdnja doista predstavlja ismijavanje sudstva u RH jer su poznate oslobađajuće presude hrvatskih sudova zbog pozdrava ZA DOM SPREMNI (vidjeti npr. Odluku Prektšajnog suda u Kninu:
http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav.).
Obično se spominje i druga takova presuda: Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu, 23. 12. 2009., mada postoji i odluka istog suda od 04. 04. 2009.
Pitam vas kako je mogao Prekršajni sud u Zagrebu poslije ovakvih presuda kazniti Josipa Šimunića. Pa valjda je i vama jasno da se radi o pritisku političara.
Da skandalozno ponašanje sudova i Državnog odvjetništva u RH bude još veće upozorit ću vas na slučaj suđenja predsjedniku HČSP-a Josipu Miljku koji mi je o tome pisao:

Poštovani akademiče, evo jedan prilog raspravi o pozdravu Za dom spremni i ustaštvu. HČSP je jedina politička stranka koja u službenim aktima ima registriran pozdrav: Za dom spremni. Kada sam zbog toga bio na sudu po prijavi načelnika prve PP Zagreb, Velimira Tišme (inače Srbin), sutkinja Vlatkica Jurić je bila zaprepaštena kako je to moguće da ***HČSP ima to u službeno potvrđenom Ustavu (Statutu)****, i morala s velikim žaljenjem donijeti oslobađajuću presudu. U definiciji presude je izbjegla jasno određenje, pa sam se ja žalio na tu oslobađajuću presudu (naravno da se nemam pravo žaliti na oslobađajuću presudu), što mi je drugostupanjski sud i kazao u rješenju. Bila je sporna naša zastava koja je visjela na zgradi u Frankopanskoj 2, Zagreb, na kojoj je ispod stranačkog grba naš pozdrav; Za dom spremni. Sutkinja je mene oslobodila jer kao nisam ja osobno, kao odgovorna osoba izvjesio tu zastavu, pa ne mogu direktno biti odgovoran. Stoga sam se i žalio na presudu, jer se ostavlja prostor za inkriminaciju legalno registrirane stranačke zastave. To je bilo negdje 2009/10.*

Pogledajte i:
http://www.tportal.hr/325833/I-danas-bismo-registrirali-udrugu-Za-dom-spremni.html
(„*Naime, ministar Kotromanović pod svojim ministarstvom, u sastavu HV-a, vodi i* ***specijalnu postrojbu 'Gromovi' koja u svojoj himni ima poklič 'Za dom spremni'****.*")
Jasno je da je napadom na Josipa Šimunića načinje golema šteta i njemu i hrvatskoj nogometnoj reprezentaciji. Ali neshvatljiva je boljševička tvrdnja da je

netko nešto ZNAO. Ili je samo opet dobro poznata priča o neprijateljskoj ustaškoj emigraciji?
Zbog svega navedenog tražimo od vas da zaustavite ovakvo ismijavanje sudstva u RH i zaustavite progon vrlog hrvatskog domoljuba i svjetski poznatog nogometaša!

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
general Ljubo Ćesić Rojs
general Ivan Tolj
general Marinko Krešić
Marko Perković Thompson
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Josip Stjepandić
dr. sc. Stjepan Razum
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru i Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1410 članova
prof. em. dr. sc Zvonimir Šeparović
prof. dr. sc. Ivo Rendić - Miočević
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
prof. dr. Serđo Dokoza
prof. dr. sc. Mladen Parlov
prof. dr. sc. Milko Brković
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. dr. sc.Vladimir Ćepulić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Ivan Kordić
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sci. Ivan Malčić
prof. dr.dr.h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Marin Čikeš
prof. dr.sc. Boris Širola
prof. em. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Tanja Pušić
prof. dr. sc. Ivica Veža
Marko Magdalenić, prof., KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr.. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Drago Katović, prof emeritus

Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof. i bivši diplomat
dr. sc. Ivo Soljačić, prof emeritus
izv. prof. dr. sc. Vladimir Dananić
doc. dr. sc. Snježana Trojačanec
doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata
dr.sc. Vladimir David
dr. ing. Marijan Papic, Vancouver, Canada
dr. sc.Miroslav Banović
dr. Mladen Smolčec dipl.ing.građ.
dr. sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb
dr. sc. August Janeković
Đuro Vidmarović, književnik
Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH
mr. sc. Gordana Turić, dipl. ing.
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Nenad Piskač, književnik i kolumnist
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Vera Primorac, prof., književnica
Ivan Bradvica,dipl.ing.građ.,književnik
Petar Vulić, književnik
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Janko Bučar, književnik i humanist
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Mladen Pavković, novinar i publicist
Rudi Tomic, novinar i publicist, Toronto, Kanada
Smiljana Šunde, novinarka i publicistica
Danijela Šakota, glavni urednik Portala Glas Brotnja
Josip Vučetić, glavni urednik www.dragovoljac.com
Krešimir Kraljević, urednik kamenjar.com
Franislav Stanić, urednik kamenjar.com
Diana Majhen, urednik www.dragovoljac.com
Petar Gelo - Urednik i voditelj Hrvatskog radija Melbourne
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolju hrvatski tamburaši
Mario Filipi
Renato Šelj, bojnik, Predsjednik Udruge HVIDR-a Črnomerec
don Miljenko Babaić, ratni kapelan HV
fr. Ante Kukavica, kapucin
don Lazar Čibarić
don Anđelko Kaćunko
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Josip Miljak, predsjednik HČSP-a.
Vladimir Mrkoci, prof.
Zdravko Bošnjak dipl. Ing., Zagreb (dragovoljac i branitelj Domovinskog rata)

Vesna Školnik-Popović, dr. med. spec. Ped.
Stipo Pilić, prof. Povijesti
Željko Tomašević, mag. Iur., član predsjedništva HŽD-a
Marito Mihovil Letica, prof. filozofije i religiologije
mr. sc. Marica Đureković
mr .sc. Ante Milinović
mr. sc. Josip Grilec, dipl. ing.
mr. sc. Josip Papković, dipl. inž.
mr. sc. Davor Božin San Pedro, Kalifornija
mr. sc. Zvonko Marušić
mr. Ljerka Smolčec dipl.ing.med.biokem.
Vladimir Biondić, magistar prava
Mijo Maljković inovator iz Požege
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
dr. Ante Kunek, Melbourne
Miroslav Kušek, dipl. Iur.
Jasenka Polić Biliško, prof.
Zvonimir Josip Tumbri dipl.ing. građ.
Ivan Klarić, dipl.ing.građ. u m.
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh., umirovljenik, Zagreb
Stipan Perić dipl. oecc Tomislavgrad
Marijan Babić, dipl. Ekonomist
Anto Babić, dipl.ekonomist
Marijana Babić, prof. hrv. i pov.
Iva Babić, dipl. teolog
Tea Babić, dipl. učitelj
Mila Babic, mr. prava
Nevenka Babić
Jelena Mikulić, dipl. ekonomis
Demokrita Perić
Ivanka Bilić. umirovljenica, Zagreb
Branimir Bilić, umirovljenik, Zagreb
Marija Markic, CTC, Toronto
Slobodan Markic, P. Eng., Toronto
Božidar Ručević, dipl. Inž.
Inž. Miroslav Zemljak
mr. sig. Ivan Lulić
Niko Mulanović
Mladen Kostić, član Predsjednistva HNES-a
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil., relig.
Krešimir Landeka, mag. educ. philol. croat.
Ivan Bastjančić, dipl.ing.
Đurđica Bastjančić, profesorica
Iva Bastjančić, nastavnica

Mladen Križanić, dipl.ing.
Franjo Lučić, prof.
ing. Mijo Mile Kokan, Split
Tomislav Kušec, profesor
Davor Parlov, ing. el.
Vjekoslav Jazbec, dr. med.
Darko Omrčen, dipl.ing.el.
Drago Duvnjak, dipl.ing
Katarina Duvnjak, student
Anamarija Čuljak, student
Jadranka Čuljak - Duvnjak, dipl.iur
Anđela Hodžić, prof.
Dubravko Pižeta, dipl. ing.
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ivo Markulin, kap.d.pl., Preko
Ankica Markulin, prof., Zadar
Ankica Mandarić, dipl. ekonomist, Mostar
Darko Belović kap.
Marjan Perić, ing.inf.
Nikša Koncani, dipl.ing.
Željko Lenić, dipl.ing.
Branko Juroš, dipl.oec.
Tomislav Bolanča,dipl.oec., Zadar
Damir Tučkar, dipl.ing.
Lovrić Kazimir,, dipl.ing. drvne ehnologije Frauenfeld-Švicarska
Željko Soldo inž. el, Zagreb
Damir Findrik, dipl. ek.
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.str.
Branko Hrkač
Josip Maršić
Slobodan Maršić, dragovoljac domovinskog rata
Hrvoje Maršić
Alojzije Petracic, umirovljenik
Maja Šnajder
Miro Banović
Mirko Dijanek
Jakov Bakovic, Stockholm
Marija Bakovic, Stockholm
Ivan Mrčela
Blažena Magdić, umirovljenica;
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Vide Blažević – strojarski tehničar - Dubrovnik
Petar Bezjak, ex-predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
Gojmir Milat
Oskar Šarunić

Anda Luburic
Dusko Abramovic, Toronto-Canada
Nevena Abramovic,Toronto-Canada
Natko Urli
Josip Djukic
Mile Pletikosa
Milivoj Mlikota, umirovljenik, Split
Mladen Deletis
Ivan Vukić
Marija Vukić
Marija Perković
Grozdana Vukić
Tome Vukić
Ante Vukić
Ivan Devčić
Yelka Talaich Realtor w/ Coldwell Banker In California, SAD
Vladimir Dobravec
Mladen Galić
Dragi Ante Doljanin
Pejo Čičak
Katarina Iskra, medicinska sestra, Stuttgart
Dajana Glavota
Hrvoje Glavota
Michael Pack, Engleska
Miljenko Plisic
Stipe Ćurić
Ivan Zvonimir ćurićI
Ilija Ćurić
Katarina ćurić
Ankica ćurić
Marija pavković
Mišel Zaradić
Frano Zaradić
Mišo Zaradić
Ivanka Zaradić
Josip Ivan Brković, Grusi - Poličnik
Hrvoje Ante Brković, Bokanjac - Zadar
Mate Frano Brković, Belafuža – Zadar
Ivo Buntin
Roko Sikirić
Miljenko Baloković
Franjo Filipović
Domagoj Musa
Ante Mlikota, umirovljenik Zagreb
Ivan Mlikota, Zagreb

Marko Mlikota, hrvatski branitelj, Zagreb
Frano Budimlić
Ante Kraljević
Josip Malović, umirovljenik
Marko Šimat**,Zadar**
Ivanka Koller-Štefančić
Hrvoje Maršić
Mile Pletikosa
Jozo Ćuk
Jelena Ćuk
Ante Marko Ćuk
Alojz Ivan Ćuk
Kate Jelena Ćuk
Tomislav Domagoj Ćuk
Branko Haubrich
Ivanka Haubrich
Ivana Haubrich-Mihovilović
Ivan Balić
Ivo Poljak
Ružica Prišlin
Vicko Goluža, Zagreb
Velimir Čerkez
Zdravko Ban
Vesna Jovicic, Berlin
Ante Babić
Sebastijan Palić, Zagreb
Ile Barišić
Marinko Markic
Carlo Kutniak
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Marija Žarko
Kata Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić.

Napomena:
Još potpisa dano je na:
http://kamenjar.com/otvoreno-pismo-ustavnom-sudu-rh/

J.PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

KRENULO JE (2)

Tekst *Krenulo je* objavio je portal Glas Brotnja:

http://glasbrotnja.net/kolumne-akademik-josip-pecaric/krenulo-je

Međutim, taj naslov je inspirirao hrvatsku književnicu Malkicu Dugeč da napiše pjesmu s istim naslovom:

Dragi i poštovani akademiče g.Pečariću!
Potaknuta Vašim brojnim e-pismima kojima Hrvate u Domovini, a i u Izvandomovinstvu, ne samo istinski hrabro i vjerodostojno izvješćujete o presudnim događanjima u našoj zajedničkoj domovini RH i B i H, već ih ohrabrujete te potičete na vlastiti doprinos dobrim djelima, inspirirali ste i mene da Vam se obratim svojom pjesmom i, naravno, zaželim Vama osobno, Vašoj obitelji i suradnicima SRETAN I BLAGOSLOVLJEN USKRS! A s malim zakašnjenjem (zbog bolesti) čestitam Vam i blagdan Josipovo - Vaš imendan!!!
Uz pjesmu u privitku zahvaljujem iskreno na vašem predanom radu za općehrvatsko dobro i srdačno vas pozdravljam.
Vaša Malkica Dugeč

KRENULO JE !

Krenulo je. I dalje će.
Stati ne će.
Istina je. Neka traje!
Put do mira
I do sreće
Nek' ne dira
Tko nikada ljubit ne će
Domovinu od Hrvata,
Tko je niječe i kleveče!
Krenulo je, Bogu hvala!
Četa mala,
Brat do brata
Već se hvata.

Nek' se hrabro posla lati!
Među kukoljem treba znati
Zdravo zrnje izabrati,
Umom, znojem,
Dikom biti rodu svojem !
Krenulo je, tren je pravi
Da ne misli svatko na se,
Već, to zna se,
Da se kuća gradi nova
Iz pepela i iz snova,
Da zablista krov joj novi
Da se prošlost ne ponovi,
Da nam povijest pravda piše,
Da hrvatsko ime sveto
Ne bude nam nikad više
Zatajeno. Ni oteto!

23.3.2016. (Hrvatskom akademiku Josipu Pečariću)

Pjesmom se javio i Vicko Goluža:

DRAGI JOSIPE!

SVE ŠTO PIŠEŠ LIJEČI RANU
RANU LAŽI KOJA KIDA
DOMOVINU NAŠU MILU
ŠTO JE SIJE LJUDSKA GNJIDA.

SVE ŠTO PIŠEŠ LIJEČI RANU
LAŽI ŠTO JE ZLOTVOR SIJE
ŠTO HRVATSKU DUŠU TRUJE
OTROV LAŽI JUGOZMIJE.

ZATO NEMOJ NIKAD STATI
PIŠI ZBORI GAĐAJ LAŽI
U LJUBAVI PREMA DOMU
ŠTO ISTINU SVETU TRAŽI**.**

Vicko Goluža
21. 03. 2016.

Meni se čini da jedino što radim jeste dosta neuspješan pokušaj naučiti Hrvate kako je napad najbolja obrana. Srećom, danas ima izvrsnih kolumnista koji to rade mnogo bolje od mene. Pogledajte kako to radi kolumnist 7Dnevno i portala dnevno.hr Marko Ljubić:

DNEVNI DETEKTOR

IMA LI HRVATSKA ODGOVOR NA SLOVENSKO-SRPSKU POLITIKU – OTMI PA PREGOVARAJ?

(...)
http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/ima-li-hrvatska-odgovor-na-slovensko-srpsku-politiku-otmi-pa-pregovaraj

Dodajmo samo da je Veljko Marić u HRVATSKOM zatvoru osuđen po tom čudnovatom zakonu. Dakle, još uvijek Vlast u RH podržava velikosrpsku fašističku agresiju!
Još nismo dočekali da hrvatski političari počnu citirati Sud u Haagu koji u sporu o genocidu govori o agresiji Srbije u cilju stvaranja Velike Srbije i genocidne radnje koje su pritom počinili- Pogledajte npr.:
http://www.dnevno.hr/domovina/uzasno-svjedocanstvo-hrt-ova-snimatelja-u-veleprometu-su-kastrirali-branitelje-jednog-su-razrezali-cirkularom-video-906375

Citiram samo:

"Čovjek nije ni znao za sebe, nije ni mogao govoriti... Jedan četnik prišao mu je s bajunetom i kastrirao ga. Čovjek je vrištao, oni su se svi smijali. Pola ih je bilo pijano od rakije, pola od hrvatske krvi, to je bilo nešto nevjerojatno", dio je stravičnog svjedočanstva čudom preživjelog snimatelja.

Pogledajte i što kaže ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata Zagreb Ante Nazor:

http://kamenjar.com/nazor-doslo-je-vrijeme-da-se-u-hrvatskoj-govori-o-zlocinima-nad-hrvatima-u-bih/

A koliko je tek naših ljudi u HRVATSKIM zatvorima zbog takove potpore ili su odslužili kazne na koje su im zbog obrane od velikosrpske fašističke agresije osudili „hrvatski“ sudovi? Sjetimo se samo generala Mirka Norca. Njega je nedavno spomenuo i prof. dr. sc. Andrija Hebrang:

„Ono što je po meni problem jest optužba i osuda protiv našeg generala Mirka Norca i onog što se događalo u Medačkom džepu. Prema onom što imamo, i to je bilo na temelju lažnih činjenica.”

http://direktno.hr/en/2014/domovina/42608/Hebrang-o-'%C5%BEivahnom-%C5%A0e%C5%A1elju-i-Puhovskom-kojeg-je-Haag-ismijao'.htm

Inače imamo problem da se često točno ne prenese ono što je netko rekao. Tako mi je kolega Hebrang posla ispravke onoga što je preneseno o njegovom nastupu na televiziji N1:
Zašto je moj govor na N1 unakažen?

Poštovani prijatelji,
poslao sam vam moj govor na projugoslavenskoj TV N1 na koji sam pristao samo zato jer se gleda na prostoru bivše države. Na nekim portalima razgovoro je prepričan ali s puno pogrješaka pa vam ovim putem šaljem ispravke na neke od njih. Upitno je je li tolika količina pogrješaka slučajna zbog brzine pisanja novinara, ili se radi o namjernom umanjenju izrečenoga. Prosudite sami:

- predstavljaju me kao bivšeg ministra obrane, iako sam knjigu o kojoj je riječ pisao kao ratni ministar zdravstva (arhiva o ubijenim civilima nastala je u ratu!),
- citat: "Krivci (misli se na JNA i KOS sa zapovjedništvom u Srbiji) i odgovorni za 8 000 tisuća smrti u Hrvatskoj su zapovjednici JNA i kreatori njihove vojne politike, a to je KOS". Ispravak: Rekao sam "krivci i odgovorni za 8 000 smrti CIVILA....", što bitno mijenja izjavu.
- citat: "...zna se tko je ***samotajice*** *tukao po bolnici u Slavonskom Brodu". Riječ "samotajice" ne postoji u hrvatskom jeziku, osim ako se misli na "tajice" kao moderni dio ženskog rublja. Umjesto toga rekao sam: "...zna se tko je tukao po bolnici u Slavonskom Brodu* ***s Motajice****...". Motajica je brdo preko Save na području BiH na kojemu je JNA imala jake artiljerijske jedinice i tukla po civilima i civilni objektima u Slavonckom Brodu. Cilj ove "izmjene" ili "zabune" je vjerojatno kamufliranje činjenice da je je trebalio procesuirati ubojice na Motajici.*
- citat: "Jedna od velikih pravdi u Hagu je što je na tužbu Hrvatske protiv Srbije donijela (donesena?) presuda da je Srbija počinila zločine na području Hrvatske". Izbačeno je da je počinila RATNE zločine kao i podatak da je knjiga o kojoj govorim poslužila našoj optužbi kao dokazni materijal o stravičnom stradanju civila.
- u tri navrata sam kao dokaz srpske agresije naveo osvajanje teritorija Republike Hrvatske do linije Virovitica - Karlovac - Karlobag, u tekstu na portalima to je izbačeno jer je taj podatak najveći dokaz da je rat vođen za teritorij.
- s istim ciljem izbačene su riječi u kojima sam rekao da to nije bio građanski, nego osvajački rat za trećinu Hrvartske.
- izbačena je rečenica u kojoj navodim da je (privremeno) osvajanje napravila Srbija metodom protjerivanja civilnog tanovništva i ubijanja civila, dakle s genocidnim metodama, ali taj genocid je u Hagu proglašen "samo" ratnim zločinom jer čišćenje civila nije provedeno na cijelom hrvatskom teritoriju nego na trećini.
-citat u svezi lažnog dokumenta Save Štrbca: "...a kada se ta brojka analizira, onda pravih civila, koji su ubijeni ima 80.". Izbačeno je da u knjizi citiram navode samog Save Štrbca koji priznaje da je u mrtve ubrojio i "poluvojnike", dakle naoružane civile a ta kategorija ne postoji u meuđunarodnim propisima jer je

naoružani civili isto što i vojnik ili teriorist. Također je izbačen citat da i sam falsifikator Savo Štrbac u dokumentu navodi da je ubijenih srpskih civila bilo 80! Ovakvim prikazivenjam činjenica ispada da su one slobodna procjena, a ne dokazane u knjizi citatom dokumenta.
-izmijenjeno je značenje izjave da je UNPROFOR potvrdio da u Dvoru prilikom masakra nije bilo hrvatskih vojnika. Piše, naime, da sam izjavio:" Prema informacijama UNPROFOR-a, koje treba uzeti s rezervom..." što je netočno, jer bi se s time umanjilo značenje svjedočenja UNPROFOR-a da hrvatski vojnici ne mogu biti krivi za taj masakr. Izjava o rezervi glede UNPROFOR-a odnosila se je na nihovu neučinkovitu zaštitu jer je na području pod njihovom kontrolom ubijeno 345 hrvatskih civila.
Dalje vas s detaljima neću zamarati. Zaključite je li moguće da su ove pogrješke posljedica neukosti novinara, ili je to namjerno izmijenjeni tekst na portalima koji će, za razliku od TV snimke, biti dostupan mnogima kroz dugo razdoblje.
Vjerujmo da nije samo UDBA naša sudba, nego i neuki novinari!
Ali vratimo se suđenju Norcu. Na sudjenju je svjedočio tzv "naoružani civil" videom iz Beograda. I to su u Hrvatskoj tada smatrali kao relevantnim. Naoružani civili nije CIVIL u ratu!
Dr. Josip Stjepandić sugerira Otvoreno pismo:
Očigledno su svjedoci u Beogradu pripremljeni kako s najkraćim iskazom načiniti najveći mogući utjecaj na sud.
Sabor bi naprosto trebao donijeti zakon da takva svjedočenja ne vrijede.
Obrazloženje: s obzirom da je Srbija počinila genocidne radnje (presuda međ. Suda), sve osobe koje su bile ili kasnije prešle na stranu Srbije broje se kao sudionici u radnjama genocida. Takvi se isključuju iz svjedočenja.
Je li razumljivo? Kad takva svjedočenja ne bi vrijedila, onda se nikog ne bi moglo osuditi.
Ali kako očekivati da hrvatski političari urade tako nešto, kada se oni boje i spomenuti presudu iz Haaga, a prethodna vlast predvođena Josipovićem i Pusićkom (i zbog toga od HNES-a etički osuđeni za veleizdaju) je pokušala poštedjeti hrvatske političare od toga pa su sve učinili da takove presude uopće ne bude.

Josip Pečarić

23. 03. 2016.

ZAŠTO BI TREBALO PODRŽATI KARAMARKA?

Imenjak me je upozorio na jedan tekst u kome se tvrdi kako je "cijeli ovaj spin te dribling da se HDZ konačno dočepa tajnih službi represivnog aparata" uz komentar:
- *Bljak!*
Odgovorio sam mu:
- *Naslov mi je odmah pokazao da ne trebam gledati tekst, jer je suprotno tome pitanje: Koji glupan misli da ih je trebao dobiti Most? I koji glupan mu ih je dao?*
Komentirala je i Mirela:
- *Slažem se s akademikom...strašno, ... u ovakvim vremenima biti egocentričan, pozivati na linč TK može samo loš političar ili zloban...druge nema.*
Očito je da mi itekako znamo koliko je Karamarko griješio zbog popustljivosti u vođenju politike. Ali linč?
Ne dvojim da je prof. Hebrang potpuno u pravu kada govori o pet medijskih faza rušenja Vlade. Naveo je kako je razlog zašto ljevica želi doći na vlast pranje milijardi bez kojih je INA ostala zbog njihovog vladanja.
http://direktno.hr/en/2014/direkt/50682/Hebrang-ovo-je-pet-medijskih-faza-ru%C5%A1enja-Vlade---od-Manoli%C4%87a-do-afere.htm
Ako se sjećate prenio sam vam tekst Marka Ljubića koji je upozorio Karamarka da treba govoriti o tome, a ovaj nije. Upozoravao sam vas i sam na mnogobrojne slične propuste Karamarka? Ali ne samo Karamarka.
Zapravo najveći lopovluk u RH vjerojatno su načinili SDP-ovci i oni koji su s njima. Kada ne upozoravate ljude na takove stvari kao što je ova s Inom, normalno je da vam slijedi linč. Dapače, takve stvari trebaju uporno ponavljati upravo zato što imamo medije koji sprovode velikosrpski Memorandum SANU 2!
A Memorandum SANU 2 je izravno vezan za Domovinski rat. Treba osloboditi Srbiju od krivnje za agresiju i genocidnih radnji", kako ih je definirao sud u Haagu u .procesu za genocid,
Koliko li sam samo puta prozivao domoljubne političare da govore i stalno prozivaju SDP i njihove satelite na ove činjenice?
Koliko li sam ih puta prozivao da ukažu na činjenicu kako je SDP-ovcima i satelitima RH agresor na BiH, a sve su učinili da spomenuta presuda o agresiji Srbije zbog stvaranja homogene velike Srbije ne bude donesena!
MOST je i stvoren da ponovno dovede na vlast upravo one u RH za koje je "Oluja" bila njihov poraz. Kojima je RH agresor na BiH, a Srbija nije agresor na Hrvatsku!
Da bi velikosrpski Memorandum SANU 2 bio uspješan moralo se napasti branitelje. Od 2000. g. to uspješno rade sve vlade. Ali nitko ih se na "desnici" nikada nije odrekao. Zato sam bio iznenađen kada se to dogodilo s Peticijom ZDS. Pisana je kao potpora hrvatskom braniteljuMarku Perkoviću Thompsonu i simbolu Domovinskog rata "Bojni Čavoglave", a spominjane su i postrojbe slavnih postrojbi HOS-a.
Predsjednica nas je grubo odbila, a Karamarko blago. Bitno je naglasiti kako je njegov odgovor uslijedio poslije njenog! Ali – dojam je – da je on u tom stilu

nastavio sve do današnjih dana? Znamo da je takova bila i njegova kampanja i kako je prošao na izborima.
Bi li bilo drukčije da je Predsjednica pokazala više poštovanja prema istinskim pobjednicima kao što su Thompson, HOS-ovci i drugi branitelji koji je pozdrav ZDS bio svet?
Pogledajte priču o jednom HOS-ovcu:
http://kamenjar.com/10-lipnja-1995-poginuo-hrvatski-junak-thomas-crowley/
A koliko je takovih?
Doista me iznenadilo kada sam ustanovio kako su mnogi državotvorni Hrvati pokazali koliko im malo znače branitelji i njihov pozdrav ZDS. Jesu li se mogli pogledati u ogledalo kada su ih nedavno podsjetili kako su iz opkoljenog Dubrovnika tražili oznake HOS-a, ako im već ne mogu poslati HOS-ovce za obranu Grada?
Opet će mi se ljutiti ostali branitelji kojima je ZDS bio također pozdrav. Ali HOS-ovcima su simboli, pa tako i ZDS ušli u zakon o Hrvatskoj vojsci još 1994. pa bi se u RH trebali procesuirati oni koji su svojim djelovanjem naškodili onima kojima ZDS znači to što znači.
Dan prije Thompsonovog koncerta u Kninu zbog kojega je i napisana Peticija ZDS, hosovci su sa svojim zastavama i svojim ZDS prodefilirali u Zagrebu ispred Predsjednice i tadašnjeg (po MOST-u) i budućeg predsjednika Vlade. Nitko nije pozvao na odgovornost ni Predsjednicu ni tog predsjednika Vlade!
Ali da Thompson i nije bio branitelj morali bi postupiti jednako jer je napad bio na "Bojnu Čavoglave". Napad je bio na Bojnu upravo zato što su znali koliko je ona zaslužna što danas moraju provoditi velikosrpski Memorandum SANU 2!
Uopće, znaju li koliko je domoljubna pjesma bila važna u tim trenutcima kada su nas razoružane, uz zabranu UN-a za naoružavanje, izručili četvrtoj armiji u Europi.
Tko voli Hrvatsku mora voliti i te domoljubne pjevače.
Predsjednica kaže
“Obožavam slušati Thompsona, a slušala sam ga često u automobilu s mojom djecom dok su bila mala”, rekla je Kolinda Grabar Kitarović i dodala da ju je pjesma ‘Lijepa li si’ uvijek podsjećala na domovinu dok je radila izvan Hrvatske.
http://kamenjar.com/kolinda-grabar-kitarovic-obozavam-slusati-thompsona/
Ali treba mu odati priznanje što nas je i njegova pjesma održala. Njezina podrška u trenutku napada na Thompsona više bi vrijedila od dvije moje knjige i niz drugih tekstova koje sam napisao o njemu!
Ali tu je i niz drugih pjevača koji su nas nosili i hrabrili svojim pjesmama. Uvijek sam im bio i ostao zahvalan i izuzetno mi je zadovoljstvo da mogu reći da su mi uz Thompsona prijatelji i Stanko Šarić (jedan od najdražih prijatelja), Đuka Čaić, Dražen Žanko...
Zar je netko pomislio da im ne bih pružio potporu kada ih netko napadne?
Pričaju o ZDS svašta. Ali kada su nam HOS-ovci i branitelji s tim pozdravom donijeli slobodu, to nam nije smetalo.
Bilo kako bilo, tada se pokazalo kako su i državotvorni Hrvati – zbog vlasti – spremni izdati one koji su nam svojom krvlju izborili slobodu.

Tada su krenuli u poraz, nastavilo se s istim ponašanjem na izborima, a tek potom su mogle biti realizirane 5 Hebrangovih koraka.
Pa zašto sada nisam protiv Karamarka? Jedan od grijeha mu je što podržava najpopularnijeg ministra Hasanbegovića. Nude i njegovo mjesto Pupovcu, samo da se HDZ poslije "Bojne Čavoglave", HOS-ovaca odrekne domoljublja.
Može li se uopće računati na njih.
A Karamarko, ako je već podržavao Hasanbegovića, možda i shvati u čemu je griješio i može nametnuti HDZ-u politiku u kojoj se stalno i istinski, a ne deklarativno s figom u džepu, promovira Domovinski rat i naše branitelje. Sabor HDZ-a svojim glasovanjem za Hasanbegovića, pokazao mu je da je to ispravan put!
Akademik Josip Pečarić
P.S: Hrvatska pjesnikinja mi piše:
Vrlo poštovani i dragi akademiče Pečarić!
Zahvaljujući Vam na Vašem najnovijem (kao i na brojnim prošlim) korisnim i poučnim e-pismima, želja mi je stihom, a kako bih ja i mogla drugačije, raspoložiti vas, pobuditi vjeru u snagu i volju Htvata da ustraju, ne daju se ama baš ničim pokoriti u svojoj vlastitoj državi.
Stihovi, koje Vam šaljem u... pod naslovom ONI I MI , samo su reakcija na Vašu razornu vijest da će, možda, predsjednik Vlade RH biti Pupovac ili Čačić. Mržnja nije odlika ni jednog Hrvata, ali obrana od zla je dužnost, zavjet još od pradavnih vremena. Ja vjerujem da ćemo i iz najnovijeg zla -izaći pobjednicma! Ta dragi Bog i pravica su uvijek bili na strani onih koji - samo ljube!!!
Želi vam ugodan dan, vedro čelo i čvrstu nadu u sretniju nam Hrvatsku!
Uz pozdrav ZDS
Vaša Malkica Dugeč

ONI I MI

Snagom uma pjanstva
I preko leševa
I preko ljudskog dostojanstva
Gazili su, gazili..
U ogledalu pravice
Svoje lice
Nisu spazili.

Letjeli su visoko.
Padali sve niže.
A kad su paklu bili bliže
Klonuli su u mulju
Klanjajuć se – dragulju!

Kada je narodu mučno bilo
Od gladi, čežnje za slobodom

U vlastitu domu,
Varali su ga mlakom vodom
Da je gospodar -svoj na svomu.

Puna su dva mandata
Sjedili na grbači Hrvata,
No i vrijeme im prošlo
Na vidjelo je došlo!

Od požara pakla Hrvati se ne boje!
Već su naučili sinove svoje
Da rod svoj mogu spasiti
Ako požare počnu- gasiti!

ONI hoće mrziti, ubiti..
A MI samo ljubiti, ljubiti !

MALKICA DUGEČ 9.6.2016.

10. 06. 2016.

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.

14. 12. 2016.

USTAVNOM SUDU RH JE DOMOVINSKI RAT ZAPRAVO "POTICANJE MRŽNJE NA TEMELJU RASNE, NACIONALNE I VJERSKE PRIPADNOSTI"

Sa zaprepaštenjem sam danas pročitao odluku Vrhovnog suda RH:
USTAVNI SUD ODBIO TUŽBU JOSIPA ŠIMUNIĆA ZBOG 'ZA DOM SPREMNI'
Ustavni je sud zaključio da je ograničavanje Šimunićeve slobode izražavanja utemeljeno na zakonu. Šimunić je tvrdio da je bio diskriminiran jer su u usporedivim slučajevima u Kninu i Zagrebu drugi oslobođeni
Uz izdvojeno mišljenje suca Miroslava Šumanovića, Ustavni sud (bez Ingrid Antičević-Marinović) odbio je ustavnu tužbu Josipa Šimunića protiv odluke Visokog prekršajnog suda kojom je kažnjen s 15.000 kuna jer je na stadionu u Maksimiru nakon utakmice Hrvatska – Island 19. studenoga 2013. s mikrofonom u ruci publiku poticao da na njegov uzvik "Za dom" uzvrati "Spremni", i tako četiri puta.
Osuđen je za "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".
(…)
http://direktno.hr/en/2014/direkt/70511/Ustavni-sud-odbio-tužbu-Josipa-Šimunića-zbog-'Za-dom-spremni'.htm
Kao sutci u RH morali bi biti upoznati s činjenicom da je pozdrav ZDS korišten u Domovinskom ratu. Dakle vi zapravo tvrdite da je Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".
Iako smo svjedoci da je u zadnje vrijeme niz hrvatskih intelektualaca upozoravalo na takove elementarne činjenice što je objavljivano na hrvatskim portalima. Recimo u više tekstova spominju se riječi Siniše Glavaševića koji je govorio da bi *"Vukovar pao već u rujnu mjesecu 1991. godine da nije bilo HOS-a"*.
Ili recimo:
*"Spomenimo samo **slučaj našeg proslavljenog nogometnog reprezentativca Josipa Šimunića.** Kada je u Beogradu paljena hrvatska zastava i bila izložena srpska zastava na kojoj je ćirilicom bilo napisano ime Vukovar nije nikome smetalo. Ali kada je poslije toga u Zagrebu bila hrvatska zastava na kojoj je bilo*

i ime Vukovar, delegat je tražio da se ukloni hrvatska zastava. i umjesto da ga lijepo zamole da napusti Hrvatsku, problem je postao Šimunić i ZDS!,"
http://narod.hr/hrvatska/akademik-josip-pecaric-pozdravu-dom-spremni-tocno-toliko-smeta
Dobro, za pretpostaviti je da naši sutci Ustavnog suda ne čitaju hrvatske portale i ne znaju da je ZDS pozdrav vezan za Domovinski rat. Međutim, dobili su do sada najmanje 3 (TRI) otvorena pisma koja ih na to upozoravaju. Tako sam krajem kolovoza napisao:
Poslije dva pisma Ustavnom sudu sada se obraćam i Vrhovnom sudu. Naime u prvom pismu smo upozorili kako „u najcrnjoj maniri iz vremena komunističke diktature Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu tvrdi kako je *Šimunić* ***bio svjestan*** *da uzvik "Za dom" uz odzdrav "Spremni" simbolizira službeni pozdrav za vrijeme totalitarnog režima Nezavisne države Hrvatske odnosno da kao takav predstavlja manifestaciju rasističke ideologije, prijezir prema drugim ljudima zbog njihove vjerske i etničke pripadnosti te trivijaliziranje žrtava zločina protiv čovječnosti."* Ustavni sud nije odgovorio na to pismo, a onda je došla i odluka Visokog upravnog suda – prihvatio je žalbu državnog odvjetništva kojom je i ovaj sud samo potvrdio lažne i uvredljive tvrdnje Općinskog državnog odvjetništva jer je dobro poznato kako je ZDS bio službeni pozdrav postrojbi HOS-a u Domovinskom ratu, a koristili su ga i mnogi drugi branitelji. Doista, kao u najcrnjim komunističkim vremenima imamo sudove koji znaju i sude ljude zbog onoga što oni misle. Ustavni sud nije reagirao ni na drugo pismo.

To je bilo treće pismo. Nepotpuni popis onih koji su Ustavni sud RH upozorili na to u prvom pismu dan je u prilogu.

Jasno je zašto je Ustavni su donio ovakovu odluku. Itekako je važno skinuti ploču hrvatskim braniteljima i to onih kojih su se fgašistički agresori najviše bojali – našim HOS-ovcima. To je imperativ svima onima kojima su hrvatski branitelji oduvjek samo ustaše, a hrvatska država TUĐMANOVA USTAŠKA DRŽAVA!
Time se ostvaruju i naredbe iz Srbije. Iz Vučićeva govora to je tako očito:
"...onih koji optužuju naše manjine, koji podupiru teroristima spomenike i najgore nacističke pozdrave, ocjenjujemo kao težak kompleks.
Ne želimo floskule od onih o velikosprskoj agresiji, neka vide koliko su krvi prolili i neka vide kako je ta agresija završila, s više od 250 tisuća prognanih Srba. Valjda bi trebalo da i ono malo protjeraju. Tu cijenu više nećemo plaćati. Nama nitko nije platio cijenu za više od 500 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu i drugim mjestima NDH.
Nećemo dopustiti da nas ponižavaju oni koji pozdravljaju ustaške teroriste i pozdrave i zastave.
(...)
digli ste Za dom spremni u Jasenovcu, Gotovina je savjetnik u Vladi, čak se i Hrvati protive crkvi Alojzija Stepinca u Zagrebu, tu je i ploča ustašama u Sisku.
http://direktno.hr/en/2014/direkt/70483/Vučić-spominjao-Stepinca-Jasenovac-Srpska-srca-ne-kucaju-za-fašizam.htm

http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/vuciceva-izvanredna-konferencija-hrvatska-nas-je-jedina-blokirala-njihovi-diplomati-bjezali-su-od-mene-po-bruxellesu-982698/#axzz4SFQ7Qo9G
Naravno tu je itekako važna ponovna uspostava jugosrpskog mita o Jasenovcu:
http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/dok-se-rusi-mit-o-jasenovcu-srbi-grade-novi-982650/#axzz4SFQ7Qo9G
Hrvatski simboli i Jasenovac su im jedino i ostali jer srpske sluge nisu pobijedile na izborima pa se hrvatskim simbolima (osim ustaške kune – ona im je draga) i Jasenovcem mogu pozivati za Drugi svjetski rat (a u mislima i željama im je Huda jama, Križni put,…).
Tako Benjamin Tolić piše:
a sad nas, evo, snađe i novi, mlađahni Davor Bernardić. I nudi, nov i mlad, poslušajmo što: „U zadnjih 20 godina i globalno i lokalno raste društvena nejednakost. Ljudi traže postavljanje humanijih ciljeva. SDP-ov cilj je oživiti humanu agendu. Moramo probuditi duh kolektivizma kao što su to učinili antifašisti 1945. i hrvatski branitelji početkom devedesetih.“
Dakle, doba najcrnjega staljinizma: masovno ubijanje suvereneističkih Hrvata, otvaranje logora i seljačkih radnih zadruga? Bero možda ne zna što govori. Ili ipak zna i upinje se iz petnih žila da nam ni Nova godina ne bude nova.
http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/45251-benjamin-tolic-sve-novo

Zanimljivo je da su dva teksta od dva uutora sa sličnim naslovima jučer tiskana na dva portala:

SOTONIZIRAJU SE HRVATSKA OBILJEŽJA, A GLORIFICIRAJU PROTUHRVATSKA (NEO)KOMUNISTIČKA
http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/25543-prof-dr-sc-stipe-kutlesa-u-hrvatskoj-vlada-cetnicko-jugoslavenski-a-ne-hrvatski-i-ustaski-fasizam.html
AKADEMIK PEČARIĆ: DANAS SU AGRESORSKI SIMBOLI DOBRODOŠLI, A BRANITELJSKI NISU
http://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-danas-agresorski-simboli-dobrodosli-a-braniteljski-nisu
http://kamenjar.com/akademik-pecaric-danas-agresorski-simboli-dobrodosli-a-braniteljski-nisu/
http://glasbrotnja.net/dom-spremni-vs-zvijezda-petokraka/
Zapravo jasno je zašto je Ustavni sud donio odluku kojom je Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti” Vučićevu zapovijed je u Saboru prenio od HNES-a etički osuđen za veleizdaju Milorad Pupovac:
HDZ-ovac Dražen Bošnjaković kaže o poginulim HOS-ovcima:
Ti ljudi su bili dio obrambenih snaga RH. Oni nisu bili fašisti, oni su se borili protiv toga.

'Zaboravili ste da ovdje sjedi netko koga svojim riječima vrijeđate, napao ga je Pupovac.
"http://kamenjar.com/vesna-pusic-sto-ce-nam-povjerenstvo-nam-sarafciger-a-ne-povjerenstvo/
Naravno, Pupovcu je kao i Ustavnom sudu Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".
Da i Pupovcu je kao i Ustavnom sudu Domovinski rat Bošnjaković nije u pravu. Nisu se HOS-ovci I branitelji borili protiv fašizma, nego su oni fašisti, zar ne?

Josip Pečarić

P.S. A Nenad Piskač se s pravom pita što bi na sve ovo danas rekao Tuđman:
http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/25548-n-piskac-franjo-tudman-bio-bi-danas-zadovoljan-danasnjim-stanjem.html

PRILOG:
Neki od potpisnika Prvog pisma Ustavnom sudu

akademik Josip Pečarić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
general Ljubo Ćesić Rojs
general Ivan Tolj
general Marinko Krešić
Marko Perković Thompson
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
sc. Josip Stjepandić
sc. Stjepan Razum
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru i Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1410 članova
prof. em. dr. sc Zvonimir Šeparović
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
prof. dr. Serđo Dokoza
prof. dr. sc. Mladen Parlov
prof. dr. sc. Milko Brković
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. dr. sc.Vladimir Ćepulić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Ivan Kordić
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sci. Ivan Malčić
prof. dr.dr.h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.

prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Marin Čikeš
prof. **dr.sc**. Boris Širola
prof. em. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Tanja Pušić
prof. dr. sc. Ivica Veža
Marko Magdalenić, prof., KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr.. sc. Stipe Kutleša
sc. Drago Katović, prof emeritus
Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof. i bivši diplomat
sc. Ivo Soljačić, prof emeritus
izv. prof. dr. sc. Vladimir Dananić
doc. dr. sc. Snježana Trojačanec
doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata
dr.sc. Vladimir David
ing. Marijan Papic, Vancouver, Canada
sc. Miroslav Banović
Mladen Smolčec dipl.ing.građ.
sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb
sc. August Janeković
Đuro Vidmarović, književnik
Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH
sc. Gordana Turić, dipl. ing.
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Nenad Piskač, književnik i kolumnist
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Vera Primorac, prof., književnica
Ivan Bradvica,dipl.ing.građ.,književnik
Petar Vulić, književnik
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Janko Bučar, književnik i humanist
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Mladen Pavković, novinar i publicist
Rudi Tomic, novinar i publicist, Toronto, Kanada
Smiljana Šunde, novinarka i publicistica
Danijela Šakota, glavni urednik Portala Glas Brotnja
Josip Vučetić, glavni urednik **www.dragovoljac.com**
Krešimir Kraljević, urednik **kamenjar.com**
Franislav Stanić, urednik **kamenjar.com**
Diana Majhen, urednik **www.dragovoljac.com**
Petar Gelo – Urednik i voditelj Hrvatskog radija Melbourne

Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolju hrvatski tamburaši
Mario Filipi
Renato Šelj, bojnik, Predsjednik Udruge HVIDR-a Črnomerec
don Miljenko Babaić, ratni kapelan HV
Ante Kukavica, kapucin
don Lazar Čibarić
don Anđelko Kaćunko
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Josip Miljak, predsjednik HČSP-a.
Vladimir Mrkoci, prof.
Zdravko Bošnjak dipl. Ing., Zagreb (dragovoljac i branitelj Domovinskog rata)
Vesna Školnik-Popović, dr. med. spec. Ped.
Stipo Pilić, prof. Povijesti
Željko Tomašević, mag. Iur., član predsjedništva HŽD-a
Marito Mihovil Letica, prof. filozofije i religiologije
sc. Marica Đureković
mr .sc. Ante Milinović
sc. Josip Grilec, dipl. ing.
sc. Josip Papković, dipl. inž.
sc. Davor Božin San Pedro, Kalifornija
sc. Zvonko Marušić
Ljerka Smolčec dipl.ing.med.biokem.
Vladimir Biondić, magistar prava
Mijo Maljković inovator iz Požege
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
Ante Kunek, Melbourne
Miroslav Kušek, dipl. Iur.
Jasenka Polić Biliško, prof.
Zvonimir Josip Tumbri dipl.ing. građ.
Ivan Klarić, dipl.ing.građ. u m.
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh., umirovljenik, Zagreb
Stipan Perić dipl. oecc Tomislavgrad
Marijan Babić, dipl. Ekonomist
Anto Babić, dipl.ekonomist
Marijana Babić, prof. hrv. i pov.
Iva Babić, dipl. teolog
Tea Babić, dipl. učitelj
Mila Babic, mr. prava
Nevenka Babić
Jelena Mikulić, dipl. ekonomis
Demokrita Perić
Ivanka Bilić. umirovljenica, Zagreb
Branimir Bilić, umirovljenik, Zagreb
Marija Markic, CTC, Toronto

Slobodan Markic, P. Eng., Toronto
Božidar Ručević, dipl. Inž.
Inž. Miroslav Zemljak
sig. Ivan Lulić
Niko Mulanović
Mladen Kostić, član Predsjednistva HNES-a
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil., relig.
Krešimir Landeka, mag. educ. philol. croat.
Ivan Bastjančić, dipl.ing.
Đurđica Bastjančić, profesorica
Iva Bastjančić, nastavnica
Mladen Križanić, dipl.ing.
Franjo Lučić, prof.
ing. Mijo Mile Kokan, Split
Tomislav Kušec, profesor
Davor Parlov, ing. el.
Vjekoslav Jazbec, dr. med.
Darko Omrčen, dipl.ing.el.
Drago Duvnjak, dipl.ing.
Katarina Duvnjak, student
Anamarija Čuljak, student
Jadranka Čuljak – Duvnjak, dipl.iur
Anđela Hodžić, prof.
Dubravko Pižeta, dipl. ing.
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ivo Markulin, **kap.d.pl**., Preko
Ankica Markulin, prof., Zadar
Ankica Mandarić, dipl. ekonomist, Mostar
Darko Belović kap.
Marjan Perić, ing.inf.
Nikša Koncani, dipl.ing.
Željko Lenić, dipl.ing.
Branko Juroš, dipl.oec.
Tomislav Bolanča,dipl.oec., Zadar
Damir Tučkar, dipl.ing.
Lovrić Kazimir,, dipl.ing. drvne ehnologije Frauenfeld-Švicarska
Željko Soldo inž. el, Zagreb
Damir Findrik, dipl. ek.
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.str.
Branko Hrkač
Josip Maršić
Slobodan Maršić, dragovoljac domovinskog rata
Hrvoje Maršić
Alojzije Petracic, umirovljenik
Maja Šnajder

Miro Banović
Mirko Dijanek
Jakov Bakovic, Stockholm
Marija Bakovic, Stockholm
Ivan Mrčela
Blažena Magdić, umirovljenica;
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Vide Blažević – strojarski tehničar – Dubrovnik
Petar Bezjak, ex-predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
Gojmir Milat
Oskar Šarunić
Anda Luburic
Dusko Abramovic, Toronto-Canada
Nevena Abramovic,Toronto-Canada
Natko Urli
Josip Djukic
Mile Pletikosa
Milivoj Mlikota, umirovljenik, Split
Mladen Deletis
Ivan Vukić
Marija Vukić
Marija Perković
Grozdana Vukić
Tome Vukić
Ante Vukić
Ivan Devčić
Yelka Talaich Realtor w/ Coldwell Banker In California, SAD
Vladimir Dobravec
Mladen Galić
Dragi Ante Doljanin
Pejo Čičak
Katarina Iskra, medicinska sestra, Stuttgart
Dajana Glavota
Hrvoje Glavota
Michael Pack, Engleska
Miljenko Plisic
Stipe Ćurić
Ivan Zvonimir ĆurićI
Ilija Ćurić
Katarina Ćurić
Ankica Ćurić
Marija Pavković
Mišel Zaradić
Frano Zaradić
Mišo Zaradić

Ivanka Zaradić
Josip Ivan Brković, Grusi – Poličnik
Hrvoje Ante Brković, Bokanjac – Zadar
Mate Frano Brković, Belafuža – Zadar
Ivo Buntin
Roko Sikirić
Miljenko Baloković
Franjo Filipović
Domagoj Musa
Ante Mlikota, umirovljenik Zagreb
Ivan Mlikota, Zagreb
Marko Mlikota, hrvatski branitelj, Zagreb
Frano Budimlić
Ante Kraljević
Josip Malović, umirovljenik
Marko Šimat,Zadar
Ivanka Koller-Štefančić
Hrvoje Maršić
Mile Pletikosa
Jozo Ćuk
Jelena Ćuk
Ante Marko Ćuk
Alojz Ivan Ćuk
Kate Jelena Ćuk
Tomislav Domagoj Ćuk
Branko Haubrich
Ivanka Haubrich
Ivana Haubrich-Mihovilović
Ivan Balić
Ivo Poljak
Ružica Prišlin
Vicko Goluža, Zagreb
Velimir Čerkez
Zdravko Ban
Vesna Jovicic, Berlin
Ante Babić
Sebastijan Palić, Zagreb
Ile Barišić
Marinko Markic
Carlo Kutniak
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Marija Žarko
Kata Žarko
Ana Barišić

Marija Senjić.

Napomena:
još potpisa dano je na:
http://kamenjar.com/otvoreno-pismo-ustavnom-sudu-rh/

Dano u knjizi:
J.Pečarić, Oba su pala, Zagreb, 2016., str. 371.-381.

http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-otvoreno-pismo-ustavnom-sudu-rh/

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.

PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Pozivamo vas da podržite Hrvate iz Bosne i Hercegovine kojima će ove godine biti donijeta presuda u Haagu. Poznato vam je da su u prvostupanjskoj presudi optuženi na drastične kazne zbog izmišljenoga zločinačkog pothvata Republike Hrvatske u izmišljenoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu. Zapravo, sudi im se zato što je Republika Hrvatska u više navrata spriječila ostvarenje velikosrpskog osvajanja susjedne države i pobjedu velikosrpskoga fašizma kome je kruna trebao biti genocid u Bihaću.
O tome smo svojedobno u dva navrata pisali Vijeću sigurnosti UN-a, ali bez uspjeha:
http://www.hkv.hr/10680-novo-pismo-hrvatskih-intelektualaca-vsun-a.html
Vjerujemo da ste svjesni činjenice da će eventualna takva presuda političkoga suda u Haagu itekako utjecati na našu državu. Zato vam predlažemo da svima pokažemo da Hrvatska nikada neće prihvatiti kažnjavanje onih koji su spriječili takve zločinačke naume svjetskih moćnika te da pokrenemo postupak kandidature generala Slobodana Praljka za dobivanje Nobelove nagrade za mir. Zapravo prijedlog i obrazloženje možete naći u najnovijoj knjizi prof. dr. sc. Zdravka Tomca *Hrvatski patriotizam – što to znači biti Hrvat*.

OBRAZLOŽENJE

Z. Tomac: Slobodan Praljak – junak nad junacima i najveća žrtva protuhrvatske politike

Portal HKV-a: 27. travnja 2017.

Hrvatski general Slobodan Praljak

Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zaslužio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u

sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškog suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak najveća žrtva protuhrvatske politike, a osobito tužiteljstva Haaškog suda koje želi uništiti i Praljkovu obitelj, ni krivu ni dužnu.
Kako su moguće monstruozne optužbe tužiteljstva Haaškog suda koje Slobodana Praljka uspoređuju s nacistima, nazivajući ga hrvatskim Goeringom.
Evo argumenata i odgovora na te podvale i na pitanja koja se nameću.
Slobodan Praljak je, da bi spasio žene i majke vojnika JNA, ugrozio vlastiti život kod vojarne JNA u Grahovini. Bio je dogovor da se prekine vatra, napravljen je brisani prostor između Hrvatske vojske i vojarne. Preko tog brisanog prostora majke i supruge opkoljenih vojnika JNA išle su ih posjetiti. Pri povratku majka i supruga netko ja zapucao, a žene su se našle na brisanom prostoru. I tada iz rova prvi iskače Slobodan Praljak. Ljudina, onako visok i korpulentan, trči prema ugroženim ženama i više raširenih ruku: *„Ne pucajte, ne pucajte!“* Međutim, i dalje nastavljaju pucati. Praljak i dalje trči, dolazi do grupe žena i baca se na njih i svojim tijelom ih štiti da ih koji metak ne bi pogodio. To je junaštvo nad junaštvima, gesta humanosti kojom Slobodan Praljak, general Hrvatske vojske, žrtvuje vlastiti život da bio spasio supruge i majke od neprijatelja, agresora, koji su napali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Taj junački čin nije bio jedini. Bilo ih je mnogo. Još jedanput je Slobodan Praljak svojim tijelom štitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama. Slobodan Praljak izvukao je zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijeteći oružjem HOS-ovcima, pretežno Muslimanima, koji nisu htjeli pustiti zarobljene Srbe. Slobodan Praljak izvlačio je ranjene Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Organizirao je izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 tisuća Muslimana iz Stolca i Dubravske visoravni splavom preko Neretve. Prevozio je ranjene Muslimane helikopterom iz istočnoga Mostara u Split.

Muslimansku obitelj iz Uskoplja s djetetom oboljelim od leukemije prebacio je u Split na liječenje. Pomogao im je stjecanje hrvatskoga državljanstva kako bi na teret hrvatskoga proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Pustio je na svoju ruku zarobljene muslimane poslije sukoba u Rami-Prozor.
Navodimo još dva osobna herojska čina Slobodana Praljka i njegove obitelji. Smjestio je Muslimane u svoj stan u Zagrebu, hranio ih i liječio. Isto je to učinio i u svojoj vikendici u kojoj je također smjestio Muslimane i brinuo se za njih. To su samo neka junačka djela Slobodana Praljka. Tijekom rata sprječavao je osvetu nakon što su Muslimani počinili zločine u Uzdolju, Doljanima i Grabovici. Osobno je provodio konvoje s hranom za Muslimane, čak i konvoje s oružjem i onda kad su, pokušavajući osvojiti Srednju Bosnu, krenuli u rat protiv Hrvata.

Umjesto odličja grozni napadi

Toliko je tih junačkih i humanih djela da ne znam za sličan primjer u povijesti ratovanja. Za ta humana djela Praljak zaslužio je da ga Muslimani odlikuju najvećim odličjima, a da mu Međunarodna zajednica oda najviše priznanje.

Umjesto toga Slobodan Praljak doživljava grozne napade. Tužiteljstvo Haaškoga suda proglašava ga nacistom, uspoređuje ga s Goeringom, a krivotvorinama i lažima optužen je prvostupanjskom presudom na tešku robiju. I danas je u zatvoru već punih 11 godina i čeka konačnu drugostupanjsku presudu. Kad bi bilo imalo pravde i ljudskosti, onda bi već davno Slobodan Praljak trebao biti oslobođen, a ne godinama tamnovati u Haaškim kazamatima.
Do kraja godine očekuje se konačna drugostupanjska presuda. Kad bi bilo imalo pravde, onda bi sudski pravorijek morao biti oslobađajući. Slobodan Praljak bi morao biti proglašen nevinom osobom. Očito je da Haaški sud nije pravedan kad nakon navedenih junačkih djela proglašava Slobodana Praljka nacistom i Goeringom. Ne bi bilo moguće da Carla del Ponte, tužiteljica Haaškoga suda, otvoreno promiče svoju antihrvatsku rasističku politiku na temelju koje su Hrvati optuženi i suđeni u Haagu. Carla del Ponte je rekla da su Srbi kopilad, a da su Hrvati podmukla kopilad. Nakon što je Tužiteljstvo Haaškog suda nedavno ostalo pri svojim groznim optužnicama, Slobodan Praljak je u svom sokratovskom govoru između ostalog istaknuo: "Da sam ja, Slobodan Praljak, kojim slučajem napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada u bilo kojoj formi prema bilo kojem narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga pet godina zatvora. Želim doznati vrijedi li na sudu u Haagu „Quod licet Iovi, non licet bovi.“. Želim doznati brine li se Međunarodna organizacija, koja je osnovala Haaški sud, o njegovoj pravičnosti, i podržava li taj stav?"

Prikupljanje dokumenata

Slobodan Praljak izveo je još jedno herojsko djelo. U zatvoru je skupljao dokumente o ratu i argumentima razobličio lažne optužbe, učinio ih je smiješnim. Dokazao je da ono što Tužiteljstvo naziva nacizmom i zločinom da je bila samo borba hrvatskoga naroda za slobodu, nacionalnu i građansku. Praljak je u svojoj sokratovskoj obrani na kraju iznosi dokaze zašto ga se želi uništiti, zašto žele uništiti i njegovu obitelj, zašto samo za njega traže od Hrvatske države da proda njegovu imovinu i da plati milijunske troškove njegove obrane, koju Haaški sud plaća za sve osim za Slobodana Praljka. Njemu ne mogu oprostiti što je argumentima pokazao ne samo da nije Goering i nacist nego da je istinski humanist, jedan od najvećih u povijesti ratovanja. Praljka i njegovu obitelj žele uništiti i zato što se nije bio spreman odreći nacionalne politike dr. Franje Tuđmana, nego je tvrdio da je ta politika stvorila Republiku Hrvatsku i omogućila opstanak Bosne i Hercegovine kao države. U svom sokratovskom govoru rekao je sljedeće: „Ne odričem se smisla i pravnog temelja Hrvatske zajednice Herceg Bosne, izraza volje Hrvata u Bosni i Hercegovini, suverenoga i konstitutivnoga naroda u toj državi. Hrvatska zajednica Herceg Bosna omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio Bosnu i Hercegovinu i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova Armije Bosne i Hercegovine."
Slobodan Praljak rekao je istinu koju ne žele čuti o muslimanskoj politici u BiH-u. Dokazao je da su Armija Bosne i Hercegovine u nemoći da obrani teritorij od

velikosrpske agresije krenula u ofenzivu prema HVO-u. Također, dokazao je da je Armija BiH počinila teške zločine nad Hrvatima u Konjicu, Čapljini, Doljanima, Bugonju, Grabovici, Uzdolju i drugdje.
Svoj govor zaključio je rečenicama: „*HVO se branio od agresije i 1992. i 1993 i 1994. Godine, a dužnost je zapovjednika ne izgubiti rat.“* Na kraju je rekao: *„Moja savjest je čista.“* On je to i dokazao neoborivim argumentima i činjenicama u svojim knjigama i u svojoj obrani.
Neshvatljivo je da je Hrvatska država uvela porez na šund, na te njegove knjige. Tražili su da plati 500.000 HRK-a poreza umjesto da mu zahvale. Moramo ovdje istaknuti da je Zoran Milanović, bivši predsjednik Vlade, tada postupio domoljubno i humano, i na našu prozivku poništio odluku o šundu i oslobodio Praljkovu obitelj plaćanja velikoga poreza.
Međutim, i danas Hrvatska država nema čistu savjest. Haški sud traži od Republike Hrvatske da proda Praljkovu imovinu i plati milijunske iznose za Praljkovu obranu. Umjesto da se Republike Hrvatske pobuni, izvršitelji njezine politike mirno primaju taj nalog i time dovode u pitanje sudbinu i Praljkove obitelji. Možemo stoga reći, što se tiče Slobodana Praljka, da mnogima, ne samo u Međunarodnoj zajednici nego i u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, savjest nije čista. Bez obzira na konačnu presudu Haaškoga suda, doznat će se povijesna istina. Već danas može se utvrditi kako Slobodan Praljak nije samo najveća nevina žrtva Haaškoga suda i dijela međunarodne politike, nego i protuhrvatske politike u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj.

Izmišljena optužba o miniranju mosta u Mostaru

Sjetimo se koliko smo puta pročitali, čuli i vidjeli kako u hrvatskim medijima kruže izmišljene optužbe da je Slobodan Praljak minirao i srušio most u Mostaru. I nakon što je dokazano da je most miniran iznutra i srušen, a ne topničkom paljbom pod zapovjedništvom Slobodana Praljka, i dalje se te optužbe ponavljaju. Brojne humanitarne organizacije i organizacije za ljudska prava, cijelo su vrijeme šutjele, i ne samo što su šutjele i prešućivale istinu o Slobodan Praljku, nego su i sustavno pomagale da se šire laži i klevete kojima su narušavale njegov ljudski dignitet. Na taj način nije Slobodan Praljak jedina žrtva protuhrvatske politike; žrtva je cijeli hrvatski narod. Žrtve su mnogi poput braće Kupreškić, koji su pred vlastitom djecom uhićivani kao najveći teroristi, koji su godinama tamnovali u haaškim kazamatima, da bi na kraju bili oslobođeni, a da im se nitko za to nije ispričao i priznao krupnu pogrješku. Čega li smo se naslušali u ovim godinama, pogotovo nakon prvostupanjske presude na teške robije; što li su sve govorili i pisali o Gotovini i Markaču? Koliko je lažnih optužbi izrečeno na račun dr. Franje Tuđmana, prvog hrvatskoga predsjednika, na račun Oluje, na račun Hrvatske? Iako istina postupno dolazi na vidjelo; na nju i dalje traje agresija izvana i iznutra. Nema u našim medijima tekstova koji bi opisali stvarnu ulogu Slobodana Praljka u ovom ratu i pokazali kako je teško shvatiti da jedan takav čovjek, istinski humanist bude proglašen nacistom i hrvatskim Goeringom. Povijesna istina će se

doznati bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. Slobodan Praljak bit će heroj nad herojima hrvatskoga naroda i žrtva nad žrtvama protuhrvatske politike. Trebalo bi na sličan način pisati i o ostalim haaškim optuženicima, herojima i žrtvama. O njima pišemo godinama na našem portalu, a o Gotovini i Markaču sam sam napisao stotine stranica.

Hrvatski narod slavio je kao jedan od najvećih dana u svojoj povijesti, kad je barem što se njih tiče, pobijedila pravda, i kad su proglašeni nevinima. Ali ni ta presuda nije bila dovoljna da bi zaustavila laži i klevete protiv državnoga i vojnoga vodstva na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, protiv Hrvata u Bosni i Hercegovini, nego su se nastavile optužbe kao da pravorijeka o nevinosti i nije bilo.

Za hrvatski narod je važno da za sve nas u Hrvatskoj i među našim sunarodnjacima u svijetu utvrdimo istinu i politički se obračunamo s petom protuhrvatskom kolonom. Kao potpredsjednik Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta s pedesetak istaknutih intelektualaca posljednjih smo godina osudili smo veći broj državnih dužnosnika koji su počinili moralnu veleizdaju hrvatskoga naroda. To nije dovoljno. Morat će Hrvatski sabor, prije ili kasnije, utvrditi istinu i o monstruoznim optužnicama Haaškoga suda i djelovanju pete protuhrvatske kolone te i službeno obraniti hrvatski narod od lažnih optužba.

Umjesto zahvale Praljkove knjige proglašene šundom

Slobodan Praljak u svojim je knjigama učinio više nego svi hrvatski povijesni instituti i povjesničari. Zato je *'prestrašno'* što umjesto zahvale Hrvatske države doživio da su se njegove knjige pokušale proglasiti šundom odnosno što je Država Hrvatska prihvatila da Praljkovoj obitelji oduzmu imovinu i onemoguće njezin normalan život. Dakle, hrvatski patriotizam pokazuje se na djelu, kad se radi o *Haaškom sudu* mnogo je lažnih patriota i domoljuba, a mnogo izdajnika i veleizdajnika. Najteže je što su neki od njih bili u samom državnom vrhu tako da su mogli nanijeti neprocjenjive štete hrvatskom narodu. Svi smo na neki način krivi što smo dopustili postojanje takve politike i što su mnogi, ne samo mirno gledali nego i pomagali takve monstruozne optužbe i presude. Sve ovo što sam napisao pokazuje i dokazuje da Slobodan Praljak zaslužuje biti kandidat za Nobelovu nagradu za mir i humanost, a da svi oni koji su ga lažno optuživali zaslužuju sudbinu Sokratovih tužitelja u Staroj Grčkoj.

U članku *Gotovina, Carla del Ponte i Sokrat* objavljenu u knjizi *Ante Gotovina* u izdanju UBIUDR-a *Podravke,* između ostalog sam napisao:

„Velika je pogreška Hrvatske što je prihvatila nemoralne, nepravedne i neistinite optužnice Haaškog suda koji, htjeli to priznati ili ne, pokušavaju krivotvorinama pretvoriti Hrvatsku iz žrtve u agresora, a Srbe iz agresora u žrtvu. Velika je pogreška što je Hrvatska dozvolila da se nevini ljudi proglašavaju ratnim zločincima i što je prihvatila nemoralnu praksu da hrvatski generali i Hrvatska kao država mora dokazivati svoju nevinost. Vrlo je opasno prihvaćati praksu po kojoj se može optuživati nevine koji su onda dužni dokazivati svoju nevinost. Zato se kaže da je pravednije da deset zločinaca bude na slobodi nego jedan nevin u zatvoru. Zaštita nevinih bitna je tema svake demokracije od Sokrata do danas. U

staroj grčkoj demokraciji optuženi je mogao birati vrstu kazne. Smatralo se da na taj način on posredno prihvaća suverenitet suda i svoju krivnju. Sokrat je smatrao da je nevin i nije htio priznati suverenitet suda ni svoju krivnju i zato je izabrao smrt, odbivši birati vrstu kazne. Janko Bobetko, upokojeni general Hrvatske vojske, koji je bio uvjeren u svoju nevinost, postupio je kao i Sokrat, odbivši nadležnost Haaškog suda rekavši: „Živ ne idem u Haag.“ Slično je postupio i general Gotovina koji nije prihvatio lažne optužbe i koji nije htio na sudu dokazivati svoju nevinost. Osam od deset Hrvata iz srednje Bosne koji su prihvatili ići dokazivati nevinost u Haag, prije nego što su pušteni, odležali su godine robije a da im se nitko nije ispričao. Zato bi bilo pravedno da se i za Tužiteljstvo Haaškog suda uvede starogrčka praksa po kojoj su, ako se dokaže da su osudili nevine, istom kaznom kazne sudci i tužitelji. Poznato je da su i sami Atenjani, kad bi utvrdili da su tužitelji i sudci osudili nevina čovjeka (Sokrata), istom kaznom osudili i njegove tužitelje i sudce. Šteta što je danas međunarodna pravda znatno ispod starogrčke. Kad bi danas vrijedila atenska pravda, Carla del Ponte bila bi već odavno u zatvoru jer bi morala slijediti sudbinu npr. braće Kupreškić. Otpor Bobetka i Gotovine, koji nisu prihvatili lažne optužnice i floskulu da trebaju dokazivati svoju nevinost, kao i u slučaju Sokratovu, djeluje i djelovat će još više. Njihova hrabrost i moralni čin pridonose da iz dana u dan hrvatski narod sve čvršće i odlučnije odbija nemoralnu trgovinu. Sve veći broj ljudi protivi se slanju nevinih u Haag radi dobivanja ulaznice u Europsku uniju. Bobetko i Gotovina protekom vremena postajat će hrvatski Sokrati, a Carladel Ponte barem na moralnoj razini doživjet će sudbinu Sokratovih tužitelja i sudaca. Nepravda koju je doživio Slobodan Praljak vapi do neba i traži od hrvatskoga naroda, a posebno od hrvatskih institucija i hrvatske vlasti, da istakne kandidaturu Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir jer se samo takvim radikalnim potezom može pokazati apsurdnost optužbi da je Slobodan Praljak hrvatski Goering, odnosno da je borba za slobodu i pravdu hrvatskoga naroda, kojim je spašena Bosna i Hercegovina, agresija na tu državu.

*

Duboko smo uvjereni da će vaš prijedlog o dodjeli Nobelove nagrade za mir generalu Slobodanu Praljku pomoći ostvarenju našeg zahtjeva iz Pisma VS UN-a:

Zato mi ponovno tražimo od vas:
Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prljića, Bruna Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim protjerivanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni, sudit će vam povijest.
Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo...

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Dr. sc. Vlado Košić , biskup
Prof. dr. sc . Valentin Pozaić, biskup
Akademik Dubravko Jelčić

PRILOZI:

HRVATSKE ZAPRJEKE
Slobodanu Praljku, hrvatskom generalu i haaškom uzniku

riječi o miru među ljudima tvoje su starče
koje si u *lisistrati* aristofanovoj
izgovarao glasno među pobunjenim ženama
pamtim tvoje nastupe
u kazalištu eksperimentalnom studentskom
a sada sjećajući se tebe pomislim na
zaprjeke od zalutala metka
mina granata
straha odbijena naguranim ormarom
s knjigama
debelih izdanja i slova masnih
enciklopedija antologija rječnika
gramatika pravopisnih priručnika
knjiga do knjige
zakriljen pogled na sunčanoj strani
moj narod stjeran je u podrume mračne i vlažne
prikazuje kako druge nadmašiti ljudskošću
knjige mu u ogrlicu nanizane
jačaju snagu odlučnost
barem će ublažiti prostrijel metku zalutalu
podmuklu šrapnelu
krhotini što u smrt šalje

knjige ne priječe mostove ceste
zračne luke putove dobročinstva
ne priječe ljudskom rodu
da govori da diše
da majčino mlijeko siše
da istinu svijetu piše

Bog je na našoj strani
Hrvatska istinom zbori
Hrvat se knjigama brani

Miljenko Buljac (2017) *Da nebo na nas ne padne i nebesa nestanu,* zbirka pjesama. Split: Naklada Bošković, str. 61.

Potpis dajem
Potpis dajem, razum traži
Od svakoga ljudskog stvora
Da potpisom pravdu snaži
Što pobijedit zločin mora.

Potpis dajem svijesti pune
Da u Hagu Praljak brani
Vrh vrhova ljudske krune
Div što svijet nadom hrani.

Div što svijetu nadu daje
Za slobodu borbom čistom
I djelima koja sjaje
Braniteljskom čašću istom.

Vicko Goluža

SUPOTPISUJU:
Adrian Klobucar
Albert Puljić, inženjer informatike
Alfred Obranić, dipl. ing. geolog
Alfredo Brumnić
Alma Ljubić, dipl. oec.
Alojzije Kušanić
Alojzije Petracic, umirovljenik
Ana Barišić, mag. ing. brodogradnje, Bremen
Ana Bilić
Ana Dujic, ministarski službenik
Ana Jurisic, državna službenica
Ana Kirchmayer-Wonnemann prof. i orkestralni glazbenik
Ana Maric, München
Ana Martinović
Ana Šremer
Anamarija Peric, učiteljica
Anda Luburic
Andja Pavković, kemijski laborant
Andréeja Jurašinović, umirovljenica
Andrija Grgić

Andrija Hebrang, prof. dr. sc. emeritus
Andrija Vlašić, univ. bacc. ing. geod. et. geoinf.
Anđela Hodžić, prof.
Anđela Kovačević
Anđelka Mikulić, dipl. ing. agronomije
Anđelko Kasum, građevinski tehničar
Anđelko Marenić
Anela Čuljak, cvjetni designer
Ani Vuletić, dipl. ing. građ.
Anica Matić, radnica
Anica Sola, umirovljenik
Anita Čorić, mr.sc. mag. pharm.
Anka Ivanjek, diplomirani knjižničar
Anka Klobucar
Anka Starcevic, ekon. tehničar
Ankica Babin, prof. pov. umjetnosti
Ankica Mandarić, diplomirani ekonomist
Anne Dujmovic, mech. eng. technologist
Annemarie Schuster, medicinska sestra
Ante Banović, student
Ante Bilos, umirovljenik
Ante Gavranic, Sydney, Australija
Ante Kukavica, umirovljenik
Ante Maric, München
Ante Menalo
Ante Pavlović, umirovljenik
Ante Pelivan, umirovljenik
Ante Penic, dipl. oec.
Ante Stipic, inženjer brodogradnje
Ante Tokic
Ante Vrdoljak, dipl. ing. Ptt prometa
Ante Vrgoč, student
Anto Ćosić, oec.
Anto Križić, dr. sc.
Anto Orlovac, dr. sc., svećenik
Anton Roca, poduzetnik
Antonia Sikavica Joler, prof.
Antonija Jozić, mr. ekonomije
Antonio Marić
Antun Zebic, umirovljenik
August Janeković, dr. sc. chem.
Bajo Niko, konobar, Novi Travnik
Barbara Jurisic, student
Bernard Tomic, student kriminalistike
Biljana Ivankovic, Stručni prvostupnik u zdravstvu

Blago Filipovic
Blago Leko
Blandina Marković-Randić, dr. dent. med. (u mirovini)
Blanka Pandža
Blazenka Bozic
Blaž Jerković mag. phil.
Blažena Magdić, umirovljenica
Bojana Štimac
Boris Ambrožić, VKV električar
Boris Đuzel, umirovljenik
Boris Grabež, umirovljenik
Boris Perić, dipl. ing. agr.
Borislav Mlinarević
Bosiljka Franic, Schmucker Frankfurt/Main
Boško Šimunović, diplomirani inženjer građevine / DVO časnik
Božanka Prce
Božena Lukačin, umirovljenik
Božica Strika
Božidar Ručević, dipl. inž.
Božidar Vacek, dipl. ing. elektrotehnike
Božo Medić, kuhar
Božo Volić, ing. / upravitelj HPZS u Zagrebu
Branimir Butkovic, samozaposlen
Branka Sušec, tajnica – umirovljenica
Branka Škarica
Branko Cubela
Branko Čengić, umirovljenik
Branko Ćurić
Branko Haubrich
Branko Hrkač, samostalni likovni umjetnik
Branko Ivanda, prof.
Branko Juroš, diplomirani ekonomista
Branko Kolanovic
Branko Kuhtreiber, CNC operater
Branko Reić, dipl. ing. građ.
Branko Sesar, prof. povijesti i latinskog jezika
Branko Tinodi, diplomirani pravnik
Branko Vadlja, dipl. ing. građ. Umirovljenik
Bruno Vidaić
Budimir Pleština, umirovljeni časnik HV
Dajana Glavota, prof.
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Damir Grgić, SSS
Damir Grošinić
Damir Ištvanić, poduzetnik

Damir Ljubičić, ing. telekomunikacija
Damir Miler, kuhar
Damir Nekić, električar
Damir Primorac, informatičar
Damir Žuvela, umirovljenik
Danica Čižić, umirovljenica
Danica Glavaš, umirovljenica
Danica Martinović
Danica Novak, sc. mag. iur.
Daniel Znahor
Daniela Delač
Danijela Matusko
Danijela Sekulić, dipl. iur
Danko Beno, umirovljenik
Daran Bašić
Darinka Uglesic, fotolaborantica, umirovljenica
Dario Jožef, ekonomist
Darko Andjelic, ing. računarstva
Darko Galir, ing.
Darko Jurković, atk-strojar
Darko Varga, dipl. ing. el.
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Davor Parlov, ing. elt.
Davor Radić, dipl. ing. stroj.
Davor Radojević, inženjer
Davor Savčič, graf. dizajner
Davor Šešo, umirovljenik
Davor Šignjar, umirovljeni časnik HV
Davorka Stupin, umirovljenica
Deana Rendulic, prof.
Dejan Međugorac, student
Denis Hrgović, vozač
Diana Klobucar
Diana Kukoč
Diana Majhen
Diana Rašin, student
Dijana Košić, umirovljenica
Dijana Lekic, umirovljenica
Dinko Bondza, ing.
Dinko Bondža, Viši policijski narednik
Dinko Franchini, oec.
Dinko Matesic, pomorac
Dinko Spahija
Dobroslav Radišić
Doc. dr. sc. Ambroz Čivljak

Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
Doc. dr. Snježana Trojačanec
Domagoj Beno
Domagoj Čunko, ing.
Domagoj Leventić, ing. prometa
Domagoj Musa, mr. dipl. ing.
Dominik Stamać, dipl. ing. prometa u mirovini
Don Anđelko Kaćunko
Don Đuro Bender, župnik župe Gradina BiH
Don Lazar Čibarić
Don Miljenko Babaić, ratni vojni kap. HV
Dr. Blazenko Segmanovic, Head of Regional Sales Eastern Europe & RoW
Dr. ing. Marijan Papic
Dr. Iva Lukac
Dr. Mirjana Odorčić-Krsnik, radiolog u mirovini
Dr. Petar Kružić, München
Dr. Ružica Ćavar
Dr. sc. August Janeković
Dr. sc. Davor Pećnjak
Dr. sc. dipl. ing. Milan Čuvalo
Dr. sc. Gordan Akrap
Dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član HAZU
Dr. sc. Ivan Jalšenjak, prof. emeritus
Dr. sc. Josip Stjepandić
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Dr. sc. Petar Vučić
Dr. sc. profesor Radovan Kranjčev
Dr. sc. Stjepan Razum, arhivist
Dr.sc. Srećko Botrić, umirovljeni sveučilišni nastavnik
Dr. sc. znanstv. savjetnik Domagoj Jamičić
Dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveučilišni profesor, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
Dr. Snježana Borovčak, spec. pedijatar, Zagreb
Dr. Tomislav Djurasovic, München
Dragan Čagalj
Dragan Kirasić, umirovljenik
Dragan Nikolić
Dragan Poljak
Dragan Rukavina, umirovljenik
Dragan Vidović, muzičar
Dragica Grubišić, umirovljenica
Dragica Martic, umirovljenica
Dragica Palada
Dragica Roso
Dragica Sertic

Drago Duvnjak, dipl. ing. građ.
Dragutin Đurđević
Dragutin Đurinski, umirovljenik
Dragutin Šafarić, umirovljeni projektant, Velenje
Dragutin Šteković, elektromehaničar
Dragutin Vidić, student
Drasko Kulis, dr. med.
Dražen Dugan, Sesvete
Draženko Kožul, VSS
Draženko Prkačin
Dubravka Frkovic
Dubravka Mihalic
Dubravka Tinodi, profesorica hrvatskog jezika i pedagogije
Dubravko Dubravko, umirovljenik
Dubravko Ljubičić, dipl. ing. arh.
Dubravko Menčik, umirovljenik
Dubravko Milevčić, poduzetnik
Dubravko Pižeta, dipl. ing. el.
Dubravko Sučić, dipl. inž.
Dusko Abramovic, Toronto (Mississauga)
Duško Bešenić, umirovljenik/VŠS
Dzalto Ivica
Đovani De Micheli Vitturi, nastavnik ing. BS mag. managment
Đurđa Elkaz
Đurđica Bastjančić
Đurđica Horvat, kućanica
Đuro Tikvica, red. prof. art., pijanist
Ema Višić-Ljubić, dipl. arheolog
Emilijan Krtalic
Emina Pascuttini, domaćica
Evica Buljan, umirovljenica
Fabijan Dumančić, umirovljeni časnik
Fanika Cvitanić, dipl. ing. kem. Tehnologije
Filip Cavrag
Filip Cutura
Filip Karačić, student
Filip Mamic, ekonomist
Franci Rimac
Franislav Stanić
Franka Nogolica, dipl. ing. arh.
Franjo Kljajić
Franjo Lacić, strojarski tehničar
Franjo Lučić, prof.
Franjo Novak, dipl. oecc.
Franjo Žgela

Gašper Gaćina, dipl. ing. el.
General Ljubo Ćesić Rojs
Gojmir Milat, umirovljenik
Goran Burić, djelatnik
Goran Kovačević, majstor
Goranka Samson, profesorica engleskog jezika
Gordan Redovnikovic, strojar
Gordana Bondža, dipl. pravnica
Gordana Filipović
Gordana Otahal Bjerborn, biolog
Grgic Kaja
Gverino Tonšić, policajac
Haniel Skender, umirovljenik
Hilda Marija Foley
Hrvatin Jurković, vatrogasac
Hrvoje Glavota, dipl. ing.
Hrvoje Ladašić, dipl. ing. agronomije
Hrvoje Mandić, mr. povijesti
Hrvoje Matić, magistar informatike
Hrvoje Žilić
Igor Mikulic, direktor u firmi
Ilija Bagarić, dr. med.
Ilija Kovačević, ing. poljoprivrede
Ilija Lijović
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Ina Vukić, prof. mag. psih.
Irena Sesar Funarić, mr.sc. dipl. oecc.
Iva Ćavar
Iva Grisogono
Iva Hrkač, dipl. ekonomist
Iva Madunic, nezaposlena
Iva Maric, medicinska sestra
Iva Smojver, mag. mus.
Ivan Arapov, ing. strojarstva
Ivan Baslić, ekonomist
Ivan Bastjančić, dipl. ing.
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Ivan Brnić, mag. pedagogije
Ivan Bukovac, umirovljenik
Ivan Cesic, dip. ing.
Ivan Cvitanović, pomorac
Ivan Filipović, odvjetnik
Ivan Galov
Ivan Giljanović, umirovljenik
Ivan Grbesa, ing.

Ivan Grgat, akad. Slikar
Ivan Groznica, transportni poduzetnik
Ivan Iličić, umirovljenik
Ivan Karačić, elektrotehničar
Ivan Karajkovic, umirovljenik
Ivan Kljajić
Ivan Komšić, vozač
Ivan Lucić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Ivan Majdandzic
Ivan Martinović, dipl. oec.
Ivan Mikulic
Ivan Mlikota, elektroničar
Ivan Mrčela
Ivan Mustapić, SSS/odgajatelj
Ivan Petričeić
Ivan Petričević, profesor emeritus
Ivan Stojanović, svećenik
Ivan Švagelj, doktor medicine
Ivan Udovičić, građevinski tehničar-umirovljenik
Ivan Vidic, dipl. ing., München
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Ivan Vukoja, elektromonter
Ivana Ašprijan
Ivana Babić, prof.
Ivana Haubrich Mihovilović
Ivana Horvat Lacić, Inženjer elektrotehnike
Ivana Krešo, kemijski tehničar, radnik na stroju
Ivanka Čuljak
Ivanka Dujic, financijski savjetnik
Ivanka Haubrich
Ivanka Jurković, ekonomski tehničar
Ivanka Novak, dipl. ing.
Ivanka Zdrilić, prof.
Ive Baljak
Ivica Grlić
Ivica Inkret, dipl. ing. geologije
Ivica Kaurin, direktor
Ivica Kresic
Ivica Škiljo, dipl. inž. elektrotehnike
Ivica Ursić
Ivka Kljajić, ekonomski tehničar
Ivo Buntin
Ivo Lukic, Sydney, Australia
Ivo Markulin, umirovljenik, kap. d. pl.

Ivo Poljak
Ivo Radman, umirovljenik
Ivo Zeruk, umirovljenik
Jadranka Čuljak-Duvnjak, dip. iur
Jadranka Lučić, umirovljenica, administrator portala www.viktimologija.com.hr
Jadranka Radojević, pravnica
Jadranka Radović, bacc. physioth.
Jagoda Topic, umirovljenica
Jakov Vranjkovic, pomorac
Jaksa Tadic, dipl. ecc.
Jasenka Polić Biliško, prof.
Jasminka Bošnjak, farmaceutski tehničar/hrvatski dočasnik
Jasna Baljak, ugostiteljski radnik
Jasna Brdar, prof. pedagogije
Jasna Hodko, profesorica francuskoga jezika i fonetike
Jela Bosankuc, asistent
Jela Ćuk, umirovljenica
Jela Jozeljić, upravni referent
Jelena Lučić, agronom
Jerko Lebo, dipl. inž. građ.
Jerko Merčep, komercijalist
Joan Beram, Sydney, Australija
Josip Batinć, magistar pravnih znanosti
Josip Didara, gimnazija
Josip Dijanešić, polj. tehničar
Josip Galić
Josip Grilec, mr. sc. umirovljenik
Josip Horvat, umirovljenik (ing. računalništva)
Josip Katavić, vkv elektroenergetičar
Josip Kukuruzović Godin
Josip Kusic, umirovljenik
Josip Ledinić
Josip Ljubomir Brdar, dipl. ing. agronomije
Josip Malović, umirovljenik
Josip Maršić
Josip Matić, radnik
Josip Papković, mr. sci. dipl. inž.
Josip Puđa, električar
Josip Skender, Sydney, Australija
Josip Stanić, dipl. ek.
Josip Starčević
Josip Tomić, Vlč.
Josip Topić, dipl. ing. prometa
Josip Vidović, acc. ing. elektrotehnike
Josip Zubac, student

Josipa Zovko, kuhar
Joško Grenc
Joyo Ćuk, umirovljenik
Jozefina Karacic, domaćica
Jozo Bešlić
Jozo Ćuk, umirovljenik
Jozo Penavić, dipl. ing. geodezije
Jozo Pliso, umirovljenik
Jozo Radoš, student građevinarstva
Jozo Zeljko
Judita Rey Hudeček, prof.
Juraj Cigler, dipl. inž. građevinarstva, Čakovec
Jure Antunović, umirovljenik
Jure Baljak, SSS gimnazija
Jure Filipović, prof.
Jure Francišković dr, dipl. ing. tehn., kemijski tehnolog
Jure Modrić, dipl. inž. el., Sesvete
Jure Oštrić, dipl. oec.
Jura Radočaj, Sydney, Australija
Jure Tomas, umirovljenik
Juro Mirkovic, elektrotehničar
Karla Andrić
Karmela Grgić
Karmen Rašin, ekonomski tehničar
Karmen Rašin, student
Karol Jurišić
Karino Hromin Sturm, član HZUD-a
Kata Andrijević, redovnica
Kata Karaula, umirovljenica
Kata Pejić, radnica
Kata Rašin
Kata Vukoja, ekonomist
Kata Žarko, S. Kraljevec
Kate Legeny
Katarina Duvnjak, student
Katarina Iskra**,** medicinska sestra
Katarina Petanovic, fizioterapeut
Katarina Tadić
Katica Bosnjakovic, umirovljenica
Katica Milas, resturator
Katja Uglešić, nastavnica
Kazimir Lovric, dip. ing. drvne industrije
Kazimir Mikašek, novinar, skladatelj
Klara Matić
Klaudija Babić, programer

Koloman Antolek, inženjer telekomunikacija
Kornelija Pejčinović, profesor
Kresimir Pintar, dipl. ing. str.
Krešimir Barković, muzejski radnik
Krešimir Kraljević
Krešo Vegar, dipl. oec
Kristiana Mišetić, dipl. oec.
Kristijan Horvat
Kristina Dugan, računovođa, Sesvete
Kristina Gale
Kristina Matak
Lada Bikić, dipl. pravnik
Lekic Adolf, umirovljenik
Leopold Lacić, student
Lidija Frankovic, prevoditelj, sudski tumač
Lidija Sablić, komercijalist
Liljana Pamuković, umirovljenica (dipl. ecc.)
Lončar Danijel, električar
Lucic Marko, mag. rer. nat.
Luka Baljak, student
Luka Dragičević, sport manager
Luka Gudelj, radnik / strojarski tehničar
Luka Nikolić, učenik
Luna Erić
Ljerka Miletic
Ljilja Zovko, Mostar, izaslanica u Domu naroda BiH
Ljiljana Gregurić, dip. Pravnik
Ljiljana Menčik, profesor defektolog
Ljiljana Šuštić, ekonomski tehničar
Ljubica Mauhar
Ljubo Kordić, diplomirani pravnik
Ljudevit Kotnik, dipl. ing. str.
Magdalena Lacić, student
Magdalena Rajkovic Bajo
Maja Grozaj
Malkica Dugeč, profesor, pjesnikinja
Manda Haubrich
Manda Stimac, učiteljica
Manda Vujić, dentalni tehničar
Marica Mikulić, prof. hrvat. jezika, književnosti i filozofije
Marica Pavišić, dipl. oec.
Marica Puseljic, pedagog
Marij Matulina, umirovljeni sociolog
Marija Bakovic, politolog
Marija Budimir, dip. biolog

Marija Ćenan, upr. pravnik
Marija Dujic, umirovljeni trgovac
Marija Haubrih Bellinvia, medicinska sestra
Marija Jerković, magistar predškolskog odgoja
Marija Kruhek, profesor engleskog i ruskog
Marija Maric
Marija Markić, CTC, Canada
Marija Milićević, umirovljenica
Marija Papković, dip. jur.
Marija Pavić
Marija Senjić, ekonomist, Sesvete
Marija Skender, Sydney, Australia
Marija Tušak, domaćica
Marija Vidaić
Marija Vidic, medicinska sestra
Marija Vila, ekonomski tehničar
Marija Žarko, S. Kraljevec
Marija Žuvela, profesor u mirovini
Marijan Kljajić, željeznički tehničar
Marijan Knezović, student
Marijan Osmak
Marijan Pinhak, dipl. ing. el.
Marijan Stanešić, teolog
Marijan Štrokač
Marijan Tomic, ekonomist
Marijana Bevanda, profesor
Marijo Brajković, diplomirani inženjer strojarstva, profesor
Marijo Franetović, diplomirani pravnik
Marin Čikeš, prof. dr. sc.
Marin Kalcina
Marin Kelez
Marin Nikolić, radnik
Marin Skenderović
Marina Nikolić, učenica
Marina Radić, mag. oec
Marinka Padovan, umirovljenica
Marinko Markic
Marinko Zovko, vozač
Mario Budak
Mario Cerin, umirovljenik
Mario Đogo
Mario Filipi, novinar umirovljenik
Mario Jurin, dr. med. internist
Mario Pehar
Mario Soldo

Mario Šaler, dipl. ing.
Marko Baljak, magistar turizma
Marko Culo
Marko Karačić, umirovljenik
Marko Lovric, mag. oec
Marko Magdalenić
Marko Mravak, Mjesni odbor Gala
Marko Sabic, umirovljenik
Marko Soldo, diplomirani psiholog
Marko Špiranović
Marko Žarko, S. Kraljevec
Marta Čerina, ekonomski tehničar
Martin Bondža
Martin Ivić, student strojarstva
Martin Medo, ing.
Martina Orlovic, mr. sc.
Mate Beljan, poduzetnik
Mate Knezović, odvjetnik, dipl. pravnik
Mate Orlovic, inženjer šumarstva
Mate Pavić, magistar zemljopisa i povijesti
Mate Sušac, umirovljenik
Matea Lhotak
Mateo Zrno, student
Matija Grgat, knjižničarka
Matija Zoričić
Mato Bjelic, SSS bravar
Mato Ivančević
Mato Stojanović, umirovljenik / elektrotehničar
Medenka Barto, prof., umirovljenica
Melanija Kuvačić
Mia Cagalj, njegovateljica
Mihovil Jelinic, zanatlija
Mijo Munitić, kv-radnik
Mijo (Mile) Kokan, Split
Mijo Dujic, neovisni publicist
Mijo Ivanko
Mijo Jozic, profesor njemačkoga jezika i književnosti
Mijo Maljković, inovator
Mijo Radoš
Mijo Vuletic, dipl. ing. stroj.
Mila Purišić, umirovljenica
Milada Kuffner, umirovljenica
Milan Bašić
Milan Soldo
Mile Ćavar

Mile Perić, policijski narednik
Mile Pletikosa, dipl. ing. stroj.
Milica Nikolić, radnica
Milivoj Klobucar, dipl. ing.
Milivoj Mlikota, umirovljenik
Milivoj Slaviček, umirovljenik
Milko Brković, prof. dr. sc., umirovljenik
Miljenko Milinovic
Miljenko Plisic
Miljenko Raos, prm. mr. sc. dr. med.
Miljenko Soldo, diplomirani ekonomist
Mira Andabak, domaćica
Mira Lovro
Mira Radičević, mag. oec.
Miranda Bajlo, umirovljenica
Mirela Misic
Mirela Pavić
Mirjam Lopina
Mirjana Begičević
Mirjana Bukvić, domaćica
Mirjana Čorić, dipl. pravnik, profesor
Mirjana De Montis, Hausfrau
Mirjana Karačić, dječji njegovatelj
Mirjana Karamarko Grdović, profesor hrvatske i komparativne književnosti
Mirjana Kutle, sociolog
Mirjana Majdandzic, medicinska sestra
Mirjana Špehar
Mirjana Vrkljan Radošević, dr. med.
Mladen Deletis
Mirjana Zovkic
Mirko Samardžić, dipl. oec.
Mirko Strabic, umirovljenik
Mirna Ljubičić, ekonomistica
Miro Andric, redatelj
Miro Bogdan, direktor
Miro Paradžik
Miro Radoš
Miroslav Kušek, dipl. iur.
Miroslav Musa, umirovljenik
Miroslav Zemljak, inženjer - nastavnik tehn. predmeta
Miroslav Zovko, Ing. prometa
Mislav Krakan
Mislav Obranić
Mišo Budovac, strojarski tehničar
Mladen Andrić, dipl. ekonomist

Mladen Galić
Mladen Gerovac, prof. zemljopisa
Mladen Kostic
Mladen Križanić, dipl. ing.
Mladen Leko, knjigovođa
Mladen Pavković, novinar i publicist
Mladen Tipurić, umirovljenik
Mladen Uskok, profesor kineziologije
Mladen Vicić
Mladen Zelić
Morana Pandžić, SSS – gimnazija
Mr. sc. Božo Medić
Mr. sc. Ljubomir Škrinjar
Mr. sc., dipl. inž., Gordana Turić, bivša zastupnica Hrvatskoga državnog sabora
Mr.sc. Željko Černić, umirovljeni časnik HV
Nada Cunjak, Opatija
Nada Ćurić-Kelava, dipl. oec.
Nada Kos Veliki, upravni tehničar / umirovljenica
Nada Krtalic, dr. med.
Nada Otahal, umirovljenica (dipl. ing. kemije)
Nada Ovas, vatrogasni tehničar
Nada Toman, manager
Natale Bartolo, viši policijski službenik
Nediljko Žarko, S. Kraljevec
Nedjeljko Perić, prof. dr. sc.
Nenad Avramović, vojni umirovljenik RVI Dragovoljac dočasnik HV, Zagreb
Nenad Nimac
Nenad Novak, mag. ing. telekom.
Nenad Piskač, književnik
Nenad Radacic, umirovljenik
Neven Uglesic, fotograf, umirovljenik
Nevena Abramovic, Toronto, Canada
Nevenka Franko
Nevenko Šimunić, dipl. ing. el.
Niko Bilić, doc. dr. sc.
Niko Senjić, ekonomist, Sesvete
Niko Udiljak, strojarski tehničar
Nikola Bašić, umirovljenik/pisac
Nikola Grubišić
Nikola Knez, filmski redatelj i producent
Nikola Papak, prof.
Nikola Radić, Mons.
Nikola Štedul, profesor filozofije i politolog
Nikša Koncani, dipl. ing./umirovljenik
Nina Martinović, odgojitelj predškolske djece

Ninoslav Mogorović
O Mladen Viskovic
Odorčić - Krsnik Mirjana, dr. medicine, spec. radiolog u mirovini
Olga Ištvanić, ekonomist
Oliver Škrtić
Oskar Bašić, umirovljenik
Oskar Šarunić
Ozrenko Babic, elekt. tehničar
Pero Dugandžic, Sydney, Australija
Pava Jukić, dipl. pravnik
Pavica Šubašić, ekonomista u turizmu
Perica Babić
Pero Jurisic, umirovljenik
Pero Raguž
Pero Tadić, hrvatski književnik i bivši politički zatvorenik
Petar Bezjak
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskog radija Melbourne
Petar Josipovic
Petar Mićić, umirovljenik
Petar Panjičanin, umirovljenik
Petar Pavao Lacić, student
Petar Radoš, dipl. ing. građ.
Petar Rašin, nkv
Petar Šimović, učenik
Petar Vulić, književnik
Petra Dobronić, administrativni referent
Pia Pozun
Pjesnikinja Marija Dubravac
Prim. dr. sc. Mladen Zemba, dr. med.
Prof. dr. h. c. Nikola H. Debelić, veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Ante Lauc
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Damir Kalpić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HKD Napredak u Mostaru (1422 člana) i HAZU (38 članova)
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Miljenko Buljac, izv. prof.
Prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
Prof. dr. sc. Srećko Kovač
Prof. dr. sc. Vera Culjak
Prof.dr.sc. Vladimir Mikuličić
Prof.dr.sc. Vlado Dadić
Prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak

Prof.dr.sc. Zvonimir Janović
Prof. dr. Zvonko Rumboldt, prof. emer., Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
Radojka Jurin, soc. Pedagog
Radojka Kuzmanić, turistički radnik, umirovljenik
Radoslav Maric, M. D.
Ranka Milicevic
Ranko Primorac, inž. stroj.
Renata Ćavar
Renata Tominić, upravni referent
Renato Šelj, umirovljeni bojnik HV
Robert Ante Pinčević, građevinski inženjer
Robert Herceg, alatničar
Robert Kelava
Robert Majerić, dipl. ing. el.
Robert Petris, manager
Rocco Curać, umirovljenik
Roko Tadić Šutra, student
Roman Uglesic, medicinski tehničar
Romana Menalo, prof. arheologije, umirovljenica
Rozalija Bartolić, recepcionarka
Rozario Ćibarić
Ruza Cavar, umirovljenica
Ruzica Babic
Ružica Horvat, odgajateljica
Ružica Soldo, profesorica jezika, dipl. novinarka
Ružica Mazić, student antropološke med., njegovateljica
Sanda Paradžik, ing. el. teh.
Sanja Timosok
Sanja Vorgić, umirovljenica
Saša Dadić, SSS
Seada Musa, prof. math.
Silvana Karačić, prof. defektolog
Silvana Lozančić
Siniša Posarić, književnik
Stjepan Dodig, dipl. oec.
Slavica Balentović, prof. engl. i njem. Jezika
Slavica Bilić, umirovljenica
Slavica Budimir
Slavica Čilić, umirovljenica
Slavica Dodig, prof. dr. sc.
Slavica Kutle, ekonomistica (VŠS), umirovljenica
Slavica Vučko, Univ. spec. oec, mag. oec
Slavka Ardalić
Slavka Didara, strojarski tehničar
Slavko Alduk, dipl. ing. met./umirovljenik

Slavko Baljak, časnik HV, umirovljenik
Slavko Dźapo, dip. ing. strojarstva
Slobodan Markic, P. Eng.
Slobodan Maršić, dragovoljac DR
Smilja Bašić
Snijezana Šindija, frizer
Snježana Karačić, ekonomist
Snježana Mihanović, prof. logoped
Sonny Kekelj
Sonja Marcic, dipl. ing. geologije/braniteljica
Srećko Čuljak, dipl. oec.
Stanislav Bilić
Stanko Šarić, dipl. ing.
Stefica Mikšić, domaćica
Stella Hlad, prof.
Stipan Perić, ekonomist
Stipan Sabljic, umirovljeni policijski službenik
Stipe Marić
Stipe Topić, mesar
Stjepan Dukic, kuhar
Stjepan Fiolic
Stjepan Furdek, Sydney, Australija
Stjepan Hodak, elektrotehničar
Stjepan Huzjak
Stjepan Milićević, sudski policajac
Stjepan Poropatić, dipl. ing.
Stjepan Tokić, google moderator
Stjepan Varjačić, učitelj
Stjepan Zetović, umirovljenik
Stjepan Živković, policajac
Svebor Milkovic, odvjetnik
Sveto Parlov, umirovljenik
Šimun Dodig, ekonomist
Šimun Pavlović, profesor
Tadija Dankić Zrin, ing.
Tadija Medo
Tea Menčik, dipl. ekonomist
Terezija Mikulić, ekonomski tehničar
Tihomir Kraljević
Tomislav Baričević, svećenik
Tomislav Batinić, profesor-umirovljenik
Tomislav Beram, Sydney, Australija
Tomislav Bolanča, dipl. oec.
Tomislav Brekalo, RVI-umirovljenik
Tomislav Čović, ekonomist

Tomislav Haramina, trgovac
Tomislav Jurašinović, magistar filologije (jezikoslovlja)
Tomislav Jurčević
Tomislav Karačić, elektrotehničar
Tomislav Milićević, stručni suradnik
Tomislav Pavicic, dipl. inž. elektromehanike
Tomislav Pipunic, Melbourne, Australija
Tomislav Šremer
Tomislav Vidovic, ugostitelj
Tomislav Vrdoljak, Generalbauunternehmer Ch
Tonći Zokić, ing./pomorac
Toni Marcic, umirovljenik
Toni Ševelj, pomorac
Toni Vlaho
Tonka Boni
Tonka Dobrinić, umirovljenica
Vanja Jeren, dipl. pravnik
Vedran Dodig
Velimir Čerkez
Velimir Pavelin, Chief Engineer
Velimir Šimičević
Velimir Žigo
Veljko Kovač, umirovljenik
Venka Bondža
Vera Primorac, književnica
Vera Uglesic, prof.
Verica Čović, dipl. oec.
Veselka Praljak, bioterapeut
Vesna Hanich, prof.
Vesna Jovicic
Vesna Katarić
Vesna Kljaic, srednja ekonomska
Vesna Krajina, domaćica
Vesna Šiško
Vesna Tadic, dr. dent. med.
Vice Jović, umirovljenik
Vice Vinko Ostojić
Vicko Goluža
Vid Raguž, dragovoljac, dr. ing. mem.
Vide Blažević, stroj. tehničar, Dubrovnik
Viktor Arbanas, dipl.ing.
Viktor Božičević, prof. psihologije
Vinka Bondža
Vinko Čujić, Hamburg
Vinko Grgić, Profesor, ravnatelj

Vinko Milicevic
Vinko Ravić, umirovljeni časnik HV
Višnja Grgurić
Višnja Strenja
Vitomir Glavaš
Vitomir Kapraljević, umirovljenik
Vitomir Mikulić, dipl. ing. rud.
Vjekoslav Babić, ing./umirovljenik
Vjekoslav Cunjak, Opatija
Vjekoslav Ćuk, poljoprivrednik
Vjekoslav Jazbec, dr. med. spec.
Vjekoslav Mikulić, profesionalni vozač
Vjera Bulat, umirovljenica
Vladimir Dananić
Vladimir Dugandzic, umirovljeni ratni vojni invalid
Vladimir Otahal, umirovljenik – geodeta
Vladimir Puljić
Vlado Begić
Vlado Glavaš, umirovljenik
Vlado Milicevic, bojnik HVO
Vlasta Morović, učiteljica
Vlatko Dvojković, ing. elektrotehnike
Vlč. don Vjenceslav Kujundžić, Split
Zaviša Kačić-Alesić, profesor
Zdenka Jackanic
Zdenka Jurjević Jelić
Zdenka Podvorec
Zdravko Ban
Zdravko Bošnjak, dipl. inž. stroj.
Zdravko Grdović, inženjer
Zdravko Lozar, nastavnik likovnog odgoja
Zdravko Mihlj, umirovljenik
Zdravko Miočić
Zdravko Rašić, ing./ direktor
Zdravko Sondic
Zdravko Škokić, dipl. ing.
Zdravko Šm, dipl.ing.
Zeljko Bicanic
Zlatko Boni
Zlatko Gregov
Zlatko Klarin, ing. arh.
Zora Čusak, medicinska sestra
Zora Gobin
Zoran Ivanković, dipl. ing. šumarstva
Zoran Ljuban

Zoran Puljić
Zoran Rajković, inženjer
Zoran Zovko
Zoran Žilić, umirovljenik
Zorica Milićević
Zorica Rukavina, profesor u mirovini
Zrinka Baljak, magistar medicine
Zrinka Klarin
Zrinka Milevčić, dipl. iur.
Zrinka Orlovic
Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ.
Zvonimir Kralj, suradnik u kulturno-znanstvenim ustanovama
Zvonimir Marić, umirovljeni sveučilišni profesor
Zvonimir Milovac, klesar
Zvonimir Sinovec, General Building Contractor
Zvonimir Trusic, umirovljenik
Zvonko Kurjaković, umirovljenik
Zvonko Virag
Žarko Malčić
Želimir Lah, dipl. povjesničar
Željka Vendler Čepelak, liječnik
Željko Leš
Željko Lukašević, dipl. ing. građ.
Željko Marušić, profesor informatologije, diplomirani knjižničar, diplomirani lingvist
Željko Mauhar
Željko Pavlović, samostalni programer
Željko Soldo, inženjer elektrotehnike
Željko Šilić, prvostupnik novinarstva

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, DRUGO PROŠIRENO IZDANJA, ZAGREB, 2017.

MALKICA DUGEČ

ŽIVIO SI, BORIO SE ZA MIR, VJERU, NE ZA ČASTI, NE ZA BLAGA

Doš'o si iz zemlje male,
Al' velike po dobroti,
Po ljepoti,
Po žrtvama što su pale
Za mir i čast svoga roda,
Velike po pravde slavi
I hrabrosti, i ljubavi

Za bližnjega i za strance,
Al' ne i za ropstva lance.
Živio si, borio se za mir, vjeru,
Ne za časti, ne za blaga,
Već za svetost rodnog praga!
U mučnome bitki hodu
Uspravan si koračao
I najbolje što si mog'o
Hrvatskom si rodu dao!
Otiš'o si, generale,
Zbog bolova i gorčine,
Zbog zle kobi i tuđine.
I u zadnjem smrti trenu
Uspravan si, velik bio
Kad si otrov smrti pio
Poručivši sa stratišta
Da pravednom nauditi
Ne može baš ništa.
Slava Tebi generale!
Nek Te Božja milost prati
I neka Ti laka bude
Rodna zemlja - Tvoja mati!

Malkica Dugeč, Stuttgart, 29.11.2017. (danas, samoubojstvom u Den Haagu preminulom hrvatskom generalu Slobodanu Praljku)

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.

PISMO MALKICE DUGEČ

Dragi i poštovani akademiče Pečarić!
Dobrotom svoje prijateljice gđe Vere Primorac jutros sam doznala da Vi i dragi gosp.Međimurac već pripremate sljedeću knjigu o generalu Praljku te da ste u nju već uvrstili i moji pjesmu njemu posvećenu pod imanom GENERALE! Zhvalna sam Vam do neba, jer Vi zorno svjedočite da se hrvatski heroji ne zaboravljaju pa čak i ni u času kada i neki crkveni krugovi (kao ovdje u Stuttgartu) zabranjaju održavanje svetih misa generalu Paljku u čast. Premda jesam vjernica, mene "kako su davno pjevali i mnogi hrvatski domoljubni pjesmici" "sve rane moga roda bole" pa ne ću i ne mogu šutjeti. Zato vam ovom zgodom u privitku šaljem još 2 svoje pjesme, posvećene hrvatskim suborcima generala Praljka. Čast mi je što ste moju pjesmu GENERALE već uvrstili u novu knjigu o generalu Praljka. A budu li svojim sadržajem odgovorale i ove dvije, učinit će te mi također veliku čast ako i njih uvrstite. A bude li se Vaša kao i knjiga cijenjenog gosp- Međimorca mogla prevesti i na njmački jezik, te tako samo potvrditi istinu o pravednoj borbi Hrvata obiju domovina (RH i Bi H) za slobodu- rado ću je darovati onima, koji nam zabranjuju i samo spominjanje ime heroja, Hrvata, vrhunskog pisca-generala Slobodana Praljka.
Ispričavam se zbog oduzimanja dragocjenog vremena i želeći Vam obojici još mnogo uspjeha u promicanju istine o pravednoj borbi Hrvata za slobodu, mir i blagostanje pod vlastitim krovom,
najtoplije vas pozdravljam.

Vaša Malkica Dugeč

MALKICA DUGEČ

I USPRKOS ZLIMA SVIMA

(Herojima Domovinskog rata)

Nije bilo davno tako
Kad živjeti ne bje lako
Ni trpjeti, umirati
Pa ni vlastit život dati
Za slobodu svome rodu.
Svetija od svega svijeta,
Domovina bješe mila,
Suza u oku djeteta
I ranjene ptice krila.
Pa tko ne bi
U zlu boju
Dao sve bi,
I krv svoju
Za mir, dobro ,za svoj dom,
Za unuke, djecu dragu
Što stasaju na svom pragu?!

Nije bilo davno tako
Ni bezbolno, niti lako,
Al' usprkos zlima svima
Krenuli su u nevrijeme
Da posiju dobra sjeme,
Da se mir i radost vrate,
Da se ljubav prava zbude,
Da nam djeci, unucima,
Svim ljudima bolje bude!

Čekati se nije smjelo
Da zlotvora strašno djelo
Djecu, braću, žene guši,
Da im i dom rodni sruši
Pa da od njih, braćo draga,
Ne ostane niti traga!

Krenuli su, jer su znali
I usprkos zlima svima,
Da i narod, premda mali,
I po Božjim zakonima

Pravo na slobodu ima!
Sudba gorka
Htjede tada
Da ŠESTORKA,
Sve Hrvati časni, smjeli,
Sred topova kanonada
Ratnu sudbu s rodom dijeli.
Sred krvave ratne muke
Čist im obraz, čiste ruke
Ostadoše za vijek cijeli.

Velikane, pobjednike
Svaki narod časti, slavi..
Spomen djeci da ostavi,
Podiže im spomenike.
Odveć gorka
Zla kob htjede
Da ŠESTORKA,
Sve junaci Domovine,
Umjesto slobode slasti,
U tamnici da odsjede.

Nije bilo davno tako
Da živjeti ne bje lako.
Al' i danas,
Sred dvadeset prvog vijeka,
Mjesto časti i pravice,
Sudac sudi da naudi,
Da okalja pravde lice .
A Šestorka, niti dužna, niti kriva,
Još se nada i još čeka
Na sud Boga i Čovjeka!

29.11.2017. (Pred izricanje konačne osude Šestorici Hrvata)

POVIJEST SE NE BRIŠE!

Što se krvlju brani
To povijest zapiše
I nikada , nigdje
Ne briše se više.

Heroje što za Dom
Spremni bjehu mrijeti,
Poštovati treba,
A ne munjom s neba
Da im zlotvor prijeti!

Svaki narod svoje
Hrabre sinke ima.
Što im jednom dade
Ni smrt ne oduzima.

Zar Hrvati da su
Slobode grobari
I na njina pleča,
Dok srce krvari,
Bijes se zlobe sasu?

Tko to pravo ima
Da herojima
Čast krvlju stečenu
Za rodu slobodu,
Gazi, oduzima?

Heroji se groma
Ni bitki ne boje.
Oni brane svoje
Pa i danas, mrtvi,
Na braniku Doma
Još ponosni stoje.

Povijest što se krvlju
I žrtvama piše
Za budućnost bolju,
Ne briše se više.
Nikome za volju!

13.12.2017.

(Ova pjesma je odgovor onim zastupnicima
Hrvatskog sabora, koji su zahtijevalioduzimanje
svih odličja te umirovljenje hrvatskih
generala koje su den haaški suci nepravedno
osudili za tzv. zločinački pothvat.)

Malkica Dugeč

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

MALKICA DUGEČ, TKO TO PRAVO IMA?

Dragi prijatelji,
Istu čestitku šaljem i svima vama.
Vaš,
Josip

Naslov: Re: Reakcija na osudu krivobraniteljice
Datum: Wed, 12 Apr 2017 19:03:03 +0200
Šalje: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>
Prima: Malkica Dugec <mdugec@marcom-net.de>, Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>, predsjednik@vlada.hr <predsjednik@vlada.hr>, Marko Perkovic <mpt.cavoglave@gmail.com>, Marko Skejo <markoskejo@gmail.com>, damir.markus@sk.t-com.hr

Draga gđo Dugeč,

Zahvaljujem se na prekrasnoj čestitki.
Sretan i blagoslovljen Uskrs želim i ja Vama.
Iste želje Predsjednici RH, Predsjedniku Sabora i Predsjedniku Vlade, koji sigurno vrlo jednostavno mogu zaštititi HOS-ov pozdrav ZDS pa sigurno najviše i zaslužuju čestitku s Vašom pjesmom.
Iste želje i braniteljima koji su najviše izloženi tim napadima gospodi Marku Perkoviću Thompsonu, Marku Skeju i Damiru Markušu.
Vaš,
Josip Pečarić

4/12/17 u 5:38 PM, Malkica Dugec je napisao/la:

Vrlo poštovani i dragi akademiče Pečariću!
Kada smo, ne tako davno, objavili našu peticiju kojom smo prije svega željeli obraniti domoljubnog hrvatskog pjevača Marka Perkovića Tompsona i njegovu pjesmu "Čavoglave" koja počinje uzvikom "Za dom spremni!"- nismo mogli ni sanjati kako će se uzbuditi mnogobrojni mrzitelji hrvatstva i drage nam domovine Republike hrvatske. Čini se da se ti zli duhovi ne smiruju i da sve više i više mržnje i zlih namjera, siju našom domovinom.
I ne stide se svoga naznanja ni svojih čovjeka nedostojnih postupaka,

Posebno me danas uznemirilo saznanje o postupku pravobraniteljice gđe Lore Vidović, a o čemu govori Vaše e-pismo, tj. tekst "Hrvatska milicija na djelu" kao i tekst poštovanog gosp. dr-a Josipa Stjepandića, koji je argumentima istine i vrlo edukativno upozorio na- vedenu krivobraniteljicu (namjerno iskrivljavam tu imenicu) . Kao što već znate, poštovani gospodine Pečariću, ja pišem pjesme pa sam i danas pjesmom "Tko to pravo ima?" koju Vam šaljem u privitku, reagirala na učinjenu nam nepravdu. Budete li smatrali prikladnim, slobodno ju možete širiti među prijateljima i istomišljenicima koji vole Hrvatsku, naš jedini i dragi dom. Koristim ovu priliku da Vama i vašim najmilijima zaželim SRETAN I BLAGOSLOVLJEN USKRS , dobro zdravlje i čvrstu vjeru u sve što činite za dobro svog hrvatskog naroda.

Vaša Malkica Dugeč

TKO TO PRAVO IMA?

Ima li što ljepše, draže
Od riječi što ljubav pravu
I vjeru u dobro snaže?
I je li na svijetu svom
Išta veće i svetije
Nego što je rodni dom?
Riječ utješi, vjerom sladi.
Sretno doba djeci gradi
Za sav život ovozemni.
Pa zar riječi:"Za dom spremni"
Nisu čista ljubav samo
Sa kojom nas majka rodi
Da u miru i slobodi
Po pravici živjet znamo,
Jer ni draže, ni svetije
Ništa na tom svijetu nije
Od rodnoga doma svoga!
I zar itko (osim Boga)
Pravo ima
Na svijetu tome
Zabraniti Hrvatima
Ljubav prema domu svome?
Čije spletke, čije zloće
Hrvatima branit hoće
Da zavjetom :"Za dom spremni"
Živе život ovozemni,
Da jedino domu svome
Na jeziku hrvatskome

Vjeru, ljubav ispovjede,
S njime zlo i dobro slijede,
Rade, plaču, s njim se smiju...
KAD ZATREBA, ZA DOM MRIJU!

Malkica Dugeč 12.4.2017.

ČIŽEK I PEČARIĆ

Draga gđo Dugeč,
Zahvaljujem se na Vašem e-mailu s informacijom o knjizi g. Katalinića:

Naslov:Fw: Čižek i Pečarić
Datum: Tue, 13 Mar 2018 04:59:02 +0100
Šalje: Malkica Dugec
Prima: Josip PEČARIĆ <pecaric@element.hr>

Dragi i poštovani akademiče Pečariću! U uvjerenju da će Vas zanimati, prosljeđujem Vam odlomak iz XXXII. poglavlja 3. sveska knjige prof. Kazimira Katalinića "Od poraza do pobjede" a koja će, nadam se, još ove godine biti (kao što su to bila i prva dva sveska) predstavljena u Zagrebu. Želim Vam dobro zdravlje i još mnogo, mnogo uspjeha u plodonosnom radu otkrivanja istine o prošlosti, sadašnjosti a i budućnosti hrvatske zbilje.
Uz prijateljske pozdrave,
Malkica Dugeč

From: Katalinic Kazimir
Sent: Monday, March 12, 2018 9:19 PM
To: DUGEC Prof.Malkica
Subject: Čižek i Pečarić

Draga Malkice, iza horizontalne crte nalazi se dio poglavlja gdje se spominje akademik Pečarić.
Pozdrav, Kazimir

A kada mu je bilo najteže, primio je Čižek dvije radosne vijesti: obavijestili su ga da je primljen u Društvo književnika Bosne i Hercegovine, kao i da kane u Mostaru objaviti njegovu knjigu "Ljekovito trnje".
Dne 12. kolovoza 2000., održavala je u Zagrebu Hrvatska republikanska zajednica, domovinski nastavak emigrantske Hrvatske republikanske stranke, svoj IV. redovni sabor. Želeći odati priznanje patniku Čižeku, prisutni su jednoglasno prihvatili prijedlog prof. Malkice Dugeč da se prof. Vjenceslavu Čižeku ponudi – do tada ne postojeće počasno mjesto u Glavnom odboru stranke. I dok se je Čižek sve više približavao onome što nitko ne može izbjeći, prispjela je iz tiska nestrpljivo očekivana knjiga "Ljekovito trnje". Kad mu je supruga Zora pružila knjigu, pažljivo ju je opipao i uspokojio se je.
Prvu vijest o njegovoj smrti poslao je elektronskim pismom don Zdravko Čulić u subotu, 25. studenog 2000.:
„Noćas je u gradskoj bolnici u Dortmundu prestalo kucati srce našeg velikog čovjeka Vjenceslava Čižeka. To mi je javila pred nekoliko minuta gđa. Zora.
Ispraćaj ćemo obaviti ovdje u Dortmundu, a bit će pokopan u Sinju."

Uz prisustvo četiri svećenika, te u lijesu pokrivenim hrvatskom zastavom, ispraćen je iz Dortmunda 29. studenog hrvatski borac i mučenik Čižek, a u ime njegovih političkih prijatelja i suboraca oprostila se od njega prof. Malkica Dugeč. U Sinju je bio pokopan 1. prosinca, a oproštajne govore održali su Čižekov prijatelj s robije Drago Pezer, predsjednik HRZ-a Mario Ostojić, urednica "Republike Hrvatske", prof. Iva Bubalo, književnik Stijepo Mijović Kočan i akademik Josip Pečarić.

Drago Pezer se je oprostio od Čižeka u ime svih zeničkih hrvatskih političkih robijaša, predsjednik HRZ-a Mario Ostojić u ime Stranke u kojoj je Čižek bio počasni član Glavnog odbora, a prof. Iva Bubalo u ime uredništva i suradnika časopisa u kojem je Čižek obilno surađivao prije i nakon otmice, sve do svoje smrti.

Stijepo Mijović Kočan je pročitao svoj članak, koji je tog dana, pod naslovom "Hrvatski Mandela" objavio u "Slobodnoj Dalmaciji", a u kojem je naveo i sljedeće:

„Ni prema vlastima u samostalnoj Hrvatskoj Čižek nije bio nježan. Prigovarao joj je autokratičnost, što ga je stajalo ne samo netiskanih knjiga, a među ostalim i memoarskog djela o uhićenju i privođenju, te o životu u zatvoru57[1][1], nego i toga da se za njega nije u domovini za koju se žrtvovao našla čak ni soba u staračkom domu."

Akademik Josip Pečarić je govorio o Čižeku, koji je u vrijeme kada je Pečarić bio učenik osnovne škole u Kotoru, bio jednu godinu profesor tamošnje gimnazije, sve dok ga komunisti nisu protjerali. No, prema Pečarićevu svjedočanstvu, ostao je profesorska legenda kotorske gimnazije.

Akademik Pečarić se je tri mjeseca nakon sprovoda (u predavanju koje je 21.veljače 2001. održao na Tribini Hrvatskog katoličkog društva prosvjetnih djelatnika) ponovno sjetio Čižeka:

„I danas, kada su oni koji su zatvarali Čižeka, i ne samo njega, u Hrvatskoj na vlasti, i svih ovih deset godina u Hrvatskoj je veoma popularan jedan crnogorski književnik koji je bio svjedok optužbe na prvom suđenju Čižeku, dok o njemu, koji je simbol naše Boke još uvijek malo tko zna. Neovisna Hrvatska je stigla, ali za Čižeka nije bilo mjesta u njoj. Domovina ipak nije dala svjetlost oku njegovome." (A svjetlost mu je oduzeta krivnjom tog crnogorskog književnika, imenom Jevrem Brković, o kojem ima više podataka u bilješki br.291, odmah na početku ovog poglavlja.)

Nakon smrti

Da „I danas, kada su oni koji su zatvarali Čižeka, i ne samo njega, u Hrvatskoj na vlasti" govorio sam tada, a mnogi koji budu čitali ovo pismo povjerovat će da sam to rekao damas. Moj Čižek, kao ni ja, ne bi ni danas bio podoban u RH. O tome

---

57[1][1] Riječ je o knjizi "Među nakotom zloduha".

je upravo jučer pisao naš veliki kolumnist Zvonimir Hodak u tekstu „Dejana Jovića se odrekao čak i Josipović, ali ne i Hrvatsko vojno učilište!“:

Na učilištu se predaje recimo i matematika. Je li se ikada netko sjetio recimo akademika Josipa Pećarića, našeg najpoznatijeg matematičara u svijetu? Je li general Pađen pomislio na prof. Josipa Jurčevića, eksperta za Domovinski rat u kome je sudjelovao aktivno te napisao nekoliko knjiga o tome. Dobro, prof. Jurčević nikada nije došao do tako briljantnih znanstvenih sinteza kao naš Dejan. Prva je jugo-sinteza, a druga je izmišljotina da je za odcjepljenje od Jugoslavije bilo svega 11,5% Hrvata. Usprkos referendumu od 19. svibnja 1991.g. na koji je izašlo 83,56 posto birača te se njih 94,17 posto izjasnilo, jednostavno rečeno, za raskid sa Dejanovom Jugoslavijom. Dejana se morao odreći čak i Ivo Josipović jer se Dejan navodno zaprepastio kad je čuo trač da je u Srebrenici počinjen genocid. Odrekao ga se kao svog analitičara Josipović, ali ga se ne odriče Hrvatsko vojno učilište.

Puni pogodak je i povjesničar Tvrtko Jakovina. Uža specijalnost mu je “titoizam“. Svi partizanski zločini u prvih pet godina nakon “oslobođenja“ po njemu su bili samo pravedna osveta ogorčenih partizana… pa se može samo pretpostaviti što su sve polaznici Hrvatskog vojnog učilišta čuli i naučili od predavača s ovakvim sjetno-nostalgičarskim pogledom preko Drine. A pok. Života mora da je ponosan što je njegov sin Nenad uspio u onom o čemu je on sanjao u jesen tamo davne 1991.g. Ne znam da li su se prof.dr. Jurčević i akademik Pećarić kandidirali za neku katedru na Hrvatskom vojnom učilištu, ali ako jesu onda su imali izglede recimo kao onih 6% koji su se 19. svibnja 1991.g. izjasnili za ostanak u SFRJ. Oni preživjeli između tih Dejanovih 6% danas ipak uživaju u činjenici da su baš oni ipak na kraju pobjednici. Ponekad je i 6% dovoljno. Naravno, pod uvjetom da imaš sreću pa se rodiš ili živiš u Hrvatskoj. I da ti još jugonostagičari predaju budućim časnicima HV-a.

http://www.7dnevno.hr/kolumnisti/dejana-jovica-se-odrekao-cak-i-josipovic-ali-ne-i-hrvatsko-vojno-uciliste/

Zapravo meni su gori ljudi koji su kao naši, a svojim (ne)ljudskim osobinama bacaju ljagu na nas. U nizu tekstova upozoravao sam na današnjeg rektora Zagrebačkog sveučilišta Damira Borasa. Nevjerojatna je njegova prljavština da napreduje na valu detuđmanizacije i to na takvom fakultetu kakav je Filozofski fakultet, gazeći po svom mentoru i njegovoj suradnici koji mu je sve omogućio što ima u životu jer je doktorirao poslije 15 godina rada na tom fakultetu u svojoj 48oj godini života. A mentor je bio idealan za tako nešto jer se radi o Miroslavu Tuđmanu.

Tome sam i ja malo pomogao jer sam bio jedan od pokretača Peticije ZDS. A to što se Boras prihvatio osvete na mojoj kćerki pokazuje koliki je moralni pad današnjeg rektora, Napominjem da su o tome znali dekani Zagrebačkog sveučilišta i da ni njima to nije zasmetalo prigodom njegovog reizborsa. Zato mi je priča u kojoj je Hodak povezao mene sa našim vojnim učilištem bila posebno zanimljiva. Naime poznato je da ja ove godine idem u mirovinu. Poznato je da ja objavljujem najveći broj znanstvenih radova u RH. Poznato je da ja odlaskom u mirovinu ne želim više pod svojim radovima potpisivati Svečilište čiji je rektor

po mojim kriterijima – dno dna! Mnogi znaju za moju želju da nađem instituciju u RH za koju bih bio vezan i poslije umirovljenja. Dakle mogao se netko sjetiti da bi to moglo biti recimo i Hrvatsko vojno učilište "Dr. Franjo Tuđman". Ali nije. Koliko sam bio u pravu s Peticijom ZDS pokazuju i najnovija događanja o čemu u istom tekstu piše Hodak:

Sad se sjetite i Irineja, Porfirija, Vulina, Đačića… i sve je jasno. Crkva, HV, HAZU, nekad JAZU, pa danas više JAZU nego HAZU. Sve su to institucije u koje Hrvati uvijek gledaju s nadom. I neka i dalje gledaju. Kardinal prima Vučića. SPC minira kanonizaciju Stepinca. Kardinal kao da ne vjeruje u to pa pita Vučića je li to možda istina. HAZU i nadalje ima akademika Josipa Broza Tita, a njezin predsjednik smatra da je ZDS protuustavan, ali zvijezda je ok! Sama njemačko-britanska sumnja da je Tito odgovoran za 570.000 tisuća likvidiranih u zločinačkom poraću trebala bi biti dovoljna HAZU čelnicima da se netko u tamo barem malo zabrine. Za tobože " isključivo" ustaški pozdrav ZDS su spremni odmah donijeti osudu. Njih ne zanima što je to bio poklič u Domovinskom ratu i prave se da nemaju poima o tome da su u Vojno-povijesnom muzeju u Beču izložene kacige hrvatskih postrojbi iz Prvog svjetskog rata s na njima ugraviranim natpisom "Za dom". To se zbilo još davne 1914.g. Možda su i Silobrčić, Rudan i ekipa iz HAZU uvjereni da je 10. travnja te godine nastao NDH. Neka još pogledaju ispred zgrade Muzičke akademije spomenik Đuri Deželiću iz vremena SHS-a na kojem je upisano "Za dom". Bilo bi zgodno da predsjednik Akademije dr. Kusić odvede i svoje i Brozove akademike na vikend u Beč. Ako je preskupo onda bar na šetnju do Muzičke akademije. I neka pripaze da im ona famozna Beograđanka ne uleti jednog dana u HAZU s kamerama. Misleći da je to još uvijek Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti. I možda žena ne bi bila tako daleko od istine. Sjetite se samo koliko se pok. Franjo Tuđman ljutio na ljevičarenje naše slavne HAZU! Dok SANU u Francuskoj 1. dovršava novi - Memorandum 2, naša Akademija se drži stare zagorske mudrosti: ne bi se šteli mešati! Međutim, da nismo 5. kolovoza 1995.g. dobili rat još kako bi se u "mešali" u borbi protiv hrvatskog nacionalizma. O Istanbulskoj konvenciji i rodnoj ideologiji HAZU će jasno i odgovorno iznijeti svoj stav krajem 2099. ili nešto kasnije. Ako bude ranije, siguran sam da će ovi akademici s Kusićem na čelu svesrdno podržati uvođenje rodne ideologije.

Zanimljiva mi je, poslije Zaključaka Plenkovićeve komisije što će biti s mojom knjigo „Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'". Povodom predstavljanja iste dobio sam iz Ureda Predsjednice RH slijedeći dopis:

REPUBLIKA HRVATSKA
URED PREDSJEDNICE

KLASA: 033-02/17-04/191
URBROJ: 71-03-03/2-17-2
Zagreb, 13. ožujka 2017.

gospodin skladatelj Josip Pečarić

Poštovani gospodine Pečarić,

Zahvaljujemo Vam na pozivu Predsjednici Republike Hrvatske Kolindi Grabar-Kitarović na predstavljanje Vaše knjige „Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'", koje će se održati 20. ožujka 2017.

U nemogućnosti odazvati se Vašem cijenjenom pozivu zbog unaprijed preuzetih državničkih obveza, Predsjednica Republike upućuje Vama te svim sudionicima promocije srdačan pozdrav.

S poštovanjem,

PREDSJEDNICA

Andreja Kirinić

Na kraju, draga gđo Dugeč, vjerojatno će Vas zanimati što je naš poznati znanstvenik dr. Davor Pavuna jučer govorio o „Prvom Pečarićevom poučku“: https://kamenjar.com/dr-davor-pavuna-spektakularni-intervju/

S poštovanjem,
Vaš
Josip Pečarić

58[1][1] Riječ je o knjizi "Među nakotom zloduha".

J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018.

ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Niže potpisani hrvatski rodoljubi, zbog skandaloznih reagiranja nekih hrvatskih ili tzv. hrvatskih ustanova na televizijski nastup gospodina Igora Vukića, tajnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a u povodu njegove knjige „Radni logor Jasenovac“
(**https://kamenjar.com/htv-se-ograduje-od-istine-a-kad-ce-od-velikosrpske-propagande/**
http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/30/video-dobar-dan-hrvatska-istina-o-jasenovcu-uredila-karolina-vidovic-kristo/
https://narod.hr/hrvatska/video-hrt-se-ogradio-gostovanja-igora-vukica-temu-jasenovca-gi-ivo-pilar-udruge-iz-domovinskog-rata-traze-vracanje-snimke-stranice-hrt-a
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/29544-j-novak-hajka-je-zapoceta.html)
zahtijevamo
od tih istih hrvatskih ustanova, koje financira hrvatski narod,
da odbace političke mitove i znanstveni dogmatizam,
te dopuste i potaknu hrvatskim znanstvenicima i novinarima istražiteljima slobodno istraživanje i predstavljanje rezultata svoga rada
u svim tiskanim i elektroničkim medijima - pri čemu osobito ističemo obvezu HRT, kao državnog i nacionalnog medija, čija je primarna zadaća omogućiti hrvatskom narodu u cjelini potpune informacije o svim pitanjima koja ga određuju radi samostalnog i slobodnog zauzimanja stajališta i sprječavanja krivotvorina i manipulacija.

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Družtva za iztraživanje trostrukog logora Jasenovac
Akademik Josip Pečarić
Biskup dr. sc. Vlado Košić

Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Josip Stjepandić
Dr. sc. Mato Artuković
Petar Vulić, književnik
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Gojmir Milat
Josip Maršić
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stanko Šarić, dipl. ing. („Najbolji hrvatski tamburaši“)
Miljenko Žagar, nekadašnji (Tuđmanov) saborski zaastupnik i veleposlanik u miru
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić.
mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru
doc. art. Marko Magdalenić
don Miljenko Babaić, ratni vojni kapelan HV
general Ljubo Ćesić Rojs
izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić, svećenik
August Janeković
Doc. dr. sc. Marko Jukić
Željko Maršić, satnik ZNG RH HV u miru
Tonko Martinis
Matija Grgat
Zdravko Vlaić
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Dijana Arbanas, Dubrovnik.
Mario Filipi
Siniša Posarić, književnik
Damir Tučkar, dipl. ing
Stipe Marić Mostar
General Ivan Tolj, književnik.
Dr. sc. Vinko Grubišić, književnik, dopisni član HAZU
Branko Pek
Mladen Galić, hrvatski branitelj dragovoljac domovinskog rata
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Jure Krišto
Dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
Zvonimir Šeparović, predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta
prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić
Tomislav Vuković, novinar
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Đurđica Bastjančić, prof.

Lili Benčik
Ante Nadomir Tadić-Šutra, prof., književnik iz Knina
Ivica Srdelic, Split
Dr. Ružica Ćavar
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Dr. sc. Željka Znidarčić
Angelina Barun
Tatjana Kren, prof.
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Branko Hrkač, S.L.U. u miru, dragovoljac ODR-a
Goran Ante Blažeković
prof. dr. sc. Vladimir Horvat SJ
Paško Melvan
Stipo Pilić, prof.
Dr. ing. Marijan Papic
Don Lazar Ćibarić
Ante Kraljević, književnik
Ivan Nađ
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ing Mijo (Mile) Kokan, Split
Zlatko Janković, Sesvete
Don Anđelko Kaćunko
Željko Leš
Mladen Deletis
Vlč. Vladimir Trkmić
Akademik Ante Matić
Vladimir Biondić, magistar prava
Dr. Vjekoslav Jazbec
Dr. sc. Stjepan Kožul, predsjednik Družtva za povjestnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić"
Prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Jasenka Polić Biliško, prof.
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskog radia Melbourne
Daran Bašić, Hrvatsko nebo
Vera Primorac, književnica
Prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Jozo Ćuk
Mladen Križanić, dipl. ing.
Mirko Strabic
Zdravko Ban
Ankica Mandarić diplomirani ekonomist u mirovini iz Mostara
Luka Krilic
Prof. dr. sc. emeritus Andrija Hebrang
Prof. dr. Tomislav Sunić

Mr. sc. dr. med. Jure Burić, prvi župan Dubrovački i bivš zastupnik u Hrvatskom državnom Saboru
prof. dr. sc. Ivan Kordić
Mijo Razum
Kazimir Mikašek-Kazo, novinar
Vjekoslav Krsnik, publicist i novinar
Dr. sc. Zlatko Vučić
Mag. sc. Drago Majić
Ante Šare, dipl. ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
Miljenko Plišić
Katica Plišić
Marin Plišić
Branka Škugor
Igor Plišić
prof. dr. sci. Ivan Malčić
Božidar Ručević, dipl. inž.
Stjepan Tuđman
Martina Orlovic
Zrinka Orlovic
Mate Orlovic
Zlatko Boni.
Mijo Maljković, novator iz Požege
Dr. sc. Tomislav Jonjić
Dr. sc. Ante Čuvalo
Prof. Ivana Čuvalo
Ivanka Haubrich,
Manda Haubrich,
Ivan Haubrich,
Branko Haubrich,
Kristina Vrebac
Ivanka Perković, učiteljica
Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara
Nevena Abramovic, Toronto (Mississauga) Canada
Dusko Abramovic, Toronto (Mississauga), Canada
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Prof. dr. sc. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF-u Sveučilišta u Splitu
Branko Reić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, dipl. ing.
Andrija Mažić
Akademik Andrija Kaštelan
Mate Knezović, odvjetnik

Viktor Dukić
Izv. prof. dr. sc. Miljenko Buljac
Ivica Mihaljević, prof. filozofije i religijskih znanosti
Dr. sc. Sanja Bilač
Mr. Alojz Pavlović, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Goran Zekić
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj
Dajana Glavota, prof.
Šimun Pavlović
Ante Krišto, Split
Zdenkica Perković
Vesna Maletić
Bernardica Juretić
Anica Fridl
Marina Škunca
Krunoslav Golubičić (NHT)
Mato Lukačević (NHT)
Zemira Stajner
Nada Tropšek
Vladimir Hodalj
Zlatko Puškaš
Renata Pernar
Marija-Vesna Odobašić
Hrvoje Jajaš
Dragica Dada Podunajec
Albina Anković-Arar
Ankica Livić
Hrvoje Poljičak
Tomislav Stanešić
Vilim Koretić
Štefanija Štefica Škegro
Duško Matušan-Čobi, predsjednik UVDR-RAB, dragovoljac, Hrv-i
Tomislav Bolanča, dip. oec. Zadar
Đuro Vidmarović, predsjednik Društva hrvatskih književnika
Prof. dr. sc. Stjepan Sirovec, svećenik
Vlado Razum
mr. sc. Mirjana Jurić
Josipa Maras Kraljević, prof.
Dr. sc. Stipe Kutleša
Vinko Grgić, prof.
Suzana Šikić
Katarina Iskra, medicinska sestra
Đivo Bašić, Dubrovnik
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar

Željka Vendler Čepelak, dr. med. spec.obit. medicine.
Akademik Dubravko Jelčić
Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup u miru
Željko Soldo, inž. el. Zagreb
Prof. dr. sc. Ante Lauc
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
Drago Duvnjak, dip. ing. građ.
Katarina Duvnjak, student
Krešimir Duvnjak dipl. ing., mag. phil. et relig.
Prof. dr. sc. Boris Širola
Mr. sc. Mila Dundić
Vesna Školnik-Popović
Ivan Balić
Alojzije Kokorić, Tribunj
Bosiljka Bačura, dipl. iur.
Anto Periša
Marko Kutleša
Alojzije Petracic, umirovljenik
Pavao Brnada
Stjepan Svedrović
Ivana Babić
Hrvoje Budimir, Split
Mladen Kostic
Renata Nevistic, prof. defektolog
Ivan Nevistić, dipl. ing. strojarstva
Josip Papković, mr. sci. dipl. inž. fizike iz Zagreba
Ilija Vučur, doktorand
Kata Andrijević
Renato Smokrović
Ivo Poljak
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić
Niko Senjić
Kristina Dugan
Dražen Dugan
Ankica Pečarić, profesor povijesti
Zvonimir Josip Tumbri
Dr. sc. Ambroz Čivljak, viši predavač
Dr. sc. Marko Jerčinović
Dr. sc. Ivan Tepeš
Tomislav S. Krčmar
Ing. Krešimir Jurković

Eva Kirchmayer Bilić
Radoslav Maric, M.D., LMCC, FLEX, ABOBGYN, ECFMG,
Marija Peakić-Mikuljan, hrvatska književnica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU i HKD Napredak u Mostaru
Prof. dr. sc. Ivica Veža
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Mihovil Biočić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Alojz Hoblaj
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović
Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
https://kamenjar.com/za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja/
http://dragovoljac.com/index.php/razno/11282-za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja

Naknadno stigli potpisi:
Prof. dr. sc. Josip Jurčević
Dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
Dr. sc. Rozina Palić-Jelavić, muzikologinja i kroatologinja
Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Zdravko Bošnjak, dipl. inž. stroj.
Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Katarina Peročević
Stjepan Ptiček, generalni vikar Bjelovarsko-križevačke biskupije
Hrvoje Glavota
Diana Majhen
Josip Vučetić, dragovoljac.com
Damir Gracin
Zdravko Škokić, dipl. ing.
Vera Đurenec
Ivica Škiljo
Prof. dr. sc. Stanko Uršić
S. Zvonimira Nimac
Prof. emer. dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Sveučilišta u Splitu
Dr. sc. Božidar Duplančić dr med.
Ljilja Zovko, izaslanica u Domu naroda Parlamentarne skupstine BIH
Prof. dr. sc. Marinko Erceg
Ivan Bagic

Đuro Jelović
Anto Čurić
Prof. dr. sc. Stojan Polić
Tomislav Čiček, dipl. ing.
General Hv Željko Prpić, dipl. ing. stroj.
Prof. emeritus, dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, KBF
Red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist
Ivan Novak
Branimir Petener, osobno i u ime HOR-a, Hrvatskog Obranbenoga Reda
Mate Rupić
Maksim Buljanović
Ankica Babin, prof.
Miroslav Tomac, mag. ing. elektrotehnike
Marta Čerina
Branimir Nevistic
Josip Nevistic
Dr. sc. Žarko Nožica
Ante Perković
Mr.sc. Niko Vidović
Rudi Tomić, novinar, pisac, publicist, Kanada
Ivana Orešić, prof.
Anđela Hodžić, prof.
Stjepan Asic, predsjednik AHK
Milan Zanoški, hrvatski branitelj, poduzetnik
Zvonimir R. Došen - Kanada
Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Polona Jurinić
Zdenko Jurinić
Rok Jurinić
Miroslava Bahun
Vjekoslav Vrabec
Katarina Furjan
Josip Vuković
Zlatko Barišić
Ante Babin, dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Đuro Jančі, ilustrator, karikaturist
Mr. sc. Marica Đureković
Tomislav Beram, Hrvatski međudruštveni odbor za zajedničku suradnju, Sydney Australia
Tomislav Pipunic, Melbourne, Australia
Andrija Grgurevic, Geelong, Australia
Ivo Lukic, Sydney, Australia
Ante Gavranic, Sydney, Australia
Ivana Beram, Sydney, Australia

Ivan Uremovic, Sydney, Australia
Tomo Beram, HOP, Australia
Stjepan Furdek, Sydney, Australia
Mile Beram, Sydney, Australia
Krunoslav Gliha, umirovljenik
Terezija Užarević, dipl. ing. šumarstva
Dr. sc. Milko Brković

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.

MALKICA DUGEČ

JUTROS JE ZORA PROPLAKALA

Objavljeno četvrtak, 29. studenoga 2018. 09:47 | |

ROMONOM KRVAVE KIŠE

Jutros je zora proplakala
Krvavim kapljama kiše.
Pjesmu je ljubavi tkala
Suzom što vjetar ju briše.

Jutros je o Slobodanu
Suza svjedočila samo
Da hrabrih imena svanu
Kad mrakom zalutamo.

Kad heroj zauvijek ode,
Tragovi živući traju
I suzom do groba mu vode.

Jutros je zora proplakala
Romonom krvave kiše
Nad grobom Generala.

Malkica Dugeč, 29. XI. 2018. - uz godišnjicu iznuđene smrti hrabroga hrvatskog generala-junaka Domovinskoga rata, Slobodana Praljka

https://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/najnovije-vijesti

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

ODGOVOR G. DAMIRU BOROVČAKU

Dragi Damire,
Već sam se zahvalio svima koji su mi čestitali rođendan, ali Tebi moram posebno još jednom to uraditi.
Zašto?
U čestitci dr. Stjepandića je spomenuta *diskriminacija prema članu moje obitelji*.
I doista kada bilo kome spomenem kako se sadašnja vlast tako sveti meni, ljudi uvijek konstatiraju da je to dno dna.
Meni je jasno da sam ja puno toga napravio što se ne mora sviđati političarima u RH. Evo, pogledaj današnji Hrvatski tjednik. Mene se ne spominje, ali svi oni koji znaju što sam pisao prepoznat će dva „moja“ naslova.
Joško Čelan spominje najodvratnije od svih ljudi po Sun Tzu-u, a znaš koliko sam ja puta o tome pisao. Dapače, pisao sam kako su ovi u RH najogavniji među najogavnijima iz jednostavnog razloga što služe neprijateljima i kada su od njihovih vojnika hrvatski branitelji napravili zečeve (parafraziram Slobodana Miloševića).
I Ivica Marijačić ima naslov koji se može puno puta naći u mojim tekstovima: JEDNOM IZADAJNIK, UVIJEK IZDAJNIK!
Istina, ja uz to obično dodajem i JEDNOM SLUGA, UVIJEK SLUGA.
Uz to je poznata moja tvrdnja: KAD GAZDA MIJENJA SLUGU, UVIJEK NAĐE BOLJEG SLUGU.
Dakle, za očekivati je da će oni koji se prepoznaju, a u mogućnosti su i svetiti mi se.
S druge strane mi koji volimo Hrvatsku imamo satisfakciju da to ljudi prepoznaju kao što sam mogao vidjeti iz mnogih čestitki koje sam dobio.
Pa i da sam dobio samo ovu koju mi je poslala hrvatska pjesnikinja Malkica Dugeč bilo bi puno:

Naslov:Sretan rodendan!!
Datum:Thu, 5 Sep 2019 07:54:13 +0200
Šalje: Malkica Dugec
Prima: JOSIP PECARIC <pecaric@element.hr>

Dragi i vrlo poštovani akademiče Pečarić!
Iako sam često pomišljala na Vas i Vaš rođendan, želeći Vas obradovati barem

svojim stihom, moji bolovi zbog povrede kuka i teška pokretljivost, bili su uzrokom zaborava na dragog mi i cijenjenog prijatelja - svjetski poznatog matematičara i domoljuba- Josipa Pečarića, Oprostite mi, ako možete, i primite danas istom moje iskrene želje za sretan i blagoslovljen Vaš rođendan te za svako dobro i , usprkos svima i svemu, još više uspjeha u osvjedočenom domoljublju uz oslanjanje na sva "četiri stupa" Vaše i naše Hrvatske , i Herceg Bosne! Primite , molim Vas, i moju skromnu, u privitku Vam unesenu, Vama posvećenu rođendansku pjesmu.
U nadi da će Vas Bog i u budućnosti darivati dobrim zdravljem te da će Vaša djelotvorna i iskrena hrvatska riječ hrabriti Hrvate diljem svijeta, da ne ćete sustati,
Vas, Vaše drage unuke i obitelj najsrdačnije pozdravlja
odana Vam Malkica Dugeč

NIJE OVO DOBA ..

Nije ovo doba
Da se živjet proba
Misleć samo na se,
Već, to zna se,
I na one druge
Što puteve,
I mučne i duge
Krče nama svima.
Ako se kadikad,
(Nije na čast svima,)
Ne sjetimo njina
Dobrog, časnog djela,
Lijepa Naša
Draga domovina
Zaboravom
Ni riječima zlima,
Ni sanjom, ni javom
Ne smije im skriti
Uzdignuća smjela
Ovjenčana slavom,
Već sred svijeta cijela
Zorom objaviti.
Nije ovo vrijeme
Da se žića breme
Tovari na druge,
Već puteve duge,
Usred ljeta, zime
Svi hodimo s njime,
U nevolji,

I u dobru zdravlju
Slavimo mu ime,
A u slavlju,
Od Boga mu dana,
Sedamdeset prvog
Rođendana, *(Dragom i poštovanom akademiku*
Sva mu dobra djela *Josipu Pečariću uz 71.rođendan)*
Budu opjevana.

03.9.2019.

Ali svetiti se članovima obitelji je doista dno dna. (O tome i o prljavoj ulozi rektora Borasa zbog koga sam danas ruski, a ne hrvatski znanstvenik, sam već pisao u više navrata.)
Međutim, zahvaljujući Tvojoj čestitci vidim na slučaju prof. Krešimira Mihajlovića kako u RH i od toga može biti gore.
Hvala Ti na tome.
Tvoj,
Josip

From: Damir Borovcak
Sent: Wednesday, September 04, 2019 9:29 AM
To: Josip Pecaric
Subject: Sretan Ti rođendan akademiče Pečarić! >Re: Fwd: PIMO 'RUSKOG' ZNANSTVENIKA MINISTRICI ZNANOSTI RH

Dragi Joško,
želim Ti od srca sretan i blagoslovljen 71. rođendan.
Hvala Ti Bože da Hrvatska ima takvog znanstvenika koji srcem i dušom izgara za Hrvatsku, uređeniju, pravedniju, bolju i demokratskiju nego što nam to umišljene političke veličine podvaljuju. Posebice iz Ministarstva znanosti i obrazovanja RH koje je sve samo ne ono što bi naša država trebala imati, – korektan, pošten, ispravan, intelektualni i znanstveni obrazovni odnos prema građanima ove zemlje. To prosuđujem i po slučaju hrvatskog branitelja, prof. Krešimira Mihajlovića, bivšeg ravnatelja OŠ Petar Zrinski, čija nepravda ni do danas nije ispravljena. Dapače još ga i danas povlače po sudovima iako bi Nadzorna komisija Ministarstva zdravstva i obrazovanja itekako imala posla, i ranije i sada, u toj zagrebačkoj OŠ. O tome sam i sam svim tijelima Ministarstva i obrazovanja RH pisao, kako u ranijim mandatima, tako i u ovom posljednjem. Sve je ostalo bez odgovora. Pozicionirani politički uhljebi nemaju tog kodeksa da svako pismo zaslužuje i odgovor.
Tako se isto ponašaju i prema Tebi posebno dokazanom i vrijednom znanstveniku br. 1, kojeg Hrvatska danas ima. Tvoji znanstveni i svjetski priznati radovi iz matematike to najbolje dokazuju. Naravno, uzaludno očekuješ odgovor od ministrice ZO RH, kolegice po matematici, kad Ti nije ni do gležnja po svom znanstvenom statusu, pa naravno zbog kompleksa manje vrijednosti, nije ni u

stanju dostojno ni vrjednovati Tvoj rad kao znanstvenika i matematičara svjetskog ugleda. Zato i izostaje dužno poštovanje i odgovor na Tvoje dopise.
Tvoj je veliki krimen to što si branitelj i zagovaratelj bolje i pravednije Hrvatske, a nisi iz njihovog legla sinova i kćeri onih koji su stigli 1945. iz šume i poubijali tadašnju hrvatsku inteligenciju, zaposjeli njihove stanove i materijalne vrijednosti te osigurali svojoj djeci privilegiranu budućnost. Potomci tih i takvih danas ne mogu dopustiti da se Hrvatska uredi na bolji, pravedniji i istinitiji način nego nam zbog opravdanja za zločine svojih otaca (i majki) podvaljuju i dalje fašizam, kao da ga je u prošlosti Hrvatska izmislila i stvorila. Ujedno, nisam nikada primijetio da ti isti napadaju Italiju, Austriju ili nedajbože Srbiju po tom istom osnovu. Zato ih i boli Tvoj hrvatski domoljubni opus knjiga, a da si iz njihovog čopora bio bi već davno njihov najljubljeniji znanstvenik i laureat.
No obraz se kod časnih ljudi ne prodaje, pa s obzirom da se držiš tog načela oni te ne vole. No cijenimo te mi koji vjerujemo u buduću pošteniju, pravedniju i uređeniju Hrvatsku, za koju Ti pregaraš. Ona će ipak jednog dana osvanuti, a hulje će potonuti u povijesnom talogu, dok će zlatna zrnca hrvatskih časnih i zaslužnih ljudi povijesno ostati sjati - “dok je srca biti će i Kroacije”.
U tom svijetlu još Ti jednom želim svako dobro za Tvoj rođendan i čestitam na cjelokupnom znanstvenom i poštenom političkom promišljanju.

Prijateljski,
Damir Borovčak

ISPRIKA ZBOG ZABORAVA

Zaborav je ljudska mana.
Bogom dana. Bogom opravdana.
Vrijeme ide. I nestaju riječi,
(Slike, boje i ime pokoje!)
Bog ih dao, Bog ih njima liječi!

Pojave se kao laste-ptice
U proljeće. U svitanje sneno
Pa sjećanje razvedri nam lice.
Uspavano biva probuđeno.

Proljeća je danas prvi dan.
Snom čeznuća rođen. Dosanjan!
Riječi pršte, zovu, zvone, zuje
Poput vrijednih pčela.
A Bog veli: "Sreća tvoja tu je.
Obgrli je za dana vidjela!"
Bog ti veli, a vremena nema
Za čekanja na proljeća nova.

Riječ bijaše. Riječ se opet sprema
Glasom srca uskrsnut na javi.
Prihvati ju rukama objema!
Slušaj glas joj, srcem svojim slavi!

Zaborav je rana što je prošla,
Što sjećanje i tješi, i prašta.
Nek ti riječ mi bude dobrodošla
Poput cvijeta u proljetnoj bašti!

Nek riječ moja vjernošću te grli
I sa tvojom put vječnosti hrli.
Proljeća je danas prvi dan.
Bruje želje srcem izrečene
Za Tvoj sveti, dragi imendan!
Zar ne čuješ? Nisu prigušene,
Već na javi obistinjen san!

(Poštovanom akademiku Josipu Pečariću
20.3.2019. za jučerašnji imendan!)

NAZDRAVICA

Nek Vas čeka ova pjesma moja,
Nazdravica zdravlju i životu!
Nek Vam bude, bez muke i boja,
Miran život, vjera u dobrotu.

I neka Vas Božja milost prati
Na stazama domoljublja sveta!
Neka uz Vas slobodni Hrvati
Dikom budu i ufanjem Svijeta!

Neka ovaj sonet dobrih želja
Hvalom bude djelu Vam i snazi,
Skromna hvala za rodu veselja.

Nek i ove od srca mi rime
Dobrodošlom nazdravicom budu
I nek vječno slave Vaše ime!

Stuttgart, 22.5.2019.

(Dragom i poštovanom, neumornom
hrvatskom borcu za slobodu i istinu,
akademiku JOSIPU PEČARIĆU, za svako
dobro, čelično zdravlje i oporavak
nakon teške operacije. Odana Vam štovateljica
Malkica Dugeč)

DVA DJEČAKA

Vidjela sam dva dječaka
Kraj hrvatskog od barjaka
I još djeda skupa s njima
Hrvatima znanim svima.

I vidi se od malena
Nada da su svome rodu
I da s djedom za slobodu
Već je bitka dobivena.

Dva dječaka-dva unuka
Neka rodu na čast budu
I svom djedu desna ruka.

Vidjeh dva dječaka sliku
Pa zamolih dragog Boga
Zdravlje djedu-bojovniku!

Malkica Dugeč

(Ova pjesma je posvećena još malim unucima
hrvatskog akademika Josipa Pečarića)

Stuttgart, 23.5.2019.

MALKICA DUGEČ

Malkica Dugeč (Zavidovići, BiH, 3. lipnja 1936.), hrvatska je književnica i kulturna djelatnica iz BiH. Djelovala u Hrvatskoj i nakon odlaska u Njemačku u emigraciju, te nakon povratka u domovinu. Piše uglavnom pjesme, a objavila je i knjigu proze.

ŽIVOTOPIS

U osnovnu školu polazila je u Sarajevu a srednju školu u Zagrebu, gdje je i maturirala na VII. gimnaziji.
Studirala je u Zagrebu gdje je i diplomirala na Filozofskome fakultetu hrvatski jezik s književnošću i ruski jezik s književnošću.[1]
Nakon studija radila je po Hrvatskoj kao predavačica hrvatskog i ruskog te kao ravnateljica. [1]
Od 1964. do 1972. godine zajedno sa svojim suprugom predavala je na Gimnaziji (poslije: Srednjoškolskom centru) u Donjem Miholjcu. Javno je izrazila potporu svim zahtjevima Deklaracije o položaju i nazivu hrvatskoga književnoga jezika, zbog čega je doživjela osobne napadaje direktora i članova Nastavničkog vijeća Gimnazije. Članicom Matice hrvatske postala je 1970. godine. Od 1970. do 1971. posebice je djelatna u radu Matice hrvatske u Donjem Miholjcu. Članicom Inicijativnog odbora za osnivanje Ogranka MH u Donjem Miholjcu, osnovanog 28.veljače 1971. godine. Prvi predsjednik ogranka bio je prof. Božo Dugeč. S njime je nazočila osnivanju niza ogranaka MH diljem Slavonije. 1970. i 1971. bila je dopisnica je Večernjeg lista zajedno sa suprugom. 1971. godine nakon Titova obračuna s hrvatskim partijskim vodstvom u Karađorđevu, uslijedila su uhićenja hrvatskih intelektualaca i ostalih članova Matice hrvatske. Od prijatelja je doznala da joj suprugu prijeti uhićenje, pa je on emigrirao. Izvršili su im premetačinu stana 11. siječnja 1972. godine. Njoj su oduzeli putovnicu, da bi supruga joj navukli na povratak pa bi ga lako uhitili. Nakon što je doznala za prijetnje da će i protiv nje biti pokrenut kazneni postupak, te čestih telefonskih prijetnja nepoznatih osoba smrću, potajice je napustila Hrvatsku 20. svibnja 1972. te se pridružila suprugu u Njemačkoj koji je, premda intelektualac, radio teške fizičke poslove. I Malkica je isto morala. Suprug je radio u kalionici čelika, a ona kao fizička radnica u trgovini tekstila.[1] 1975. godine dobila je azil u SR Njemačkoj.
Od 1978. godine članica je Hrvatske republikanske stranke. Kao njezina predstavnica tri puta ušla je u Sabor Hrvatskoga narodnoga vijeća.
Od iste godine je sa suprugom Božom Dugečem predstavljala list *Republika Hrvatska* Od 1978. godine bila je predstavljena na Međunarodnome sajmu knjiga u Frankfurtu. Organizirala je nastupe hrvatskih emigrantskih pisaca "Riječ iseljene Hrvatske".
Pisala je i za listove, koje su u ono vrijeme bile smatrane "neprijateljskim tiskom", *Republici Hrvatskoj*, *Hrvatskoj reviji*, *Rakovici*, i *Hrvatskoj budućnosti*.
Danas živi u Njemačkoj, u Stuttgartu. Piše za nekoliko hrvatskih listova, među ostalima i za *Hrvatsko slovo*.

Članica je DHK i DHK HB i Njemačkog društva za kroatistiku.[1]
Književno stvaralaštvo[uredi VE | uredi]
Svojim djelima stekla je mjesto u antologiji *45 hrvatskih emigrantskih pisaca* Šimuna Šite Ćorića, *Cvrčak u boriku* Ante Selaka, *Dunav u hrvatskom pjesništvu od srednjovjekovlja do danas* Dubravka Horvatića i Stjepana Sučića, antologiji duhovnog pjesništva 'Krist u hrvatskom pjesništvu: od Jurja Šižgorića do naših dana *u izboru Vladimira Lončarevića i inima.*
Djela su joj prevedena na strane jezike. Neke od njenih knjiga ilustrirao je poznati hrvatski ilustrator Ivan Antolčić.

Djela
Crveni biseri, 1960.
Zemlja moja nebo moje, 1984.
Stoppt den Krieg in Kroatien, 1991.
Neobična žena u neobičnu vremenu: uz "Pjesme" Vere Korsky, 1994.
Kriška dobrote, 1994.
Sve dalje od sebe, 1996.
S Hrvatskom u sebi, 1998.
Kroz pukotinu neba, 1999.
Žudnja za smijehom, 2000.
Zipka, 2001.
Domaće zadaće, 2001.
Buntovni sanjar: (tragom političkih poruka prof. Vjenceslava Čižeka), 2001.
O kamenu poj, 2002.
Drhtaji ptica, 2004.
Pjesme, 2004.
Blatne kaljače; Nedovršena oprava; Neka mi ne klecnu koljena; Pred Gospodom, 2006.
Hrvatska se u riječ unjedrila, 2006.
Moć svjetla, 2006.
U riječ unjedrena, 2007.
Tragovima bezdomnosti, 2008.
I cvijet može zaplakati, 2009.
Nagrade
2005.: 3. nagrada Dubravko Horvatić za poeziju, za ciklus pjesama *Sebe ne vidiš nikada*
2007.: nagrada "Antun Branko Šimić", knjigu pjesama *U riječ unjedrena*
2014.: nagrada Fra Lucijan Kordić, za zbirku pjesama *Žigice vjere*
https://hr.wikipedia.org/wiki/Malkica_Duge%C4%8D

M. DUGEČ I J. PEČARIĆ, VJENCESLAV ČIŽEK, ZAGREB, 2019.

ZADNJA PJESMA VJENCESLAVOVA

Bijah samo jedno zrno,
U Božjoj žitnici,
Tek jedan kamičak
U Katedrali hrvatske slobode

Vjenceslav Čižek, 13.7.2000

(Vjenceslav Čižek preminuo je u Dortmundu 25.11.2000. Pokopan je u Sinju a ova pjesma je - kao epitaf - uklesana u njegov nadgrobni spomenik.)

ČIŽEK DOKTORU KORSKOM (PISMO)

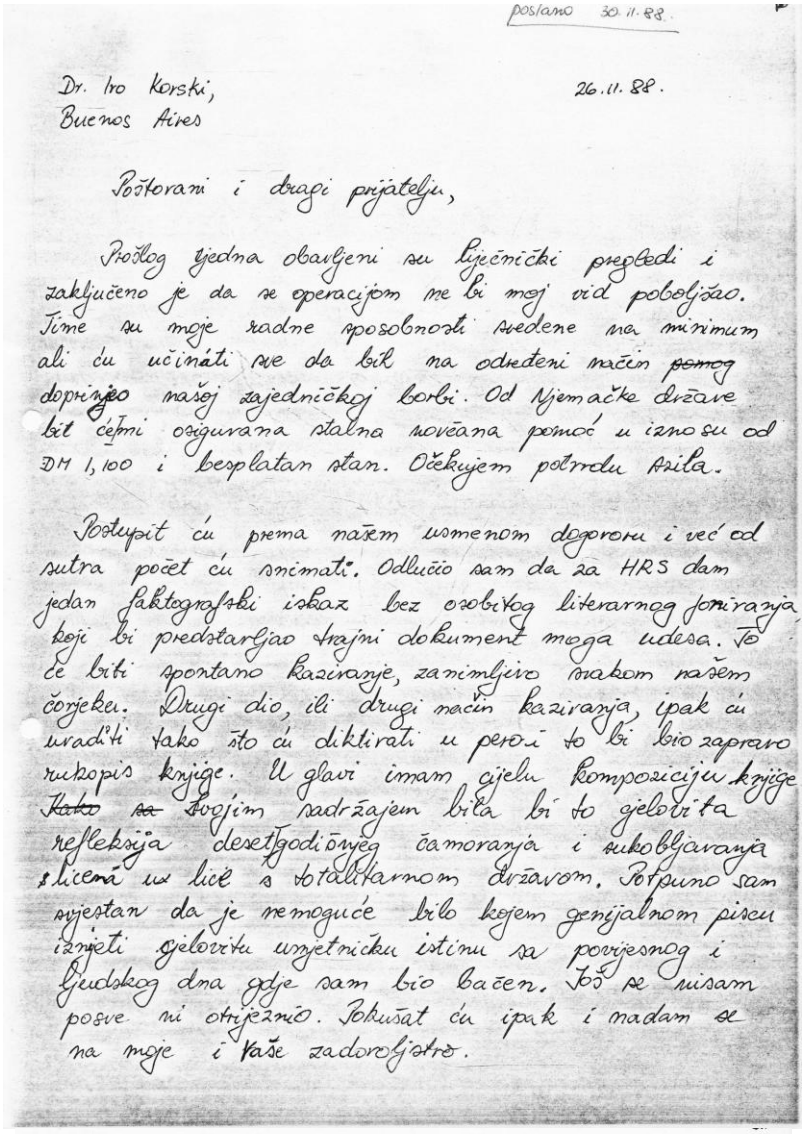

poslano 30.11.88.

Dr. Iro Korski,
Buenos Aires

26.11.88.

Poštovani i dragi prijatelju,

Prošlog tjedna obavljeni su liječnički pregledi i zaključeno je da se operacijom ne bi moj vid poboljšao. Time su moje radne sposobnosti svedene na minimum ali ću učinjati sve da bih na određeni način ~~pomog~~ doprinijeo našoj zajedničkoj borbi. Od Njemačke države bit ćemo osigurana stalna novčana pomoć u iznosu od DM 1,100 i besplatan stan. Očekujem potvrdu Azila.

Postupit ću prema našem usmenom dogovoru i već od sutra počet ću snimati. Odlučio sam da za HRS dam jedan faktografski iskaz bez ozbiljnog literarnog fomiranja, koji bi predstavljao trajni dokument moga udesa. To će biti spontano kaziranje, zanimljivo nakon našem čorjeku. Drugi dio, ili drugi način kaziranja, ipak ću uraditi tako što ću diktirati u perou to bi bio zapravo rukopis knjige. U glavi imam cijelu kompoziciju knjige ~~Tako~~ ~~sa~~ svojim sadržajem bila bi to gjelovita refleksija desetgodišnjeg čamoranja i sukobljavanja s licem u lice s totalitarnom državom. Potpuno sam svjestan da je nemoguće bilo kojem genijalnom piscu izmjeti cjelovitu umjetničku istinu sa povijesnog i ljudskog dna odje sam bio bačen. Još se nisam posve ni otrijeznio. Pokušat ću ipak i nadam se na moje i Vaše zadovoljstvo.

-2-

Vrpce će te dobiti uskoro a rukopis do proljeća.

Vama i vašim suradnicima šaljem srdačne pozdrave i izraze najdublje zahvalnosti.

Vaš Ljubomir Čižek

PREKRIVEN ZVIJEZDAMA

- Vjenceslavu Čižeku -

Prekriven je zvijezdama
Ostao među nama.
Jedna se već gasila
Prije neg' se tama
O smrti oglasila.

U mraku tuđine
Sam on bio nije.
Pratile ga revno
Slike Domovine,
Pa je, kad god smije,
Zbog bola i tuge
Borio se dnevno
Protiv patnje duge.

Zvijezdama prekriven
Na tlu rodnom, svomu,
Sad u grobu sniva
Kako mu u Domu
Sloboda prebiva.

Malkica Dugeč
Stuttgart, 29.10.2019.

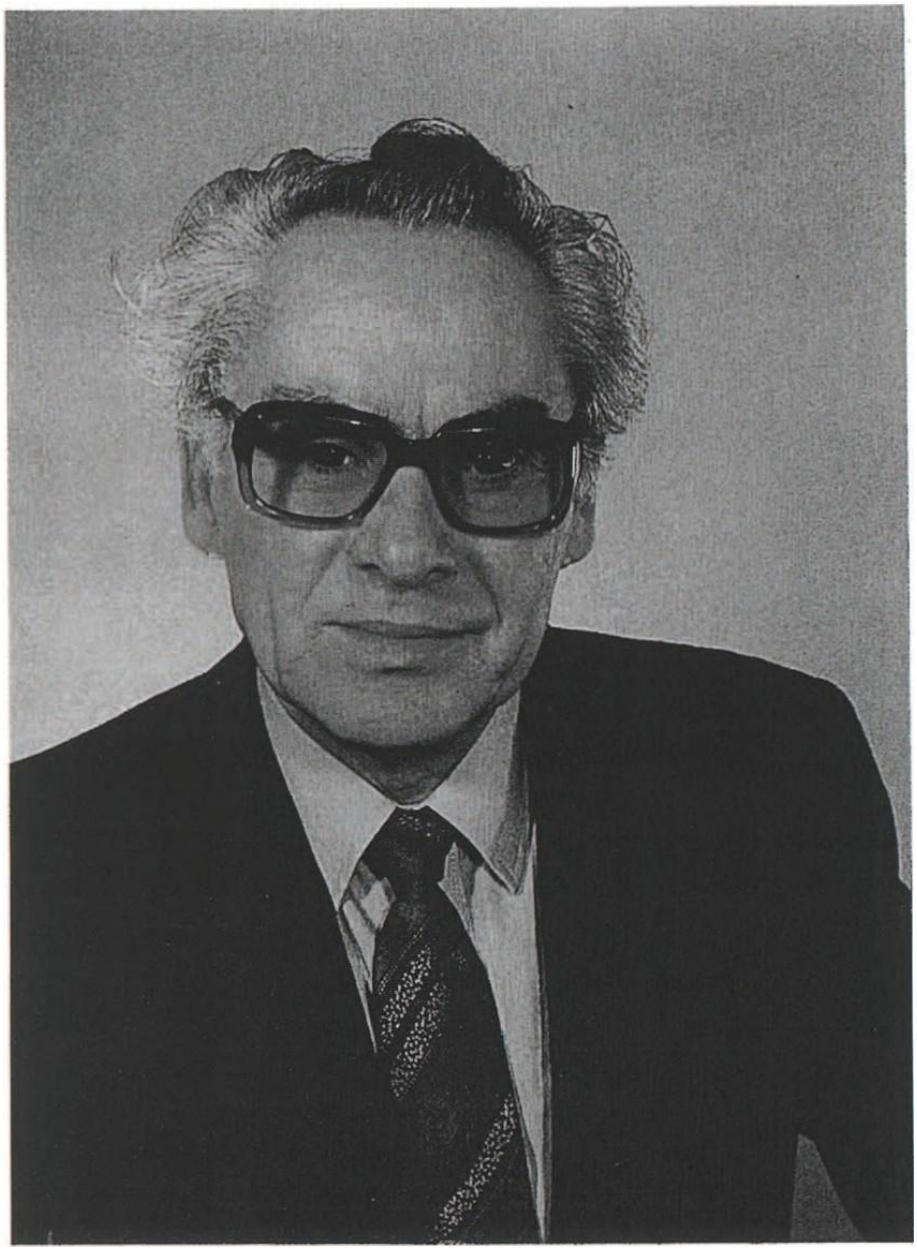

Vjenceslav Čižek
KRVOPISI PREDSVANUĆA

VJENCESLAV ČIŽEK - ČOVJEK I PJESNIK

lako je gotovo cijelu svoju mladost proveo po jugoslavenskim zatvorima, samo zato što se nije odricao vrhunskih ideala: slobode, pravde i istine, nikada nije požalio za njom.
lako su ga kroz cijeli život mržnjom proganjali, samo zato sto je svoju Domovinu ljubio iznad svega - nikada nije mrzio. lako su mu se za vidovitost duha i toplinu ljudske riječi bezumnici osvetili oduzimanjem očinjeg vida - nikada nije snovao osvetu.
To je čovjek i pjesnik Vjenceslav Čižek, Hrvat kojemu je tegobni životni put usud dodijelio već onoga dana kad se kao prvoškolac vratio kuci i pohvalio da je naučio sva slova, a našto mu je otac, želeći provjeriti istinitost sinovljevih tvrdnji, odgovorio: "Napiši, sine: ŽIVIO MAČEK!"
Vjenceslav Čižek rođen je 28. veljače 1929. godine u Denovićima, u Boki Kotorskoj. Završio je najprije Učiteljsku školu, a zatim Filozofski fakultet u Sarajevu. Kao profesor filozofije osam puta je bio otpuštan sa radnog mjesta, a rukopise i knjižnicu policija mu je više puta plijenila. Zbog svojih političkih uvjerenja osuđivan je dva puta na ukupno 17 godina tamnovanja, od čega je punih dvanaest i pol godina izdržao u Srijemskoj Mitrovici i u Zenici.
Od 12. svibnja 1972. godine pa sve do kobnog 11. studenog 1977. godine, kada je bio kidnapiran, živio je u svojoj prvoj emigraciji u Sa- veznoj Republici Njemačkoj, gdje je imao politički azil.
Već u ranoj mladosti počeo je pisati pjesme i prozne tekstove. Veći dio njegovih rukopisa je izgubljen kao posljedica premetačina i zapljena. U časopisima Republika Hrvatska i Hrvatska revija objavio je pedesetak satiričnih i drugih pjesama, dok je u gotovo svim drugim glasilima hrvatske dijaspore surađivao brojnim doprinosima različitih sadržaja. Glavni, cjeloviti radovi objavljeni su mu pod naslovima Narodni narod (satirične pjesme). Novi jugo-ustav i Samoupravljačka gramatika s rječnikom.
Godine 1980., dok je čamio u zeničkoj mučionici, časopis Republika Hrvatska objavio je skup njegovih tekstova pod zajedničkim naslovom: Vjenceslav Čižek - borac i mučenik, a koji su kasnije bili prevedeni i objavljeni na njemačkom, engleskom, francuskom pa čak i na ruskom jeziku. (Kontinent, broj 34 od 1982. godine).
lako tek kratko vrijeme izvan tamničkih rešetaka, još ošamućen i zamišljen nad kalvarijom koju je jedva preživio, Vjenceslav Čižek osjeća neodoljiv unutrašnji poriv i obvezu da kroz pjesme, kroz živu i sočnu, toplu hrvatsku riječ nama današnjima i svima budućima posvjedoči svoje (i naše!) vrijeme, vrijeme bez slobodne Domovine.
I, eto, pred nama su Rukopisi predsvanuća, pjesnikov poetski prvijenac koji ugleda svjetlo dana "u slobodi bez Domovine". Podijeljen je u tri ciklusa: Udasi Boke, Daljina bliskog i Iskre tmice. Zbirka obuhvaća ukupno četrdeset pjesama. četrdeset bisera duše i uma.

Već prva pjesma iz ciklusa Udasi Boke, Maslina, očarava širinom, svečanom jednostavnošću i iskrenošću radoznalog dječaka "u tamno-modrom misnome odijelu". Ako tu i tamo u ovome lirskome spletu probiju bliski i znani ritmovi, kao u pjesmi Kad ne umrem, to je samo jeka ljudskih srdaca koja se kroz patnju sjedinjuju, ali svako od njih "svojim glasom zbori". Pjevao razigrano o šipku, rogaču, mimozama ili pak filozofski jezgrovito o Kotoru "od kamena, u kamenu, pod kamenom", njegov stih lepršа nenametljivo slobodan i dirljiv u svojoj poetskoj iskrenosti.

Daljina bliskog doživljava se kao susret vedrine i ropskih lanaca, tanahni dodir ljepote Dobra i rugobe Zla, dah Prolaznosti sa trajnošću neslomljiva duha, rinuta u blato ljudske zloće. Nije ni čudo da zbog toga jezivo-stvarno djeluje pjesma u prozi Nagovijest, jer "glađu dolina zjapi" a "potkrovljem orgija mračni gost i nudi za igračke meso". Pjesnik i čovjek Čižek stoički, smireno-kršćanski i dostojanstveno podnosi svaki susret Dobra i Zla, tješeći se iskustvom provjerenom filozofijom: "živimo uzgred - a bijasmo prije" ili pak poetskim potvrdno-upitnim kazivanjem:

"Vraćamo se a ni pošli
s kruhom i vinom
spram zatravljena oltara." (izdaleka)

Punih jedanaest godina obnevidio pjesnik i patnik Vjenceslav Čižek u tami svoje robijaške stupice u Zenici "piše" pjesme u duhu: izmišlja mnemotehnička sredstva da bi što bolje zapamtio tako "zabilježene" stihove, da bi ih čak napamet naučio, jer je oduvijek vjerovao da je "živio pravedno i za pravdu", da je "duhovno neprijatelja već pobijedio" te da će kada-tada izaći na slobodu. Tako sročene pjesme bile su pretežno u tzv. klasičnom, vezanom stihu, jer se lakše pamte. Jedna od njih je Modro pa rumeno:

"imala je pjesma polku sa životom
odigranu negdje u potaji, prije
nego što se zbila pod zemnim lokotom"

prisjeća se on, ali ne očajava, već svoj stvarni mrak osvjetljava duhovnom svjetlošću:

"imala je pjesma susret sa ljepotom!"

Po profinjenosti osjećaja i glazbenog ugođaja, biranosti i adekvatnosti izraza, uzvišenosti doživljaja, skladu rima i ritma ova pjesma bez dvojbe zaslužuje počasno mjesto ne samo u hrvatskoj, nego i u svjetskoj antologiji·i lirskog pjesništva. Čitav ciklus Daljina bliskog po lakoći izražaja i čudesnoj snazi neizrecivo dirljivih, za sve poznavatelje Čižekova životnog puta prepoznatljivih stihova o stradanju, nadahnjuje poetskom svježinom doživljenoga, širokogrudnošću duha, ničim nesputanom lirskom intonacijom ranjene duše, ali i začuđuje vidovitošću čovjeka-pjesnika koji ni u najvećoj životnoj opasnosti ne misli samo na sebe, već na one, koji su mu poput gospođe Helene Klein, čijoj uspomeni je posvetio svoje Krvopise predsvanuća, ili poput njegove bivše stanodavke u Njemačkoj gospođe Hertzberg činili dobro i instinktivno sluteći Zlo

odvraćali ga od nepoznatih putova i osoba. Pjesmom Rajnska školjka ovjekovječio je sjećanje na tu dobru ženu prorokujući :

„Hrabra nježnost plovi po pučini šutnje,
Doplovit će, gospo, do obala Rajne."

I doplovila je zaista dana 7. studenog 1988. godine kada je Vjenceslav Čižek skoro na samu jedanaestu obljetnicu otmice ponovno dospio na tlo S. R. Njemačke, u svoju drugu emigraciju.

Iskre tmice zadnji je ciklus ove zbirke i sa svega deset pjesama impresivan danteovski i autobiografski doživljaj ovozemaljskog mučilišta kojim je pjesnik prolazio od časa kada su ga agenti jugoslavenske policije oteli te nakon mučenja otpremili u "domovinu bez slobode". izašavši iz Jugoslavije, osjetio je sunce slobode. Kažem: osjetio, jer ugledati ga više nije mogao.

Za razliku od talijanskog velikana Dantea Alighierija koji je u svojoj Božanstvenoj komediji tek snagom pjesničke mašte prošao kroz devet krugova pakla, Vjenceslav Čižek filozof, pjesnik, čovjek-Hrvat, više od 660 godina poslije njega, pod matičnim brojem 6146 u, kako sam napisa, trideset osmoj rupetini pakla, na svojoj vlastitoj koži ćuti sve boli, sve strahote koje je na pragu 21. stoljeća izmislio ljudski mozak i koje je u stanju nanijeti čovjek čovjeku kao i zločinac žrtvi.

"Zlokovci su zakovali vrata,
A brabonjci ljudski zakrčili pute"
kaže nam pjesnik pitajući se:
"Što sam? Zrno svjetla u čeljusti mraka?"
(Tridesetosma rupetina pakla)

Čižekov supatnik Edhem Zećo odgovara: "Velika je čast pisati o velikom čovjeku. Meni je i dužnost da kažem riječ o prof. Čižeku s kojim sam još nedavno dijelio sudbinu u paklu Zenice.

Čovjek velike duše koji je u svakom trenutku pripravan nesebično pomoći i žrtvovati sebe da bi pomogao drugome. Čovjek koji ne poznaje strah pred zeničkim krvnicima, koji ni jednog trenutka nije klonuo duhom, ustrajan u svojim idealima. To je prof. Vjenceslav Čižek, politički zatvorenik u Zenici." (Nova Hrvatska od 10. travnja 1983. br. 7, str. 2.)

"Sve oteše podlo, samo dušu nisu ...
Sve uzeše zemno, a ml smo na visu"
piše vlastitim krvopisom pjesnik i dodaje:
"Sloboda je mene htjela za ortaka",

kazujući nam razigranim ritmom vezanog dvanaesterca, iz dubine duše iskreno, smjelo i proročanski, slično kao što je to 1884. godine u pjesmi In tyrannos izrazio veliki hrvatski pjesnik Silvije Strahimir Kranjčević, da se vrata slobode moraju otvoriti uspravnima i pravednima.

Bilo da traži "izgubljene papuče snova", bilo da pali "voštanicu časti Vjenceslavu-robu" "sa uzničkim žigom sred balkanske mlake", bilo da dočekuje Božić u Zenici,

slušajući psovke "iz smotuljka mesa", "u smradu i gnusobi željezne stupice", bilo da se prisjeća svoje rodne Boke i svega srcu priraslog, a odakle je uvijek bivao zlom sudbom istrgnut, on ne nariče. Ne kaje se. Ne zdvaja.

Ni u jednoj jedinoj pjesmi, ni kroz jedan jedini stih, nigdje trunka mržnje ni osvetoljubivosti. Samo ljubav i spoznaja. Samo vjera i ljudska veličina. Ni onda kada bi barem u ime nevine žrtve morao osuditi zločinca, ne spominje ga niti imenom, jer smatra da zločinac nije dostojan čak ni prezira.

Krvopisi predsvanuća ne mogu ostaviti ravnodušnim kako pažljivog isto tako niti najpovršnijeg čitatelja, jer istinski nadahnjuju i griju ljudskom i poetskom toplinom, jer zavode ljubavlju prema čovjeku, istini, svemu što je plemenito i dobro.

Ako i nije niti jednim stihom spomenuo ime svoje domovine Hrvatske, ona se ipak, nevidljiva,· kao crvena nit provlači kroza sve njegove pjesme, jer teče njegovim žilama, otkucava njegovim glasom. Kada pjeva o nebu, misli na nebo hrvatsko. Kada spominje šipak, naranču, smokve i ružmarin, on u mislima miluje plodove zemlje hrvatske. Kada se prisjeća Kotora i "od domaćeg zima pogače široke" što služi kao "pričest gladnima Slobode", zar i tu ne misli na svoju napaćenu Hrvatsku? Zar ne čuje njen zov kad kaže: "'Što jači zov, dubina muklija"? I zar usprkos svemu ljudskome u sebi, usprkos činjenici da "nad tuđištem mladi čempres svitanje povija, tražeći izgubljene papuče snova" ipak ne predskazuje predsvanuće Hrvatske?

Nikada nije mrzio. Nije snivao osvetu. Ljubeći domovinu svim žarom pravednika nije se klanjao ni dodvoravao moćnicima. Niti pred oštricom noža niti pred bezakonjem nije pao na koljena. Ostao je uspravan čak i u časovima kada je kroz stihove krvopisom pisane snatrio uskrsnuće i čitava sebe darovao za vječnost Hrvatske.

Malkica Dugeč

ŽIVOT I DJELO HRVATSKOG PJESNIKA VJENCESLAVA ČIŽEKA

"Istina se ne nalazi u činjenicanma,
već u skladu između činjenica."
Rabindranath Tagore

Pjesnik, filozof, likovni umjetnik, buntovni sanjar, samozatajni borac za slobodu Hrvatske i za slobodu svakog čovjeka, mučenik, uznik, svjedok još neposvjedočenog vremena, to je Vjenceslav
Čižek, čovjek, čiji bi se životni put mogao ukratko opisati sljedećim suhoparnim riječima:
Vjenceslav Čižek rođen je 28. veljače 1929. god. u Đenovićima, u Boki Kotorskoj. Pučku i srednju školu završio je u Crnoj Gori. Iako mu obitelj 1947. godine seli u Sarajevo, on još ostaje na Cetinju i radi kao urednik jednog omladinskog lista.
1952. biva po prvi put uhićen, a 1954., zbog objavljivanja članaka protiv jednopartijskog političkog sustava, prognan iz Crne Gore.
U Sarajevu završava najprije Učiteljsku školu, a zatim upisuje studij književnosti pri Filozofskom fakultetu. Iz želje za proučavanjem svjetske književnosti, posebno poezije i filozofije Kine, Japana te biblijskih spisa, upućuje se u Beograd i upisuje na Univerzitet. Zbog sudjelovanja u studentskim demonstracijama u Novom Beogradu, pisanja proturežimskih letaka, pjesama-rugalica i drugih članaka, biva uhićen i osuđen na dvije godine strogog zatvora. U istražnom zatvoru Sremske Mitrovice provodi godinu dana, a u samici, gdje već počinje gubiti vid, 6 mjeseci. 1956./57. bio je najmlađi robijaš. Pri izlasku s robije zatvorske vlasti mu oduzimaju 2 zbirke pjesama, 1 knjigu pripovijesti i dnevnik.
Vraća se opet u Sarajevo gdje, želeći odgonetnuti izvor i uzroke svojih sukoba s vladajućim režimom, upisuje čistu filozofiju. Brižno izučava marksizam te završava studij u redovitom roku. Nakon završenog studija radio je na raznim školama i u raznim mjestima.
Zbog dosljednog tumačenja komunističke ideologije dobiva otkaze i tako je za 9 godina morao promijeniti 6 radnih mjesta. Tijekom cijele 1971. god. je bez posla, bez sredstava za život te odlučuje emigrirati.
12. svibnja 1972. god. stiže u Njemačku, u svoju 1. emigraciju. Bori se s neimaštinom i tuberkulozom. Živi u mjestu Saeckingen. Piše pjesme, političke eseje i dr. te sve to objavljuje u hrvatskom emigrantskom tisku, pretežito u časopisu "Republika Hrvatska", glasilu Hrvatske republikanske stranke. Pristupa u redove HRS.
11. studenog 1977. namamio ga je neki Hasan Milić te s njim putuje u Italiju. Na prijevaru bude ugrabljen, bestijalno mučen i odveden u Jugoslaviju. 1978., nakon što ga je Okružni sud u Sarajevu osudio na 15 godina robije, izdržava kaznu u tzv. KPD Zenica. U međuvremenu Hrv. republikanska stranka (danas: Hrvatska republikanska zajednica) i sva hrv. politička emigracija diljem svijeta organiziraju prosvjede. Tek na intervenciju njemačkih vlasti i tadašnjeg ministra vanjskih

poslova Hans Dietricha Genschera, a nakon skoro 11 godina robije, bude pomilovan.
7. studenog 1988. stiže opet u Njemačku, svoju 2. emigraciju. Dobiva pravo političkog azila, socijalnu pomoć i stan. 1989. HRS izdaje mu (u Buenos Airesu) njegovu prvu zbirku pjesama
"Krvopisi predsvanuća" - s predgovorom Malkice Dugeč. Iako slijep, nastavlja objavljivati članke, eseje, pjesme i dr. najprije u časopisu "Republika Hrvatska" i hrv. emigrantskom tisku, a od uspostave slobodne države Republike Hrvatske i u hrvatskom tisku: najviše u "Republici Hrvatskoj" koja sada izlazi u Zagrebu, u "Hrvatskom slovu" kao i u ostalim hrvatskim listovima.
1994. u izdanju Školskih novina u Zagrebu mu izlazi 2. zbirka pjesama "Bosonoga prašina" - s predgovorom Stijepe Mijović Kočana.

Društvo hrvatskih književnika Herceg Bosne objavljuje mu u Mostaru 2000.god. knjigu satire "Ljekovito trnje", a posthumno u Nakladi Jurčić u Zagrebu 2001. god. izlazi mu zbirka pjesama "Sok od kiše" - s pogovorom Vjekoslava Bobana.
27. prosinca 1997. god. u Dortmundu, u već poodmakloj životnoj dobi, nalazi sreću i vjenča se sa Zorom Trek-Čižek, ženom -Hrvaticom koja ga je vjerno pratila i pomagala mu sve do časa njegove smrti: 25. studenog 2000. godine.
Nakon dostojanstvenog ispraćaja u Dortmundu, prevezen je i pokopan u Sinju, gdje mu je odana supruga dala podići bijeli mramorni spomenik s epitafom koji je sam V. Čižek pred sam kraj svoga života izdiktirao: 13.srpnja 2000.

TRAGOM ISTINE

Poruka velikog indijskog pjesnika i filozofa, dobitnika Nobelove nagrade za književnost 1913. godine, Rabindranatha Tagore:"Istina se ne nalazi u činjenicama, već u skladu između činjenica" možda je najsigurniji putokaz kojim treba krenuti kako bi se osvijetlili lik i djelo prof. Vjenceslava Čižeka, kako bismo ga, iznošenjem poznatih i još nepoznatih činjenica iz njegova života, često vlastitim mu, na zvučnoj vrpci snimljenim riječima, što više približili hrvatskoj javnosti, posebno hrvatskim književnicima i kulturnim djelatnicima.
Krene li se tim putokazom, neće se ugasiti nada da će upravo oni, jer su za to i pozvani, prihvatiti i širiti istinu o V. Čižeku, tom suptilnom lirskom pjesniku iz Zaljeva hrvatskih svetaca, uspravnom svjedoku svoga vremena, emigrantu u "Domovini bez slobode" i u "slobodi bez Domovine", čovjeku koji je cijeloga života, pa i nakon gubitka vida, vidovito prodirao kroz nevidljivo, u dubine i visine, umom putujući zamršenim labirintom svjetova, a prije svega, čak i bez hrvatske putovnice, bespućima hrvatske zbilje. Jedino tako će tragači istine moći donijeti svoj meritorni sud o njegovu neveliku, ali značajnu književnom opusu, dati mu zasluženo mjesto u općoj i književnoj povijesti hrvatskoga naroda.
Davne 1989. godine, kada mi se pružila prilika osobno upoznati V. Čižeka (a bilo je to neposredno nakon njegova dolaska u Njemačku, u 2. emigraciju) i kada sam, pišući pogovor njegovu poetskom prvijencu "Krvopisi predsvanuća" pomnije zavirila u njegov život i djelo, spontano mi se nametnuo zaključak da je sve ono

što je taj čovjek napisao i rekao zapravo preslik njegova životopisa, slijed nametnutih ili izborenih životnih situacija iz kojih je izrastao produhovljeniji i čovječniji, sve spremniji na nove kušnje te da se niti jedna njegova pjesma, niti jedan filozofsko-politički esej, niti jedna satira pa čak ni jedna njegova izgovorena riječ ne mogu i ne smiju promatrati odvojeno, jer su nerazdvojni dio njegove svijesti, njega samoga i vremena u kojem je živio i djelovao.
Nenarušeni sklad između njegovih riječi i djela, između činjenica, sam se od sebe nametao.
Zato ni ovoga časa, slijedeći trag istine, ne želim niti nehotično narušiti taj sklad, već samo osvijetliti, slijediti životni put prof. V. Čižeka, progovoriti njegovim ili svojim - pa i riječima drugih mu suputnika - o njegovu djetinjstvu, o ljepoti i dubini pjesama koje je čarolijom riječi živio ili kao vrstan jezikoskrbnik, kakovim se smatrao, zapisivao, o mučeništvu zbog istine i za istinu, zbog Hrvatske i za Hrvatsku.
Jedva što je naučio pisati prva slova, dječak Vjenceslav želio se dokazati. Tek što je kročio u život pun opasnih stupica, šarolik i loše skrojen za domoljuba i poštena čovjeka, za volju opstanka - morao se dokazati. A nakon što je spoznao da "na popришtu povijesnih zbivanja nema milosti i nema popravnih ispita" (Republika Hrvatska br. 95, 1973.) osjetivši na vlastitu tijelu i duši oštricu nepravde i bezakonja - uspio je dokazati da i osamljeni pojedinac, ako ljubi Domovinu iznad svega, ako su mu kršćanske zasade dobrote, čovječnosti i pravde jedino mjerilo raznolikosti življenja te ako mu stečena naobrazba i znanje služe samo da bi osobnim primjerom oplemenio, očovječio odnose među ljudima, može i ima moralno pravo krenuti "na sastanak sa slobodom" (Karol Wojtyla), podrazumijevajući pod tim pojmom sve ono što dovodi u pitanje opstanak i dostojanstvo pojedinca kao i naroda kojemu pripada, znajući unaprijed da "za slobodu plaćaš čitavim sobom". (Karol Wojtyla: "Dopirem do srca drame", Poezija, drame, eseji, Zagreb, 1980.)
Nakon parole "Živio Maček!" koju je šestogodišnji Vjenceslav napisao po želji svoga oca, kako bi ga uvjerio da je odista savladao sva slova, slijedile su druge, političke, ispisivane po plotovima a od čijih je posljedica strahovala cijela njegova obitelj. Mnogo kasnije, iz svoje 1. emigracije 1973.god. opravdat će V. Čižek svoje prve političke korake ovim riječima: "Moje političko iskustvo jednako je mojem životnom iskustvu, jer sam se politikom počeo baviti otkako sam naučio čitati i pisati, a to znači od svoje šeste godine, a prve antimonarhističke parole ispisivao sam po plotovima već u svojoj sedmoj godini." ("Dolazak u emigraciju", RH br. 128, Buenos Aires, 1980.)
Životopisi mnogih hrvatskih književnih stvaralaca nisu uvijek i u svako doba pouzdani izvori spoznaja o njima, jer kadikad prešućuju (često i od drugih bivaju prešućeni), mijenjaju, preskaču ili jednostavno prilagođuju vremenu pojedine segmente svoga života. Istina, bilo ih je i ima još uvijek onih, čiji su životopisi čisto, neiskrivljeno zrcalo istine, sklada misli i djela, činjenica te njihovim proučavateljima mogu poslužiti kao vjerodostojan izvor spoznaja. Oni mogu poslužiti i kao zrcalo duše koja upućuje i na klonuća, obične ljudske slabosti bez

čijih makar i uzgrednih spominjanja bi svaki životopis bio nedorečen. U ovu kategoriju može se uvrstiti i životopis V. Čižeka.
Odmah po dolasku u emigraciju V. Čižek je odvažno započeo pričati svoju životnu priču:
"Rodio sam se i svoju mladost proživio u Boki Kotorskoj. To je najjužniji dio Hrvatske. Nažalost, danas je pod Crnom Gorom, ("Dolazak u emigraciju", RH br. 128, 1980.) da bi zatim skrenuo pozornost i na svoje prve književne radove: "Već kao srednjoškolac počeo sam objavljivati pjesme, priče, članke i sl." Nakon završene srednje škole odlazi na odsluženje vojnog roka: "Trećinu svog vojnog roka proveo sam u takozvanom kaznenom bataljonu"(RH br. 128, 1980.) - svjedoči on, da bi odmah zatim upozorio da je povratak u Crnu Goru, na Cetinje, gdje je postao urednikom jednog omladinskog lista i gdje ga je, zbog pisanja protiv jednopartijskog sustava, 1954. "rulja pred tiskarom htjela kamenovati" te protjerivanje iz Crne Gore bilo tek blagi početak kalvarije koja je uslijedila.
Prvi sukob s tadašnjim režimom duboko je povrijedio mladog senzibilnog idealista, željnog znanja te odlazi u Sarajevo, upisuje se na Filozofski fakultet i pokušava studirati književnost no ubrzo uvidjevši da taj studij ne zadovoljava njegove unutarnje potrebe za sveobuhvatnim, širokim horizontom spoznaja, odlazi u Beograd i na Univerzitetu upisuje studij svjetske književnosti.
Želja za upoznavanjem filozofije Kine, Indije, Japana i sl. nije se ostvarila. Po prirodi osjetljiv na nepravdu, piše pjesme-rugalice, aforizme kao npr. "Vođa", "Sloboda" - uperene protiv režima.
I doživljava izdaju. Student koji je jedne noći kod njega prenoćio (po iskazu Čižeka bio je to: Jevrem Brković) prokazao ga je policiji i predao im sve Čižekove pjesme-rugalice. Tako je, ne samo zbog sudjelovanja u studentskim demonstracijama u Novom Beogradu, pisanja letaka, već i zbog plemenite mladenačke namjere da "širi rubove pjesničke slobode" (misli sa kasete, snimljene u Dortmundu 1996.) doživio svoj pravi sukob između "pjesnika i društva, pjesničke slobode i ograničenosti društvene zbilje". Dvije godine strogog zatvora, od čega 6 mjeseci u mračnoj samici kazna je koju je platio i početkom gubitka vida, ali ne i gubitkom svoga buntovničko-sanjarskog duha.

Mnogo kasnije on će samo reći: "Ja sam želio slobodu sebi i svima drugima. Želio sam slobodu širiti."(Razgovor koji je s njim vodio Stijepo Mijović Kočan, snimljen na kasetu 1996. u Dortmundu.)
Usprkos potresnom sukobu s tadašnjim jugoslavenskim režimom, V. Čižek nikoga nije mrzio, nije se želio osvećivati, već je samo htio doznati istinu, pronaći uzroke toga sukoba. Zato je i odlučio, odmah po izlasku iz zatvora u Sremskoj Mitrovici, u Sarajevu upisati studij čiste filozofije.
Brižno izučavajući marksizam kao "temelj tadašnjeg režima koji je i uspjehe i devijacije svoga jednoumlja upravo njime i opravdavao," (M. Dugeč: "Buntovni sanjar", Marulić br.3, 2001.) uzdržavajući se prodajom skripata logike i dijalektike "u rekordnom roku i s najboljim ocjenama" (V. Čižek) završava studij. O tome razdoblju, boraveći u sanatoriju u Schwarzwaldu, gdje se liječio od tuberkuloze, još 1972. on je pisao: "Stipendiju, naravno, nisam mogao dobiti niti sam je tražio.

Mjesto toga radio sam i studirao. Bio sam tehnički sekretar Udruženja književnika Bosne i Hercegovine. Predsjednik je tada bio pok. Mak Dizdar. No moguća sveučilišna karijera ipak mi je bila onemogućena." (V. Čižek: "Dolazak u emigraciju", RH br.128, 1980.)
Vjerovanje da će studiranjem filozofije pronaći odgovore na "svoje bitno životno pitanje" - se obistinilo: "I našao sam ga. A kad sam ga našao, moje razočaranje je bilo potpuno. Svi su filozofi, barem oni koje sam pomnije čitao, svi su oni pjesnici. Filozofiju sam doživio kao racionalnu poeziju. Za mene je poezija - iracionalna filozofija." (Dortmund, 1996.)
Nastupilo je vrijeme kada je mladi prof. Čižek u praksi trebao početi primjenjivati stečeno znanje, dakle, mladim naraštajima prenositi političke i filozofske spoznaje. I činio je to tako temeljito i dosljedno, uvjerljivo, da je - radeći na školama u Sarajevu, Kaknju, Kotoru, Podgorici, Foči - za 9 godina promijenio 6 radnih mjesta, jer je svagdje dobivao otkaze i bio otpušten s posla.
Nije ovaj put bio uhićen, ali čitavu 1971. god. nije dobio posla i životario je bez sredstava za život.
"Nisu me mogli uhapsiti, jer nisam među đacima govorio ama baš ništa protiv režima. Naprotiv, tumačio sam toj djeci njihovu komunističku ideologiju i to najdetaljnije. Nevolja je pri tom bila u tome, što sam uz tu teoriju primjere uzimao iz života." (Iz pisma vodstvu Hrv. rep. stranke, 1973.)
Postupajući tako ne samo kao izvrstan pedagog, već prije svega kao visoko moralan čovjek koji ne odstupa od usvojenih etičkih načela, kao filozof koji je intelektom (i životom) proniknuo u bit marksizma i komunizma gdje, kako je rekao "samo Bog ne terorizira", nije se mogao pomiriti s njihovom čudovišnom, ponižavajućom ulogom čovjeka u životu tadašnje Jugoslavije.
"Kad jedan narod nema svoje države, kad nije suveren, svi pripadnici toga naroda moraju, svaki na svoj način, podnositi dio tragedije." I dodaje: "Ja sam bio antikomunist davno prije nego su to komunisti mogli verificirati. Moje antijugoslavenstvo i antikomunizam nisu bili samo moj politički stav; bili su mnogo više: bili su moj životni stav." (RH br.128, 1980.)
Nikoga od Čižekovih kasnijih istomišljenika i prijatelja-suboraca nije začudila izjava: "Ne bih mogao reći da je postojao nekakav neposredni povod za moj odlazak u inozemstvo, jer tamo u Jugoslaviji meni se je godinama događalo isto...Vjerojatno više nisam mogao izdržati."
Naprotiv, shvatili su ju kao izjavu običnog, ali časnog i već nepravdama previše izranjavanog Hrvata koji je odlučio na drugom mjestu i drugačije nastaviti svoju osamljeničku borbu protiv daleko nadmoćnijeg neprijatelja: Jugoslavije.

PRVA EMIGRACIJA

12. svibnja 1972. god., dok je diljem Hrvatske divljala hajka velikosrpskog jugoslavenskog režima protiv hrvatskih intelektualaca, Matice hrvatske i svih drugih slobodoumnih i hrabrih sudionika Hrvatskog proljeća, dok su opet po tamnicama Jugoslavije pucale kosti Hrvata a Tito prijetio da se "ne treba držati

zakona kao pijan plota" - Vjenceslav Čižek stupa na tlo Njemačke, u svoju 1. emigraciju. Nastanjuje se u Saeckingenu, mjestu koje je, kako je pričao, u svojim čudnim, vidovitim snima usnuo, u kući koju je upravo po tome snu i prepoznao.
Na ovom mjestu treba naglasiti kako će sni, pogotovo oni u kojima se pojavljuje križ kao simbol vjere, muke, izbavljenja - imati i specifičnu ulogu u njegovom daljnjem životu, kako će ne samo intuicija, sposobnost logičnog zaključivanja, već i duboka vjera u Isusa Krista usmjeravati njegove buduće korake.
Kao i mnogim Hrvatima prije i poslije njega - nisu mu bili laki početci emigrantskog života. Izbjeglički logor, prijetnje izgonom iz Njemačke, tri godine čekanja na dobivanje političkog azila, naporan rad na najtežim građevinskim poslovima, tuberkuloza zbog koje 6 mjeseci boravi u jednom sanatoriju, materijalna bijeda, ali i izvorno upoznavanje s životom i radom hrvatskih političkih emigranata - put je koji je morao prijeći. Ni upoznavanje hrvatskog emigrantskog tiska, objavljivanje članaka i stihova nisu bitno umanjili gorke spoznaje tuđišta. O tim svojim prvim spoznajama bezdomovinstva V. Čižek nam kaže: "Teže je u duši čovjeka biti slobodan bez domovine, nego biti u domovini bez slobode - to je bio moj najjači dojam, najuvjerljiviji zaključak koji mi se nametnuo u prvim danima vlastite emigracije." Zatim obrazlaže: "U tuđini ostajemo s domovinom nasamo. U domovini, domovina je široka i prostrana u jeziku i običajima, u navikama i prepoznavanjima.... U domovini, domovina je svuda. U tuđini, ona je svedena na čovjeka." ("Domovina i tuđina", RH br. 94, lipanj 1973.)
Premda je u emigraciju stigao kao politički već izgrađena osoba čiji je najpotpuniji smisao života, najdublja moralna obveza bila "borba za slobodu i oslobođenje" 11.12.1973.), nije prestao učiti, nadograđivati stečeno znanje i iskustvo. Upoznavši časopis "Republika Hrvatska", (glasilo Hrv. republikanske stranke, pokrenuto 1951. god. u Buenos Airesu), a kroz knjigu "Oslobođenje i sloboda" ideje ideologa i osnivača HRS-a prof. Ivana Oršanića kojima se nadahnjivao kao istinom koju je sam spoznao, pristupa u redove te stranke. "Moje opredjeljenje za HRS zapravo je opredjeljenje za istinu", pisao je obrazlažući: "Ono što sam u nejakoj samostalnoj borbi protiv ljudskog zla namjeravao vlastitim snagama utemeljivati, našao sam kao već načinjeno." A o Ivanu Oršaniću kaže: "Nitko tako temeljito i široko nije ponirao u naše filozofsko-sociološke i nacionalno-političke istine." (Iz pisma HRS-u od 4.1.1974.)
Ovim činom započinje i njegova vidljiva, osmišljena politička i književna djelatnost o kojoj svjedoče brojni filozofsko-politički i satirički tekstovi, pjesme i članci objavljivani pretežito u "Republici Hrvatskoj" te u "Rakovici", "Hrvatskoj reviji", "Hrvatskom putu", "Hrvatskoj borbi" i dr. Svjestan da je hrvatski narod "bezbrojnim zlima bio predestiniran čak i na gubitak svojega imena", da je "sloboda temeljni uvjet ljudskosti" a "država jedino mjesto gdje čovjek (zajednica) slobodu može realizirati" (RH br. 96, 1973.) on uspješno, hrabro i uvjerljivo širi hrvatsku državotvornu ideju među Hrvatima raspršenim na sva četiri kontinenta.

OTMICA

Tek što su njegovi duhoviti satirički tekstovi, objavljivani u "Rep. Hrvatskoj" kao npr. "Samoupravljačka gramatika s rječnikom", "Jugo-ustav", "Narodni narod" bili prihvaćeni kao hrvatsko narodno blago, kao dio osobne istine i osobne sudbine Hrvata u tuđini, zloglasna jugoslavenska Udba počela je plesti mreže u koje bi uhvatila ovog tijelom krhka ali duhom nesalomiva Hrvata. Premda upozoren od strane njemačke policije da ne napušta njemačko područje, on ipak odlučuje poći u Italiju na susret s prijateljicom iz studentskih dana. Njegova dobra i brižna stanodavka gospođa Luise Hertzberg suznih očiju ga odvraća od toga puta, a on, nešto prije odlaska usnuvši mučan san i križ koji će ga pratiti na putu u nepoznato te misleći da je to njemu, iskrenom vjerniku, Božja poruka koju mora slijediti - 11. studenog 1977. kreće na put zajedno sa Hasanom Milićem, ne sluteći da se predao u ruke udbašu.

"I ranije se događalo", kazuje nam V. Čižek tek pri izlasku iz zeničkog gulaga, "da u snu ili polusnu vidim sebe u budućnosti točno u istom položaju koji će uslijediti. Bilo mi je jasno da moram podnijeti žrtvu. Kleknuo sam ispod raspeća u svojoj sobi, zaplakao i nakon nekoliko minuta molitve, osjetio sam se preporođenim, spremnim na sve." ("Moje tamnovanje", RH br. 165, 1989.)
Zlogukim snom predviđena tragedija zaista se dogodila: vozeći se cestom od mjesta Lago di Como prema Milanu, načas su zastali. I čim su otvorili vrata automobila, "nahrupili su sa svih strana, izvukli me i pretukli." ("Moje tamnovanje", RH br. 165, 1989.)
Tom su mu prilikom zlikovci slomili ključnu kost i povrijedili oči a zatim ga omamili eterom i ugurali u drugi automobil. Tako je, eto, bila izvršena otmica prof. V. Čižeka, Hrvata koji je već uživao pravo političkog azila u Njemačkoj, pjesnika-liričara, čovjeka koji je propovjedao ljepotu i čovječnost a svojim člancima raskrinkavao nepravdu, zastupajući pravo svih Hrvata i svakog čovjeka da živi i djeluje u slobodi. Za sve to bio je spreman i na osobnu žrtvu.
Teško je opisati sve fizičke i psihičke muke kojima je bio izložen, svu bestijalnost njegovih mučitelja a koja je trajala sve od dana njegova kidnapiranja pa do 8. kolovoza 1978., kada je izveden pred Okružni sud u Sarajevu i po članu 114 jugoslavenskog Krivičnog zakona osuđen na 15 godina robije. Dovoljno je citirati njegove vlastite riječi koje je (na kaseti) odmah po dolasku na slobodu uputio predsjedniku HRS-a dr. Ivi Korskom i tajniku HRS-a mr. Kazimiru Kataliniću :
"Čim počnem govoriti o tome, jako se uzbuđujem i doista mi je teško. Tri puta su me izvodili na strijeljanje. Nemojte mi zamjeriti što zapinjem, jer je teško, teško Vam mogu sve to predočiti. Možda sam to bolje opisao u svojim pjesmama." ("Moje tamnovanje", RH br. 165, 1989.)
Prizor odvođenja na strijeljanje zaista je uvjerljivo oslikao u svojoj pjesmi "Bezakonje":

"Slijep, svezan, između dvojice
razbojnika crvenog podzemlja...
Gluha ura vrhbosanske šume
po nauku azijatskog Kremlja

strojnice su uperene u me."
("Krvopisi predsvanuća", str. 44, Buenos Aires, 1989.)

38. RUPETINA PAKLA

"Iste noći, nakon izrečene osude, odvezli su me u Zenicu" nastavlja Čižek svoje potresno svjedočenje. "Zenički zatvor zapravo je logor, ludnica, stočna farma i škola kriminala istodobno. Tu se regrutiraju i ubojice za potrebe jugoslavenske tajne policije. Svi su zatvorenici naoružani hladnim oružjem te možete lako poginuti. Često se vješaju, sakate se, bježe, ubijaju jedni druge i umiru, jer nema liječničke intervencije." ("Moje tamnovanje", RH br. 165, 1989.)

Zatečeni otmicom prof. V. Čižeka, Hrvati slobodnog Zapada ne bez razloga su se pitali: Što je to sagriješio pjesnik i filozof V. Čižek? Čime je izazvao tako bezumnu mržnju na prijevari i teroru građenog režima, da ga je, prekršivši sve međunarodne pravne norme, s tuđeg teritorija oteo i strpao u tamnicu? Zar su obična pjesma i napisana hrvatska riječ, istina, do te mjere poljuljali samopouzdanje tirana, da u svojim prljavim namjerama nije prezao ni pred očevidnim zločinom?

Jednoglasan odgovor je glasio: Njegov jedini grijeh bila je ljubav.

Bio je Hrvat i ljubio je Hrvatsku. Bio je pjesnik-filozof i ljubio je istinu!

Poučeno činjenicama da se po tamnicama Jugoslavije primjenjuju isprobane staljinističke metode po kojima se uhićenike nastoji po svaku cijenu najprije psihički slomiti, a zatim ih se izlaže zvjerskim fizičkim mučenjima, ne da bi se doznala, već da bi se u korijenu ugušila prava istina, a u strahu da mu svojom možebitnom nepromišljenošću pogoršaju samu po sebi očajnu situaciju u zeničkoj tamnici, vodstvo HRS-a sve do pravomoćne osude 8.8.1978. suzdržavalo se javnih izjava.

Od toga trenutka, da Čižekova žrtva za Hrvatsku ne bude uzaludna, započinje sustavno obavještavati svjetsku javnost o njegovoj sudbini. Dr. Ivo Korsky i mr. Kazimir Katalinić ne samo da sada još jednom proučavaju sve što je V. Čižek objavljivao u "Rapublici Hrvatskoj", već i one, tiskane u ostalim glasilima hrv. političke emigracije kao npr. u "Hrvatskoj borbi", "Hrvatskom putu", "Otporu", "Rakovici" i dr. U većini ovih glasila javljao se pod pseudonimima kao npr. Mak Bardak, Meho Bukara, Alija, Stipe Sikirica i dr.

Već u "RH" br. 128 od prosinca 1980. gosp. Katalinić objavljuje tekst V. Čižeka: "Dolazak u emigraciju" a zatim slijede tekstovi - pisma koje je sabrao, priredio i pod naslovom "Vjenceslav Čižek - borac i mučenik" objavio u istom časopisu. Ovaj tekst ne samo da je širen kroz tzv. Domovinsko izdanje "RH", već je bio preveden na engleski, njemački, francuski pa čak i na ruski jezik. (Ruski prijevod tiskan je u najelitnijem časopisu ruske emigracije "Kontinentu" br. 34, 1982. god.)

I dok je prof. V. Čižek dostojanstveno, stoički trpeći fizičke i duševne boli u "38. rupetini pakla", kako je sam u svojoj istoimenoj pjesmi nazvao prostoriju u koju je bio smješten zajedno sa još 100-120 osuđenika, već gotovo slijep u sjećanju prebirao stravične trenutke svojih "susreta s državom" ili samo u svijesti skladao stihove i pamtio ih služeći se samo sebi poznatom mnemotehničkom metodom,

dok su čak i "vladari tame" ostajali zapanjeni pa i zadivljeni njegovom dosljednošću, dotle su se Hrvati diljem slobodnog Zapada javnim prosvjedima, pismima, letcima, zauzimanjem kod nadležnih lokalnih i međunarodnih te vjerskih ustanova zalagali za njegovo oslobođenje.
Činile su to i udruge kao Amnesty International, koja ga je bila proglasila zatvorenikom savjesti, IGFM (Internationale Gesellschaft für Menschenrechte), vjerske organizacije, mnogi novinari i strani uglednici pa čak i jedna švedska udruga slijepih. A jedna starija gospođa, Njemica Helene Klein, obijajući pragove mnogih njemačkih ustanova i skrećući pozornost na utamničenog V. Čižeka, jednom je pala na stepenicama i - umrla od posljedica toga pada. (Upravo njoj je pjesnik Čižek posvetio svoj poetski prvijenac "Krvopisi predsvanuća".)
Prolazile su godine. Uznik s matičnim brojem 6146 V. Čižek nastavljao je svoj krvavi križni put u zeničkoj tamnici. Premda već gotovo slijep, nije molio za milost, nije se klanjao ni dodvoravao svojim mučiteljima. Nisu to samo prazne riječi. Imao je on više svojih uzničkih supatnika kao što su npr. bili Pero Tadić, Miljenko Pehar, Drago Pezer, Perica Milišić, Ivica Novaković, koji su, dočepavši se slobode, svjedočili o njegovu beskompromisnom držanju "među nakotom zloduha". Jedan od njih bio je i Edhem Zećo koji u "Novoj Hrvatskoj" br. 7 od 10. travnja 1983. o njemu kaže: "Velika je čast pisati o velikom čovjeku. Meni je i dužnost da kažem riječ o prof. Čižeku s kojim sam još nedavno dijelio sudbinu u paklu Zenice.
Čovjek velike duše koji je u svakom trenutku pripravan nesebično pomoći i žrtvovati sebe da bi pomogao drugome. Čovjek koji ne poznaje strah pred zeničkim krvnicima, koji ni jednog trenutka nije klonuo duhom, ustrajan u svojim idealima. To je prof. Vjenceslav Čižek, politički zatvorenik u Zenici." Kada su mu, nakon 8 godina robije, ponudili operaciju očiju, odbio je. Nije im vjerovao.
Znao je da je temelj njegove izdržljivosti saznanje da je ne samo buna pravi čin, već da se bori za istinu te da je zatvor za njega "visoka čast", "pravo mjesto za susret s državom."
"Nema časnije zgode ni prilike nego kad pred pojedincem stane čitava država sa svojim cjelokupnim nasilničkim aparatom, kad vas želi poniziti, zdrobiti, uništiti, a vi stojite mirno i samouvjereno."(V. Čižek: "Moje tamnovanje", RH br. 165, 1989.)
I dok su tek škrte, neprovjerene vijesti o njemu i zeničkom gulagu stizale u javnost, HRS ni hrvatska politička emigracija nisu sustajali u širenju istine o Hrvatima u Jugoslaviji, u zauzimanju za njegovo oslobođenje. Pronalazili su čak i tajne kanale preko kojih su mu pokušavali dostaviti vijesti, novac, pomoć - no ti pokušaji činili su se gotovo uzaludnima sve do onog trenutka kada se tadašnji njemački ministar vanjskih poslova Hans Dietrich Genscher zauzeo za njega i od jugoslavenskih vlasti ultimativno zatražio njegovo puštanje na slobodu.

Usnuvši svoj zadnji san u 38. rupetini pakla u kojemu mu se ukazao čak i broj registarskih tablica automobila koji će ga izvesti iz zeničkog zatvora, dana 29. srpnja 1988. uzniku broj 6146 prof. V. Čižeku priopćeno je da je pomilovan. Ipak, na putu do željenog cilja bilo mu se ispriječilo još jedno gorko iskustvo. "Istoga

dana uputio sam se u Sarajevo, a zatim sam pošao u Zagreb", priča on. "Nakon izlaska iz zatvora bio sam u Zagrebu dvadesetak dana, a ostalo vrijeme bio sam u Sarajevu." (V. Čižek: "Moje tamnovanje", RH br.165, 1989.)
Nasuprot susretu sa dr. Markom Veselicom u čijem je stanu proboravio 3 dana i kojega ističe kao "doista neobičnu osobu po svojoj temeljitosti, po svom rodoljubljubju, po svojoj odanosti Hrvatskoj i spremnosti da pomogne svakom Hrvatu" te dviju Hrvatica u Sarajevu koje su ga dva mjeseca čuvale i njegovale, a koje spominje samo zato da bi istaknuo ženu kao primjer hrabrosti i požrtvovnosti, dakle, nasuprot njima ne zaboravlja susret s trojicom književnika u prostorijama zagrebačkog PEN kluba: I. Aralicom, S. Mihalićem i P. Matvejevićem. Ne samo da mu nisu niti ponudili svoju pomoć, već - kako tvrdi "nakon kratkog razgovora razbježali su se." Njihove postupke on ne osuđuje već jednostavno, tražeći istinu u skladu među činjenicama, obrazlaže Njegoševim riječima: "Strah životu kalja obraz često."

DRUGA EMIGRACIJA - SLOBODA BEZ DOMOVINE

I dok mu je njemački konzulat u Zagrebu pružio novčanu i inu pomoć, zajamčio slobodan ulazak u Njemačku, dotle su jugoslavenske vlasti pokušavale spriječiti izdavanje putovnice. Zahvaljujući oštroj noti njemačke diplomacije - nisu u tome uspjeli.
Dana 7. studenog 1988. god. oslijepjeli prof. V. Čižek ponovo je stupio na njemačko tlo - u svoju 2. emigraciju. Dobivši od njemačkih vlasti stalnu socijalnu pomoć i stan, nastanio se u Dortmundu, gradu u kojem je živjela i njegova sestra Tonka. "Hrvatskoj borbi za slobodu ne mogu dati toliko, koliko sam nekada davao, ali možda će ovo biti vrjednije" kaže u svom pismu vodstvu HRS-a, snimljenom na zvučnu kasetu samo tri tjedna po dolasku. (RH br. 165, 1989.)
Opet se, kao i do sada, pokazalo da je sklad između činjenica, između rečenog i učinjenog, zamišljenog i ostvarenog, često uvjetovan društvenim, političkim previranjima te zdravstvenim mogućnostima - nezaobilazna konstanta Čižekova života i djela, karaktera, njegova čitava bića.
I ne samo da je novom snagom, svježim idejama i još dubljom, prekaljenom ljubavi prema Hrvatskoj nastavio pisati (diktirati) i objavljivati po svojoj objektivnoj raščlambi i kritici suvremenih zbivanja zapažene tekstove, već je i osobno sudjelovao u prosvjedima hrvatske emigracije zajedno s njima dajući potporu suverenitetu Hrvatske. (Koeln, 26.1.1991.)
U časopisu "Republika Hrvatska", a nakon osamostaljenja Hrvatske u "Hrvatskom slovu", "Glasu koncila", "Hrv. političkom zatvoreniku", "Živoj zajednici", "Matici", "Večernjem listu" i dr. nižu se članci i intervjui prof. Čižeka i dokazuju da je pomno pratio zbivanja u Domovini i svijetu, da ih je uočavao a ponekada i predviđao ili pak blagom satirom karikirao, ismijavao kao što je to učinio u svom poznatom članku "Toljaga bez mrkvi", objavljenom u "Hrvatskom slovu" 21.5.1999. godine.

Kada je 1989., zahvaljujući dr. Ivi Korskom i mr. K. Kataliniću, u izdanju časopisa "RH" ugledala svjetlo dana Čižekova prva stihozbirka "KRVOPISI PREDSVANUĆA", svi njeni čitatelji ostajali su zadivljeni poetskom snagom, lirskom a ipak ljudskom jednostavnošću krvopisom u doslovnom smislu te riječi bilježenih (tek u svijesti) stihova, čijim je objavljivanjem hrvatskoj javnosti zapravo predstavljen najdojmljiviji dio životopisa ovog nesvakidašnjeg patnika, borca za slobodu ne samo Hrvatske, već "svakog čovjeka, čitavog čovječanstva"(dr. Ivo Korsky), vođenog vjerom u pobjedu Dobra.

Da bi literarna i dokumentarna vrijednost ovih pjesama bila što bliža i jasnija proučavateljima lika i djela V. Čižeka, dobro je čuti što o njima kaže sam autor: "Najteže mi je bilo što nisam mogao čitati ni pisati. U zatvoru, tek u deset sati navečer, kad se gase svjetla, imao sam prilike ostati sam sa sobom, misliti, sačinjavati stihove... dakle, imao sam prilike pisati na svoj način pjesme u tom mraku. Tako sam bio razvio tehniku matriciranja, da sam već mogao pamtiti i stihove koji su otpali.
No teško je to išlo... Tjednima i tjednima ne bih uspio sačiniti jednu ili dvije strofe. U tijeku jedne godine možda jednu ili dvije pjesme, ali te su bile, vjerujem, briljantne. To su najljepši stihovi koje sam napisao i koje ću ikada napisati. Toliko me uzbuđuju da kad ih reproduciram, a znam ih sve napamet, osjetim toliko uznesenje, toliku samopotvrdu, toliko dostojanstvo, tako visoku čast. (RH br. 165, 1989.)
I doista: 40 pjesama, 40 lirskih reminiscencija vlastitom sudbinom nenametljivih, ritmom i glazbom hrvatske poetske riječi razigranih otkucaja jednog patničkog, ušutkivanog srca podijeljenih u samo 3 ciklusa: Udasi Boke, Daljina bliskog i Iskre tmice - zaslužuju ne samo zahvalnost za neponovljiv ugođaj bliskosti, za ozračje hrabrosti i ljudske topline, već još veću zahvalnost autoru koji ih je zapamtio i neoskvrnjene zlobom prenio u slobodu.
Udasi Boke ciklus je pjesama koje je pjesnik morao po sjećanju napisati, jer su i one bile zaplijenjene od strane njemačke policije - nakon što je V. Čižek bio otet. Kako ih nije zapamtio po naslovu, dao im je imena po sjećanju na sadržaj kao npr." Ružmarin", "Limun", "Naranča", "Oskoruša" itd.
Sve su one, kao i 4 pjesme u prozi, pisane slobodnim stihom, jednostavne, prpošne, ali ritmom i dubinom osjećaja za ljepotu, nenametljivom životnom filozofijom dostojne svake antologije.
Među takove spada i "Oskoruša"

"Sa svega tri proljetna srka
zasladi čitav naraštaj
grkih siromaha
u kamenjaru."

Pjesma u prozi "Kotor" za koji kaže da je "od kamena, u kamenu, pod kamenom" kao i mnoge druge nerazdvojni su dio autorova života. Tako je i pjesma "Očitovanje" slutnja, predviđanje životnog puta:"Što jači zov, dubina muklija. Nad tuđištem mladi čempres svitanje povija, tražeći izgubljene papuče snova." (Iz ciklusa Daljina bliskog)

Tko bude slijedio taj stihovima opisan životni put, doživjet će ga ne samo kao razmišljanje pjesnika o sebi i drugima ("Nasamo, "Uskoro"), već i kao razigrani ples ljepote u surovoj zbilji:

"Imala je pjesma susret sa ljepotom
bestjelesno istom u predvorju nesna.
Zbilja moja tek je uspomena o tom
što protiče mnome vječna i čudesna." ("Modro pa rumeno")

Ciklus Iskre tmice najvrjednije su, najdosljednije i najdojmljivije poetsko svjedočenje istine o njegovu životu. To je impresivan danteovski, autobiografski doživljaj stvarnog, ovozemaljskog mučilišta kojim je autor, za razliku od Dantea, stvarno prošao. Ne proklinjući. Ne žudeći osvetu.

Ne spominjući imena mučitelja. Neka nam o tome posvjedoči samo nekoliko stihova:

"Sama bješe pjesma, bez mača i štita,
na četiri mlada državna bandita" ("Lago di Como") -

stihovi su kojima oslikava trenutak svoje otmice, nakon čega slijedi:

"Slijep, svezan između dvojice
razbojnika crvenog podzemlja,
... strojnice su uperene u me." ("Bezakonje")

te opis, viđenje zatočenika pod matičnim brojem 6146 koji stoji:

"u psovačkom stroju što nikamo vodi
sa uzničkim žigom sred balkanske mlake,
gdje se zakonito samo zloduh plodi." ("Matični broj 6146")

U "Tridesetosmoj rupetini pakla" samo je "zrno svjetla u čeljusti mraka", a u "Samici"

"uz odar mi straže pukovnije tame".

U tome paklu vjernik V. Čižek dočekuje Božić strahujući ne za sebe, već nad "sinom u jaslicama":

"U mračaju ovom skupne paranoje
s obje strane zida, preko mnogih žica,
sutra će za Sinom, u jaslicam što je,
razaslana biti javna tjeralica." ("Božić u Zenici") -

i znajući dobro da

"Sve oteše podlo, samo dušu nisu,
... sve uzeše zemno, a mi smo na visu,
sloboda je mene htjela za ortaka." ("Predsvanuće")

ili gotovo razdragano, govoreći o "crnoj i crvenoj neveri", zaključuje:

"obgrljeni lišćem, oba ponapiti :
jedan pjevat hoće, drugi pjesma biti." ("Suputnici")

Zadnja pjesma ove zbirke "Sin i mati" nije samo alegorijsko viđenje domovine Hrvatske, tog "svetog slova glagoljskog misala", te "trnove krunidbe", već je to tiha, gotovo bezrječna oda njenoj dobroti i ljubavi :

"oku mome Ti bi svjetlost dala
da i Tvoju zlotvor nije tmicom izbo."

U drugoj zbirci Čižekovih pjesama "BOSONOGA PRAŠINA" koju je "priredio te pogovor i bilješku o piscu napisao Stijepo Mijović Kočan", a objavljena je u izdanju Školskih novina u Zagrebu 1994. - od ukupno 41 pjesme samo je 6 novih. Sve ostale su, s neznatnim izmjenama, preuzete iz stihozbirke "Krvopisi predsvanuća" te nije neophodno ponavljati već rečeno i napisano.

Kao što je i predvidio, prof. Čižek, iako slijep, (liječnici u Njemačkoj ni u SAD-u nisu mu mogli spasiti ostatke vida) pružao je hrvatskoj borbi za slobodu sve od sebe. Novostečenim prijateljima, a kasnije i svojoj supruzi Zori diktirao je svoje stihove, svoja političko-filozofska razmatranja te su ti tekstovi bili objavljivani u "RH" sve od 1989. do 1998. Vjerovao je u pobjedu dobra, u dolazak svjetla. U toj vjeri odazivao se na pozive pojedinih hrvatskih udruga i organizacija pa je tako na poziv hrvatskih republikanaca bio posjetio Hrvate SAD-a, Kanade i Australije, bodreći ih vjerom u slobodu Hrvatske i propovjedajući, alegorijski rečeno, dolazak svjetla koje je za njega "ljubav, koje je riječ i koje je istina".

"Mene je svjetlo vodilo, mene je svjetlo branilo. Ja sam ga otkrivao u najdubljoj tami duše zločinaca. I ja sam u ime toga svjetla lako pred neprijateljem svjetla bio spreman i umrijeti" - rekao je na predbožićnom slavlju, na koje ga je u ime Hrvatskog kulturnog društva u Koblenzu pozvala predsjednica, inače poznata i neobično zaslužna Hrvatica, gospođa Ivona Dončević. (Koblenz, 13 prosinca 1996.)

I bje svjetlo! Iz krvi i iz ljubavi hrvatskog puka uskrsnula je neovisna, slobodna država Republika Hrvatska - jedina i najveća nagrada svima nama pa tako i hrvatskom pjesniku i borcu V. Čižeku.

"Ono što sam pišući i govoreći naviještao - dogodilo se. Ono što sam buntovnički sanjario, ostvarilo se" - napisao je. A pomalo već i razočaran što ova, nova država Hrvatska nije onakova kakovom su je on i svi njegovi istomišljenici i suborci sanjali, opravdava taj nedovršeni san:

"Kada bi se snivano ozbiljilo, ljudi bi prestali sanjati." ("Ideološki dronjci i političke krhotine", RH br. 194, 1996.) Skroman, kakav je bio po prirodi, nije ni od koga i nikada očekivao priznanja, pohvale, nagrade, ali ga je, bez sumnje, duboko boljela i pogađala činjenica da je i sada umjesto s putovnicom slobodne države Hrvatske, za čiju je slobodu čitava sebe darovao, u nju mogao dolaziti jedino s vizom i svojim sivim emigrantskim "pasošem".

"Mali bolovi govore, a veliki šute" reče Seneka Lucius Annaeus, rimski filozof, rođen 4. godine prije naše ere. V. Čižek nikada nije progovorio o svojoj velikoj boli zbog još i na slobodi zabranjivane mu Domovine, isto tako kao što nikada nije otkrio imena svojih mučitelja i prokazivača.

Svoju prirođenu, gotovo pretjeranu skromnost dokazao je i jednim nesvakidašnjim primjerom:

Nakon što sam bila napisala pogovor njegovim "Krvopisima predsvanuća", poslala sam tekst njemu u Dortmund, na uvid. Bila sam iznenađena kada sam pri izlasku knjige, pročitavši još jednom isti svoj pogovor, ustanovila da je jedan dio moga teksta nestao, izbačen. Nazvala sam gosp. Čižeka i upitala, zašto je to učinio. Njegov jednostavan odgovor je glasio: "Zato, što je previše prijateljski."

Iako ni o svojoj velikoj boli, gubitku vida, nije govorio, nije teško zamisliti, kako mu je bilo pri duši što nije mogao vidjeti ni pjesmu, ni stih, ni slovo koje su mu drugi stavljali na papir.
"Slovo je za mene sveti znak, pokušaj čovjeka da ostavi trag svoga bitisanja", rekao je u razgovoru sa Stijepom Mijović Kočanom, u srpnju 1996. I nastavio je "pisati" pjesme ljubomorno ih čuvajući u svojoj svijesti sve do trena kada su, na nagovor drugih, osvanule na bjelini papira.
"Moje sadašnje stanje je tako, da je meni pjesništvo postalo lijek" kaže autor i dodaje: "Moj odnos prema pjesmi je sebičan. Ja pjesmu živim. Ja ljepotu živim. Ja sam toliko radostan i u toj radosti se osjećam odabranim, nagrađenim i ne treba mi svjedoka ni čitatelja." (Dortmund, srpnja 1996.)
A da nije iskreno vjerovao kako je "pjesnička riječ i danas neophodna ljudima i svijetu da bi se obratili svome iskonu, svrsi svoga života" te da "ono što pjesma želi reći nije u riječima, nego između riječi", jer je "pjesništvo međurječno" - ne bismo danas imali čast i zadovoljstvo čitati njegovu posthumno izdanu stihozbirku "SOK OD KIŠE".
Da nije vjerovao u čarobnu moć hrvatske pisane riječi što i preko državnih pa i preko granica ljudskoga dopire do srca čovjeka, do svijesti naroda kojemu je namijenjena kako bi mu olakšala put do samospoznaje, ne bi bilo ni njegovih satira koje je, nakon što ga je primilo u svoje članstvo, pod naslovom "LJEKOVITO TRNJE" izdalo Društvo hrvatskih književnika Herceg Bosne u Mostaru 2000. godine, pred samu smrt pjesnikovu.
Preko tri godine s nestrpljenjem je iščekivao da će mu Matica hrvatska, s kojom je čak i ugovor bio potpisao, objaviti autobiografske zapise iz zeničke tamnice "MEĐU NAKOTOM ZLODUHA". Tek danas, nakon 6 godina čekanja, MH je izdala tu knjigu. Opaka bolest rak pomalo je nagrizala izmučeno tijelo. A on je, usprkos jezivim bolovima koji bi nastajali u trenutcima prestajanja djelovanja morfija, šutnjom govorio, bez gorčine i suza prelistavajući svoju sudbinu u slobodi bez domovine i bio svjestan da je svojom žrtvom uvijek krčio put hrvatskoj slobodi i čovječnosti.
U svome zadnjem pismu što mi ga je poslao 22. veljače 2000. god. rekao mi je: "Eto, činio sam što sam mogao po nalogu Duha i po svojoj savjesti, vjerujući da ću time pomoći ljudima" i dodao:
"Opet će, za dvadesetak godina, ispostaviti račun hrvatskim nacionalistima. Mene tada neće biti među živima da bih mogao dočekati još jedno Hrvatsko proljeće".
Već 25.11.2000. u teškim fizičkim mukama ugasnuo je život ovog slobodoumnog Hrvata, mučenika i borca za Hrvatsku, pjesnika čiji je "krik duše" probijao tamničke bedeme a ljudska se toplina i ljubav prema svome hrvatskome narodu, prema svakom čovjeku, stapala s vjerom u Svjetlo, u Isusa Krista.
Nakon svečanog ispraćaja u Dortmundu, prevezen je i uz nazočnost malobrojnih prijatelja i rodbine pokopan u hrvatskom alkarskom gradu Sinju. U domovini slobode!
Pišući o "utišanoj, šopovskoj" poeziji V. Čižeka, poeziji koja "ide u red najvećih pjesnika" te o njegovu životu i djelu, gospođa Đurđica Ivanišević u svom članku "Sloboda u tamnicama", objavljenom u "Fokusu" od 23. svibnja 2002., spominjući

zapažanja autora predgovora stihozbirke "Sok od kiše" Vjekoslava Bobana koji je u Čižekovu životu otkrio "motiviku akcijskog filma i trilera" te upozoravajući hrvatske književnike da trebaju pronaći vremena "za jednog tihog pjesnika, velikog i po djelu i patnji" - s pravom zaključuje: "Čižekovo vrijeme tek dolazi."

A da bismo o tome vremenu mogli i znali meritorno svjedočiti, otkrijmo ne samo "istinu u činjenicama", već i u "skladu među činjenicama." I zavirimo u dostupne nam spoznaje o Vjenceslavu Čižeku, zapisane npr. u

Hrvatskom biografskom leksikonu (HLZ),
Leksikonu hrvatskih pisaca ("Školska knjiga"),
Leksikonu hrvatskih književnika Bosne i Hercegovine (Matica hrvatska Sarajevo i HKD Napredak Sarajevo, 2001.),
Bio-bibliografskom Leksikonu suradnika Hrvatske revije - Milana Blažekovića (Školske novine - Pergamena, Zagreb, 1996.)

Zavirimo i u antologije hrvatske poezije u koje su uvršteni Čižekovi ponajbolji stihovi :

45 hrvatskih emigrantskih pisaca - Šimuna Šite Ćorića,
Cvrčak u boriku - Hrvatske revije,
Mila si nam ti jedina.

Prelistajmo i Bibliografiju časopisa "Republika Hrvatska" u izdanju HRZ-a, Zagreb, 2001. - kako bismo znali slijediti tragove Čižekovih političkih, filozofskih i etičkih razmatranja.

Pročitajmo i 6 njegovih eseja koje je HRZ posthumno objavila (Zagreb, 2001.) pod naslovom "Borba za istinu".

Čitajući njegovu satiričku prozu "Ljekovito trnje", podsjetimo se na svoju nedavnu prošlost, prošlost koja još nije prošla!

Otvorena srca pročitajmo stihozbirke "Krvopisi predsvanuća", "Bosonoga prašina" i "Sok od kiše".

I ne zastidimo se zavedu li nas svojom dirljivom ljepotom ili nas čak rane čistoćom, ritmom, bojom pjesme kao npr. "Međutim", "Kotor", "Modro pa rumeno", "Lago di Como", "Rajnska školjka" ("Krvopisi predsvanuća") te "Lutka Lara, "Australska rapsodija" ili "Rodio se da ne umre" ("Sok od kiše"). A tada priznajmo makar sami sebi da pjesništvo ovog pjesnika nevine dječje duše, nije samo zagledanost u sebe, već i u život koji je usprkos svemu volio, da ono nije samo "pokušaj dokučivanja univerzalnog"(V. Čižek 1996.), već da "kao najdublja ljudska težnja, nazočna u svim kulturama, nadvisuje smrt kao fatum i vječnost, kao obećanje". (Dortmund, 1996.)

Doslovno pisano krvopisom iza zatvorskih zidina, osmišljavano i darivano nam u vremenu obilježenom bunom, genocidom i kulturocidom kojima je bio izložen njegov hrvatski rod, u vremenu iz kojega se kao žudnja, potreba i povijesna neminovnost rađala slobodna država Hrvatska - djelo Vjenceslava Čižeka ugrađeno je u njene temelje.

"Bijah samo jedno zrno
u Božjoj žitnici,
tek jedan kamičak

u Katedrali hrvatske slobode"

riječi su koje je, predosjećajući skoru smrt, izdiktirao 13.7.2000. i koje su uklesane u njegov nadgrobni spomenik.

Zasadimo to jedno zdravo zrno u plodnu i svetu zemlju hrvatsku, da od njega "Od domaćeg zrna" bude "pogača široka !" A na njegov "tek jedan kamičak" dodajmo i svoj da bismo učvrstili temelje Katedrale hrvatske slobode, da bismo ju sačuvali za nadolazeće hrvatske naraštaje i darovali

Vječnosti!

Malkica Dugeč, prof.

BUNTOVNI SANJAR – TRAGOM POLITIČKIH PORUKA PROF. VJENCESLAVA ČIŽEKA

"Smrt nije posljednja istina"

Rabindranath Tagore

Kada bi povijest čovječanstva bila čistim zrcalom koje u svijest svakog pojedinca reflektira neiskrivljenu sliku zbivanja, pravde i nepravde, dobra i zla, s pravom bi mogla biti smatrana "učiteljicom života" koja ne dozvoljava da se neizmjernost istina raznih naroda i pojedinaca pretvori u konglomerat netočnih podataka točne statistike o ratu i miru, velikima i malima, o narodima i pojedincima.
Iskustvo poučava da se povijest svakoga naroda, pa tako i hrvatskoga, najviše bavi velikim, poznatim, karizmatičnim ljudima koji su bilo kada i bilo gdje pronosili slavu naroda i zemlje kojoj pripadaju - zapostavljajući pri tome zbivanja na pozornici života na kojoj glavnu ulogu najčešće imaju bezimeni, obični ljudi prepoznatljivi jedino po svome trpljenju zbog ideala za koje se zalažu, po istančanom osjećaju za pravdu i čovječnost.
I tek kada netko od tih tihih, skromnih, običnih smrtnika, prije nego što zauvijek preseli na "drugu obalu", čitavim sobom ureže prepoznatljive tragove koji se, da ne bismo zalutali u bespuću mijena, mogu i moraju slijediti - postane bjelodano da povijest naroda nije knjiga zbilje i istine, jer sadrži bezbroj prešućenih, zaboravljenih ili pak namjerno zaobiđenih istina o životu i umiranju. Ipak, "ni smrt nije posljednja istina" - poručuje nam veliki indijski pjesnik i filozof, dobitnik Nobelove nagrade za književnost (1913.) Rabindranath Tagore.
Koliko god bilo utješno uvjerenje da smo i sami svjedoci mijena u raznolikosti življenja u toj beskrajnoj "Božjoj žitnici" gdje ljudski um još nije uspio prebrojati svo zrnje, razdvojiti zdravo od trulog, dobro od zlog - kako bi ono, po mjeri čovjeka najbolje, postalo plodonosnim sjemenom novih spoznaja o sebi i drugima, utješnije je svom puninom svoga bića živjeti istinu prenoseći je onima koji su časovito s nama kako bi doprla i do onih koji neminovno dolaze poslije nas, jer i po riječima Karola Wojtyle:

"Traje čovjek koji je otišao
U onima koji dolaze za njim" a
"U trenu odlaska svaki je veći
Od povijesti koje je djelić"

(Karol Wojtyla: "Otpočinje razgovor s Bogom")

Osobno iskustvo me počesto uvjerilo da ima istina koje zanesu. Ima ih - koje do vriska zabole. Ima istina iskrivljenih, zatrovanih sumnjom. Ima istina sa tisuće lica.
Ima ih bez uočljive poruke. Ima i onih istina koje se urežu u svijest te cijeli život traju neoskvrnjene. Također ima istina koje poučavaju, ushićuju, zavode

sanjarskim buntovništvom protiv zla, potiču na dobrotu i uvijek iznova začuđuju svojim gotovo proročanskim predviđanjima onih novih, još uzvišenijih.
Među takove nedvojbeno spada i istina o hrvatskom pravedniku i mučeniku, pjesniku, filozofu, političaru, samozatajnom borcu za slobodu Hrvatske, za dobro svakoga čovjeka.

Prof. Vjenceslavu Čižeku.

Govoriti ili pisati o tom još u redovima vlastita naroda nedovoljno poznatom ratniku s perom u ruci, značilo bi dobro poznavati i pravedno prosuđivati povijest Hrvata na cjelokupnom njihovom povijesnom i etničkom teritoriju, zadirati u srž katoličanstva, islama, judaizma - religija koje su se susretale ili sukobljavale na hrvatskom tlu; značilo bi isto tako znanstveno utemeljeno raščlanjivati njihovu kulturu i civilizacijska dostignuća kroz stoljeća rata i mira, svađa i pomirbe, pjesme i plača.
A govoriti ili pisati o V. Čižeku - majstoru hrvatske poetske riječi, "jezikoskrbniku" (kako je sam sebe nazivao), hrvatskom liričaru iz otete Boke, iz Zaljeva hrvatskih svetaca, buntovnom sanjaru čije su zanosne pjesme, srcem odnjihane bubrile čak i u mraku tamničkih zidina da bi lijepe i uznosite, bilježene tek u svijesti, uskrsle u "slobodi bez domovine" te snagom svoga istinskog doživljaja prokrčile put i do slobodne Domovine, nezamislivo je bez povezanosti sa V. Čižekom - borcem bez puške, V. Čižekom - političkim djelatnikom čiji brojni tekstovi, objavljivani u hrvatskom emigrantskom tisku - prave riznice osobnih kao i spoznaja hrvatskoga naroda - još i danas čekaju na književno i političko vrednovanje te uvrštavanje u matičnu hrvatsku književnost.
Kako su, dakle, politička i književna djelatnost prof. V. Čižeka toliko isprepletene i srasle, jer su međusobno uvjetovane, prožete neraskidivim uzročno-posljedičnim odnosima i vezama nametnutim življenjem u neobičnu, zlu vremenu - bilo bi nepravedno govoriti ili pisati samo o jednoj od njih, ne uvažavajući drugu. Takav pristup umanjio bi veličinu njegovog sveukupnog stvaralaštva.

Nije lako slijediti put pravednika, jer zahtijeva i osobnu žrtvu. Mučno je razglašavati istinu kojom nas pravednici poučiše, jer nije svako vrijeme ujedno i vrijeme govora i hrabrosti! No još je teže šutjeti. Besramno je i čovjeka nedostojno šutnjom zanijekati svoje Jučer, svoje Danas. Onaj, tko to čini - ni svoga Sutra neće imati!
Zato danas, kada rastuženi slijedimo tragove čovječnosti, odajući dužnu počast svome prijatelju, subratu, suputniku i suborcu, "simbolu Zaljeva hrvatskih svetaca" (tako ga nazva književnik Stijepo Mijović Kočan) - prof. Vjenceslavu Čižeku, iz dna duše iskreno želeći da se ni sam pokušaj memoricida (ubojstvo pamćenja) u hrvatskom narodu nikada više ne dogodi, osvrnimo se makar načas na njegov politički rad, slijedimo u duhu sve njegove postaje mučna hoda prema svjetlu, progovorimo o porukama slobode i ljubavi, zanesimo se pitomošću buntovnih snova kako bismo ih i sami nastavili snivati!

POSTAJA

"Moje političko iskustvo jednako je mojemu životnom iskustvu, jer sam se politikom počeo baviti otkako sam naučio čitati i pisati, a to znači od svoje šeste godine, a prve antimonarhističke parole ispisivao sam po plotovima već u svojoj sedmoj godini" ("Dolazak u emigraciju", Republika Hrvatska br. 128, 1980.) - napisao je V. Čižek još davne 1973. godine.

U svom članku "Fenomen političkog otuđenja čovjeka u uvjetima komunističke diktature", objavljenom u glasilu Hrvatske republikanske stranke "Republika Hrvatska" br. 107, 1976. još dodaje: "Sjećam se, dobro se sjećam onoga dana kada sam kao sedmogodišnjak doletio iz škole doma i uskliknuo: Od danas znam sva slova! Zatim sam, da bih pokazao umijeće, upitao oca, što da napišem. Odgovorio je: Piši, sine: Živio Maček!"

Tako je, eto, zaneseni sanjar, dječak Vjenceslav potpuno nesvjesno stupio na okrutnu političku scenu, na poprište nadljudske borbe između dobra i zla - niti ne sluteći da će na tom poprištu uspravno ostati do kraja života.

Vjenceslav Čižek rođen je 28.veljače 1929. god. u Đenovićima, Boki Kotorskoj.

"Rodio sam se i svoju mladost proživio u Boki Kotorskoj. To je najjužniji dio Hrvatske.

Nažalost, danas je to pod Crnom Gorom." - doznajemo iz njegova teksta "Dolazak u emigraciju" RH br. 128, 1980.

Zbog svoga buntovničkoga duha, osjećaja za pravdu te ničim nezaustavljive potrebe da brani osobna uvjerenja, već kao mladi učitelj (bio je prvotno završio Učiteljsku školu) doživljava na vlastitoj koži prve udarce jugoslavenskih vlastodržaca: "U proljeće 1954. protjerali su me iz Crne Gore - zbog pokušaja objavljivanja nekih članaka protiv jednopartijskog političkog sustava. Rulja me je pred tiskarom htjela kamenovati." ("Dolazak u emigraciju" RH 128, 1980.)

Billa je to ne samo životna, već i zorna politička pouka da se protiv nadmoćnog neprijatelja čijoj velikosrpskoj megalomaniji sa staljinističkom ubojitom palicom u rukama, treba oduprijeti njenim vlastitim oružjem a do kojega se može doći učenjem, proučavanjem uzroka i posljedica Hrvatima nametnutog zla. Tako se već tada u glavi V. Čižeka bila rodila ideja o potrebi studiranja filozofije tj. marksizma i lenjinizma kao temelja tadašnjeg režima koji je i uspjehe i devijacije svog jednoumlja upravo njima "opravdavao".

POSTAJA

Iako čovjeku uvijek nisu vidljivi putevi koje mu Providnost odredi, on ipak ne zastaje. I kreće na put ne znajući dokle će stići.

Zbog činjenice što ga "usud otrovom pričesti" i što ga je "sloboda htjela za ortaka" (Iz pjesme "Predsvanuće") umjesto na studij filozofije, V. Čižek se 1955.god. našao u Beogradu gdje počinje studirati svjetsku književnost. Već iste godine, zbog organiziranja studentskih demonstracija i pisanja (rugalice "Vođa" i "Sloboda") - bude uhićen.

Umjesto poezije i filozofije Dalekog Istoka, Kine, Indije, Japana; umjesto biblijskih spisa bješe mu suđeno i predodređeno nastaviti političku školu u kojoj

se kroz duševne i psihičke torture bestijalnih čuvara tamnice Jugoslavije, isprobane na vlastitu tijelu i vlastitoj duši - najviše nauči. Osuđen na dvije godine tamnice - prof. Čižek proveo je 6 mjeseci u samici gdje je već tada počeo gubiti očni vid. Ostatak kazne odslužio je u zatvoru Srijemska Mitrovica.
Doznavši tek 1980.god. da su mu tada, pri izlasku "na slobodu" zatvorski čuvari oduzeli 2 zbirke pjesama, 1 knjigu pripovijesti i Dnevnik (u zatvoru je smio čitati i pisati) - s gorčinom u duši pomislih: Htjedoše ga fizički dotući, smrviti tijelo i dušu. Zaludu im bješe trud. Čovjek, Hrvat, robijaš koji je u tamnici uspio napisati 2 zbirke pjesama, pripovijesti i Dnevnik - nadvisio ih je sve i izašao iz zatvora duhom jači, uzvišeniji.
Možda upravo stoga što do nas nikada nisu mogle niti stigle poruke otetih Čižekovih rukopisa, a upoznavši se sa kasnijim njegovim pjesničkim, političkim i filozofskim djelovanjem - vjerujem da one i danas poput Damoklova mača prijete zatiračima istine, ljudskog dostojanstva i slobode.

POSTAJA

Uvjeren da je osobnim činom već pokazao kako se suprostavlja zlosilju, da je posvjedočio kako je bio "među malobrojnima koji su stajali na pozorištu tada, kada se dostojanstvo čovjeka i pravo na slobodu moglo polizati u svakoj balkanskoj slastičarnici" ("Ideološki dronjci i političke krhotine" RH 194, 1996.)
V. Čižek se vraća u Sarajevo gdje u rekordnom roku i s najboljim ocjenama na Filozofskom fakultetu završava studij čiste filozofije.

Nastojeći da se više ne sukobljava sa jugo-komunističkim vlastima kako opetovano ne bi dospio u tamnicu i bio stavljen pred kušnju da tijelom i duhom provjerava svoju čvrstu volju i izdržljivost - sljedećih nekoliko godina proveo je radeći kao profesor filozofije na školama u Sarajevu, Kaknju, Kotoru, Podgorici i Foči. Škole je morao mijenjati, jer je skoro svake godine dobivao otkaz.
Iza njega su ostali naporno učenje iz filozofskih znanstvenih priručnika i knjiga, preživljavanje prodajom vlastoručno izrađenih skripata. Ugasnula je i nada da bi zahvaljujući svojim sposobnostima te sada već savršenom poznavanju filozofskih istina - mogao dobiti posao sveučilišnog profesora.
Ispred njega redale su sada mladi naraštaji kojima je trebalo prenositi političke i filozofske spoznaje, dakle, u praksi primjenjivati stečeno znanje, potkrijepiti ga primjerima iz stvarnog života, a što je prof. Čižek i činio. A kako, primjerice, objasniti svojim učenicima da religija nije "uzdah potlačenog svijeta, duša svijeta bez srca", da nije "opijum puka" - kako je naučavao Karl Marx, već da je ona "u svakome narodu temelj njegove kulture, kao što je kultura temelj njegova civilizacijskog obraza, a u konačnici prepoznatljivi način političkog ophođenja i događanja"? ("Ideološki dronjci i političke krhotine" RH 194, 1996.)
I zašto, konačno, lagati kad je istina na dohvat ruke: vidljiva i gotovo opipljiva?!
Premda ovaj put nije dospio u tamnicu, prof. Čižek opet je morao ispaštati zbog istine.
Čitavu burnu ali i slavnu godinu 1971. bio je bez posla, a to znači i bez sredstava za život.

POSTAJA

Kada je u svome radom i neimaštinom izmučenu tijelu počeo osjećati znakove slabosti, a u duši se bilo nakupilo odveć gorčine, bez nekog novog povoda (nevolje su ga stalno pratile) - napustio je Jugoslaviju.

12. svibnja 1972. god. našao se u svojoj prvoj emigraciji, u SR Njemačkoj.

Misao da je "teže u duši čovjeka biti slobodan bez domovine, nego biti u domovini bez slobode" objavljena u njegovu prvotiskanom članku u "Republici hrvatskoj" br. 94, 1973.godine - bila je ne samo njegov "najjači dojam, najuvjerljiviji zaključak" koji mu se "nametnuo u prvim danima vlastite emigracije", već do kraja života sudbinska predodređenost potvrđivana u njegovu cjelokupnom poetskom, političkom, filozofskom i ljudskom djelovanju. Pune tri godine, čekajući na dobivanje političkog azila i provevši nekoliko mjeseci u jednom santoriju u Schwarzwaldu, gdje se liječio od tuberkuloze, upoznavao je tzv. "demokratski i kapitalistički, kršćanski zapad" s one najcrnje strane. U jednom svom pismu upućenom vodstvu Hrv. republikanske stranke 27.9.1974. sav zdvojan, nakon izlaska iz sanatorija obavljajući teške građevinske poslove te razočaran zbog odbijanja njemačkih vlasti da mu priznaju pravo političkog azila - pisao je:

"Ne vjerujem više onako kao nekad. U crkvu odlazim samo kad je prazna. Možda je ipak preostao samo Bog, jer ljudi skoro da i nema. A Nijemcima nikad neću zaboraviti. Doživio sam ih kao pod-ljude, a htjedoše biti nad-ljudi."(Iz pisma od 27.9.1974.)

No kao što je još u razdoblju iščekivanja priznanja polit. azila, iako u strahu od najgoreg (Izručenja hrvatskih političkih emigranata nisu bila rijetkost) bio počeo surađivati najprije u glasilu HRS-e "Republika Hrvatska" i "Rakovica" te gotovo u svim drugim glasilima hrv. političke emigracije kao npr. "Hrvatski put", "Hrvatska borba", "Hrvatska revija" i dr. te svojim satiričnim tekstovima, pjesmama, filozofsko-političkim razmatranjima utemeljenim na osobnom doživljaju jugo-režima "sveuništavajuće diktature komunizma" ("Komunizam ostaje za mene doživotni neprijatelj" pisao je 10.3.1973.) ukazivao na uzroke, upućivao na put prema slobodi, isto je činio i kada je konačno dobio pravo političkog azila.

Došao je u emigraciju kao stamena, politički već izgrađena osoba čiji je jedini i najpotpuniji smisao života, najdublja moralna obveza bila "borba za slobodu i oslobođenje" (11.12.1973.). Upoznavši se sa idejama ideologa i osnivača HRS-e prof. Ivana Oršanića, a koje je upijao iz tzv. plave knjige tj. knjige Ivana Oršanića "Oslobođenje i sloboda", nadahnjujući se njima kao istinom koju je i sam spoznao" u nejakoj, samostalnoj oporbi protiv ljudskog zla" - pristupa u redove HRS-e naglašavajući: "Moje opredjeljenje za HRS zapravo je opredjeljenje za istinu" i "Otkrivajući republikance, otkrio sam sebe."

Tim činom započela je zapravo Čižekova vidljiva, uspješna, iskrenom vjerom u pravo hrvatskoga naroda na slobodu osmišljena politička djelatnost. Brojni satirični tekstovi, objavljivani pretežito u "Republici Hrvatskoj", obilježeni neupitnim smislom za humor, bez obzira da li bili tiskani pod pseudonimima

Meho Bukara, Mak Bardak ili pod pravim imenom, postajali su pravom duševnom hranom Hrvata sa sva četiri kontinenta.
Čižekov "Jugo-ustav", "Samoupravljačka gramatika s rječnikom", "Narodni narod" - koliko god svjedočili istinu "smijehom kroz suze", prihvaćali su svi Hrvati u dijaspori kao dio svoje osobne sudbine, svoje osobne istine.
U članu 35 "Jugo-ustava" autor kaže:

"Ne priznaje se postojanje čovjekove savjesti".

Čl. 49.

"Građanima je zajamčena sloboda iskazivanja nacionalne pripadnosti i nacionalnih odlika, ukoliko nisu Hrvati."

Čl. 59.

"Kad se radi o političkim okrivljenicima, odluka suda poznata je sudu prije početka suđenja."

Čl. 73.

"Rušiti iznutra i izvana jugo-tamnicu, dužnost je i čast svakog građanina."
I dok u "Samoupravljačkoj gramatici" pišući o oblicima, vrstama i tvorbi riječi u hrvatskom jeziku navodi npr. da ima općih, vlastitih i - besmislenih imenica kakove su: zakon, sud, izbori; dok pridjeve dijeli na opisne, gradivne, prisvojne, političke pa čak i na one, koje radnici pridjevaju, ali ne na javnom mjestu - a brojeve na lažne, jeftine i beskonačne kojima se "iskazuje broj zatvorenih hrvatskih nacionalista"; dok u "Rječniku" objašnjava da je "Hrvat - grobar Jugoslavije", "Marksist - vještak za pretakanje iz šupljeg u prazno" - u svojim epigramima "Narodni narod" oštrim, britkim humorom dirnuo je u najosjetljiviji živac, u temelje jednog nečovječnog, nemoralnog i ne samo Hrvatima mrskog velikosrpskog okupatorskog sustava:

"Ako kihneš malo jače,
Iz zasjede žbir iskače.
Ako ljubiš Domovinu,
Psi-špijuni na te zinu" ("Narodni neprijatelj") Ili:
"Na pet ljudi- tri agenta,
Na dva sela - sto pisara" ("Narodna vlast")

Još je oštriji kritičar u epigramu "Narodni izbori":

"Razdragan svijet hrli.
Vatrogasna klapa svira,
Jugo-glasač čili, vrli
Od jednoga - jednog bira."

Naglasi li se činjenica da su svi spomenuti satirični tekstovi nastajali i tiskani u razdoblju od 1973. do 1977. godine, dakle, u jeku najžešćih represivnih mjera protiv hrvatstva i Hrvata (to je razdoblje neposredno nakon gušenja Hrvatskog proljeća), protiv svih onih koji su se usuđivali govoriti ili pisati istinu o zbivanjima unutar Jugoslavije - neće nikoga ostaviti ravnodušnim politička zrelost, ali i bezumna hrabrost njihova autora.
Istina, sve je to prof. V. Čižek pisao u svojoj "prvoj emigraciji" na tzv. slobodnom Zapadu gdje su pravo i demokracija - samo ako nije bila riječ o Hrvatima - imali prioritet nad nepravdom i diktaturom. Već tada on se usudio reći da nikakove

reforme Jugoslavije neće osloboditi Hrvate od okova te ne njihovom voljom nametnute državne tvorevine, jer
"Ono što sada bukti i kipti u potlačenom biću hrvatskog naroda nije tek samilosna pobuna duha, nego silno pregnuće prema izvršenju vlastite povijesne zadovoljštine, koja ne može nikud drugo nego preko oštrice." (RH br. 94) I pok. prof. Ivan Oršanić bio ga je već poučio da se "Jugoslavija ima slomiti zadavljena hrvatskom voljom za slobodom."
"Na poprištu povijesnih zbivanja nema milosti i nema popravnih ispita" (RH br. 96.) izjavio je prof. Čižek odlučno i uvjerljivo prije nego što su i oko njega, usprkos zaštićenosti političkim azilom, jugo-agenti počeli plesti svoje otrovne mreže.
Instinktivno predosjećajući zlu kob koja mu prijeti, a živio je tada u njemačkom gradiću Saeckingenu, njegova stanodavka, dobra gospođa Luise Herzberg, molila ga je da ne ide na planirano putovanje u Italiju, gdje se trebao susresti sa prijateljicom iz studentskih dana. Nešto prije odlaska usnuo je mučan san i križ koji će ga pratiti na njegovu putu u nepoznato. Slutio je da se taj san mora ozbiljiti, jer je to njemu, iskrenom vjerniku, Božja poruka koju mora slijediti. I zato nije poslušao svoju stanodavku. Mnogo kasnije odgovorio joj je stihovima:

"Podmukli su vjetri otpuhali našu
Bezrječno satkanu korablju od svile.
Zalud su Vam suze znakovite bile,
Otkloniti nisu mogle kušnje čašu." ("Rajnska školjka")

I zaista, 11. studenog 1977. godine, kada je zajedno sa nekim Hasanom Milićem, za kojega tada nije znao da je udbaš, krenuo za Italiju, u mjestu Lago de Como dočekali su ga jugoslavenski tajni agenti, pretukli i - oteli. Prilikom otmice slomili su mu ključnu kost, povrijedili oči pa je tako izmučen opet bio prepušten po beznađu zapamćenom - gradu Sarajevu. Kraj njegove mučne "via dolorosa", kraj njegova sudbinom predodređena križnog puta još nije mogao nazrijeti.

Od 5. do 12. POSTAJE
U zapadnoeuropskim zemljama a među koje spada i Njemačka, oduvijek je postojalo pravno utemeljeno pravilo da se i tamo uhićuju pojedini ljudi ali samo kako bi se pod svaku cijenu doznala prava istina o počinjenom deliktu, pa na što god se ta istina odnosila. Neki tvrde da je ista praksa bila primjenjivana i u zloglasnim nacističkim zatvorima. Kobna 1977./1978. godina pokazala je da je potpuno utemeljeno bilo uvjerenje na Zapadu živućih Hrvata da se u tzv. socijalističkoj Jugoslaviji na slobodoumnim ljudima primjenjuju već isprobane starokomunističke staljinističke metode (Sibir, gulazi u bivšem SSSR-u) po kojima se zatočenike nastoji prije svega i po svaku cijenu psihički slomiti, a zatim ih se izlaže zvjerskim fizičkim mučenjima - samo kako bi se zataškala i u korjenu ugušila prava istina.
Zatečena otmicom prof. V. Čižeka, Hrvata koji je već uživao pravo polit. azila u Njemačkoj, hrvatska politička emigracija, a pogotovo vodstvo HRS-e kojoj je i on pripadao, s dr-om Ivom Korskym i prof. Kazimirom Katalinićem na čelu -

strahovala je za njegov život. Iz iskustva mnogih se već dobro znalo da velikosrpski jugo-režim, da bi se održao, ide i preko ljudskih leševa. Isto tako se znalo da torture po jugoslavenskim tamnicama izdrže samo malobrojni, hrabri, dosljedni i beskompromisni svjedoci istine.

I nije se sumnjalo u istinitost tvrdnji da takovi svakog poštovanja dostojni ljudi, a među kojima su Hrvati bili najbrojniji, ako izađu na slobodu, samo su - fizički gledajući - sjene onih prošlih, krhotine, doživotni duševni ili fizički invalidi.

I ne bez razloga pitali su se Hrvati slobodnog Zapada: Što je to sagriješio pjesnik i filozof V. Čižek? Čime je izazvao tako bezumnu mržnju jednog na prijevari, mržnji i teroru građenog režima, da ga je, prekršivši sve međunarodne pravne norme, sa tuđeg teritorija oteo i strpaju u tamnicu? I zar se - do tada još prilično stabilna državna tvorevina, u paničnom strahu za svoj opstanak, smije upustiti u bitku s nemoćnim pojedincem?

Boji li se toliko obične hrvatske pisane riječi da progoneći ju zapravo i sama srlja u propast? Može li obična pjesma-rugalica do te mjere poljuljati samopouzdanje tirana, da u svojim zločinačkim namjerama ne preza ni pred očevidnim zločinom? Odgovor se sam po sebi nametao: Jedini "grijeh" V. Čižeka bila je -Ljubav.

Bio je Hrvat i ljubio je Hrvatsku. Bio je pjesnik i filozof. I ljubio je istinu. Za sve to uvijek je bio spreman i na osobnu žrtvu.

Kako mu svojom možebitnom nehotičnom nepromišljenošću ne bi pogoršalo već i samu po sebi očajnu situaciju u zeničkoj tamnici iz koje su u javnost dopirale samo škrte, neprovjerene vijesti - vodstvo HRS-e sve do trenutka kada je V. Čižek 8.8.1978. god. pravomoćno, na temelju čl. 114 Krivičnog zakona u Sarajevu bio osuđen na 15 godina robije te odmah otpremljen na izdržavanje kazne u Zenicu - suzdržavalo se od javnih izjava. A tada, svjesni da Čižekova žrtva za Hrvatsku ne smije biti uzaludna, da se njegovim primjerom moraju snažiti svi borci za slobodnu Hrvatsku, počelo je sustavno obavještavati svjetsku javnost o njegovoj sudbini. Počelo je - a to su s najviše osjećaja za mjeru i s najvećim uspjehom opet činili Dr. Korsky i prof. Katalinić - proučavanje svih do tada u glasilima hrv. političke emigracije (s težištem na časopisu RH) tiskanih političkih rasprava, pjesama, satira pa čak i pisama.

Tako su već u RH br. 128 od prosinca 1980. bili objavljeni tekstovi prof. V. Čižeka pod naslovima: "Dolazak u emigraciju" te tekstovi i pisma koje je prof. Katalinić sabrao i priredio pod naslovom: "Vjenceslav Čižek - borac i mučenik" a koji su širenі kao tzv. Domovinsko izdanje "Republike Hrvatske".

Ovi zadnji bili su prevedeni na njemački, engleski, francuski pa čak i na ruski jezik. (Ruski prijevod objavio je najelitniji časopis ruske emigracije "Kontinent" br. 34, 1982. godine.)

Svi su ovi tekstovi širenі diljem Europe i u prekomorskim zemljama.

Osvrnemo li se na sadržaj i naslove nekih Čižekovih političko-filozofskih razmatranja kao što su npr. "Država i ateizam" (RH br. 99, 1974.), "Hrvatsko proljeće" (RH br. 102, 1975.), "Političke ustanove u komunističkom političkom sustavu" (RH br. 105, 1976.), "Fenomen političkog otuđenja" (RH br. 107, 1976.); pročitamo li iznova neke njegove lirske reminiscencije ili ironično-sarkastično-satirične stihove - moći ćemo zaključiti da - iako nije otkrio neku novu, nama

nepoznatu istinu - bio je jedan od malobrojnih koji je smogao hrabrosti izgovoriti i napisati poruke od kojih se svojom oršanićevskom konciznošću i neosporivošću pa i dalekovidnošću primjerice ističu:
"Jugoslavija može biti samo srušena i to samo unutarnjom snagom revolucije" (5.2.1974.) "Bez Bosne nema Hrvatske." (2.5.1973.)
"Pravo se ne traži. Ono se uzima." "Hrvatska ne smije biti nikakav zid i ničije, pa ni kršćansko predziđe", "Sloboda je temeljni uvjet ljudskosti." (2.2.1975.)
"Na popришту povijesnih zbivanja nema milosti i nema popravnih ispita." RH br. 96)

"U Kraljevstvu Ćiri-Biri
Već večernjak svježi piri.
Skoro hoće granut bura
Od plamena iz čahura." ("Narodno bratstvo i jedinstvo")

I dok je prof. V. Čižek dostojanstveno, stoički trpeći fizičke i duševne muke u "38. rupetini pakla" zeničke tamnice, već gotovo slijep, u sjećanju ponavljao stravične trenutke kada su ga njegovi mučitelji tri puta zaredom vodili na strijeljanje) ili samo u svijesti skladao stihove i pamtio ih služeći se samo sebi poznatom mnemotehničkom metodom, dok su čak i "vladari tame" ostajali zapanjeni njegovom dosljednošću, otvorenošću i ničim nepoljuljanom uvjerljivošću u obrani slobodarskih ideja ("Nema časnije zgode ni prilike nego kad pred pojedincem stane čitava država sa svojim cjelokupnim nasilničkim aparatom, kad vas želi poniziti, zdrobiti, uništiti, a vi stojite smireno i samouvjereno. To je doista čast" - pisao je u RH 165, 1989. - nakon svoga oslobođenja.) - dotle su se Hrvati diljem slobodnog svijeta bilo javnim prosvjedima, pismima, lecima, zauzimanjem kod nadležnih vlasti - borili za njegovo oslobođenje. Bilo je čak i stranaca koji su se zalagali za slobodu ovog nevino osuđenog pjesnika. Jedna je žena - Njemica, gospođa Helene Klein zaslužila ne samo zahvalnost prof. Čižeka i svih slobodoljubivih Hrvata, već i divljenje čitavog demokratskog Zapada. Ona je, obijajući vrata mnogih njemačkih ustanova, skrećući pozornost na utamničenog prof. Čižeka, jednom zgodom pala na stepenicama i - umrla od posljedica toga pada. (Po dolasku u slobodu, u Njemačku, prof. Čižek posvetio joj je i svoju prvu zbirku pjesama: "Krvopisi predsvanuća".)
Usprkos činjenici da su u tom pravcu djelovale i međunarodne organizacije poput IGFM (Internationale Gesellschaft fuer Menschenrechte) ili Amnesty International - a koja ga je bila proglasila zatočenikom savjesti - naš subrat i suborac V. Čižek prolazio je zeničkom VIA DOLOROSA svoju 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11. i 12. postaju. I nije molio za milost. Nije se klanjao niti dodvoravao moćnicima čak ni u času kada su mu bili ponudili liječničku pomoć tj. operaciju očiju. Premda već oslijepio, odbio je pomoć. Njima nije vjerovao.
Jedina njegova vjera i nada bili su: Isus Krist i - Hrvatska.
Po riječima hrvatskog pjesnika Slavka Mihalića Hrvatska se "poput repatice vraća svake stote godine". Za utamničenog Čižeka, i kada mu je bilo najteže, kada je bio "u lancima, pretučen i obnevidio u udbaškim jazbinama" Hrvatska je bila i ostajala utemeljenom nadom "mati, koja ga je rodila, potom jezik hrvatski" te "obični,

često i nepismeni supatnici i suborci po tamnicama i progonstvu" ("Živa zajednica" 138, 1993.)
U zeničkoj robijašnici nije mogao niti smio čitati (čitali su mu njegovi uznički supatnici), nije mogao ni pisati te slati političke poruke pa ipak, bilo je svjedoka kao što su npr. Edhem Zećo, Pero Tadić, Miljenko Pehar, Drago Pezer, Perica Milišić, Ivica Novaković - koji su prenijeli istinu o njegovu ljudskom poštenju među pokvarenjacima, o njegovoj čovječnosti među "nakotom zloduha", o njegovu hrvatstvu među mrziteljima svega hrvatskoga i iznad svega o njegovu beskompromisnom držanju u odnosu na vlast.
A zar i to nije bila nedvosmislena Čižekova poruka otposlana iza krvavih, neprobojnih zidina besmisla?

POSTAJA

Kao što obično ideje velikih filozofa, utemeljene na stečenom iskustvu, u životu čovječanstva nađu svoju primjenu, ozbilje se kada-tada, tako je i u životu V. Čižeka misao rimskog filozofa iz 4. god. prije naše ere - Seneke da "zloba sama ispije najveći dio svoga otrova" (Seneka: "Pisma") našla svoju potvrdu.
Dogodilo se, nakon što je 11 godina proživio "među nakotom zloduha", a na osobnu intervenciju tadašnjeg njemačkog ministra Hans Dietricha Genschera, da je zenički uznik sa matičnim brojem 6146 - prof. V. Čižek morao biti oslobođen. Dana 29. srpnja 1988. godine saopćeno mu je da je pomilovan.

Da li su njegovi mučitelji zaista i ispili svoj zasluženi dio otrova tj. odgovarali za počinjena zlodjela - ne može se sa sigurnošću utvrditi. Ako jesu, pravedno je. A ako još nisu - kršćanski je: praštati, a ljudski: pamtiti!
Ne osvrćući se detaljno na sve neprilike koje je V. Čižek doživljavao sve od trenutka kada je napustio zidine zeničke kaznionice, preko razočaranja u stare prijatelje u Sarajevu, ali i divljenja spram hrabrosti i požrtvovnosti dviju Hrvatica koje su ga dva mjeseca čuvale i njegovale pa preko boravka u Zagrebu gdje su se neki poznati hrvatski književnici od straha pred njim razbježali, okrenuli mu leđa (Ivan Aralica, Slavko Mihalić, Matvejević) dok su ga neki poput Marka Veselice, zadivili "svojom odanosti Hrvatskoj i spremnosti da pomognu" - treba ipak reći da je povratak u Njemačku (7. studeni 1988.) u Čižekovu 2. emigraciju - bio zapravo opetivani povratak u "slobodu bez domovine" A "Zar možemo svoju slobodu mjeriti slobodom drugih"- pitao se već i K. Wojtyla u svojoj pjesmi "Dopirem do srca drame".
Prekaljeni i svjesni hrvatski borac za slobodu, mislilac V. Čižek stekao je nove spoznaje te je svoju novostečenu slobodu (nastanio se u Dortmundu) počeo koristiti samo za rad, za pisanje istine o sebi i svome hrvatskome narodu kako bi "Sloboda bez domovine" što prije prerasla u domovinu slobode. I tako su se, na opće zadovoljstvo, počeli nizati njegovi politički tekstovi u časopisu "Republika Hrvatska", u jedinom tjedniku za hrv. kulturu "Hrvatskom slovu", intervjui raznim hrvatskim glasilima ("Glas koncila", "Živa zajednica", "Matica") a 1989. god. zahvaljujući zalaganju Dr-a Ive Korskog i prof. Kazimira Katalinića u izdanju "Republike Hrvatske" ugledala je svjetlo dana i njegova prva, u doslovnom smislu

krvopisom pisanih pjesama: "Krvopisi predsvanuća". Koliko je nadljudskog napora morao uložiti u taj rad ovaj oslijepljeli umnik - možda nitko od nas ne može i neće moći doznati.
Istina, našlo se počesto ljudi koji su mu pomagali čitati, pisali ono, što bi im diktirao no zar može biti zadovoljan i sretan autor koji ne može ugledati svojom vlastitom rukom napisane članke, pjesme, osvrte...?
Usprkos svemu brojni članci ovog još uvijek buntovnog sanjara svjedoče o njegovoj nesalomljivoj energiji i čvrstoj volji da čitava sebe posveti borbi za slobodu Hrvatske, slobodu koja se nikada i ni po čemu neće moći ni smjeti mjeriti slobodom drugih.
Slijedeći tragove Čižekovih političkih članaka, napisanih u njegovoj 2. emigraciji, nedvojbeno će se sam od sebe nametnuti zaključak da je autor bio izvanredno dobro informiran, da je s posebnom pozornošću pratio zbivanja u Domovini te bio - kao i u ranijim tekstovima - ne samo pravedan kritičar sadašnjeg, već i prorok budućeg, nadolazećeg doba. A da ne bismo posumnjali u istinitost navedene tvrdnje, spomenimo barem po naslovu neke njegove članke:
"Hrvatska između Istoka i Zapada" (RH, 1993.)
"Ideološki dronjci i političke krhotine" (RH, 1996.)
"Nova blagovijest za hrvatski narod" (RH 1998.)
"Idejni i politički utemeljitelj" (RH 1998.)
"Mozaik domaćih sučeljavanja" (RH 1999.
"Toljaga bez mrkve" ("Hrvatsko slovo" 1999.)
"Bosna darovana Papi" ("Hrvatsko slovo" 29.10.1999.)
Skroman, kakav je po prirodi bio, nije očekivao nagradu za svoje patnje i rad, ali je ipak imao sreću i čast doživjeti najveću nagradu u životu: uskrsnuće neovisne, slobodne države Republike Hrvatske.
"Ono što sam pišući i govoreći naviještao - dogodilo se. Ono što sam buntovnički sanjario, ostvarilo se.

Kada bi se snivano ozbiljilo cjelovito, ljudi bi prestali sanjati. "napisao je V. Čižek 1996. u trenucima već pomalo jenjavajuće hrvatske euforije, izazvane Domovinskim ratom te poratnim uvjetima života u Rep. Hrvatskoj.
Kao što se 26. siječnja 1991. god. našao među Hrvatima-prosvjednicima, koji su u njemačkom gradu Koelnu mirno izražavali svoju potporu suverenitetu Hrvatske te sa pozornice "ukazao na sudbonosnost hrvatskog političkog trenutka i vjeru u pobjedu hrvatskog naroda" ("Nova matica" br. 1-2, 1991.) - tako ni kasnije nije prestajao biti "buntovnim sanjarom" kritičarom, a počesto čak i zlogukim prorokom.
U članku "Hrvatska na razmeđu Istoka i Zapada" (RH 181, 1993.) pišući - između ostaloga - o napadu srpsko-crnogorske vojske na Dubrovnik, a za što okrivljuje njihove vođe, oštro kaže: "To je najsramnija ljaga koja na jedan narod može pasti. Na narod kojemu su se u prokletom času našli na čelu intelektualne hulje i povele ga u beščašće."
Pišući, u istom članku, o Bosni i Hercegovini, zloguki prorok V. Čižek poručuje: "Ono što će Srbi i Hrvati, Muslimani, Albanci i Makedonci morati međusobno

ratovanjem i pregovorima, hajdučijom i diplomacijom, sa ili bez pomoći ostale Europe odlučivati, potrajat će još jedno stoljeće."
Iako se, prema osobnom kazivanju, nikada nije radovao tuđoj nesreći, onu samozasluženu znao je sažalnički ironizirati i opravdavati. Tako i svoj tekst "Toljaga bez mrkve" (Hrv. slovo, 1999.), opisujući savezničko bombardiranje Srbije, započinje ovako: "Proljeće je, posljednje proljeće u ovom barbarskom stoljeću. Već tjednima saveznički zrakoplovi i rakete tuku goropadne ostatke jedne bivše države koju sam ja, pred četiri desetljeća, samotno upucavao - stihovima.... Od klice jednog požarevačkog umobolnika, eto, zaražen je cijeli narod koji danas pred političkom sviješću Europe više i nije politički nego psihijatrijski slučaj prepušten generalu Clarku."
U nastavku naglašava: "Srpski narod, srpska nacija. mogla je i čestita obraza zakoračiti u 21. stoljeće, da se obazirala na vlastite duhovne vrijednosti, kojih nesporno ima.... No, nesretno predvođeni, nužno su zaglibili u mržnji prema drugima."
Duhovito konstatirajući da među "krvno, vjerski i kulturološki" stoljećima zavađenim narodima (misli na Bosnu, Hrvatsku, Srbiju) - "Zapad uzaludno pokušava zasijati djetelinu sa četiri lista", ističući srpsku "patološku ljubav prema slavnom propadanju" te činjenicu da im se na čelu nalazi(o) "denhaški klijent" i prognozirajući da će se Crnogorci "morati uskoro odrediti između svetosavlja i sebe", s ogorčenjem uočavajući da na Balkanu postoji "novootkrivena endemična bolest nazvana SERBOPOZITIV i da će "Balkanizacija Balkana zadugo ostati utopijski pokušaj spajanja nespojivog i razdvajanja povijesno nedospjelog" ("Hrv. slovo" 29.10.1999.) - prof. Čižek već pomalo umoran a i duševno iscrpljen strepnjom nad sudbinom naše Hrvatske, usprkos tome što je sada uz njega njegova životna družica Zora, u iščekivanju objave knjige "Među nakotom zloduha" svoga autobiografskog svjedočenja o zlosilju nad njim i nad hrvatskim narodom, nad humanošću uopće - zastaje na svojoj 13. postaji upirući zagonetan pogled prema tuđem nebu. Možda je to upravo trenutak potpune osviješćenosti u kojemu sada oblikuje nove, sveobuhvatnije zaključke o Njemačkoj i njemačkom narodu? Možda se pita, kako je moguće da mu domovina Hrvatska za čiju slobodu je čitava sebe darovao, nije ni koru kruha dala? I zašto nije bio primljen u Društvo hrvatskih književnika, zašto ugledna Matica hrvatska niti nakon 3 godine čekanja nije objavila njegovu autobiografsku prozu "Među nakotom zloduha"? A možda je u tom trenutku nevidljive veze s tuđim i nebom hrvatskim opet "bio na visu", opraštajući, snujući ne više buntovne, već nove, pitomije sanje u kojima se zauvijek udomljen ostaje?

POSTAJA

Puna neizvjesnosti i iznenađenja kako na tlu Hrvatske tako isto i u cijeloj Europi - nastupila je godina 2000.
Možda predodređena za molitvu i nadanja, za solidarnosti vjeru u ljudsku dobrotu - kako bismo novo stoljeće dočekali pročišćeni i oplemenjeni, a možda i kao veliko iskušenje, nametnuto svima nama - poput nezaustavljive ponornice protjecala je godina dvijetisućita. I prof. Čižek, zajedno sa prvim znacima razorne

bolesti, osjetio je svu njenu težinu. Već u veljači pisao mi je kako "ni sam sebi ne može pomoći". Iz razgovora i pisama (sva pisma diktirao je svojoj vjernoj i brižnoj supruzi Zori) bilo je vidljivo da će poslije psihičkih, duševnih muka nastupiti i tjelesne, jer su liječnici nemoćni u borbi sa nepoznatim uzročnicima bolesti. V. Čižek nije se podavao očaju. S bolesničkog kreveta, već prikovan nadljudskim naporom u savladavanju fizičkih bolova, mislio je opet na druge i slao poruke, savjete. Slušao je kako mu njegova Zora čita pojedine psalme, molitve, ali čak ni prekrasna Molitva Aleksandra Solženjicina, koju je osobito cijenio, nije više bila ljekovita.

Doznavši da je primljen u Društvo hrvatskih književnika Herceg-Bosne, zadovoljstvo mu je načas ozarilo lice, no kada je svjetlo dana (u izdanju DHK HB - Mostar) ugledala njegova knjiga satire "Ljekovito trnje" koju mu je gospođa Zora stavila u ruke poput novorođenčeta, ne bi li je osjetio, ne bi li mu došla do svijesti spoznaja da ipak nije zaboravljen, bilo je već kasno.

Preminuo je 25. studenog 2000. U Dortmundu. U "slobodi bez domovine". Svoj vječni mir našao je u ponosnom, hrvatskom alkarskom gradu Sinju. U svojoj i našoj Hrvatskoj. U slobodnoj Hrvatskoj.

Mnogo neozbiljenih sanja, mnogo neizgovorenih poruka i mnogo nenapisanih istina ponio je na svoje putovanje u Vječnost. Smrt ipak "nije posljednja istina". Znao je to i Vjenceslav Čižek. Znao je da će uvijek biti slobodoumnih i u Hrvatsku besmrtno zaljubljenih tragača istine koji će ju i budni sanjati sve dotle, dok je ne otkriju u njedrima dobre zemlje Hrvatske.

U Stuttgartu, 10. ožujka 2001.

MALKICA DUGEČ

PREMA SRETNIJOJ HRVATSKOJ

Dijeleći zajedno s vama iskrenu radost što smo opet zajedno, što se puni nade i vjere u sretniju nam Hrvatsku, umjesto uobičajenih izraza želja za plodonosan rad i uspjeh ovoga skupa, želimo osvrnuti barem na dijelove prijeđena puta, kako bismo poučeni možebitnim propustima iz prošlosti lakše koračali u budućnost, te kako bismo svojim makar ni skromnim uspjesima ohrabrili sve one koji nas slijede - prisjećam se 15. lipnja one sada već davne 1991. godine, kada sam na Osnivačkoj skupštini HRZ-a izrekla i ove riječi: "... svi mi slutimo nedorečenost ali i veličinu nastupajućeg doba u kojemu ćemo možda i vlastitim životima morati posvjedočiti svoju ljubav prema Hrvatskoj kako bi svi oni koji iza nas dolaze mogli sretno i dostojanstveno živjeti na zemlji hrvatskoj i pod azurnim nebom hrvatskim."
I zaista, svi mi bili smo svjedoci naslućenog sudbonosnog vremena: obrambenog hrvatskog Domovinskog rata u kojemu su se hrvatska sloboda i nezavisnost plaćali bezbrojnim životima, odricanjima, patnjama, progonstvima i bezdomništvom.
Upravo zato što je iz krvi i žrtve hrvatskih sinova i kćeri uskrsnula slobodna i neovisna država Republika Hrvatska - vrijeme njena rađanja se ne smije zaboraviti, ne smije omalovažavati niti se istina o njemu smije prikrivati bilo gdje, pred bilo kim i ni po čijoj volji. Nitko nam nema pravo nametati embargo na istinu, već ju s ponosom trebamo podastirati i ljubiteljima i mrziteljima Hrvatske: prvima kao utjehu, a drugima kao opomenu!
Poglavito mi, hrvatski republikanci, koji se u svojoj polustoljetnoj borbi za slobodu Hrvatske nismo nikada i ničim osramotili pred licem svoga roda, dužni smo ju pronositi svijetom i ponavljati je, jer - kako reče hrvatski pjesnik i filozof Vlado Gotovac: "Samo se nedužan čovjek brani ponavljanjem istine."
A mi, koji smo desetljećima, protjerani političkim zlosiljem velikosrpsko-jugoslavenskog režima, morali živjeti na tzv. Slobodnom Zapadu, trpeći svu gorčinu tuđišta, ni u snu ni na javi se ne odričući svoga sna o njenoj nezavisnosti i slobodi, jedino istinom o Hrvatskoj borili smo se protiv ledenih, često neprobojnih bedema nerazumijevanja, predrasuda i mržnje, averzije pa i straha od njene nezavisnosti, postajući tako uporištem pa i prethodnicom slobodarskog čina domovinske Hrvatske.
I presretni što je vrijeme emigracije iza nas, što ni u ovoj svojoj slobodnoj Hrvatskoj, pa ma kako još nesavršena bila, ne moramo i ne želimo odustajati od istine o sebi, svome narodu, njegovoj nedavnoj i davnoj prošlosti i o sadašnjosti!
Moja i naša zajednička istina o ustrajnom i samozatajnom oslobodilačkom djelovanju hrvatskih republikanskih skupina i pojedinaca u europskim i prekomorskim zemljama od 1951. do 1991. god. te domovinskih članova HRZ-a sve do danas značila bi omalovažavanje pa čak i negaciju svega učinjenog za slobodu i dobro hrvatskoga naroda, ako ne bismo istaknuli ulogu i vrijednost našega glasila: časopisa "Republika Hrvatska" kroz koji evo, već preko 50 godina, šireći republikanske ideje, zapravo pronosimo istinu o prošloj, ovoj danas a i o budućoj, sretnijoj Hrvatskoj.

U plejadi časnih imena koja su se svojim zrelim političkim porukama, osvrtima, satiričkim tekstovima ili čak i pjesmama izredala na stranicama "RH" uz dr. Ivu Korskog, mr. Kazimira Katalinića, Šimu Letinu, prof. Marija M. Ostojića, časno mjesto zauzimalo je i ime pjesnika, filozofa i mučenika prof. Vjenceslava Čižeka. Dok je kao emigrant živio u "slobodi bez domovine", svojim člancima i političkim pogledima iznošenim u "RH" djelovao je na sve nas, nadahnjivao i obogaćivao nas domoljubnim zanosom, iskrenošću i hrabrošću. A kada su ga 1977. god. oteli jugoslavenski agenti, iako je uživao pravo političkog azila u Njemačkoj, nakon što je pretrpio teška fizička i psihička mučenja, bio je u Sarajevu osuđen na dugogodišnju tamnicu. Časopis "RH" iz pera dr. I. Korskog i K. Katalinića nastavio je širiti istinu o njemu, o Hrvatskoj u okovima Jugoslavije, o pravu hrvatskog naroda na njegovu samostalnu i slobodnu državu.

Nakon što se tek 1988. godine, iznemogao i oslijepio vratio u svoju 2. emigraciju u Njemačkoj, V. Čižek nastavio je surađivati u "RH" sve do svoje smrti 25.11.2000. godine.

I neka mi se ne zamjeri što ću prekoračiti granice skromnosti te na ovom mjestu, uz već navedena imena, spomenuti ime svoga pok. supruga prof. Bože Dugeča, čiji su tekstovi, bilo da su govorili o Hrvatskom proljeću, bilo o značajnijim ljudima iz hrvatske književnosti ili društveno-političkog života, bilo da se radilo o političkoj satiri kojom je šibao ne samo mane naših protivnika, već i nas samih - bili rado čitani na stranicama "RH" odajući beskompromisnog borca za slobodnu hrvatsku državu i hrvatskog intelektualca kojemu je Hrvatska bila sve i iznad svega.

I u Domovini već preko 13 godina, usprkos financijskim i inim poteškoćama, "RH" nastavlja duhovnu tradiciju svojih prethodnika obogaćena novim, mlađim suradnicima. Tako nas uvjerava da je njeno postojanje neophodno potrebno, jer bi Stranka bez svoga glasila bila samo mrtva stranka.

Bude li svatko od nas, već prema svojim intelektualnim i financijskim mogućnostima, pomagao izlaženje toga časopisa, pokazat će visoki stupanj svoje nacionalne svijesti i barem na jedan korak približit će nas sretnijoj nam Hrvatskoj.

Kako bi ovaj kratki i tek fragmentarni osvrt na našu djelatnost u izvandomovinstvu bio poticajem svima članovima, prijateljima pa i simpatizerima HRZ-a u Domovini, dobro je naglasiti da je vrijeme sustavnog rada za socijalnu pravdu, za demokraciju, za "Hrvatsku ljudskoga lika", za pravo na rad i vrednovanje po sposobnostima a ne po podobnosti, pravo na javnu riječ ili drugim riječima: da je vrijeme za nove sadržaje života u slobodi - tek pred nama.

Pa kao što su u prošlosti mnogi od nas bili dobrovoljni hrvatski poklisari, lobisti-širitelji ideja slobode bilo preko tzv. Domovinskih kaseta, bilo letcima, sudjelovanjem na hodočašćima, raznim međunarodnim simpozijima, bilo emitiranjem telefonskih vijesti ili pak pronalazili druge, svoje javne i tajne veze preko kojih se širila istina i pridobivale simpatije međunarodnih čimbenika za slobodnu državu Hrvatsku, zar i danas takova i slična sada još bolje osmišljena, prilikama prilagođena promidžba ne bi bila korisna?? Bogato iskustvo iz prošlosti u kojoj su nesalomiva želja za slobodom i kreativnost duha jamčili uspjeh i bez mnogo novca, danas, kada više nismo samo osamljeni pojedinci, već svjesna

zajednica istomišljenika u svojoj državi, okupljena složnoj političkoj obitelji HRZ-a, neka nam bude poticajem i vodičem po još neosvijetljenim labirintima hrvatske slobode.

I na kraju, želeći pozdraviti ovaj skup u svoje osobno ime, u ime naših članova, prijatelja i simpatizera iz izvandomovinstva a posebno u ime HKP-a iz Njemačke koji se u prošloj predizbornoj kampanji identificirao s idejama Ivana Oršanića i HRZ-a te zdušno potpomogao predizbornu kampanju tiskanjem proglasa na internetskim stranicama Hrvatskog portala u Njemačkoj kao i tiskanjem 150 tisuća letaka, ja Vam ujedno prenosim riječi našeg dugogodišnjeg djelatnika i člana Glavnog odbora HRZ-a gospodina Šime Letine, a koje mi je uputio u svom pismu od 8. rujna 2004.

"Radujem se također da ćeš nastupiti na našem republikanskom Saboru i da ćeš u ime svih nas izvandomovinskih članova i simpatizera poželjeti našim mlađim domovinskim suradnicima i sljedbenicima Ivana Oršanića te svim prisutnima uspješan Sabor i plodonosnu iduću radnu godinu. I reci im da ih ne zbunjuju trenutačni uspjesi onih, koji više drže do vlastitih uspjeha nego li do zajedničkih, hrvatskih uspjeha. Njima pripada crna prošlost, a nama, sljedbenicima Ante Starčevića i Ivana Oršanića - pripada budućnost!"

Iako nismo pristaše veličanja kulta ličnosti niti smo strančari koje je, po riječima prof. Kazimira Katalinića "degeneracija političkog pluralizma", kao sljedbenici nauka Ante Starčevića i ideologa te osnivača naše Stranke Ivana Oršanića, ne možemo mimoići njihova imena, njihovu ulogu u cjelokupnom djelovanju hrvatskih republikanaca, već samo zahvaliti na dosljednosti i dalekovidnim čistim pogledima kojima su nas poučili, jer bez njih možda još ni danas ne bismo bili intelektualno dorasli i spremni pravedno valorizirati hrvatsku prošlost i sadašnjost, ne pokoravajući se tzv. trendu globalizacije i "europeizacije" Hrvatske, zemlje koja je svojim geografskim položajem, kršćanskom i civilizacijskom kulturom bila i ostala u Europi, služeći joj u svojoj dugoj i burnoj povijesti i kao obrambeni štit ("predziđe kršćanstva") i kao uzor.

Ne spomenuti u tom kontekstu imena dr. Ive Korskog i prof. Kazimira Katalinića, uglednih hrvatskih intelektualaca i domoljuba koji i mene "osobnim primjerom poučiše kako se istinom brani dostojanstvo čovjeka i kako se jedino istinom živi i bori za slobodnu Hrvatsku" (Posveta u mojoj knjizi uspomenske proze "Domaće zadaće") - značilo bi okrnjiti istinu, zaboraviti dio hrvatske povijesti u koju su oni svojom pregalačkom skoro 60 godišnjim radom za slobodu Hrvatske i slobodu svakoga čovjeka, ugradili i najveći dio svoga života.

15.9.2004. MALKICA DUGEČ

ETIKA I POLITIKA
Petak, 25.03.2011.
MALKICA DUGEČ O VJENCESLAVU ČIŽEKU

VJENCESLAV ČIŽEK - MISLI UZ 10. OBLJETNICU SMRTI 28.2.1928.-25.11.2000.

"Teže je u duši čovjeka biti slobodan

bez domovine, nego biti u domovini

bez slobode" Vjenceslav Čižek

"Žigice vjere", moja najnovija, koncem 2010. g. objavljena stihozbirka, nastala je kao odraz osobnog doživljaja slobode izvan Domovine, kao poriv i čežnja za Dobrotom, bliskošću i čovječnošću, za Ljubavlju u sveobuhvatnom smislu te riječi. A prije svega toga nastala je kao unutarnji diktat srca i uma da hrvatskom pjesničkom riječju pokušam osvijetliti makar dio istine o sebi i drugima, o Hrvatskoj koja uspravno živi i pod tuđim krovovima kao vjera, nada, kao zdravo sjeme koje će novi hrvatski naraštaji zasijati zemljom hrvatskom, kao istina čija će snaga onemogućiti sve pokušaje memoricida (ubojstva pamćenja) u hrvatskom narodu te ga uzdići na prijestolje osviještenih, slobodnih, nepotkupljivih i sretnih graditelja vlastite budućnosti.
Posvećujući svoje "Žigice vjere" hrvatskom pjesniku i mučeniku, filozofu, vjerniku i samozatajnom borcu za slobodu Hrvatske, za dobro svakog čovjeka - prof. Vjenceslavu Čižeku - a povodom 10. obljetnice njegove smrti, odlučih prikazati ljudsko lice istine o tome hrabrom Hrvatu i njome podsjetiti mlađe hrvatske naraštaje u tuđini i u Domovini na jednoga od onih "buntovnih sanjara", bez čije žrtve bi njihova današnja sloboda bila gotovo nezamisliva a hrvatska književnost siromašnija za suptilne lirske medaljone, za pjesničke krikove ranjene duše, za ljepotu umom i krvopisom isklesanih stihova. ("Pjesme Vjenceslava Čižeka" str. 80. i "Hrvatska pogača" str. 79. iz knjige "ŽIGICE VJERE")

TRAGOM ISTINE

"Prava pjesma začinje se ili u dubokoj povrijeđenosti ljudske duše ili je pak izričaj ljudske radosti" - riječi su V. Čižeka. A njegov životopis svjedoči da je u njemu bilo svega više nego ljudske radosti.

Rođen je 28. veljače 1929. u Đenovićima (Boka Kotorska). Pučku i srednju školu završio je u Crnoj Gori. Iako mu obitelj (i petero djece) 1947. mora preseliti u Sarajevo, on ostaje u Crnoj Gori, radeći kao urednik jednog omladinskog lista. Još 1952., zbog objavljivanja proturežimskih članaka, prvi put biva uhićen a kasnije i prognan iz Crne Gore. U Sarajevu završava Učiteljsku školu, a zatim studij književnosti na Filozofskom fakultetu. Želeći proučavati svjetsku književnost, posebno istočnjačku poeziju i filozofiju Kine, Japana te biblijske spise, odlazi u Beograd i upisuje se na Univerzitet. Zbog sudjelovanja u studentskim demonstracijama kao i pisanja protujugoslavenskih letaka te i pjesama-rugalica (epigrama) - biva uhićen. Njegov kolega i prijatelj, Jevrem Brković, izdao ga je vlastima podastrijevši im neke Čižekove epigrame. U istražnom zatvoru u Srijemskoj Mitrovici V. Čižek proveo je godinu dana, od čega 6 mjeseci u samici, gdje je počeo gubiti vid.

Osuđen je na 2 godine strogog zatvora pa je tako proveo u zatvoru 3 godine, kao najmlađi robijaš. Pri izlasku iz zatvora, oduzimaju mu 2 zbirke pjesama, 1 knjigu pripovijesti i Dnevnik. Te knjige nisu nikad ugledale svjetlo dana. Po povratku u Sarajevo, želeći odgonetnuti izvor i uzroke svojih sukoba s vladajućim režimom, upisuje čistu filozofiju i studij završava u redovitom roku, s najboljim ocjenama.

Nakon završenog studija, brižno izučivši marksizam, radio je kao profesor na raznim školama, ali zbog dosljednog, praksom posvjedočenog tumačenja komunističke ideologije, dobiva otkaze pa je tijekom 9 godina morao promijeniti 6 radnih mjesta. Zbog smrti majke a zatim i oca, te zbog činjenice da je tijekom 1971. bez posla i bez sredstava za život - odlučuje emigrirati. “Da sam mogao oporbeno djelovati, nikada ne bih odlazio iz Domovine”, pisao je došavši u svoju 1. emigraciju, u Njemačku 12. svibnja 1972. (Autorica ovog teksta stigla je 20. svibnja 1972.!) Nastanio se u mjestu Säckingen, u kući čiji je izgled zapamtio u jednom svome snu, snivanom pred sam odlazak. (“Proročanstvo jedne noći” str. 82. ŽIGICE VJERE) Ugledavši tu “kuću iz svoga sna” - odlučio je u njoj i stanovati. Neimaština, borba s tuberkulozom i liječenje u Schwarzwaldu, pisanje pjesama, političkih eseja, satire, letaka i epigrama - a što objavljuje u glasilima hrvatske političke emigracije (“Republika Hrvatska”, “Rakovica”), pristup u redove Hrvatske republikanske stranke - samo su dio njegove svakidašnjice.

Kao i mnogim Hrvatima prije i poslije njega, nisu mu bili laki početci emigrantskog života. Izbjeglički logor, prijetnje izgonom iz Njemačke, 3 godine čekanja na dobivanje političkog azila, ali i izvorno upoznavanje sa životom i radom hrvatskih polit. emigranata, put je koji je morao prijeći.

Gorke spoznaje tuđišta u tim prvim danima bezdomovinstva dovele su ga do zaključka: “Teže je u duši čovjeka biti slobodan bez domovine, nego biti u domovini bez slobode”.

U to doba započinje njegova osmišljena politička i književna djelatnost, o kojoj svjedoče brojni filozofsko-politički i satirički tekstovi, pjesme i članci objavljivani u “Republici Hrvatskoj”, “Rakovici”, “Hrvatskoj reviji”, “Hrvatskom putu” itd. Svjestan da je hrvatski narod “bezbrojnim zlima bio predestiniran čak i na gubitak svojega imena”, da je “sloboda temeljni uvjet ljudskosti” a “država jedino mjesto gdje čovjek (Zajednica) slobodu može realizirati” (RH br. 96,

1973.), on uspješno, hrabro i uvjerljivo hrvatskom pisanom riječi širi hrvatsku državotvornu ideju.

OTMICA

Tek što su Čižekovi duhoviti tekstovi, kao npr. "Samoupravljačka gramatika s rječnikom", "Jugo-Ustav", "Narodni narod", objavljeni u časopisu "Republika Hrvatska", bili prihvaćeni kao dio istine o Hrvatima i Hrvatskoj u "raljama zloduha", tj. Jugoslavije, zloglasna UDBA počela je plesti mreže da bi uhvatila ovog tijelom krhkog, ali duhom neslomivog Hrvata. Premda upozoren od strane njemačke policije da ne napušta njemačko područje, on ipak odlučuje poći u Italiju da se susretne s prijateljicom iz studentskih dana. Njegova brižna i dobra stanodavka, gđa. Luise Hertzberg, suznih očiju ga odvraća od toga puta, a on, nešto prije odlaska usnuvši mučan san i križ koji će ga pratiti na putu u nepoznato te misleći da je to njemu, iskrenom vjerniku, Božja poruka koju mora slijediti, 11. studenog 1977. kreće na put zajedno s Hasanom Milićem, ne sluteći da se predao u ruke udbašu.
"I ranije se događalo", kazuje V. Čižek tek pri izlasku iz zeničkog zatvora, "da u snu ili polusnu vidim sebe u budućnosti točno u istom položaju koji će uslijediti. Bilo mi je jasno da moram podnijeti žrtvu. Kleknuo sam ispod raspela u svojoj sobi, zaplakao i nakon nekoliko minuta molitve, osjetio sam se preporođenim, spremnim na sve." ("Moje tamnovanje", RH br. 165, 1989.)
Zlogukim snom predviđena tragedija zaista se i dogodila: "Vozeći cestom od mjesta Lago di Como prema Milanu, načas smo zastali. Čim smo otvorili vrata automobila, "nahrupili su sa svih strana, izvukli me i pretukli."("Moje tamnovanje") Tom prilikom su mu zlikovci slomili ključnu kost, ozlijedili oči a zatim ga omamili eterom i ugurali u drugi automobil. Tako je, eto, bila izvršena otmica prof. V. Čižeka, Hrvata koji je već uživao pravo političkog azila u Njemačkoj, čovjeka i pjesnika koji je propovijedao ljepotu i čovječnost, a svojim člancima raskrinkavao nepravdu, zastupajući pravo svih Hrvata i svakog čovjeka da živi i djeluje u slobodi. Za sve to bio je spreman i na osobnu žrtvu.
Teško je opisati sve fizičke i psihičke muke kojima je bio izložen, svu bestijalnost njegovih mučitelja, a koja je trajala sve od trenutka kidnapiranja pa do 8. kolovoza 1978. kada je izveden pred Okružni sud u Sarajevu i po čl. 114 tzv. Krivičnog zakona osuđen na 15 godina robije. Njegove vlastite riječi, upućene odmah nakon dolaska na slobodu, u 2. emigraciju, najbolje govore o tome: "Čim počnem govoriti o tome, jako se uzbuđujem... Tri puta su me izvodili na strijeljanje..."
Prizor odvođenja na strijeljanje uvjerljivo je oslikao u svojoj pjesmi "Bezakonje" ("Krvopisi predsvanuća" str. 44.).
Zatečeni otmicom prof. V. Čižeka Hrvati izvandomovinstva su se, ne bez razloga, pitali: Što je to sagriješio pjesnik i filozof V. Čižek? Čime je izazvao tako bezumnu mržnju na prijevari i teroru građenog režima, da ga je, prekršivši sve međunarodne pravne norme, oteo s tuđeg teritorija i strpao u tamnicu? Zar su obična pjesma i napisana hrvatska riječ, istina, do te mjere poljuljali samopouzdanje tirana, da u svojim prljavim namjerama nije prezao ni pred

očevidnim zločinom? A Čižek je bio Hrvat i ljubio je Hrvatsku. Bio je pjesnik-filozof i ljubio je istinu.
Poučeno činjenicama da se po tamnicama Jugoslavije primjenjuju isprobane staljinističke metode po kojima se uhićenike pod svaku cijenu nastoji psihički slomiti a zatim ih se izlaže zvjerskim mučenjima - ali ne da bi se doznala, već u korijenu ugušila svaka istina - u strahu da mu svojom možebitnom nepromišljenošću ne pogorša samu po sebi očajnu situaciju u KPD-u Zenica, vodstvo HRS-a suzdržavalo se javnih izjava sve do osude 8.8.1978. A da Čižekova žrtva za slobodu Hrvatske ne bude uzaludna, od toga časa vodstvo HRS-a (dr. Ivo Korsky i prof. Kazimir Katalinić) još jednom proučavaju sve što je Čižek do tada objavio u hrvatskom emigrantskom tisku, gdje se ponekada javljao i pod pseudonimom Mak Bardak, Meho Bukara, Stipe Sikirica itd. Kao rezultat toga proučavanja, u časopisu "Republika Hrvatska" br. 128., 1980. god. prof. K. Katalinić objavljuje tekst pod naslovom "Vjenceslav Čižek - borac i mučenik". Isti je tekst bio preveden (i širen) na engleski, njemački, francuski pa čak i na ruski jezik. (Ruski prijevod M. Dugeč tiskan je u najelitnijem časopisu ruske emigracije "Kontinentu" br. 34, 1982. god.) I dok je V. Čižek dostojanstveno, stoički trpio fizičke i duševne boli u "38. rupetini pakla", dotle su se Hrvati diljem slobodnog Zapada javnim prosvjedima, pismima, letcima, zauzimanjem kod nadležnih lokalnih i međunarodnih te vjerskih ustanova, zalagali za njegovo oslobođenje.
Činile su to i udruge IGFM (Međunarodna udruga za ljudska prava), Amnesty International koja ga je bila proglasila zatvorenikom savjesti, vjerske organizacije, novinari, strani uglednici pa čak i jedna švedska udruga slijepih. A jedna starija Njemica, gospođa Helene Klein, obijajući pragove mnogih njemačkih ustanova i skrećući pozornost na sudbinu V. Čižeka, jednom je pala na stepenicama - i umrla od posljedica pada. (Upravo gđi. Heleni Klein Čižek je posvetio svoj pjesnički prvijenac "Krvopisi predsvanuća".) I hrvatski štand CROATIA na Međunarodnom sajmu knjiga u Frankfurtu, na kojemu su sudjelovali mnogi istaknuti hrvatski pisci sa svih kontinenata, također se javno zauzimao za oslobođenje V. Čižeka, obavještavajući svjetsku javnost o flagrantnom kršenju ljudskih prava u Jugoslaviji. Sve to, iako je možda poljuljalo, uzdrmalo savjest tzv. slobodnog Zapada, tek na intervenciju njemačkog ministra vanjskih poslova gosp. Hansa Dietera Genschera, nakon 11 godina robije, usnuvši svoj zadnji san u 38. rupetini pakla, u kojemu se ukazao čak i broj registarskih tablica automobila koji će ga izvesti iz zeničkog zatvora, dana 29.7.1988. uzniku br. 6146 Vjenceslavu Čižeku priopćeno je da je pomilovan!

OD SLOBODE BEZ DOMOVINE DO SLOBODE U DOMOVINI

Dana 7. studenog 1988. prof. Vjenceslav Čižek, sada već potpuno slijep, stiže u Njemačku (Dortmund), svoju 2. emigraciju.
Njemačke vlasti dodjeljuju mu politički azil, stan i financijsku pomoć, što čine i Hrvati izvandomovinstva. A i udruga IGFM (Internationale Gesellschaft für Menschenrechte) također se brine o njemu. Tako ovaj mučenik može nastaviti

svoj normalni, opetovano emigrantski život. Ovaj put mu javno pomaže i njegova sestra Tonka koja je živjela u Dortmundu. "Hrvatskoj borbi za slobodu ne mogu dati toliko, koliko sam nekada davao, ali možda će ovo biti vrjednije", govori V. Čižek u svom pismu vodstvu HRS-a, snimljenom na zvučnu vrpcu samo tri tjedna po dolasku. (RH br. 165, 1989.) Opet se kao i dosada pokazalo da je sklad između činjenica, između rečenog i učinjenog, zamišljenog i ostvarenog, često uvjetovan društvenim, političkim previranjima te zdravstvenim mogućnostima, nezaobilazna konstanta Čižekova života.

Ne samo da je novom snagom, svježim idejama i još dubljom, prekaljenom ljubavlju prema Hrvatskoj nastavio pisati (diktirati!) i objavljivati po svojoj objektivnoj raščlambi i kritici suvremenih zbivanja zapažene tekstove, već je i osobno sudjelovao u prosvjedima hrvatske emigracije, zajedno s njima dajući potporu suverenitetu Hrvatske. (Koeln, 26.1.1991.) Njegovi članci i intervjui nižu se i u izvandomovinskim i u domovinskim glasilima, dokazujući da je pomno pratio zbivanja u Hrvatskoj i u svijetu, da ih je uočavao a ponekada i predviđao ili pak blagom satirom karikirao, ismijavao kao što je to učinio u svom poznatom članku "Toljaga bez mrkve", objavljenom u "Hrvatskom slovu" 21.5.1999.

Ne smije se zaboraviti reći da je u tom razdoblju Čižek, suprotno tvrdnji da su tužni trenutci u njegovu životu bili češći od onih radosnih, premda već u poodmaklim godinama, doživio i prvu bračnu sreću: 27. prosinca 1997. godine u Dortmundu vjenčao se sa Zorom Trek, ženom-Hrvaticom koja ga je vjerno pratila i pomagala mu sve do časa njegove smrti 25. studenog 2000. godine.

Kada je 1989., zahvaljujući dr. Ivi Korskom i prof. Kazimiru Kataliniću, u izdanju časopisa "RH" ugledala svjetlo dana prva Čižekova stihozbirka "KRVOPISI PREDSVANUĆA", svi njeni čitatelji ostajali su zadivljeni poetskom snagom, lirskom a ipak ljudskom jednostavnošću krvopisom u doslovnom smislu te riječi zabilježenih stihova čijim je objavljivanjem hrvatskoj javnosti zapravo predstavljen najdojmljiviji dio životopisa ovog neobičnog patnika, budnog sanjara i borca za slobodu, vođenog vjerom u pobjedu Dobra. Francuski književnik prve polovice 20. st. ANDRE GIDE tvrdio je da se treba bojati onoga, tko je našao istinu, a ne onoga tko je traži. Ta filozofska, možda čak i univerzalna misao može se primijeniti i na Čižekova prozna djela, ali i na "Krvopise predsvanuća", koja dokazuju da je on bio samo tragač kako osobne, tako i istine o narodu kojemu je pripadao. Davne 1989. godine, kada mi se pružila prilika da V. Čižeka i osobno upoznam te kada sam, pišući Pogovor njegovu prvijencu "Krvopisi predsvanuća", dublje zavirila u njegov život i djelo, spontano mi se nametnuo zaključak da je sve ono što je pisao ili rekao zapravo preslik njegova životopisa, slijed nametnutih ili izborenih životnih situacija iz kojih je izrastao spremniji na nove kušnje, produhovljeniji, čovječniji. Ni u ranoj mladosti kao ni u zrelim godinama on se kušnji nije bojao. Jedva što je naučio pisati prva slova, dječak Vjenceslav želio se dokazati. Da bi uvjerio svoga oca kako je zaista naučio pisati sva slova, napisao je parolu "Živio Maček!". Slijedile su druge, političke, ispisivane po plotovima, a od čijih je posljedica strahovala cijela njegova obitelj. Mnogo kasnije, 1973., opravdava Čižek svoje prve političke korake ovako: "Moje političko iskustvo jednako je mojem životnom iskustvu, jer sam se politikom počeo baviti otkako

sam naučio čitati i pisati, a to znači od svoje šeste godine, a prve antimonarhističke parole ispisivao sam po plotovima već u svojoj sedmoj godini." ("Dolazak u emigraciju", RH br. 128, Buenos Aires, 1980.)
Tek što je kročio u život pun opasnih stupica, šarolik i loše skrojen za domoljuba i poštena čovjeka, za volju opstanka - morao se dokazati. Nakon što je spoznao da "na poprištu povijesnih zbivanja nema milosti i nema popravnih ispita" (RH br. 95, 1973.), osjetivši na vlastitoj koži i duši oštricu nepravde i bezakonja, uspio je dokazati da i osamljeni pojedinac, ako ljubi Domovinu iznad svega, ako su mu kršćanske zasade - dobrota, čovječnost i pravda - jedino mjerilo raznolikosti življenja te ako mu stečena naobrazba i znanje služe samo da bi osobnim primjerom oplemenio, očovječio odnose među ljudima, ima moralno pravo krenuti "na sastanak sa slobodom" (Karol Wojtyla), podrazumijevajući pod time sve ono, što dovodi u pitanje opstanak i dostojanstvo pojedinca i naroda kojemu pripada, znajući unaprijed da za "slobodu plaćaš čitavim sobom". (Karol Wojtyla: "Dopirem do srca drame", Zagreb, 1980.)
"Krvopisi predsvanuća" prava su pjesnička svjedočenja istine koju je autor bolno osjećao, bezrječno podnosio čak i u mraku zeničke tamnice, nemajući više mogućnosti vlastitim očima vidjeti niti rukom zapisati makar jednu riječ, jedno slovo, a "rukom zapisana riječ, slovo, za mene je sveti znak, potvrda ljudske potrebe prenošenja primljene poruke" ("Ljekovito trnje", str. 79.). Ipak, i tama vida iznjedrila je nove metode približavanja ili ostvarenja zamišljenog: "Najteže mi je bilo što nisam mogao čitati ni pisati. U zatvoru, tek u deset sati navečer, kad se gase svjetla, imao sam prilike ostati sam sa sobom, misliti, sačinjavati stihove... dakle, imao sam prilike pisati na svoj način pjesme u tom mraku. Tako sam bio razvio tehniku matriciranja, da sam već mogao pamtiti i stihove koji su otpali. No teško je bilo. Tjednima i tjednima ne bih uspio sačiniti jednu ili dvije strofe. U tijeku jedne ili dvije godine možda jednu ili dvije pjesme, ali te su bile, vjerujem, briljantne. Toliko me uzbuđuju, da kad ih reproduciram, a znam ih sve napamet, osjetim toliko uznesenje, toliku samopotvrdu, toliko dostojanstvo, tako visoku čast!" (RH br. 165, 1989.)
I doista, 40 pjesama, 40 lirskih reminiscencija, ritmom i glazbom hrvatske poetske riječi razigranih otkucaja jednog zlobom ušutkivanog srca, podijeljenih u samo 3 ciklusa: Udasi Boke, Daljina bliskog i Iskre tmice, zaslužuju zahvalnost ne samo za ugođaj bliskosti, ozračje hrabrosti i ljudske topline, već i divljenje autoru koji ih je zapamtio i neoskvrnjene zlobom prenio u slobodu. Ciklus Udasi Boke, koje je njemačka policija zaplijenila odmah nakon Čižekove otmice, morao je napisati po sjećanju. Možda najljepša među njima je "Oskoruša":

"Sa svega tri proljetna srka

zasladi čitav naraštaj

grkih siromaha

o kamenjaru.”

Za ovom ne zaostaje ni pjesma “Smokva” :

“Te malešne usne

od šećera i mlijeka

nekoga kradom ipak ljube.”

Ciklus Iskre tmice najvrjednije su, najdojmljivije poetsko svjedočenje istine. To je impresivan, danteovski, autobiografski doživljaj stvarnog, ovozemaljskog mučilišta kojim je autor, za razliku od Dantea, stvarno prošao. Ne proklinjući. Ne žudeći osvetu. Ne spominjući imena mučitelja. (Pročitati pjesmu “Matični broj 6146" iz “Krvopisa predsvanuća”, str. 45.)
Svima onima, koji nisu doživjeli nesreću boravka u jugo-tamnicama, gotovo je nemoguće shvatiti kako je V. Čižek, uz nadljudske napore, uspio u mislima pisati ne samo pjesme što bole do krika, već i prave, razigrane minijaturne lirske bisere, kao što je čitav ciklus Udasi Boke, a koje zaslužuju mjesto u svim antologijama hrvatske lirike.
Druga, u slobodi objavljena, stihozbirka V. Čižeka “Bosonoga prašina”, tiskana je 1994. god. u izdanju Školskih novina i s pogovorom Stijepe Mijovića Kočana. Ona je gotovo pretisak “Krvopisa predsvanuća”, jer od ukupno 41 pjesme, samo je 6 novih, a sve ostale ili su samo neznatno izmijenjene ili doslovno preuzete. Autor, naravno, nije mogao prekontrolirati rukopis i tako odstraniti razmišljanje čitatelja o ovom namjernom ili slučajnom činu urednika i izdavača. Ipak, pjesma (nova) “Monolog s Gospodinom” zaslužuje pozornost čitatelja. (“Bosonoga prašina”, str. 53.-54.)
Kao što je i predvidio, prof. Čižek, iako slijep (liječnici u Njemačkoj niti u SAD-u nisu mogli spasiti ostatke vida), pružao je hrvatskoj borbi za slobodu sve od sebe. Novostečenim prijateljima, a od 1997. i svojoj supruzi Zori, diktirao je sročene stihove, svoja političko-filozofska razmatranja i tako su ti tekstovi bili objavljivani bilo u časopisu Republika Hrvatska, bilo po novinama i časopisima u Republici Hrvatskoj. Vjerovao je u dolazak dobra i svjetla. U toj vjeri odazivao se na pozive pojedinih hrvatskih udruga i organizacija pa je tako posjetio Hrvate u SAD-u, Kanadi i Australiji, bodreći ih vjerom u oslobođenje Hrvatske, propovijedajući, alegorijski rečeno, dolazak svjetla koje je za njega “ljubav, koje je riječ i koje je istina.”
“Mene je svjetlo vodilo, mene je svjetlo branilo. Ja sam ga otkrivao u najdubljoj tami duše zločinaca. I ja sam u ime toga svjetla lako pred neprijateljima svjetla bio spreman i umrijeti”, rekao je na predbožićnom slavlju na koje ga je u ime Hrvatskog kulturnog društva u Koblenzu pozvala predsjednica, poznata i neobično zaslužna Hrvatica, gospođa Ivona Dončević. (Koblenz, 13. prosinca

1996.)
I bje svjetlo! Iz krvi i ljubavi hrvatskog puka uskrsnula je neovisna, slobodna država Republika Hrvatska, jedina i najveća nagrada svima nama pa tako i V. Čižeku. "Ono, što sam pišući i govoreći navještao - dogodilo se. Ono što sam buntovnički sanjario, ostvarilo se" napisao je. A pomalo već i razočaran što nova, slobodna država Hrvatska još nije postala onakvom, kakvom su je on i mnogi istomišljenici te suborci sanjali, opravdava taj nedovršeni san riječima: "Kad bi se snivano ozbiljilo, ljudi bi prestali sanjati." ("Ideološki dronjci i političke krhotine", RH br. 194, 1996.) Skroman, kakav je bio po prirodi, nije nikada i ni od koga očekivao priznanja, pohvale ili nagrade, ali ga je, bez sumnje, duboko boljela činjenica da je i sada, umjesto s putovnicom slobodne države Republike Hrvatske, za čiju je slobodu čitava sebe darovao, u nju, u tu svoju sanjanu Itaku, mogao dolaziti jedino s vizom i svojim sivim, emigrantskim "pasošem".
Svoju prirođenu, gotovo pretjeranu skromnost dokazao je i jednim nesvakidašnjim primjerom: Nakon što sam bila napisala Pogovor njegovoj stihozborci "Krvopisi predsvanuća", poslala sam tekst njemu na uvid. Bila sam iznenađena pa i šokirana kada sam pri izlasku knjige, pročitavši još jednom isti svoj Pogovor, ustanovila da je jedan dio moga teksta nestao, izbačen. Odmah sam nazvala gosp. Čižeka i upitala zašto je to učinio. Njegov jednostavan odgovor glasio je: "Zato, što je previše prijateljski." Rođenje svoga trećeg djeteta (tako je nazivao svoje pjesme i objavljene stihozbirke) - "Sok od kiše", Zagreb, 2001. pjesnik nažalost nije dočekao. Četiri puta je prorokovao sve ono što će se njemu dogoditi. I sve se dogodilo: odlazak u emigraciju i kuća iz snova u kojoj će boraviti, otmicu, registarski broj automobila koji će ga izvesti u slobodu kao i svoj drugi dolazak u emigraciju. U svome zadnjem pismu što mi ga je uputio 22. veljače 2000. (diktirao ga svojoj supruzi Zori), rekao je: "Eto, činio sam što sam mogao po nalogu Duha i po svojoj savjesti, vjerujući da ću time pomoći ljudima" i dodao: "Opet će, za dvadesetak godina ispostaviti račun hrvatskim nacionalistima. Mene tada ne će biti među živima da bih mogao dočekati još jedno Hrvatsko proljeće".
Nije li to bilo peto proročanstvo? Nije dočekao ni izlazak svoje knjige "Među nakotom zloduha", koju je Matica hrvatska izdala 2003. god. pod naslovom "U raljama zloduha", ignorirajući tako autorov rukopis. Već 25. studenog 2000., izmučen teškom bolešću (rak) i teškim fizičkim mukama, ugasnuo je život ovog slobodoumnog Hrvata, mučenika i borca za Hrvatsku, pjesnika čiji je "krik duše" probijao tamničke bedeme, a ljudska se toplina i ljubav prema svome hrvatskom narodu i svakom čovjeku, stapala s vjerom u Svjetlo, u Isusa Krista. Ni satirični listići "Ljekovito trnje", koje je izdalo DHK HB u Mostaru 2000., nisu mu više mogli doći do svijesti. Na bolesničkoj postelji u gradu Dortmundu, već 13. srpnja 2000. izdiktirao je svojoj brižnoj supruzi svoj zadnji "krik ranjene duše", pjesmu-epitaf koji danas krasi njegov nadgrobni spomenik u alkarskom gradu Sinju:

Bijah samo jedno zrno

U Božjoj žitnici,

Tek jedan kamičak

U Katedrali hrvatske slobode.

Doslovno pisano krvopisom iza zatvorskih zidina, osmišljavano i darivano nam u vremenu obilježenom bunom, genocidom i kulturocidom (ubojstvo pamćenja) kojima je bio izložen hrvatski rod, u vremenu iz kojega se kao žudnja, kao potreba i povijesna neminovnost rađala slobodna država Hrvatska - djelo Vjenceslava Čižeka ugrađeno je u njene temelje.
Zasadimo Čižekovo zdravo zrno u svetu zemlju hrvatsku da od njega nikne "pogača široka", dodajmo na njegov "jedan kamičak" i svoj, da bismo učvrstili temelje Katedrale hrvatske slobode, da bismo je sačuvali za nadolazeće hrvatske naraštaje!

Malkica Dugeč, prof.

.

Hrvatska republikanska zajednica

(Referat o Vjenceslavu Čižeku autorica je pročitala je na Svečanoj akademiji "Blagdan riječi hrvatske" u povodu Dana hrvatskog jezika u organizaciji GK RH Stuttgart, 16.3.2011

https://blog.dnevnik.hr/hrhb/2011/03/1629083465/malkica-dugec-o-vjenceslavu-cizeku.html?page=blog&id=1629083465&subpage=0&subdomain=hrhb

LJUDSKO LICE ISTINE

- Uz promociju stihozbirke M. Dugeč:
"Žigice vjere"-

Da bih današnjim (a i budućim) čitateljima objasnila zašto sam svoju najnoviju stihozbirku "Žigice vjere" posvetila upravo VJENCESLAVU ČIŽEKU, "hrvatskom pjesniku i mučeniku, filozofu, vjerniku i samozatajnmom borcu za slobodu Hrvatske i dobro svakog čovjeka" – kako rekoh u ožujku ove 2011.godine na svečanoj akademiji održanoj povodom Dana hrvatskog jezika - dužna sam upitati: znamo li, tko je Vjenceslav Čižek?

U mnogim svojim tekstovima, objavljivanim kako u hrvatskom emigrantskom tisku, tako i u glasilima slobodne Republike Hrvatske, nastojala sam prikazati ljudsko lice istine o tom hrabrom Hrvatu i njome podsjetiti mlađe hrvatske naraštaje u tuđini i Domovini na jednoga od onih buntovnih sanjara, bez čije žrtve bi njihova današnja sloboda bila gotovo nezamisliva, a hrvatska književnost osiromašena za pjesničke krikove ranjene duše, za ljepotu umom i krvopisom isklesanih stihova. Pođimo TRAGOM ISTINE !

(Čitati odlomke iz teksta "Misli uz 10. obljetnicu smrti")

Malkica Dugeč

U Mannheimu, 19.6.2011.

MALKICA DUGEČ

VJENCESLAV ČIŽEK - JEDAN ŽIVOT ZA HRVATSKU

"Za slobodu plaćaš čitavim sobom"
Karlo Wojtyla

Slijediti tragove pravde i nepravde, dobra i zla, a ne uočiti da između njih i na putu prema njima postoje tisuće i tisuće međuprostora ljudskih sudbina još neotkrivenih svjetlosnim godinama, ne osjetiti bujno šarenilo tek naslućenih spoznaja - bio bi neoprostiv promašaj.

Krenuti u potragu za istinom, a ne uvjeriti se da u središtu svega ovozemaljskog postoji Č O V J E K - to po svijesti, dobroti, ali i podlosti, po gipkosti duha, suosjećajnosti, ali i bestijalnoj bezobzirnosti, to kako po ljepoti tako isto i po ružnoći još nikada i ničim nenadmašeno čudesno Živo biće - bilo bi jalovo pa čak i besmisleno, jer se ne bi pokazalo kao put olakšanja, nego kao teret - pretežak za putovanja kroz labirinte Nepoznatog.

Imajući na umu spoznaju da i najplemenitije pobude tragaoca istine prestaju biti plemenitima ako nisu poduzete s namjerom da, tragajući za prošlosti, posluže kao pouka današnjima, kao čitljiv putokaz u budućnost u kojoj će Dobrota i slobodoumlje biti prepoznatljiva odlika slobodnog Čovjeka u slobodnom, zlobom neomeđenom duhovnom i stvarnom životnom prostoru zvanom -domovina, odlučih progovoriti o čovjeku i mučeniku, borcu za slobodu Hrvatske, vjerniku, filozofu, "liriku suptilnih i njezinih stihova" (Stijepo Mijović Kočan). autoru poznatih i nepoznatih epigrama i inih satiričkih tekstova -Hrvatu izvan Domovine, prof. Vjenceslavu Čižeku.

A da zaborav, hotimično ili nehotično zaobilaženje saznanja po kojemu domovina čovjeka nije neki imaginarni kutak ili individualna sanjarska vizija na sagu ovozemaljskom, već "izboreni životni prostor jednoga naroda" (V. Čižek), dakle, zemlja, nebo, jezik, i da ne bi zaveli tragače skoro četrnaestostoljetne istine hrvatske, pogotovo ne istine ovostoljetne - osjetih se izazvanom da kroz svoja osobna viđenja i impresije zavirim u nepoznato o već poznatom, da ponovim istinu o jednom životu za Hrvatsku.

Nastojeći se svojim raščlambama i razmišljanjima barem približiti, ako ne i proniknuti u duhovnu i moralnu čistoću ovog zbog siline ljubavi prema Domovini obnevidjelog svjedoka zle kobi hrvatske, a služeći se ujedno njegovom maksimom da "ne dobiva onaj koji prima, već onaj koji daje" ("Živa zajednica" br. 138, 1993.) dotaknuh se srcem i sviješću tek jednog zrnca spoznaje o "Krvopisu predsvanuća",

"Bosonogoj prašini", "Nenarodnom narodu", "Samoupravljačkoj gramatici", "Novom jugo-ustavu" - kako bih ga oplođena kroz riječ hrvatsku umnožila te oplemenjena darivala današnjim graditeljima Sutrašnjega.

Premda životopis prof. Vjenceslava Čižeka - od samoga rođenja 28.2.1929. (Denovici, Boka Kotorska) preko školovanja sve od mladih dana kada je bio naučio prva slova, te da bi svoje znanje i dokazao, po želji oca napisa i svoju prvu rečenicu: "Živio Maček!", pa preko Učiteljske škole, Filozofskog fakulteta u Sarajevu, otpuštanja s posla, policijskih pretraga, uhićenja i tamnovanja (17 godina svoga života proveo je po jugo-kazamatima) - obiluje raznolikošću i tragikom trpljenja, njegov život i rad od 12.5.1972. godine kada je stupio u svoju prvu političku emigraciju na tlo Njemačke te počeo pronicljivim, često smijehom kroz suze, a najčešće uvjerljivim i na istini utemeljenim iznošenjem istine o diktatorsko -totalitarističko-velikosrpskom režimu bivše Jugoslavije, da bi kobnoga 11.11.1977. na putu u Italiju bio kidnapiran od strane jugoslavenske UDBE te skoro 11 godina - a nakon montiranog suđenja - proveo u zeničkom zatvoru, gdje je kao posljedicu zlostavljanja izgubio i očni vid - pa sve do onog žalosno-radosnog 7.11.1988. god. kada je - na zauzimanje i uporno diplomatsko angažiranje tadašnjeg njemačkog ministra vanjskih poslova Hans D. Genschera - bio oslobođen i stupio opetovano na njemačko tlo u svoju drugu emigraciju - taj period njegova života najbliži je i najvjerodostojniji izvor upoznavanja osobnog udjela ovog neslomljivog čovjeka u mučnu ali časnu radu za slobodu Hrvatske. Slijedeći najznačajnije postaje ovog uspravnog "hoda po mukama" nije se moguće oteti uvjerenju da je često citirana Čižekova misao "Teže je u duši čovjeka biti slobodan bez domovine, nego biti u domovini bez slobode", a koju je izrekao 1973. u svome protiskanom članku u Republici Hrvatskoj" (glasilu Hrvatske republikanske stranke) - bila upravo sudbinski determinirana i potvrđivana u njegovu cjelokupnom poetskom, filozofskom i ljudskom življenju.

Tri godine čekao je prof. Čižek na dobivanje političkog azila u Njemačkoj. Kroz to vrijeme, suočavan ne samo s materijalnom bijedom, gladu i neizvjesnošću, već i s prijetnjama protjerivanja, upoznavao je i njemu još nepoznatu stranu života na tzv. slobodnom Zapadu.

Oboljevši od tuberkuloze kao neminovne posljedice ranijih duševnih i tjelesnih patnji, nekoliko mjeseci provodi na liječenju u jednom sanatoriju - u Schwarzwaldu.

"Doživio sam taj demokratski i kapitalistički (kršćanski) Zapad u pravom smislu" - pisao je tada vodstvu Hrvatske republikanske stranke, započinjući svoju suradnju u glasilima te stranke, no ne gubeći niti u tim teškim trenucima smisao za humor: "Svaka tuberkuloza je, kao i sva druga zla: originalna! Od čovjeka do čovjeka!" (26.5.1973.). Naravno, tada još nitko nije mogao niti naslutiti što će se dogoditi

četiri godine kasnije i kako će strašno zlo koje je na vlastitoj koži već doživio prof. Čižek - zamijeniti još jezivije, ljudskom maštom nezamislivo zlo.

Kada mu je nakon svih birokratskih zakonom propisanih postupaka, a koje su iskusili mnogi Hrvati u tuđini, konačno odobreno pravo političkog azila u S R Njemačkoj - smjestio se bio u gradiću Saeckingenu nastavljajući živjeti životom punim odricanja i gotovo asketske skromnosti: "Dosta mi je dnevno za osnovne troškove 5 DM, to je jedan kruh, jedna sardina i - jedna kutija cigareta" - pisao je 21.7.1976. godine.

Usprkos činjenici što je u emigraciju stigao kao svjestan Hrvat i politički izgrađena osoba - to je ujedno i vrijeme njegove u drugim uvjetima stasale političke nadgradnje, a iz koje je rezultirala svjesna odluka da se organizirano suprotstavi zlu zvanom Jugoslavija. On je, naime, već bio uvjeren da "hrvatski narod ima pravo na svoju nezavisnost" te da je nezavisna država Hrvatska ono najsvetije i najvrednije što možemo ostaviti u nasljeđe budućim generacijama. Upoznavši se kroz knjigu "Oslobođenje i sloboda" (priredio ju je tiskao u Buenos Airesu 1973. dr. lvo Korsky u suradnji s prof. Kazimirom Katalinićem) s filozofsko-sociološkim, nacionalno-političkim i drugim idejama prof. lvana Oršanića, ideologa i jednoga od utemeljitelja Hrvatske republikanske stranke (1951.), nadahnjujući se njima kao istinom koju je i sam spoznao "u nejakoj, samostalnoj oporbi protiv ljudskog zla" - pristupa u redove HRS-e naglašavajući: "Moje opredjeljenje za HRS zapravo je opredjeljenje za istinu".

Započinjući iskreno, produhovljeno i znalački-argumentirano pisati o moralnim i političkim devijacijama totalitarističko-diktatorskog jugo-režima - prof. Čižek se sve više predstavljao hrvatskoj javnosti kao beskompromisan borac za slobodu Hrvatske.

No bez obzira koliko njegovi tekstovi, objavljivani u "Republici Hrvatskoj", "Hrvatskom putu", "Hrvatskoj borbi", "Rakovici" i "Hrvatskoj reviji" - bilo pod pravim imenom ili pod pseudonimima Meho Bukara i Mak Bardak - bili originalni izrazom autentičnog svjedoka prilika i događaja na tlu povijesne i etničke Hrvatske koja je stenjala u okovima jugoslavenstva, bez obzira na svu dubinu i širinu misli, hrabrost izraženu kroz satiričke tekstove, na unikatni lirski mikrokozmos njegovih pjesama - sve bi to bilo polusvjesno registrirano kao usputna epizoda tek jednog od brojnih hrvatskih političkih emigranata; ostalo bi nepoznato pa možda i prešućeno da nije bio svanuo onaj zloguki 11.11.1977. – dan, koji je doslovno i alegorijski rečeno, svjetlo njegova života pretvorio u mrak, a mrak i sumaglicu površnih čitača njegovih poruka osvijetlio žarkim snopom svjetlosti pravedne žrtve jedne neizmjerne ljubavi prema Hrvatskoj: prema Dobru, Istini i Slobodi.

Prve škrte vijesti o otmici Vjenceslava Čižeka izazvale su čuđenje, ogorčenje pa i nemoćan bijes u redovima hrvatske dijaspore, tim više što on nije bio poznat kao zagovaratelj nasilja i terora, a uživao je već i pravo političkog azilanta u Njemačkoj.

Ubrzo se pokazalo da je priznati status političkog emigranta, pa odnosio se on ne samo na pripadnika hrvatskoga naroda, nego i na osobu bilo koje druge narodnosti, vjere ili rase - tek mrtvo slovo na papiru, ako dođu u pitanje tzv. bilateralni odnosi taj. egoističko-etatistički interesi zemlje-domaćina i zemlje-goniča.

Uvjerivši se da je prof. V. Čižek 11.11.1977. kod mjesta Lago di Corno (kamo ga je dovezao neki Hasan Milić, agent UDB-e) zaista otet od strane jugoslavenskih agenata, da mu je prigodom otmice slomljena ključna kost, povrijeđeno oko, te da je u međuvremenu već i osuđen na 14 godina tamnice - vodstvo Hrv. republikanske stranke s predsjednikom dr. Ivom Korskym i tajnikom prof. Kazimirom Katalinićem (danas predsjednikom domovinskog nastavka HRS-e pod imenom Hrvatska republikanska zajednica) - s najvećim mogućim oprezom, kako mu se niti nehotično ne bi otežalo i onako preteško stanje, započinje upoznavati hrvatsku i svjetsku javnost s istinom o njemu.

lako su vijesti iz zeničkog zatvora jedva dopirale u javnost, a potpuno svjestan da borba za Čižekovo oslobođenje neće preko noći uroditi plodom, časopis "Republika Hrvatska" je preko svojih kanala doznavao i objavljivao saznanja o mučeničkom ali dostojanstvenom držanju čovjeka koji je čak i nekoliko puta bio stavljan pred puščane cijevi, kojemu je uza sva psihička i fizička zlostavljanja prijetilo i potpuno sljepilo.

Prosvjedni skupovi širom europskih i prekomorskih zemalja, organizirani s ciljem skretanja pozornosti međunarodne javnosti na kršenja temeljnih ljudskih prava na tlu bivše Jugoslavije a posebno na slučaj prof. Čižeka, povezivanje s lokalnim i svjetskim humanitarnim organizacijama kao npr. IGFM-om (Internationale Gesellschaft fuer Menschenrechte), Amnesty International koja ga proglašuje zatočenikom savjesti, kontakti s drugim međunarodnim forumima svjetovnog vjerskog karaktera kako bi mu se u zatvor dostavili paket s hranom i lijekovima te barem malo ublažili nečovječni uvjeti tamnovanja u samici ili u prostoriji koju je i sam kasnije nazvao "tridesetosma rupetina pakla" - sve je to bio samo dio plemenitog i požrtvovnog rada kako za oslobađanje ovog istinskog borca za slobodu Hrvatske, tako isto i za svjedočenje istine o ugroženosti cjelokupnog hrvatskog narodnog bića.

Ipak, kada su svi, pa čak i zločinci uvidjeli da ga ne mogu duhovno slomiti pa ma kako perfidne metode mučenja izmišljali te su mu se potajno morali i diviti

(Čižekov tzv. istražitelj, udbaš Vinko, prilikom preslušavanja je u jednom trenu i sam uzviknuo: "Profesore, Bog te j…, što nisi naš?!) -zamisao prof. K. Katalinića da kroz sabrane tekstove V. Čižeka, već objavljene pretežno u hrvatskim republikanskim glasilima, osvijetli i uzdigne žrtvu ovog hrvatskog borca i mučenika, kako bi hrvatska državotvorna ideja i kroz usta prof. Čižeka doprla do svijesti čitavog hrvatskog naroda, ubrzo je i oživotvorena postavši zapaženim i nezaobilaznim vrelom informacija.

Najprije objavljeni u "Republici Hrvatskoj" br. 128, 1980. god. pod naslovom "Vjenceslav Čižek - borac i mučenik", zatim prevođeni na njemački, francuski i engleski jezik te širenі u vidu letaka po svim kontinentima - isti su tekstovi prevedeni čak i na ruski jezik te tiskani u najelitnijem časopisu ruske emigracije "Kontinent" br. 34, 1982.

I dok je Vjenceslav Čižek, premda rapidno gubeći sada već ostatke očinjeg vida i nakon 8 godina mučenja odbijao liječnički pregled govoreći: "Odbijam liječenje, jer nemam povjerenja", dok su mu drugi zatočenici povremeno čitali tekstove iz novina ili knjiga a on sve više razvijao i usavršavao tehniku memoriranja služeći se samo njemu osobno poznatim mnemotehničkim sredstvima "pisanja stihova", kako bi ipak ostali zabilježeni, osjećajući se i u tim i takvim uvjetima iskreno počašćenim što je, eto, sam samcat uzdignute glave stajao pred jednom državom, ne moleći ni za što, već optužujući svojim nepokolebljivim držanjem utemeljenim na dubokom uvjerenju da se borio i bori za istinu i "slobodu svakog čovjeka i svakoga naroda" ("Republika Hrvatska" br. 165) - ne jednom se upitah: Zar je zaista samo pisana riječ mislioca i pjesnika Čižeka bila toliko opasna za jednu, istina na teroru i strahovladi građenu, no ipak prilično uhodanu državnu tvorevinu, da je od straha pred njom posegnula za najbrutalnijim metodama mrvljenja i ubijanja prije svega psihe a zatim i njegova tijela?

I zar je njegov jedini i najveći grijeh što je, ljubeći Domovinu iznad svega i čeznući za slobodom svoga naroda, imao intelektualne snage i građanske hrabrosti kroz pisanu hrvatsku riječ javno očitovati tu ljubav?

Danas, 7 godina nakon njegova ponovnog dolaska u "slobodu bez domovine" i 5 godina poslije oživotvorenja vjekovnog sna svih Hrvata: slobodne i neovisne države Republike Hrvatske, treba priznati da je gotovo panični strah jugo-režima od pisane riječi uopće, a ne samo od hrvatske pisane riječi, bio i te kako utemeljen, jer je taj otrovni konglomerat bio stvoren na nepravdi i zločinu kako prema Hrvatima, tako i prema drugim narodima nasilno utrpanima u tu tamnicu, a prof. Čižek je iznosio činjenice i nedvosmisleno upućivao kako izaći iz te tamnice, kako se dočepati slobode: "Jugoslavija može biti samo srušena i to unutarnjom snagom revolucije" - pisao je po svoj prilici nadahnut i Oršanićevom tvrdnjom da se "Jugoslavija ima srušiti zadavljena hrvatskom voljom za slobodom" te dodajući:

"a ono što sada bukti i kipti u potlačenom biću hrvatskoga naroda nije tek samilosna pobuna duha, nego silno pregnuće prema izvršenju vlastite povijesne zadovoljštine, koja ne može nikud drugo nego preko oštrice". ("Republika Hrvatska" br. 94)

Čižekovi tamničari nisu, doduše, bili čvrsto uvjereni da on bespogovorno prihvaća tolstojevsko "neprotivljenje zlu nasiljem", ali nisu poznavali niti približnu istinu o njegovom pravom, iskrenom mišljenju i odnosu prema državi koja nije bila njegova.

U svome satiričkom tekstu "Novi jugo-ustav", posvećenu najvećem državnom cirkusu na svijetu" - doslovno je pisao:

Član 55

> "Obrana Jugoslavije je zločin, kao što je zločin i njeno postojanje u bilo kojem obliku."

Član 57

> "Rušiti iznutra izvana jugo-tamnicu, dužnost je i čast svakog građanina."

A u Članu 58

> još je jasniji: "Svaki građanin, koji s oružjem u ruci bude učestvovao u rušenju Jugoslavije, svrstava se u redove boraca za ljudska prava i nacionalnu slobodu."

Kada su ga njegovi mučitelji u Sarajevu ispitivali o planovima hrvatske političke emigracije za rušenje Jugoslavije, samouvjereno je odgovarao da takovi planovi uopće ne postoje, ni u snu ne pomišljajući da su možda njegova ljubav prema Hrvatskoj i slobodarske težnje uopće bili dijelom toga plana, jedan blistavi, nezamjenjivi kamenčić u mozaiku duhovnog i fizičkog nagona hrvatskog narodnog bića za kidanjem okova koje mu je nametnula Jugoslavija.

Svatko, tko je bio pažljivo pročitao posuvremenjena filozofska razmatranja prof. Čižeka kao npr. "Državni ateizam", objavljen u "Republici Hrvatskoj" br. 99, 1974. god. a gdje tvrdi da "u komunizmu samo Bog ne terorizira" i da su "ateisti znanstvenog tipa, bez izuzetka intelektualni mediokriteti" ili pak tekst "političke ustanove u komunističkom političkom 'sustavu'" (RH br. 105) kojim jasno upozorava da stalnost demokratskih težnji niti u komunizmu ne zamire te da će ga upravo one "kada dođe vrijeme, iznutra oboriti"; svatko, tko je pročitao Oršanićevim dalekovidnim mislima nadahnut Čižekov članak "Fenomen političkog otuđenja čovjeka u uvjetima komunističke diktature", a u kojemu podvlači bitne odlike komunističkog poretka: dvoličnost, laž i diktaturu te

činjenicu da je "u svim istočnoeuropskim zemljama pa i u Jugoslaviji, samo Crkva mogla ostati na poprištu i u oporbi - kao nacionalna utješiteljica" - morao je dokučiti dubinu i opravdanost iznesenih misli, a nije, zacijelo, mogao ostati niti ravnodušan prema Čižekovoj britkoj satiri, jer su i jedno i drugo samo plod doživljavanja nepravde. Zato nije začuđujuće što i danas, čitajući njegove epigrame, a zbog kojih je još kao student bio osuđivan, gotovo svatko od nas nalazi i dio sebe, jer kroz Čižekovu proživljava i svoju osobnu, ali i narodnu tragediju:

"Ako kihneš malo jače,

Iz zasjede žbir iskače.

Ako ljubiš Domovinu,

Psi-špijuni na te zinu." ("Narodni neprijatelj")

Gotovo svi epigrami iz zbirke V. Čižeka "Narodni narod" gorkim smijehom aludiraju na crnu zbilju crvene tiranije kao što je to npr. vidljivo i u "Narodnoj vlasti":

"Na pet ljudi - tri agenta,

Na dva sela -sto pisara"

No ipak, možda je svojim nenametljivim sarkazmom te svevremenskim sadržajem najvredniji i pozornosti "Narodni vođa":

"Svaki od nas

Po glavu da ima,

S kojim to pravom?

Priznajte sami,

Sasvim je dosta

narod sa jednom glavom."

Da je kojim slučajem hrvatskoj javnosti u Domovini mogla doći u ruke "Samoupravljačka gramatika sa rječnikom", nastala "u Zagrebu, o Pokladama 1977." - kako u Uvodu kaže Meho Bukara, taj. sam Vjenceslav Čižek, ne bi je zasigurno bila mimoišla sudbina samizdatske tradicije te bi tako bila postala najtraženije hrvatsko štivo. A tko bi se mogao oteti iskušenju da makar najbližim prijateljima u povjerenju ne ispripovijeda o Čižekovom novom pristupu vrstama riječi u hrvatskom jeziku i njihovoj tvorbi?! Tako kada govori o imenicama, dijeleći ih na opće, vlastite, zbirne i mislene - dodaje im još i besmislene kao npr.

"zakon", "sud", "izbori" te zastarjele i ukinute imenice kao npr. Hrvat, Hrvatska.

Pridjevima - uz regularne - dodaje i -političke pridjeve. Brojeve dijeli na: lažne, jeftine i beskonačne, priloge na: umirujuće, ublažujuće, otežavajuće i olakšavajuće. Ni "Rječnik" kao dodatak "Samoupravljačkoj gramatici" ne bi bio mogao ostati nezapažen. Trebalo je ne samo boljeg dara, već i goleme hrabrosti još prije skoro dva desetljeća, makar i u tuđini, napisati da je npr. Hrvat - grobar Jugoslavije, Hrvatska -zasad, srpska devizna kolonija, Jugoslaven - strašilo bez rodnog lista, S K - savez kriminalaca itd.

Taj ljudski opravdan buntovnički duh utkan u "Ljekovito trnje", kako je pod zajedničkim naslovom već sabrao i uskoro namjerava objaviti sve svoje "negdašnje satirične priloge, prenesen na papir ne samo s ciljem davanja oduška osobnom mučno-tragičnom doživljaju stvarnosti u bivšoj Jugoslaviji, nego i s namjerom ukazivanja na njene korijene, uzroke i neminovne posljedice - nije bio poljuljan niti slomljen čak ni nakon svih proživljenih muka u "zeničkom gulagu". A kako bi inače, odmah po izlasku na slobodu mogao diktirati u pero svoj još malo kome poznati "Jugo-bećarac" u kojemu samo sebi tipičnom i prepoznatljivom nedužnošću pravednoga pjeva:

"Jugovino, ne stoji ti fino

Ni kokarda, niti avangarda.

Jugovino, ni voda ni vino,

Tko te voli - od raka oboli."

Ne smije se zaboraviti, a pogotovo se ne smije prešutjeti činjenicu da je istih onih godina dok je prof. Čižek u zeničkoj mučionici, premda sveden na tjelesnu krhotinu, svojom moralnom čvrstinom, čistoćom i postojanošću branio uvjerenje da Hrvati mogu i moraju slobodno živjeti samo u svojoj slobodnoj narodnoj državi. Zbog istih i sličnih uvjerenja po raznim tamnicama bivše Jugoslavije čamilo je mnogo uspravnih hrvatskih sinova poput dr. Franje Tuđmana, dr. Marka Veselice, Vlade Gotovca te mnogi drugi znani i neznani pripadnici hrvatskoga roda, a što nedvojbeno i zorno potvrđuje činjenicu da je prošla, kao i ova današnja svim srcem žuđena i pravicom Boga blagoslovljena država Hrvatska - plod žrtava mnogih svjesnih pojedinaca i volje čitavoga hrvatskoga naroda.

Vlastitim življenjem oćutjevši da se "sloboda ne dariva", već da se uzima - kako je i sam govorio, te da "za slobodu plaćaš čitavim sobom" kako napisa poljski pjesnik Karol Wojtyla i nas današnji Sveti otac Ivan Pavao Drugi (Karol Wojtyla: "Poezija, drame, eseji", Zagreb 1980. Pjesma: "Dopirem do srca drame") - pjesnik Vjenceslav Čižek nije ni u najneljudskijim trenucima tamnovanja, dijeleći "tridesetosmu rupetinu pakla" s kriminalcima, ubojicama, šizofreničarima i

drugim tipovima s dna života, propuštao priliku da od nemogućeg stvori moguće: da bez olovke i papira pa čak već i bez svjetla svojih očiju ostavlja za sobom tragove istine progovarajući stihom kroz krvopise predsvanuća slobode, prekoračujući uzničkom pjesmom hrvatskom zidove tamnice, natkriljujući čovječnošću nečovještvo.

Tri tjedna nakon svoga povratka na slobodu, u Njemačku, poslao je vodstvu Hrvatske rep. stranke na magnetofonsku vrpcu snimljeno izvješće u kojem - uz ostalo - kaže i slijedeće: „Toliko sam bio razvio tehniku matriciranja, da sam već mogao pamtiti stihove koji su otpali.

No teško je to išlo, veoma, veoma teško. Tjednima i tjednima ne bih uspio sačiniti jednu ili dvije strofe, u tijeku jedne godine možda jednu ili dvije pjesme, ali te su bile, vjerujem, briljantne. To su najljepši stihovi koje sam napisao i koje ću ikada napisati. Toliko me uzbuđuju da kada ih reproduciram, a znam ih sve napamet, osjetim toliko uznesenje, toliku samopotvrdu, toliko dostojanstvo, tako visoku čast" ("Republika Hrvatska" br. 165, 1989.)

Zahvaljujući zalaganju dr. lve Korskog i prof. Kazimira Katalinića u izdanju "Republike Hrvatske" u Buenos Airesu je 1989. god. Ugledao svjetlo dana poetski prvijenac V. Čižeka: "Krvopisi predsvanuća". Zbirka je to osebujnih lirski intoniranih rimovanih ili pak slobodnih prozom uokvirenih stihova, zbirka u doslovnom smislu riječi krvopisom i svjetlom srca skladanih hrvatskih stihova jednog zlobom povrijeđenog pravednika.

"Prava pjesma začinje se ili u dubokoj povrijeđenosti ljudske duše ili je pak izričaj Životne radosti. Kod mene ovih drugih nema" - rekao je 1988. godine autor "Krvopisa predsvanuća".

Prepuštajući hrvatskim književnim kritičarima znanstveni i meritorni sud o poetskim i literarnim vrijednostima ove zbirke od ukupno 40 pjesama, podijeljenih u tri ciklusa: "Udasi Boke", "Daljina bliskog" i "Iskre tmice" - njihovi čitatelji bit će do dna duše ganuti sadržajima, zaneseni adekvatnošću, ljepotom i ritmom izričaja, a i rastuženi ako su i sami slijedili pjesnikov put u slobodu.

"Sama bješe pjesma, bez štita i mača,

Od zloumne sile svojom žrtvom jača" –

kaže on u svojoj pjesmi "Lago di Corno", misleći zacijelo na stvarno postojeće mjesto odakle su ga "loše sluge goreg gospodara" otpremile u ralje beskrupuloznih zlikovaca. A ranije:

"Imala je pjesma susret sa ljepotom

Bestjelesno istom u predvorju nesna" - da bi zaključio:

"Zbilja moja tek je uspomena o tom

Sto protiče mnome vječna i čudesna." ("Modro pa rumeno")

Usprkos svemu on, ne sumnjajući, proriče:

"Nadolazi žetva velika,

Od domaćeg zrna pogača široka.

Pričest gladnima Slobode." ("Uskoro")

Dok "Udasima Boke", posvećenim gospođi Heleni Klein, Njemici koja se i sama žrtvovala zauzimajući se za njegovo oslobođenje, sluti "nebo, kada ga nema", doziva u sjećanje svoj Kotor "od kamena, na kamenu, pod kamenom"; dok u "Daljinama bliskog" "nad tuđištem mladi čempres svitanje povija, tražeći izgubljene papuče snova" - on sam sebi postaje "tek prigoda za zaborav u molitvi" no ipak misli i na svoju bivšu stanodavku (gđu Hertzberg) koja ga je, instinktivno predosjećajući zlo, odvraćala od puta za Italiju i tješi je:

"Hrabra nježnost plovi po pučini šutnje,

Doplovit će, gospo, do obala Rajne".

I dok gotovo skamenjen surovošću jave doživljava da i njegovi stihovi zadavljeni bivaju kao "nerođene mrtve ptice-uzletnice", dočekuje i deseti Božić u tamnici. Tada nastaje jedna od najdirljivijih pjesama koju je zatočenik s matičnim brojem 6146 ispjevao "među nakotom zloduha". u svojoj "tridesetosmoj rupetini pakla" i dao joj naslov "Božić u Zenici".

U svetom času unutarnjeg božićnog zanosa "Vjenceslav rob", filozof i vjernik ne misli na sebe nego promatra svoje supatnike i strahuje za "sina u jaslicama" :

"Umukle su psovke iz smotuljka mesa,

tek poneka krnj a iz sna im izleti.

To golaći hine juriš na nebesa

dok po kalu plaze sebi oduzeti.

U mračaju ovom skupne paranoje ,

s obje strane zida, preko mnogih žica,

sutra će za Sinom, u jaslicama sto je,

razaslana biti javna tjeralica."

Pjesnik Vjenceslav Čižek, taj "Job iz zaljeva hrvatskih svetaca" kako ga s pravom nazva hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan, inače priređivač druge Čižekove zbirke pjesama "Bosonoga prašina" - nije manje ljudski i poetski uvjerljiv ni u svojim pjesmama u prozi, a nije manji patnik niti manji domoljub kada se izrazito lirskim minijaturnirn reminiscencijama dotiče ružmarina, lovora ili oskoruše, jer sve su to plodovi zemlje hrvatske.

Premda niti jednim stihom izravno ne spominje ime Hrvatske, svaki čitatelj ipak osjeti da je on jedina vjera u njemu, jedina nada za koju se kao utopljenik slamke hvata da bi se othrvao očaju ili zatomio bol, da bi se uzdigao u naviru klonuća.

Ona je bunt u njemu, žar u zjenici oka, ubod noža u srce, ali i utjeha, melem duši u paklu ljudske zlobe, svo dobro što je imao i što će opet njegovo biti.

A tko i ne bi otkrio ime Hrvatske u pjesmi "Sin i mati", jer kome će, ako ne Hrvatskoj, pjevati:

"Domovino moja trnova krunidbo,

sveto slovo glagoljskog Misala,

oku mome Ti bi svjetlost dala

da i Tvoju zlotvor nije tmicom izbo."

Druga knjiga pjesama V. Čižeka "Bosonoga prašina", tiskana 1994. god. u izdanju "Školskih novina" i s nadahnutim pogovorom Stijepe Mijovića Kočana - gotovo da je pretisak i prepjev Krvopisa predsvanuća", jer od ukupno 41 pjesme uokvirenih u 4 ciklusa: "Bokeljska svitanja", "Konavoski spomenak", "Iskre tmice" i "Daljine bliskog" -samo ih je šest novih: "Katica", "Moj prvi grijeh", "Vranica", "Monolog s gospodinom", "lza iza" i "Pozdrav suncu".

Namjerno ili slučajno, da li zbog činjenice da sam autor ne može vidjeti napisano ili iz nekog još nepoznatog razloga - dobro je što se makar i na taj način književno stvaralaštvo nastalo izvan Domovine ipak vraća na svoje pravo mjesto: u sveukupnu hrvatsku kulturnu baštinu. Samo tako možemo slijediti različite putove jednog te istog naroda, samo tako možemo upoznati svoje hrvatsko jučer i danas te istinu o sebi prenijeti i budućima.

U dijaspori uzdignuto u tron mučenika i beskompromisnog borca za slobodu Hrvatske, borca oštra pera i nježne pjesničke ćudi - ime prof. V. Čižeka nije više nepoznato ni u Hrvatskoj. Tako je s 8 pjesama zastupljen u antologiji Š. Šite Ćorića "45 hrvatskih emigrantskih pisaca". U posebnom poglavlju, pod nazivom suputnici" spominje se i u knjizi Vinka Grubišića "Hrvatska književnost u egzilu"

(KHR 1990.) Dobio je zasluženo mjesto i u Hrvatskom biografskom leksikonu - a da se i ne spominje kako ga ne zaboravljaju niti "Glas Koncila", niti "Matica", niti "Živa zajednica", niti njegova i naša "Hrvatska revija" s dragim čovjekom i pjesnikom Vinkom Nikolićem na čelu.

I eto, približavajući se još jednoj, nadajmo se, sretnijoj postaji Čižekova življenja, evocirajući sjećanja na zapise o njegovu trp1jenju, ali ne samo "Za Hrvatsku, nego i za čovječanstvo" kako je to ustvrdio dr. lvo Korsky, zavirivši srcem u sadržaje njegovih poetskih krvopisa, vjerujem da ću, pročitavši najavljene prozne zapise o zeničkom gulagu "Među nakotom zloduha", moći bez dvoumljenja samo ponoviti istinu po kojoj je taj gotovo svetac iz grada hrvatskog sveca Leopolda Mandića, taj pjesnik iz grada pjesnika Ane Marije Marović, Jeronima Kornera i Viktora Vide za slobodu Hrvatske proživio čitav svoj život i platio čitavim sobom. A "nikada nije mrzio. Nije snovao osvetu. ljubeći domovinu svim žarom pravednika nije se klanjao ni dodvoravao moćnicima. Niti pred oštricom noža, niti pred bezakonjem nije pao na koljena. Ostao je uspravan čak i u časovima kada je kroz stihove krvopisom pisane snatrio uskrsnuće i čitava sebe darovao za vječnost Hrvatske". (lz Pogovora M. Dugeč "Krvopisima predsvanuća")

Republika Hrvatska, Zagreb, 190 (1995), 63-73.

RANILA ME PJESMA

Ne plače. Ne kune.
Nije zbilja.
Nije sanja.
Tek duši prijanja.
Doplovila snena
Kroza srca bune.
Nije čaša razbijena,
Nit' je riječ od milja,
Nit' je zloća,
Niti gavran ludi
Po krvavu trješću
Što u smrt zabludi.
Zanos je!
Čistoća!
Pjesma je što rani
Ritmom,
Slikom,
Bojom...
Što još teče sviješću.
Čak i krvlju mojom!

Posvećeno hrvatskom pjesniku i mučeniku
Vjenceslavu Čižeku.
(Iz stihozbirke "Sve dalje od sebe", Zagreb, 1996.)

HRVATSKA POGAČA

Uzdigla ga hrvatska je Boka
Od malena do rasta visoka.
Malen tijelom, velik posta djelom,
Mučeništvom i po stihu smjelom.

Iz naranče i iz šipka rujna
Razvila se, izrasla je bujna
Grana cvjetna do neba visoka,
Grana pjesme- pravice svjedoka.

Od maslina, grožđa i rogača
Narasla je hrvatska pogača
Da nahrani tko ju voli, brani,

Da se znade tko joj ime dade,
Tko iščupa korove i trnje
Pa zasadi od pšenice zrnje!

(Iz stihozbirke "Žigice vjere" 2010.)
26.2.2009.
(U počast pjesmama hrvatskog pjesnika Vjenceslava Čižeka)

DO ZADNJEGA DAHA

Hrvatsko mu ime
Bilo drago, sveto.
Dičio se njime
I ne bje oteto.

Kada god zaželi,
Dok je snage bilo,
Njemu se veseli.
I kad mu se snilo.

Ni slutio nije
Da vidjeti ne će
Ni plam smrtne svijeće.

Nadu nije krio.
Sve do zadnjeg daha
On je Hrvat bio.

(U sjećanju na hrvatskog pjesnika i mučenika Vjenceslava Čižeka)

29.10.2019.

PJESMA O VJENCESLAVU ČIŽEKU

Bila mu je Boka
Svjetlost oba oka
I skrivena nada
Da će kada-tada
Opet svjetla biti.

Iz Boke je nik'o,
Miris mora disao,
Al' nije obik'o
Hodit pokisao.

Bila mu je Boka
Suza nasred oka
I rijeka duboka
Koju, kad bi htio,
Pregaziti nije
Nikada ni smio.
Volio je ljude
I dobre, i hude,
Vjerovao Bogu
Da i slijepi ljudi
(Kada Bog im sudi)
Voljet Dom svoj mogu.
Nikad svojom voljom
Za sudbinom boljom
Otišao ne bi
I dao baš sve bi
Da vode duboke
Sasušiti mogu
Pa da čilih nogu
U njoj živjet smije
Kao nekad. Prije.

Bila mu je Boka
Voćka puna soka,
More čisto, mirno.
Planina visoka
Koje nikad niko
Nije kletvom dirn'o.

Trpio je mnoge pokore i zlobe,
Boli što i kosti ljudske drobe.

Volio je Boku ljubavlju bez kraja,
Ćutio da ona i s Bogom ga spaja.

Bez ijedne suze,
Bez srca drhtaja
Smrt ga podla uze.

Još i danas Boka
Živi mu sred oka,
Ali svjetla nema.
Mrak je. Kamen šuti.
Putem mu do groba
U to noćno doba
Uzdasi su nijemi razasuti.
Možda i noć nijema
Uskrsnuće sluti!?

05.9.2019.

http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/kultura/26435-pjesma-o-vjenceslavu-cizeku

NAD ODROM PROF. VJENCESLAVA ČIŽEKA

Dragi Vjenceslave!

U velikim, svečanim trenucima najdublje ljudske žalosti - šutnja najrječitije, najgromoglasnije progovara. To je trenutak kada nas spoznaja o gubitku prijatelja, dragog čovjeka-brata toliko ošamuti, zatekne, prenerazi da nemamo snage niti riječi prozboriti.
I tako šutnjom prebiremo susrete, nižemo slike. Šutnjom govorimo.
I šutnjom plačemo.
Dogodilo se to i meni osobno dana 25.studenog ove svete 2000. godine kada sam doznala tužnu vijest o Tvome odlasku u vječnost.
Dragi Vjeko! Mi smo se poznavali, premda smo se svega 4-5 puta u životu vidjeli. Bili smo bliske,srodne duše: srodne po patnji za Hrvatsku i zbog Hrvatske, srodne po spremnosti na osobne žrtve i po stihu koji nas je zbližavao čak i onda, kada bi zakrvario vriskom, kada bi ranjavao. ("Ranila me pjesma", iz zbirke "Sve dalje od sebe", str. 130.)
I znala sam dobro koliko patiš, koliko Ti je nadljudske snage trebalo da ublažiš, ne svoje osobne, već patnje svojih najbližih.
Činio si tako tijekom svoje nemilosrdne, opake bolesti isto tako kao i tijekom cijeloga života koji Te nije mazio, nije tješio; činio si to dostojanstveno i u svakoj prilici pa čak i onda, kada su te krvnici vodili na strijeljanje, kada su te zvijeri u ljudskoj spodobi morile batinama, glađu da bi Ti na kraju oduzeli i svjetlo očiju. Ti si uvijek stajao iznad mržnje, iznad zlobe premda su ti, kako si i sam svojim stihom potvrdio:

"Sve oteše podlo, samo dušu nisu...
Sve uzeše zemno, a mi smo na visu."

Nije lagao niti je pretjerivao Tvoj supatnik iz zloglasnog KPD Zenica kada je o Tebi svjedočio: "Velika je čast pisati o velikom čovjeku....Čovjek velike duše koji je u svakom trenutku pripravan nesebično pomoći i žrtvovati sebe da bi pomogao drugome. Čovjek koji ne poznaje strah pred zeničkim krvnicima, koji ni jednog trenutka nije klonuo duhom ,ustrajan u svojim idealima. To je prof. Vjenceslav Čižek, politički zatvorenik u Zenici." (Edhem Zećo "NovaHrvatska"" od 10.4.1983. br.7, str. 2.)
Nije me stoga nimalo začudilo, dragi Vjeko, što si od prvog časa svoga boravka u tuđini, u "slobodi bez domovine", odabrao upravo Hrvatsku republikansku stranku kao "svoje opredjeljenje za istinu". Znao si da HRS - a to je tvrdio i njen ideolog i utemeljitelj prof. Ivan Oršanić - ne nudi zabavu i nagrade, već samo rad, nesebičan, ustrajan rad no usprkos toj istini ili možda upravo zbog nje, do kraja života ostao si joj vjeran, vjeran sebi.
I nisi samo krvlju, krvopisom stvarao svoje po lirskoj ljepoti i istini privlačne i neponovljive stihove. Ti si svojim krvopisom krčio put hrvatskoj slobodi.
Ako Ti prijatelji i suborci, usprkos upornim, a često i nadljudskim nastojanjima, možda nisu znali ili nisu mogli dostojno zahvaliti na žrtvi, na ustrajnosti,

dalekovidnosti i ponad svega na čovječnosti pri darivanju sebe - učinila je to Providnost pri Tvome drugom dolasku u emigraciju, u Njemačku. Učinio je to i Svevišnji onoga dana, kada je uskrsnula neovisna država Hrvatska - ideal za koji si čitava sebe darovao.
Pa kao što si se sa svima nama radovao njenom uskrsnuću i vjerovao da ni jedna žrtva za njenu slobodu nije bila uzaludna, oblaci koji su se nad njom počeli nadvijati - pomutili su taj izvor sreće.

Često smo telefonom razgovarali o životu u Hrvatskoj, i bio si sve nesretniji što to nije ona "srcem snivana" Hrvatska, već neka druga, krivudavih i zamršenih staza koje vode u Nepoznato. U svom zadnjem pismu od 22.veljače 2000. god. između ostaloga si mi napisao: "Eto, činio sam što sam mogao po nalogu Duha i po svojoj savjesti, vjerujući da ću time pripomoći drugim ljudima."
A dalje, pišući o političkim promjenama u Domovini u kojoj je "za svakog politički svjesnog Hrvata" sramotno to što Hrvatska danas na čelu ima bivšeg predsjednika Jugoslavije" zaključuješ: "Opet će se, za dvadesetak godina, ispostaviti "račun" hrvatskim nacionalistima. Mene tada neće biti među živima da bih mogao dočekati još jedno Hrvatsko proljeće."
Kao što si još za boravka u Saeckingenu u snu vidio zlu kob koja Te očekuje; kao što si među tamničkim zidinama usnuo čak i registarski broj automobila koji će te izvesti u slobodu - tako si, eto, i sada, nažalost, predvidio i svoj odlazak od nas.
Ako si od nas otišao s gorčinom u duši - Svevišnji će je isprati svojom dobrotom i blagošću. A ako si nas pak napustio vjerujući i snujući san o ljepšem, pravednijem i sretnijem življenju - svi mi, Tvoji prijatelji, suborci te braća i sestre po sraslosti sa krvi i tlom hrvatskim - zajedno ćemo s Tobom snivati isti san, zajedno s Tobom slijediti svijetle putanje toga sna - sve do Vječnosti.
S nama će biti Tvoja vjerna i dobra supruga Zorka, Tvoja sestra Tonka i ostala rastužena rodbina.

S njima ćemo dijeliti tugu zbog Tvoga odlaska, ali i radost što smo, imajući čast biti Tvojim prijateljima, imati i sreću te obvezu slijediti tragove krvopisa kojima si obilježio put u čovječnost i slobodu, tragove koji će i svim budućim hrvatskim naraštajima svjedočiti o pjesniku, čovjeku, domoljubu i patniku koji je živio ne samo za Hrvatsku, već - kako reče dr. Ivo Korsky- i za cijelo čovječanstvo.
Dragi Vjeko!
Opraštajući se danas od Tebe u Dortmundu, gradu koji Ti je bio pružio iskreno gostoprimstvo u najtežim trenucima kada nisi imao ni slobode, ni domovine no ipak kao slobodan čovjek i intelektualac stajao iznad svih zala, od srca iskreno zahvaljujemo i gradu Dortmundu, i gospodinu Hans Dietrichu Genscheru kao i dobrom njemačkom narodu što su Te bili prihvatili kao sebi ravnome, kao čovjeka i Hrvata.
U ime Glavnog odbora Hrvatske republikanske zajednice, čiji si i Ti bio počasni član, u ime Tvojih vjernih prijatelja i suboraca Dr. Ive Korskog, prof. Kazimira Katalinića, Šime Letine, Pere Galića, Ivana Kotarca ,u ime brojnih drugih Tvojih suboraca i štovatelja koji danas nisu mogli osobno biti nazočni te u svoje osobno

ime opraštam se od Tebe rastužena, ali s nadom da ćemo se u Vječnosti opet susresti.
Neka Ti je miran put u Tvoju i našu Hrvatsku!
Neka Ti Svevišnji daruje vječni pokoj!
I neka Ti je laka sveta zemlja hrvatska!

Dortmund, 30.11.2000.

MALKICA DUGEČ

(Vjenceslav Čižek je bio otpremljen iz Dortmunda i pokopan u obiteljskoj grobnici njegove supruge, Zore Trek-Čižek, Sinjanke, u Sinju.)

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.

DRAGI PRIJATELJI

Tekst POSLIJE ŠKORE I U SABORU O SRPSKOM FAŠIZMU je zapravo povezan s dvojicom mojih velikih prijatelja s juga Hrvatske. To su dr. sc. Stijepo Mijović Kočan i dr. Jure Burić.
Nekolicini prijatelja posvetio sam knjige. Zadnja je bila ona s dragom prijateljicom hrvatskom pjesnikinjom Malkicom Dugeč o mom Bokelju Vjenceslavu Čižeku. O njemu i o drugim dragim Hrvatima iz moje Boke pisao sam i u knjigama o Boki. Nisam o još jednom prijatelju za koga u Hrvatskoj mnogi ne znaju. A trebali bi. To je Miro Glavurtić, slikar i književnik. Pogledajte njegov intervju iz 2010. godine:
http://www.matica.hr/vijenac/435/Hrvati%20ne%20silaze%20s%20Kri%C5%BEnog%20puta/
Puno je dragih prijatelja diljem svijeta.
Ipak današnji dan je povezan s dvoje mojih prijatelja iz daleke Australije i jednog iz Kanade.

ANTE ŽANETIĆ
Danas je peta godišnjica smrti Anta Žanetića:
18. Prosinca 2014. Ante Žanetić – splitski orjunaši i komunisti tri puta pretukli legendu Hajduka na rivi!
https://narod.hr/kultura/18-prosinca-2014-ante-zanetic-splitski-orjunasi-i-komunisti-tri-puta-pretukli-legendu-hajduka-na-rivi
ANTE ŽANETIĆ LULI: Prvi Hrvat uvršten među najboljih 11 nogometaša svijeta!
https://poskok.info/ante-zanetic-luli-prvi-hrvat-uvrsten-medu-najboljih-11-nogometasa-svijeta/

Ante je potpisao mnoga moja otvorena pisma tijekom niza godina. Sreli smo se samo jednom – kada sam 2001. predstavljao knjigu *Serbian myth about Jasenovac* u nizu australskih gradova. Ta knjiga i jest bio projekt Australskih Hrvata.
Naš susret je opisao sam Žanetić braneći me od jednog napada na portalu Hrvati Amac. Na žalost nisam mogao to naći na Internetu.

Umjesto toga evo nekoliko Žanetićevih poruka:

11.10.2011
Ja Ante Zanetic, nekoc igrac splitskog Hajduka, dajem svoj potpis na Novo pismo, koje zelite sastaviti. Dokle ce se Hrvatska i hrvatski narod toliko ponizavati od domacih izdajnika, i zapadno evropskih hostaplera. Rasizam…

Tony Zanetic
16.10.2011.
Zajedno?
prima:Josip Pecaric
…
Cestitam Vam na upornosti i neizmjerne ljubavi prema nasem napacenom hrvatskom narodu.

Mnogo srece i dobrog zdravlja

6.4.2012.
Njveca vrlina jednog covjeka ljubav prema svome narodu i svojoj Domovini. Niti ste vi ili ja veci nacionalista, nego sto su Englezi, Francuzi, Njemci ili drugi narodi na svijetu. Samo masoni i hrvatski Janjicari se bore protiv Hrvatske i hrvatskih nacionalista. Onaj, koji voli svoj narod i svoju Domovinu, postuje i tudje narode. Hrvatske Janjicare, ala Mesic, Senader, a sada jedan veliki Juda na Pantovcaku sin komadanta Golog otoka, je srpski Janjicar, kao predsjednik Hrvatske, kako je taj nas narod politicki nepismen, kao i takozvani politicari, koji vode takozvane strancice desnice.
Bog Vas Ante Zanetic

14.5.2012.
Bravo postovani Pecaricu,
Tako se inteligetno i sa istinom brani Hrvatska i hrvatski narod. Steta, sto svi akademicari i hrvatski intelektualci ne reskrinkaju Croatofobe poput Goldsteina, Puhovskog, Mesica, Josipovica ,Pusicke, Sterna, Cicka, raznih takozvanih falsifikatora poput, Kuljisa, Butkovica, Jorgovica , i ostalih hrvatskih Juda.
Bog Vas Ante Zanetic

Tony Zanetic
28.6.2012.
Guardian velica Thompsona: Ispravak
prima:Josip Pecaric
2 srpnja 2007 na hrvatskom portalu Hrvati AMAC napisao sam clanak " Medjunarodna hajka na hevatskog Domoljuba Marka Perkovica Thompsona " Taj clanak odmah mozete pronaci, trazeci Hrvati u svijetu na livoj strani i pritisnuti Australija i New Zeland, odmah ce se pokazati taj clanak. AMAC ili Hakave.org bi ga ponovno trebali tiskati, zbog stalnog napada na ovog legendarnog hrvatskog Domoljuba. Ovo se dogadja uz pomoc hrvatskih Juda.
Srdacan pozdrav Vas Ante Zanetic

Tony Zanetic
6.8.2012.
UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVINSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEČEVA
prima:Josip Pecaric

Postovani,
Dok Terselicka i Pupovac nabrajaju srpske zrtve za vrime Oluje, nevjerojatno, koliko smo mi Hrvati zaboravni. Za vrime srpske okupacije i za vrime mandata UN-a Srbi su ubili, oko 600 Hrvata i Hrvatica, a da zato nitko nije odgovarao. 1200 Hrvata i Hrvatica je poginulo od srpakog granatiranja Osijeka, a zato nitko

nije odgovarao. Pupovac i Terselicka se brinu o srpskim zrtvama, a tko se brine o hrvatskim, nitko.
Sada imamo vecinu Ministara su Srbi : Ranko Ostojic Ministar policije Srbin, cuveni Ministar za sport i kulturu Zeljko Jovanovic Srbin, Rajko Ostojic ministar za zdrstvo Srbin, miminstasr za turizam Veljko Oastojic Srbin, Opacicka Srpkinja, glavna na HRT Mirjana Rakić Srpkinja i uz to poznata udbasica. Boze sacuvaj Hrvatsku. Srbi su sada vise priviligirani, nego za vrime Blazevica i Bakarica zahvaljujuci hrvatskim politicki nepismenim biracima, i cuvenim politicarima takozvanih desnicarskih stranka, koji rade po necijim direktivama.
Bog Ante…

MARIJA DUBRAVAC
Za Mariju i njene domoljubne pjesme sigurno znate. O njenim pjesmama i o njoj možete vidjeti i u mojoj nedavnoj knjizi *Je li političarima kriva matematika?*
I danas je pjesmom komentirala moj tekst POSLIJE ŠKORE I U SABORU O SRPSKOM FAŠIZMU:

'O TE ŠUPLJE GLAVE, O TI USKI LJUDI'

Drečala Brena, tresla se arena,
U Vukovaru mnogi plak'o grob:
'O jadni rode, o slijepi rode,
Zar ćeš do vijeka biti tuđi rob?
Umrijesmo mi za svetu slobodu -
Ti gasiš baklje pradjedovske, plam.
Skladaš Hrvatskoj posmrtnu odu,
Zatireš podlo stare slave, znam'.
Krv naša još Vukovarom teče -
'SLOBO, SALATE!' urla četnik-vrag!
SRBIJI U SLAVU KLAT ĆEMO HRVATE –
STOLJEĆU SEDMOM, NESTAJE TRAG!'
Drečala Brena na hrvatskoj grudi,
Svjetina glupa sazda joj hram.
'O TE ŠUPLJE GLAVE, O TI ŠUPLJI LJUDI'
Ti slijepci što gase svog ognjišta, plam'.

Marija Dubravac

Pozz vam poštovani profesore

MATOŠ: O, ta uska varoš, o ti uski ljudi,
O, taj puk što dnevno veći slijepac biva,
O, te šuplje glave, o, te šuplje grudi,
Pa ta svakidašnja glupa perspektiva!

Matoše slavni – ništa se nije promijenilo!

RUDI TOMIĆ
Rudija sigurno čitate pa samo vam prenosim njegov e-mail s prilogom:

Naslov:Fw: odlikovanje
Datum: Wed, 18 Dec 2019 18:16:28 +0000
Šalje: Rudi
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe, šaljem Vam ovu pošiljku koju sam jutros dobio, uvida radi; šaljem Vam također osvrt u privitku. Nalazimo se pred velikim blagdanima, pa želim Vama i Vašim najmilijima Sretan Božić i blagoslovljen Novu 2020. Godinu!
Ostajem uz prijateljski pozdrav s odanošću Vaš, Rudi

From: Dolores Skreb <Dolores.Skreb@predsjednica.hr>
Sent: December 18, 2019 8:18 AM
To: ruditomic
Subject: odlikovanje

Poštovani gospodine Tomić,

Ovim putem želimo izvijestiti kako smo u Uredu predsjednice primili Vašu e-poštu vezanu uz dodjelu novog odlikovanja Velereda predsjednika Republike Franje Tuđmana s lentom i Danicom. Kao što Vam je poznato, Predsjednica Republike je ovo odlikovanje, u prigodi obljetnice smrti pokojnog predsjednika, posmrtno dodijelila kardinalu Franji Kuhariću, nadbiskupu zagrebačkom. Stoga, koristimo prigodu zahvaliti na Vašem obraćanju i sugestijama kojima ste izrazili svoje mišljenje o osobama dostojnima ovog Velereda, a koja ćemo sigurno pozorno razmotriti.
Uz srdačne pozdrave, želimo Vam svako dobro u prigodi predstojećih blagdana.

S poštovanjem,

Dolores Škreb, dipl. iur.
savjetnica i tajnica Povjerenstva za civilna odlikovanja i priznanja
Ured predsjednice Republike Hrvatske
Office of the President of the Republic of Croatia
Pantovčak 241, 10 000 Zagreb
T. +385 1 4805 371
F. +385 1 4805 346

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.

ZAHVALA ZA STOTU KNJIGU

-Akademiku Josipu Pečariću

Čak i pored zemnih briga
Uz obitelj i unuke,
Njegove su vrijedne ruke
Napisale već sto knjiga.

Bistar um i časno ime
Već ga rese život cijeli.
Vruća ljeta, oštre zime
On s knjigama samo dijeli.

Domoljubljem ovjenčane
Iz snova i jave žive
Niču knjige kao gljive.

Za Hrvata sretne dane,
S ljubavlju i mnogo pota
Nikla mu je knjiga stota!

Svome rodu želje vruće
Za sve dane mu buduće!

(Dragom i odanom prijatelju-akademiku Josipu Pečariću u znak skromne zahvalnosti za njegovu,a sada i našu. objavjenu STOTU KNJIGU!)

Stuttgart, 17.5.2020 Malkica Dugeč

ZAHVALA HRVATSKOJ KNJIŽEVNICI MALKICI DUGEČ I NE SAMO NJOJ

Poštovana i draga gđo Dugeč,
Zahvaljujem i Vama i drugima koji su mi čestitali izlazak moje stote knjige;

Naslov:CESTITAM!!
Datum: Thu, 30 Apr 2020 18:16:40 +0200
Šalje: Malkica Dugec
Prima: Josip PECARIC <pecaric@element.hr>

Dragi i poštovani akakdemiče Pečariću!
Ne događa se svaki dan, niti u svakom narodu čudo kakovo ste stvorili Vi: STOTA knjiga!!!
Bila sam začuđena, ali i vrlo ugodno iznenađena kada sam pročitala da je objavljena Vaša knjiga General Praljak, stota knjiga po redu, ali ovaj put na španjolskom jeziku. Koliko god sam sretna i ponosna što ste Vi svojim upornim radom-pisanjem, uspjeli napisati već stotu knjigu, jer ste mi ne samo suautor knjige VJENCESLAV ČIŽEK, već i cijenjen i drag, odan prijatelj, gotovo isto toliko se radujem što je i prevoditelj na španjolski jezik knjige GENERAL bio još jedan moj iskreni i odavni prijatelj: Mario Ostojić! Isto kao i ja, on je bio član Hrvatske republikanske stranke, i to jedan od vodećih, uz pok. Dr-a Ivu Korskog i pok. prof.Kazimira Katalinića.Mario je i rođen u Argentini pa mu španjolski sigurno nije bio problematičan.
Moram naglasiti da ja zaista neobično cijenim Vaš rad, Vaše obilno književno stvaralaštvo, ali bih bila mnogo zadovoljnija, kada bi i Republika Hrvatska tj. njeni vodeći knkjiževnici ili netko od njih, javno pohvalio vaš izniman uspjeh i čestitao Vam u ime onih, koji cijene i razumiju istinsku, hrvatsku književnu i domoljubnu riječ, riječ koju ste Vi pronosili u svojim knjigama a koja je nezamjenjivi dio hrvatske povijesti prošlih i naših dana.
I sada, pri kraju ovoga e-pisma, ja Vam još jednom od srca iskreno čestitam i poručujem: samo tako i dalje naprijed, jer je i dragi Bog na Vašoj starani!!A ja ću Ga moliti da Vas podrži u dobrom zdravlju, omogući još mnogo drugih Vaših uspješnica koje sve služe Vašem hrvatskom narodu, a služit će sigurno i kao kamen- temeljac svim budućim hrvatskim naraštajima.
Uz najbolje želje Vama i Vašoj dragoj obitelji, srdačno Vas pozdravlja
odana Vam Malkica

Zapravo, draga gđo Malkice ne mislim da bi mi naši 'vodeći književnici' trebali JAVNO čestitati. Neki drugi možda, ali ne oni. Iz jednostavnog razloga što ja nisam član DHK-a.
A mnogi hrvatski književnici su itekako odigrali važnu ulogu u mom radu. S nedavno preminulim akademikom Dubravkom Jelčićem, dragim prijateljem, objavljivao sam i knjige. A pisao sam i o prijateljstvu i suradnji s onim najvećim

kao što su npr. akademici Slobodan Novak i Ivan Aralica. Uvjek se rado sjećam posljednjih riječi koje mi je rekao Dragutin Tadijanović: Samo Ti njih žeži!
Da ne nabrajam i druge iz Akademije i niz drugih književnika koje stalno spominjem u svojim tekstovima. Često sam pisao o svojim prijateljima koji su obnašali i dužnosti predsjednice ili predsjednika DHK, a posebno i sadašnjeg predsjednika g. Đura Vidmarovića. Uostalom on je zajedno s hrvatskim književnicima Stijepom Mijovićem Kočanom i Matom Kovačevićem i predstavio našu knjigu o Čižeku. I danas mi g. Vidmarović javlja: Pročitaj najnovije Hrvatsko slovo - spominjem Tvoju i Malkičinu knjigu o Vjenceslavu Čižeku.
Posebno su me radovala prijateljstva s pjesnicima pa sam, malo nesimpatično, slao svim prijateljima pjesme koje su mi znali posvetiti. Pa i ako možda nisu članovi DHK-a. Npr. dr. Jure Burić je pjesmom obilježio i moju stotu knjigu:

STOTINU KNJIGA

(pjesma je dana na početku poglavlja)

Nesimpatično, ali ima neka tajna veza između pjesnika i matematičara, zar ne?
Slično je i s kantautorima i pjevačima domoljubnih pjesama. Na međunarodnoj konferenciji povodom mog 70-og rođendan gosti su mi bili Stanko Šarić, koga ste danas slušali kako pjevajući našu himnu otvara dan sječanja na vojno-redarstvenu akciju „Bljesak“, Marko Perković Thompson, kojem čestitam na novoj domoljubnoj pjesmi “Ne boj se” koja je nepuna tri dana stigla do gotovo pola milijuna pregleda, i Dražen Žanko.
Stanko je na svom facebooku dao obavjest o mojoj stotoj knjizi uz našu sliku.

A g. Vidmarović je predstavio i moju knjigu „Je li političarima kriva matematika?“. Knjigu koja ide s posvetom mojim matematičkim časopisima koji su svjetski priznati, a dva su i Q1 časopisi! I ne samo predstavio već joj je napisao i predgovor. Dajem ga u Prilogu.
S poštovanjem i još jednom Hvala i Vama, i dr. Buriću i svima koji su mi čestitali na objavi stote knjige.

Vaš,
Josip

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „VJENCESLAV ČIŽEK“

GOVOR NA POČETKU PREDSTAVLJANJA

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim vam na dolasku na predstavljanje knjige o hrvatskom domoljubu, književniku, filozofu i uzniku Vjenceslavu Čižeku. Zahvaljujem se autoru korica g, Branku Hrkaču i zagrebačkoj HVIDRI koja nam je omogućila ovo predstavljanje:
Knjige je sastavljena uglavnom od objavljenih tekstova gđe Dugeč i mojih i nadamo se da može biti pomoć nekom povjesničaru književnosti za daljnja istraživanja. A bit će ih. Prof. dr. sc. Vanda Babić sa Zadarskog sveučilišta uz ispriku što ne može doći na ovo predstavljanje o Čižeku piše:
Radosna sam što o njegovu životu, domoljublju i pjesništvu uče moji studenti u okviru kolegija Hrvatska književnost i kultura Boke.
U najavi predstavljanja na portalu *narod.hr* pišu:
Vjenceslav Čižek bio je hrvatski pjesnik, publicist i filozof, a zbog njegovih stihova **beogradski okružni sud** proglasio ga je neprijateljem naroda i države te je zbog verbalnoga delikta u SFRJ **odrobijao** 12 godina.
"Bio sam antikomunist kroz cijeli svoj život. Desetljećima rugalački sam naviještao sramno raspadnuće strahovlade. Nisam to činio zastupajući neko drugo ideološko, političko ili ratničko stajalište. Komunistički društveni sustav doživljavao sam kao izravni i posvemašnji napad na ljudsku bit. Stoga je ishodište moje oporbe bila pobuna savjesti. (Nikada nisam mogao povjerovati u budućnost društva koje bi se temeljilo na agnosticizmu i ateizmu, na prisilnome radu i klasnoj mržnji, na nasilju i zatomljenom prirodnom pravu na slobodu pojedinca i naroda. . malo proširujem navod iz narod.hr, JP) Komunizam, eto, ždere i rastače samoga sebe. Nisu ga rušile ni srušile nikakve vanjske sile, nego u njegovim njedrima odgojeni »mangupi«.
https://narod.hr/kultura/predstavljanje-knjige-malkice-dugec-i-akademika-josipa-pecarica-26-studenoga-o-hrvatskom-uzniku-vjenceslavu-cizeku
Evo još nekih Čižekovih misli:

- Da sam mogao opozicijski djelovati, nikada ne bih napustio domovinu, jer domovinu ljubim iznad svega. (na sudu, u „svoju obranu“)
- **Tito** je genij, ali ja mu želim smrt kao i svakom diktatoru. (na sudu, upitan što misli o „drugu Titu“)
- Nema časnije zgode ni prilike nego kad pred pojedincem stane čitava država sa svojim nasilničkim aparatom, kad vas želi poniziti, uništiti, a vi stojite smireno i samouvjereno. To je doista čast. (Borba za istinu).
- Zenički zatvor zapravo je logor, ludnica, stočna farma i škola kriminala istodobno. (U raljama zloduha).

- Teže je u duši čovjeka biti slobodan bez domovine, nego biti u domovini bez slobode
- "Opet će, za dvadesetak godina, ispostaviti račun hrvatskim nacionalistima. Mene tada neće biti među živima da bih mogao dočekati još jedno Hrvatsko proljeće". (22. 2. 2000.)

O Vjenceslavu Čižeku danas će vam govoriti tri hrvatska književnika predsjednik DHK-a prof. Đuro Vidmarović, naš poznati kolumnist Mate Kovačević i dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, Njima veliko HVALA na tome.
Kako je knjiga tiskana povodom 19. obljetnice smrti našega Vjenceslava napomenut ću da se od njega u Dortmundu oprostila gđa Dugeč, a tim govorom i završavamo ovu knjigu, a u Sinju smo našeg prijatelja ispratili i Stijepo Mijović Kočan i ja.

GOVOR NA KRAJU PREDSTAVLJANJA

Kako su hrvatski književnica i prof. Vidmarović, i g. Kovačević i dr. Mijović Kočan mnogo pozvaniji govoriti o Čižeku od mene, a oni su to sjajno i učinili, ja ću na kraju samo pročitati dvije pjesme.
Prva je Čižekova o njegovoj i mojoj Boki kotorskoj, a druga hrvatske pjesnikinje Marije Dubravac. Zapravo često se na Internetu kada pišu o Čižeku mogu naći dijelovi ovih pjesama, pa je dobro čuti ih u cijelosti:

Boka

Boko moja anđele nebesni
Ti svetačka grudo mila
Blaženika zemni raju
Zipko draga predaka mi iz davnina.
Boko moja zvijezdo sjajna
Hridi tvoje more grli
U srcu mi Jadran jeca
Tko te gazi tko te ne da
Boko moja predaleka

Po tuđini vazda lutam
Prognaničke suze gutam
Maske mijenjam srce trošim
Varam sebe glumim njima
Kamo god krenem tebe stižem
al' života nigdje nemam
bez tebe sam pustoš tuga
Boko moja grudo nježna.

Kada putu konac dođe
Podari mi makar groba
Posve moru okrenuta
Da valove uvijek slušam
Ljepotice Boko mila hridi moje željo pusta.

Il' pozovi Boko majko
Sve vjetrove sa daljina
Nek' raznesu praha moga
Iznad mora Jadranskoga
Boko moja majko cvilna.
O Jadrane tajno mojih tajni
Kad na konac putu stanem
Primi tada ljubav moju
U modra ti njedra silna.

Oteli te Boko moja
Zvijezdo sjajna i visoka
Oteli te zemljo rodna
Vilo morska Boko lijepa
Rano moja neprebolna
Tko te gazi tko te ne da.

Oko vrata uvijek nosim
Grumen tvoje zemlje svete
Idem bliže Stvoritelju
Pjevajuć ti Uskrsnuće.

Iznenada ako umrijem
Na pločniku ovog grada
Prepoznat će mene stranca
Po svetačkoj zemlji mojoj
Iz vrećice oko vrata
Zapjevat će prah tvoj Boko
Da si zemlja nas Hrvata.

Vjenceslav Čižek

https://biramdobro.com/pobuna-savjesti-vjenceslav-cizek/

VJENCESLAVU ČIŽEKU

Boko mila, Boko stara,

Hrvatskoga roda diko,
Dala si nam divnog dara:
Iz krila ti pjesnik niko -
Slavan sinak, oca zamet,
Umom, rukom, nikad mlitav,
Djelo krijepi zdrava pamet,
Od kolijevke sabran, čitav.
Pa ko njegvi pradjedovi
Zakiti se stijegom, Krstom,
Što mu jezik mudri slovi
Podupire vjerom čvrstom.
Smjeloga li Hrvatine,
Al' mu đavo poslu smeta.
Cestom žića sred doline
Bere trnje mjesto cvijeta.

Crven đavo, sluga strasti,
Komunista grešnih klica,
Čuvar carstva jugovlasti
Baš ko zmija otrovnica
Puzi, vreba i napada -
Žrtvu bjednu guši, steže...
Plamsa u njem želja, nada,
Da Hrvatu meso reže.
Bode trnje, žulja kamen,
Junak klone pa ustane,
To j' Hrvatu kobni znamen
U mukama da izda'ne.
Bokeljskoga sinak kraja
Domoljublja zarad svetog
Natrpje se teških vaja -
Slika Krista razapetog.
Čelenku mu vrazi biju,
Pamet, mozak nek ishlapi,
Mjesto svjetla, sred očiju
Stravna tama, stravno zjapi.
Sila grozna kad prevrla
Dušmanskoga jugobijesa,
Duša borca nije mrla,
Dizala se put Nebesa.
Uda bolna, polomljena
Gmižu, mriju, no uskrsnu,
Sa jezika izranjena
Domoljublja riječi prsnu.

Prolazila ljeta mnoga
Vrag satir'o biće krasno,
Al' Bokeljac snagom Boga
Odrobova za Dom časno.
Umom, dušom, miso vrvi -
Propasti će jugosila!
Zar je zalud rijeka krvi
Kroaciju natopila?
--
Sred njemačke domovine
Čovjek - slijepac Boga moli,
Nek Hrvata obasine
Zvijezda iznad suzne doli -
Slobodica ta presveta
Suzom vrelom oplakana,
Neka buja i procvjeta
Sloga Zrinskih, Frankopana.
Možda će u slijepom oku
Oživjeti mrtva zjena
Da ne bude tek na Boku
U duši mu uspomena.
Umom zadnja želja tinja -
Išao bi kući djeda,
Rodni kraj se ko svetinja
Iz sjećanja zbrisat ne da.

Patnik čeko i dočeko
Proročanstvu došla hora,
Robijajuć davno rek'o
- Zarudit će naša zora.
Slobodice danak svanu
Blagoslovom sazri žrtva,
Radov'o se sretnom danu,
Al' ostade zjena mrtva.
Zalud čari Dalmacije
I jadranska sva ljepota,
Pjesnikovo oko nije
Ugledalo kras života.
Čeznući za vida darom
Patio je tihu muku,
Ubavome Sinju starom
Vratio se u sanduku.
Među' junačkim Alkarima
Grijan svojeg sunca zrakom,
Svjedočit će Hrvatima

O režimu naopakom;
O dušmanu izdajici,
O Brozovoj petokraki
O mukama i tamnici –
O zlokobnoj jugoraki...

Mirno snivaj Vjenceslave
Dosta ti je tuge, bola,
Izranjene oko glave
Nek ti zasja a'reola;
Nek ti sinjski galebovi
Iznad groba poju odu,
More neka šumeć slovi
Tvoju prošlost u narodu.
Herceg Novi, rodna Boka,
Nek te vijekom pamti, ljubi,
Književnika slijepog oka,
Neka štuju domoljubi.

Oj slobodo slatka, mila,
Gundulića draga seko,
Krv hrvatska kad god lila,
Hrvat nije vragu klek'o.
Dok je srca, stare slave,
Stijega, Križa kraj međaša,
Dok imamo Vjenceslave,
Postojat će Lijepa naša.

Marija Dubravac

https://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/19152-predstavljanje-knjige-vjenceslav-cizek

ĐURO VIDMAROVIĆ

ZBORNIK PRILOGA O VJENCESLAVU ČIŽEKU (Malkica Dugeč i Josip Pečarić: *Vjenceslav Čižek*, „Vlastita naklada“ i „Hrvatski svjetski kongres“, Zagreb, 2019.

Vjenceslav Čižek pripada skupini hrvatskih književnika-rodoljuba koji su platili strašnu cijenu nepokoravanja komunističkim vlastima i njihovoj ideologiji. Rođen je u 28. veljače, 1928. u Đenovićima u Boki Kotorskoj. Osnovnu školu pohađao je u susjednom Kumboru. Nižu gimnaziju i učiteljsku školu pohađao je u Herceg Novom, a studij filozofije na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Još kao student objavio je dvije pjesmice – rugalice zbog kojih je osuđen na dvije godine robije. Za današnje pojmove ovo je drastična staljinistička kazna, zapravo bezrazložna. Riječ je o pjesmicama – aforizmima:

Sloboda
ostvarenje naših snova
Prozračna je, ljupka, nova
Sva – od slova.

Vođa
Svatko od nas po glavu da ima,
s kojim to pravom?
Priznajte sami, sasvim je dosta
Narod sa jednom glavom!

Vlasti su, očito, u ovim aforizmima pročitale nešto što ime je bilo nepoćudno. Stoga nastavljaju progoniti Čižeka i kao profesora filozofije. Osam je puta bio otpušten sa radnoga mjesta, a rukopise i knjižicu tadašnja milicija mu je plijenila i uništavala. Premda je želio ostati u rodnoj Boki Kotorskoj, tek je godinu dana mogao raditi na gimnaziji u Kotoru. Njegovim istjerivanjem odstranjen je jedan važan hrvatski intelektualac.

Čižek je počeo pisati pjesme i prozu već u ranoj mladosti. Velika je šteta što je veći dio njegovih rukopisa zbog premetačina uništen. Od 12. svibnja 1972. pa do 11. studenog 1977. boravio je u prvoj emigraciji u Saveznoj Republici Njemačkoj, gdje je dobio politički azil. U emigraciju je otišao nakon sloma Hrvatskog proljeća zajedno sa mnogo tadašnjih hrvatskih intelektualaca. Nastanio se u Saeckingenu, mjestu koje je, kako je pričao, u svojim čudnim, vidovitim snovima usnuo, u kući koju je upravo po tome snu i prepoznao. Kao i mnogim Hrvatima prije i posije njega – „nisu mu bili laki početci emigrantskoga života. Izbjeglički logor, prijetnje izgonom iz Njemačke, tri godine čekanja na dobivanje političkog azila, naporan rad na najtežim građevinskim poslovima, tuberkuloza zbog koje šest mjeseci

boravi u jednom sanatoriju, materijalna bijeda, ali i izvorno upoznavanje sa životom i radom hrvatskih političkih emigranata – put koje je morao prijeći“ (M. Dugeč). Tada je Čižek izgovorio odnosno napisao čuvenu rečenicu: „Teže je u duši čovjeka biti slobodna bez domovine, nego biti u domovini bez slobode – to je bio moj najjači dojam, najuvjerljiviji zaključak koji mi se nametnuo u prvim danima vlastite migracije“. Zatim je dodao obrazloženje koje vrijedi čuti i ljudima u današnje vrijeme: „U tuđini ostajemo s domovinom nasamo. U domovini, domovina je široka i prostrana u jeziku i običajima, u navikama i prepoznavanjima … U domovini, domovina je svuda. U tuđini, ona je svedena na čovjeka“.

Jugoslavenska tajna policija (UDBA) kidnapirala ga je u Italiji te prisilno vratila u tadašnju Jugoslaviju. O tome događaju Čižek svjedoči: „Vozeći cestom od mjesta Lago di Como prema Milanu, načas smo zastali. Čim smo otvorili vrata automobila, nahrupili su sa svih strana izvukli me i pretukli“. Tom prilikom su mu slomili ključnu kost, a zatim ga omamili eterom i ugurali u automobil. Dne 18. kolovoza 1978. osuđen je na stravičnih 15 godina robovanja. Teško je opisati sve fizičke i psihičke muke kojima je bio izložen, svu bestijalnost njegovih mučitelja, a koja je trajala sve od trenutka kidnapiranja pa do 18. kolovoza 1978. kada je izveden pred Okružni sud u Sarajevu. Razlog: „Obaranje vlasti radničke klase i radnih ljudi“, „podrivanje ustavom utvrđenog društvenog – ekonomskog uređenja, društveno – političkog sistema i sistema samoupravljanja i vlasti, njihovih izvršnih organa, razbijanje bratstva i jedinstva i protivustavne promjene federativnog uređenja u Socijalističkog Federativnoj Republici Jugoslaviji“. Tome je dodano kako je „u Njemačkoj radio na omasovljenju emigrantskih organizacija“.

Vjenceslav Čižek bio je u zeničkom zatvoru podvrgnut mučenju. Od fizičkog zlostavljanja u zatvoru je oslijepio. Tako slijep i bolestan prisiljen je bio boraviti više godina u mračnoj, vlažnoj i hladnoj samici, s ciljem da ga se na taj način eliminira. Zabranjeno mu je pisanje pa on izmišlja vlastita mnemotehnička sredstva da bio zapamtio svoje pjesme kako bi ih, ako dočeka slobodu mogao objaviti. U pjesmi „Bezakonje“ Čižek opisuje stravičan oblik torture kojoj je bio izložen, fiktivno odvođenje na strijeljanje.

Slijep, svezan, između dvojice
razbojnika crvenog podzemlja…
Gluha ura vrhbosanske šume
po nauku azijatskog Kremlja
strojnice su uperene u me.

Koliko je velika bila mržnja komunista prema prof. Čižeku svjedoči činjenica da nisu prihvatili molbu Amnesty International i PEN – a za njegovim oslobađanjem. Osim toga molbu za njegovo oslobađanje i pomilovanje upućivale su vjerske organizacije, mnogi novinari i strani uglednici pa čak i jedna švedska udruga slijepih. Sam Čižek, premda slijep i teško bolestan nije želio moliti za milost. A mogao je napisati takav podnesak, ili pjesmu drugu Titu i patnje bi prestale.

Njegovo intelektualno poštenje i moralna principjelnost mogu se mjeriti s onom prof. dr. Ljudevita Juraka. Nastavljao je svoj krvavi križni put u zeničkoj tamnici. Tek nakon 11 godina proživljenog pakla SR Njemačka se zauzela za Čižeka i uspjela prisiliti beogradski režim da ga oslobodi. No, nakon toga vlasti mu nisu željele izdati putovnicu premda mu je njemački konzulat u Zagrebu pružio novčanu pomoć i zajamčio slobodan ulazak u Njemačku. Uslijedila je oštra nota njemačkog ministarstva vanjskih poslova, nakon čega jugoslavenske komunističke vlasti popuštaju. Tito je tada trebao kredit od SR Njemačke. Prof. Čižek je otpušten iz zatvora 29. srpnja 1988. i vraćen u Njemačku – na žalost slijep..

Godine 1989., dakle godinu dana nakon oslobođenja, prof. Čižek objavljuje u Buenos Airesu zbirku pjesama „Krvopisi pred svanuća“, dok mu je prva knjiga u domovini objavljena 1995. godine. Riječ je o izabranim pjesmama koje je pripremio Stijepo Mijović Kočan. On je u svome predgovoru ustvrdio: „Odgovorno tvrdim da svaka antologija hrvatske pjesme u prozi u kojoj nema 'Kiše' ili 'Kotora' ili 'Neba', čini veliki propust i veliku nepravdu autoru i našem pjesništvu! Čižek je suptilan poput svoga zemljaka Jeronima Kornera, poput drugoga svoga zemljaka, Viktora Vide, on poznaje i ćuti Boku kao i oni u tančinama“. U završetku ovog eseja Kočan zaključuje: „Što smo učinili da Domovina, koja je poslije stoljeća i stoljeća mraka napokon progledala, da svjetlost oku svoga mučenika? Što smo učinili da njegova Boka, bokeljski Hrvati, njihova velika baština, pa i sam pjesnik budu zauvijek u srcima i duši svakog Hrvata? Jer samo tako mu se i možemo pridružiti na visu i samo tako Domovina može dati svjetlost oku njegovu.“

Zbornik *Vjenceslav Čižek* donosi priloga koje su o pokojnome pjesniku napisali Malkica Dugeč i Josip Pečarić. Maklica Dugeč je bila njegova prijateljica i suradnica tijekom izgnanstva u Njemačkoj dok je akademik Pečarić njegov suzavičajnik.

Malkica Dugeč u uvodnome tekstu daje uvid u Čižekov književni rad i zaključuje: „Nikada nije mrzio. Nije snivao osvetu. Ljubeći Domovinu svim žarom pravednika nije se klanjao ni dodvoravao moćnicima. Niti pred oštricom noža niti pred bezakonjem nije pao na koljena. Ostao je uspravan čak i u časovima kada je kroz stihove krvopisom pisane snatrio uskrsnuće i čitava sebe darovao za vječnost Hrvatske“.

U eseju „Život i djelo hrvatskog pjesnika Vjenceslava Čižeka“ Malkica Dugeč s pravom naziva ga pjesnikom, filozofom, likovnim umjetnikom, buntovnim sanjarom, samozatajnim borcem za slobodu Hrvatske i za slobodu svakog čovjeka, mučenikom, uznikom, svjedokom još neposvjedočenog vremena“.

Godine 1994. u izdanju Školskih novina iz Zagreba izlaze druga Čižekova zbirka „Bosonoga prašina“ – s predgovorom Stijepe Mijovića Kočana. Društvo hrvatskih književnika Herceg Bosne objavljuje mu u Mostaru 2000. knjigu satire „Ljekovito trnje“, a posthumno u *Nakladi Jurčić* iz Zagreba 2001. izlazi mu zbirka pjesama „Sok od kiše“ s predgovorom Vjekoslava Bobana.

Zbornik koji predstavljamo je dobrodošao štoviše vrlo potreban hrvatskoj književnoj javnosti. Pisac ovih redaka je mišljenja kako je neophodno otkriti što je pjesnik ostavio u vlastitoj pismohrani odnosno stupiti u vezu s njegovom gospođom Zorom Trek – Čižek s kojom je sklopio brak već u poodmakloj životnoj dobi. Ona je bdjela uz njega sve do njegove smrti 25. studenoga 2000. godine. Umro je u Dortmundu, a na dostojanstven način ispraćen i pokopan u Sinju.
Drugi dio zbornika o Vjenceslavu Čižeka donosi tekstove akademika Josipa Pečarića. Pišući o pjesniku on je priložio i tekstove o stradanju Hrvata Boke Kotorske u obje Jugoslavije. U uvodnom tekstu „simbol zaljeva hrvatskih svetaca“ akademik piše: „A čini mi se da se kroz njegovu tragičnu sudbinu ogleda i sudbina hrvatskih intelektualaca Boke kotorske. Jer jasno je da je velikosrpska politika u svom osvajanju Boke posebnu pažnju posvetila upravo hrvatskim intelektualcima u Boki. Jasno im je bilo da će lakše uspjeti u svojoj prljavoj nakani ako hrvatski narod tamo ostane bez svojih intelektualaca. Naravno, u njihovoj državi, kakva je bila Jugoslavija, to i nije bilo teško ostvariti. Tako, na primjer, Kotor poslije Drugog svjetskog rata bilježi godine i godine, a da se niti jedan svršeni student Hrvat – nije tamo vratio. A ako bi se i vratio, činilo se sve da ode“. Prof. Čižek je volio Boku, kako piše u pjesmi istoga naslova „Do zadnjega daha“, prof. Malkica Dugeč:

Hrvatsko mu ime
Bilo drago, sveto.
Dičio se njime
I ne bje oteto.
(…)
Ni slutio nije
Da vidjeti neće
Ni plam smrtne svijeće

Malkica Dugeč u nadahnutoj pjesmi „Pjesma o Vjenceslavu Čižeku“ zaključuje tužnu životnu priču hrvatskog proljećara, zatočenika savjesti, književnika kojega su surovo kažnjavali zbog slobode izražavanje. Konačno, prof. Vjenceslav Ćižek zbog dužine zatvorske kazne zaslužuje častan naziv Hrvatski Mandela, uz napomenu kako Nelson Mandela nije prošao fizička i psihička mučenja kroz koje je prolazio Čižek.

Bila mu je Boka
Svjetlost oba oka
I skrivena nada
Da će kada – tada
Opet svjetla biti

Monografija „Vjenceslav Čižek“ nadopunjava prazninu koju osjećamo glede ubaštinjavanja književnog djela ovog hrvatskog manjinca i emigranta. Njezino objavljivanje i sadržaj upućuju na potrebu znanstvenog pristupa književnom djelu

dvostrukog pripadnika hrvatske dijaspore: pripadika hrvatske manjine u Crnoj Gori i pripadnika skupine fizički i psihički mučenih hrvatskih političkih emigranata.
Pohvala autorima: Malkici Dugeč, pjesnikinji (članica DHK) i posljednjoj hrvatskoj Proljećarki u izbjeglištvu koja se zbog egzistencijalnih razloga ne može vratiti u Domovinu, te Josipu Pečariću, bokeljskome Hrvatu, repatrijantu u državu matičnoga naroda.

Đuro Vidmarović: Vrijedna literarna ostavština stradalnika iz Boke kotorske, „Matica“ . mjesečna revija Hrvatske matice iseljenika, volumen LXX, broj 5, Zagreb, 2020., str. 53.-55.

MATE KOVAČEVIĆ

MALKICA DUGEČ - JOSIP PEČARIĆ, VJENCESLAV ČIŽEK, VLASTITA NAKLADA I HRVATSKI SVJETSKI KONGRES, ZAGREB, 2019.

Predstavljanje knjige u Domu HVIDR-e, Slovenska ulica, Zagreb

Pjesnik, publicist i hrvatski politički emigrant Vjenceslav Čižek rođen je u Đenovićima u Boki kotorskoj 1929. Učiteljsku školu je završio 1949. u Herceg-Novom. Godine 1953./54. uređivao je u Cetinju list "Omladinski pokret" te osnovao Klub mladih pisaca.

Zbog objavljivanja podrugljivih epigrama na račun totalitarne komunističke vlasti protjeran je 1954. iz Crne Gore.

Iste je godine započeo studij svjetske književnosti u Beogradu, a u proljeće 1955. je zbog pisanja proturežimskih satiričnih pjesama osuđen na dvije godine strogog zatvora i utamničen u Srijemskoj Mitrovici.

Nakon izdržane kazne 1957. na Filozofskom fakultetu u Sarajevu upisao je studij filozofije i povijesti. Diplomirao je 1961. pa otada do 1969. radio je kao gimnazijski profesor u Sarajevu, Kaknju, Kotoru, Titogradu i Foči.

Domovinu je napustio 1972. i otišao u emigraciju. Kao pjesnik, publicist, novinar i kolumnist surađivao je u iseljeničkim listovima "Hrvatska borba", "Hrvatski put", "Republika Hrvatska", "Hrvatska revija", a uređivao je i mjesečnik "Rakovicu".

U studenom 1977. u Italiji ga je kidnapirala Udba i dopremila u Jugoslaviju, gdje je u Sarajevu, 1978. na montiranom političkom procesu osuđen na 15 godina robije. U zatvoru je smješten s najgorim kriminalcim, a od posljedica torture i mučenja u zatvoru je oslijepio.

Zauzimanjem svjetske organizacije Amnesty International, međunarodnoga PEN-kluba i službenih njemačkih državnih tijela pušten je nakon desetak godina iz zeničke tamnice i vraćen u Njemačku.

Kao "zatočenik savjesti" svojedobno je bi iznimno poznat u Europi i svijetu, no o njemu se danas u hrvatskim medijima ne može gotovo ništa pročitati. Umro je u Dotrtmundu u Njemačkoj 2000., a pokopan je u Sinju.

Prve stihove i prozne sastavke počeo je objavljivati kao srednjoškolac, a dvjema pjesmama zastupljen je i u zborniku Stihovi mladih na Cetinju 1952.

Čižek je, prema HBL-u, pjesnik pobune protiv totalitarnih režima i mehanizama vlasti koji određuju i nadziru strukturu svijesti. Poetiku svojih satiričnih pjesama i proza, stoji u HBL-u, gradi na rastvorbi ispraznosti i besmisla samoupravnog nazivlja (Narodni narod, Novi Yugo ustav, Samoupravljačka gramatika s rječnikom).

Nasuprot motivici i vezanom stihu satiričnih društvenih pjesama stoje lirske minijaturne reminiscencije na rodnu Boku.

Pjesme piše u razdoblju od pedeset godina. Međutim, sveukupni mu je pjesnički opus ipak malen, svega stotinu i dvadesetak naslova. Književno mu je djelo, osim pjesničkoga, uglavnom satiričko i esejističko, na razmeđu književnosti, politike i filozofije, te publicističko.

Pjesništvo mu je raznorodno, od slobodna stiha lirike krajolika do misaonih i nostalgičnih pjesama djelomično vezana stiha, pisanih potkraj života. Pjesme su mu vrlo često maleni, sažeti i hermetični zapisi, zatim satirični stihovi, a neke su pisane u prozi.

Poznavatelji Čižekova djela smatraju pjesme posvećene Boki najboljim što je napisao. Kratki ciklus od samo sedam naslova, potvrđuje ga kao izvrsna pjesnika, jedinstvena senzibiliteta upravo za bokeljske posebnosti.

U političkim tekstovima analizira političko otuđenje, državni ateizam, pluralizma, načine učvršćivanja vlasti.

Likovno djelo Vjenceslava Čižeka, sastoji se od ponešto crteža i slika te skulptura koje su njegovom rukom obrađeni prirodni drveni artefakti. da skulpture

Njegov esejistički opus čine filozofska odredbenica kojom otkriva misao o čovjeku, politička – usmjerena prema demokraciji i pravu hrvatskoga naroda da stvari hrvatsku samostalnu državu te etička, u kojoj je sve usmjereno slobodi pojedinca i naroda te istini.

Satiričko djelo od rugalice narodu sa samo jednom glavom pa do likovnih kolaža, osmišljeno je borbom za istinu.

Memoaristika ("Među nakotom zloduha" i "Moje tamnovanje") je također vrlo zanimljiva sastojnica Čižekova djela.

Čižek između 1991. i 2001. objavio šest knjiga, dvadeset i dva članka i ogleda te je zabilježeno devet u tisku objavljenih razgovora s njim. Tri knjige su pjesničke, s time da Bosonoga prašina donosi zapravo izabrane pjesme iz prve knjige Krvopisi predsvanuća (Buenos Aires, 1989.), a ostalo su satire, zapisi iz tamnice i politički ogledi.

Knjiga pak koju večeras predstavljamo, sastavljena je od tekstova dvaju auktora - književnice Malkice Dugeč i akademika Josipa Pečarića.

Zato, ali i ne samo zato, knjiga se može podijeliti na dva dijela.

U prvom dijelu koji započinje posvetnom pjesmo Vjenceslavu Čižeku Malkice Dugeč niz je od osam auktoričinih tekstova - Vjenceslav Čižek - čovjek i pjesnik, Život i djelo hrvatskloga pjesnika Vjenceslava Čižeka, Buntovni sanjar - tragom političkih poruka prof. Vjenceslava Čižeka, Prema sretnijoj Hrvatskoj, Vjencislav Čižek - Misli uz 10. obljetnicu smrti, Ljudsko lice istine, Vjenceslav Čižek - jedan život za Hrvatsku.

Prvi dio knjige završava nizom od četiri pjesme koje je auktorica posvetila ovom hrvatskom stradalniku, pjesniku i emigrantu.

U svojim tekstovima Dugeč prikazuje uglavnom životni put, stradanje i stvaralaštvo Vjenceslava Čižeka, zapravo riječ je o fragmentarnom životopisu te prikazu njegova književno-umjetničkoga i političkoga djela.

Neki su joj tekstovi publicirani u glasilu Hrvatske narodne zajednice "Republika Hrvatska", a neki su pripremljeni u obliku izlaganja prigodom obljetničkih skupova posvećenih Čižeku.

Zbog gotovo općega zaborava koji prekriva hrvatsku političku borbu, a posebice sudbinu i djela hrvatske političke emigracije, dobrodošlo je publiciranje Malkičinih tekstova, koji na obavijesnoj razini upućuju ne samo stručnu javnost, nego i sve čitatelje na vrijednosti što su ih živeći u gotovo nemogućim uvjetima stvarali istaknuti hrvatski pojedinci, među kojima posebo mjesto zauizima i Vjenceslav Čižek.

Tako je ona natuknica o Čižeku u HBL-u iz 1993. nastala na temelju Dugečina eseja "V. Čižek - čovjek i pjesnik" objavljen kao pogovor u njegovoj zbirci "Krvopisi predsvanuća".

Tekstovi akademika Pečarića, njih 12 - Simbol Zaljeva hrvatskih svetaca, Čižek - pjesnik hrvatske Boke, Velikosrbi svojataju i po Španjolskoj, Boka i Hrvfati, Očuvanje hrvatskoga identiteta kroz stoljeća, Hrvati u Crnoj Gori, Egzodus iz Boke, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski, Stradanja Hrvata Boke kotorske u Jugoslavijama, Tko je Kočanova 'kumica' iz Akademije?, Vole svojatati hrvatsko, Čižek i Pečarić.

Niz ovih tekstova opet završava govorom Malkice Dugeč "Nad odrom prof. Vjenceslava Čižeka".

Ako je prvi dio knjige posvećen ponaprije tragičnoj sudbini pjesnika Čižeka, onda je drugi posvećen sudbini njegova zavičaja - Boki kotorskoj, tom Zaljevu hrvatskih svetaca, hrvatskih pjesnika, u kojem, kako akademik Pečarić, parafrazirajući biblijski tekst, stalno opetuje kako u Bioki svaki kamen govori hrvatski.

Pečarićevi tekstovi, kojima nastoji upoznati hrvatsku javnost o položaju Hrvata u Boki kotorskoj i Crnoj Gori te položaju i značenju Boke u hrvatskoj kulturnoj i političkoj povijesti, nastajali su tijekom devedesetih i ranih 2000.-tih.

Procesi potaknuti stvaranjem Kraljevine SHS i dviju Jugoslavija demografski su opustošili te hrvatske zemlje, a naknadnom srpskom kolonizacijom taj povijesni hrvatski prostor pretvaran je u ekskluzivne prostor srpske države.

Na taj su način slikovite mediteranske urbane cjeline, tako karakteristične za hrvatski jadranski prostor, doseljavanjem pravoslavnoga pučanstva pretvarane u mjesta sa srpskom većinom.

Uz programirano doseljavanje nehrvatskoga stanovništva, razvijen je sustav pritisaka, zastrašivanja, zlostavljanja, progona i ubojstava starosjedilačkih Hrvata, što je kod njih trebalo potaknuti posrbljivanja ili montenegrizaciju.

Pečarić precizno uočava dva cilja te velikosrpske politike - pokušaj da Srbija od kontinetalne postane pomorska zemlja, a zbog četiristoljetne kulturne oskudice, i prisvoji hrvatsko kulturno nasljeđe, kojim bi se u međunarodnim odnošajima etablirala kao europska, a ne orijentalna zemlja.

Kulturno nasljeđe bokokotorskih Hrvata nije samo sastavni dio integralne hrvatske kulture, nego je i po mnogim svojim elementima i dosezima njizin bolji dio.

Pečarićevi tekstovi ne ostaju samo unutar Zaljeva hrvatskih svetaca. Oni se duž obale protežu sve do Bara pa i okolice Skadarskoga jezera oko kojeg su još u 19. stoljeću živjeli Hrvati.

Upravo su ovi Pečarićevi tekstovi bili poticajni jednom dijelu hrvatskih znanstvenika i kulturnih djelatnika da se upute u Boku pa i južnije kako bi napokon istražili jedan potpuno prešućeni dio hrvatske kulturne baštine.

Osim toga, stvaranjem neovisne države Crne Gore stvoreni su preduvjeti i za slobodnije očitovanje hrvatske nacionalne svijesti u toj državi, a otvaranjem hrvatskoga konzulata u Kotoru, osnivanjem HNV Crne Gore te ulaskom u crnogorski parlament zastupnika hrvatske manjine u CG dobri su znaci otopljavanja stogodišnje zime.

Pečarić je, osim državno-pravnoga izlučivanje Boke iz sastava Dalmacije odnosno Hrvatske, svojim tekstovima zahvatio i stradanje hrvatskih ljudi u Boki kotorskoj, posebice neposredno poslije Drugoga svjetskog rata te tijekom i posloje Domovinskog rata.

Glavna je poruka ove knjige, a o tomu svjedoči pojedinačna sudbina Vjenceslava Čižeka kao i skupna sudbina Hrvata Boke kotorske, da je svaki narod bez vlastite države osuđen na propast, negdje brže, negdje sporije, ali ga na kraju čeka smrti i potpunu nestanak.

Pečarić je oslikao sudbinu Boke, a slično je s istim protivnikom završio i istočni Srijem sa Zemunom. Danas pak slike hrvatskoga nestajanja svakodnevno možemo gledati u sudbini hercegbosanskioh Hrvata.

Njihov bi nestanak s političke pozornice kao državotvornoga čimbenika u pitanje doveo teritorij južne Hrvatske. Naime, Dubrovnik i cijeli prostor do Splita brane se upravo na tom području.

Što se pak tiče Vjenceslava Čižeka, kroatistika i kroatologija već su davno trebale odraditi svoj dio posla. Premda imamo šest Filozofskih fakulteta i Hrvatske studije gotovo je nemoguće povjerovati da se od tolikih stručnjaka gotovo nitko nije uhvatio u koštac s Čižekovim književno-publicističkim djelom, pomno ispitao njegovu poetiku i stavio ga u konteksti povijesti hrvatske književnosti.

No Čižek nije zanimljiv samo po svom književnom djelu. Njegova bi biografija moga biti trajni poticaj za različita umjetnička stvaralašta - ponaprije filmsko, dramsko i mnoga druga.

Valja nam se nadati kako u nezavisnoj Hrvatskoj zaborav i memoricid ne će, kao nacionalne značajke, biti trajni pratitelji hrvatske znanosti, izobrazbe, školstva i javnosti.

Tomu bi vrlo poticajno mogla doprinijeti i ova knjiga!

U protivnom, osuđeni smo na smrti!

http://ogranakmaticehrvatskeuzadru.hr/wp-content/uploads/2020/04/Zadarska-smotra-1-3-2020..pdf

PRALJAK I ČIŽEK

(ODGOVOR GĐI MALKICI DUGEČ)

Draga gđo Dugeč,
Zahvaljujem se na Vašem komentaru predstavljanja naše knjige u Zagrebu tj. pjesmi o tome:

HRVATSKE RIJEČI ZOV

(Hrvatskom pjesniku iz hrvatske Boke -Vjenceslavu Čižeku)

Znatiželjnih oduvijek
Bilo je na pretek,
Al' kad svane pravi čas
Od sto glasa
Ne čuje se niti glas
A rad' truda spasa
Pojavi se jedan tek.
Pjesnici nam, zna se,
Nisu baš na cijeni
Pa i šutnja opravda se
"Zbog vremena mijeni."
Domoljublje, to nas uče,
Nije tek od jučer
Pa i pjesnik pravo ima
Pjesmom da se javi-svima,
Da se pjesmom za drag dom
Oglasi na pragu svom.
Predviđeni tren kad svane,
Znatiželjni ne ustane.
Ne da mu se, boli ruka,
Il izmisli još sto muka.
Dvorana se mnoštvu nada
Al' na žalost, tako jest,
Tek tišina pjesmu sklada.
Nema tko na stolac sjest.
Pjesniku na čast i slavu,
Pokojnomu Vjenceslavu
Zbore vjerni poklonici
Na jeziku hrvatskom.
A na praznim sjedalima
U času tom
Za sve dosta mjesta ima.

Oduvijek je tako bilo:
Ne zbude se što se snilo.
Al pjesnikov krasnoslov
Svud se čuje. Odjekuje
Kroz hrvatske riječi zov.

28.11.2019. (Uz 19.godišnjicu smrti Vjenceslava Čižeka)

Jasno mi je bilo iz naših razgovora da očekujete da će biti mnogo više nazočnih jer naš Čižek itekako to zaslužuje. Zato sam uoči predstavljanja poslao neobičnu pozivnicu: „(NE)Pozivamo vas“, a u tekstu ubacio i dio:

Nemojte doći ako Vas stihovi Čižekove pjesme, zbog koje je prvi put zatvoren, podsjećaju na današnje vrijeme:

Vođa
Svatko od nas po glavu da ima,
s kojim to pravom?
Priznajte sami, sasvim je dosta
Narod sa jednom glavom!

Da ljudi vjeruju da i danas žive u sličnim vremenima vidjelo se na predstavljanju moje knjige „Je li političarima kriva matematika“ posvećene žrtvama ovakve Hrvatske mojim časopisima. Iako su ih tretirali i njih i moje suradnike koji su ih stvorili kao nevrijedne, časopisi su postali Q1 časopisi. Dakle svrstani su među najbolje u svijetu. Na predstavljanju knjige kojom se slave i časopisi, dakle i oni koji su ih stvarali nisu došli ONI KOJI SU IH STVARALI. Bolje je ne zamjeriti se vlastima, zar ne?
Nisu došli ni oni koji su organizirali to predstavljanje.
A to ponajbolje pokazuje u kakvoj državi mi živimo.
Moj dragi prijatelj Marko mi je vidjevši moj *(NE)Poziv* napisao:
Nemoj Josipe molim Te nikoga okrivljavati, niti odgovarati na provokacije bilo koje vrste. Šteta je, puno Te ljudi voli, ali boje se Tvoje polemičke naravi i onda se sklanjaju. Bog zna koliko si meni bitan, zato Ti ovo govorim. To je sad tako, ljudi su u izbornom filmu, ništa ih ne zanima.
Zapravo bi onima kojima sam dao doktorate ovo i odgovaralo, jer oni su se eto okrenuti izborima, a ne u strahu za svoje stražnjice, ali na njihovu žalost Marko nije mislio na njih.
Zato sam Te pokušao tim (NE)Pozivom pripremiti na to.
Kao što znaš, moj prijatelj je (bio) i general Praljak. Saborski zastupnik suverenista g. Zekanović jučer je u „Bujici“ govorio o istovjetnom odnosu hrvatskih vlasti i prema tom hrvatskom velikanu, kao i o nezadovoljavajućoj posećenosti molitvenoj hodnji za našeg generala:

https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/19182-odrzana-molitvena-hodnja-pod-nazivom-generale-pocivao-u-miru

Zato je od te nedovoljne posjećenosti predstavljanju mnogo važnije da je knjiga tiskana i da je upravo jedan od predstavljača dr. sc. Stijepo Mijović Kočan reagirajući na moj tekst DVIJE GODINE TUGE I PONOSA

https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/19177-dvije-godine-tuge-i-ponosa

povezao ova dva hrvatska velikana:

Točno je, dragi Joško, da general Praljak nikada neće umrijeti! Ostat će vječno živ u hrvatskomu narodu za koji je dao najviše što je imao: svoj život, i to na način koji je čitavu svijetu pokazao kakvi su plemeniti Hrvati i što je Pravda i pravednost, a što gnjusna laž, podvala i prljava zavjera kao i još prljavija politika. Čovjek koji je odgajao muslimansku djecu, čovjek koji je gradio suživot i prijateljstvo, čovjek koji je ratovao jer je morao braniti okupiranu Domovinu, Hrvat bez straha i kalkulacije, čija je moralna vertikala ravna onoj još jednoga prekaljenog junaka Vjenceslava Čižeka, Hrvatskog Mandele. Praljak je dosegao vrhunce čovječnosti i poštenja.

Kada dođu na vlast u Hrvatskoj oni koje narod doista izabere, a ne oni koje postave izmanipulirane i nametnute političke okolnosti, generalu Praljku će se, bez straha i zabrana, podizati spomenici diljem LIJEPE NAŠE i svugdje gdje je Hrvata; on je doista ponos sviju nas! A svim narodima i pojedincima u čitavu svijetu može biti UZOR kada je dvojba izabrati: ili časna smrt ili prihvaćanje nečasne sudske odluke jednako nečasnoga i Suda i sudca.

Ove su moje riječi skroman prilog današnjem prisjećanju na Praljkov veličanstven i nezaboravan čin poštenja i domoljublja.

Žao mi je što zbog raznih dijagnoza nisam u stanju osobno prisustvovati vašemu okupljanju. S vama sam na ovaj način!

Draga gđo Malkice, važno je znati da ono što radimo ostavlja nekakav trag bez obzira na taj strah koji vlada među našim ljudima.

Ja često vidim kako su moji tekstovi doista ostavili nekakav trag.

Tako me prije dva dana zove prijatelj Zlatko jer je pročitao u narod.hr tekst u čijem je naslovu nešto o čemu sam u više navrata pisao:

27. studenoga 1944. Dr. Vaso Čubrilović, genocidni akademik Slobodanu Miloševiću – „Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat izgubiti!"

https://narod.hr/kultura/27-studenoga-1944-dr-vaso-cubrilovic-genocidni-akademik-slobodanu-milosevicu-ratuj-s-kim-god-hoces-samo-nemoj-s-hrvatima-jer-ces-taj-rat-izgubiti

Napisao sam uredništvu da im je pogrješan link. Onda je nestalo i moje ime i pogrješan link. Ali naslov je ostao, a to je važno, zar ne?

Spomenut ću još dva navođenja mojih tvrdnji u istom broju „Hrvatskog tjednika" od 7. 11. 2019.

Arhiepiskop HPC Aleksandar u svom tekstu *Kako su svi Srbi bili podređeni HPC-u / Laž je da SPC postoji više stotina godina, kako tvrdi i premijer Plenković* kaže:

Prije nekoliko godina je akademik Josip Pečarić u svom članku postavio vrlo ozbiljno pitanje: Jesu li 'hrvatski' povjesničari glupi? Mi možemo dodati još jedno pitanje – jesu li pismeni?
Dr. sc. Damir Pešorda u tekstu *Orjunaška zlovolja u sudaru s nekim tko ga nadilazi* ismijava stanovitog Ivicu Ivaniševića koji je napao Juliennu Bušić i sjeća se njegovog priglupog teksta iz vremena hajke na mene zbog Peticije ZDS:
Tako u jednom sramotnom testuljku pokušava dokazati kako je Pečarić nikakav matematičar. S druge strane oduševljen je primjerice, djevojčetom koja se vraća s koncerta Seke Aleksić samo zato što je Hvidru nazvala Hidrom. Na takvima, eto, počiva naša kultura, koja od naškosti ima samo naše kune u nju ulupane.
Da, bedastoće ih obilježe pa ih podsjete na njih i poslije toliko godina. Sjećam se da sam odgovorio, bolje reći narugao se, tekstom GOSPODIN 2+2.
Ali ne zaboravimo nikada da iza svega toga stoji hrvatska vlast.
A kada već govorimo o vlastima, najveća im je osuda, a da posredno i ja sam u tome, jeste nedavni prijedlog vlastima meni bliskih kolega da se Hrvatskom institutu da ime dr. Franja Tuđmana.
Kako to*
Moja prva knjiga „Srpski mit o Jasenovcu“ tiskao je taj institut za vrijeme dok je Predsjednik bio živ, i predstavlja odgovor na napad na Predsjednika, tj. na knjigu „Tuđmanov jasenovački mit“. A meni bliske kolege pokazuju kako je današnjim vlastima toliko malo stalo do Predsjednika Tuđmana pa bi im moj potpis bio dovoljan da Institutu ne daju ime Hrvatskog predsjednika.
Strašan šamar vlastima, zar ne?
Puno Vas pozdravljam.
Vaš,
Josip Pečarić

https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/19195-praljak-i-cizek

MILJENKO STOJIĆ

CRTNUH, O ONOMU KOGA TEK UPOZNAJEMO

Kategorija: Osvrti (Publicistika)
Objavljeno: Srijeda, 12 Veljača 2020

MALKICA DUGEČ – JOSIP PEČARIĆ, *VJENCESLAV ČIŽEK*, VLASTITA NAKLADA – HRVATSKI SVJETSKI KONGRES, ZAGREB, 2019.

Ima hulja o kojima u hrvatskom društvu i književnosti znamo sve i više od toga, a ima i uzora o kojima znamo malo i manje od toga. Ovima drugima nažalost pripada Vjenceslav Čižek, a to ničim nije zaslužio. Naprotiv!

Malkica Dugeč i Josip Pečarić ovom knjigom pokušavaju razbiti tu silom nametnutu maglu oko Čižekova lika i djela. Zle sile rano su ga dohvatile i nisu ga puštale čitavog života. A on je rastao, rastao i izrastao u hrvatsku ikonu.

Malo je poteško ocjenjivati jedno ovakvo djelo u kojemu dvoje pisaca govori o nekomu trećem. No, i to je prilog izrečenoj Čižekovoj sudbi. Skrili su ga, a mi ga nastojmo otkriti da nas obogati i ukaže nam na važne stvari.

Govor o Čižeku neodvojiv je od govora o Boki kotorskoj. Nju još nazivaju Zaljevom hrvatskih svetaca te s pravom domeću da u njoj svaki kamen govori hrvatski. Kad još k tomu dodamo da se tu, u Kotoru, nalazi najstarija hrvatska katedrala, još iz 1166., posvećena Sv. Tripunu, onda nam je sve jasno. Naš je čovjek tamo na svome.

Ali lako je nešto takvo reći, puno je teže takvo nešto živjeti. Zna to dobro Vjenceslav Čižek. U 6. godini pohvalio se ocu da je naučio pisati sva slova pa ga je on poslao da na ogradi napiše Živio Maček ako zna. I prošao je uspješno taj svoj prvi ispit, no samo kod oca, kod društva je potpuno propao. Sredinom pedesetih godina prošloga stoljeća sudjeluje u studentskim prosvjedima u Novom Beogradu. Uhićen je i osuđen na dvije godine stroge tamnice. Od toga je 6 mjeseci u samici gdje počinje gubiti vid. Završivši studij zapošljava se po raznim školama i mjestima jer zbog dosljednog tumačenja komunističke ideologije brzo dobiva otkaze. Pritiješnjen sa svih strana emigrira u Njemačku 1972. Naravno, nastavlja s pisanjem, često se rugajući jugokomunistima kao što je to i prije činio. Oni ga,

pak, 1977. otimaju, muče i zatvaraju u Zenicu na 15 godina. Njegovo zdravstveno stanje se pogoršava, ali ne i duhovno. Svoje pjesme, jer nema drugih sredstava, piše i pamti u glavi. Zahvaljujući mnogim prosvjedima oslobođen je 1988. pa ponovno stiže u Njemačku gdje i umire 2000. Takav ukratko bi njegov životni put. Kada se danas pogledaju književna mu djela, lako je zaključiti da ih nema puno. No, i A. B. Šimić je iza sebe malo toga ostavio pa ga ipak naveliko slave. A Čižek je zaista zavrijedio da njegov lik i djelo budu itekako izučavani i predstavljani. Kad je prvi put izlazio iz tamnice, oduzete su mu 2 zbirke pjesama, knjiga pripovijesti i dnevnik. Nije bolje prolazio ni kasnije. Uhićivali su revnosno pisca, uhićivali su revnosno njegovu književnost. Početkom devedesetih počele su mu izlaziti knjige, ali ga DHK nije željelo primiti u svoje redove. Primili su ga u DHK HB te mu čak izdali i jednu knjigu. Radovao se njezinu izlasku pred samu smrt. Nije se, vjerujem, prisjećao kolege pisca koji ga je prokazao nakon onih prosvjeda u Beogradu, a kojega danas slave u hrvatskom društvu. Čižek je opraštao.

Dvoje autora sretno su usuglasili svoje prinose knjizi. Malkica Dugeč govori o Vjenceslavu Čižeku dotičući se usputno i Boke kotorske. Činila je to u različitim prilikama i različitim mjestima. Josip Pečarić, pak, poglavito govori o Boki kotorskoj dotičući se i njezinog velikana Vjenceslava Čižeka. I on to čini u različitim prilikama i mjestima. Ponekada se sav taj govor ponavlja, ali u jednom ovakvom djelu na to ne treba previše gledati. Njegova je svrha izreći što više o Vjenceslavu Čižeku i Boki kotorskoj, a ne stvarati zaokruženo djelo. To se očekuje nakon ovoga, jer premalo je do sada rečeno o Vjenceslavu Čižeku.

Bijah samo jedno zrno,/ U Božjoj žitnici,/ Tek jedan kamičak/ U Katedrali hrvatske slobode Stihovi su ovo posljednje Čižekove pjesme uklesani kao epitaf na njegov nadgrobni spomenik u Sinju. Pustimo ih da odjekuju u nama, da tu prave crte koje će ispisivati istinu o domoljubu i pjesniku, čovjeku koji se ne treba stidjeti, a za nas ne znam, hoda pod ovozemaljskim zvijezdama, naravno Božjima ne njihovima.

Miljenko Stojić

Miljenko Stojić, *Jasnoća pogledâ*, Radiopostaja »Mir« Međugorje, Međugorje, 12. veljače 2020

https://www.miljenko.info/index.php/knjigozori/osvrti-publicistika/2334-crtnuh-o-onomu-koga-tek-upoznajemo

http://hrsvijet.net/index.php/kultura/74-knjigozori/56626-crtnuh-o-onomu-koga-tek-upoznajemo

http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/iseljenistvo/27199-razmaknuta-magla-oko-cizekova-lika-i-djela

Naslov:KNJIGA NA DAR ZA ZAŠTITNIKA HRVATSKE DRŽAVE I HRVATSKOG NARODA

Datum: Thu, 19 Mar 2020 07:54:10 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovane i poštovani,
Čestitam svima blagdan sv. Josipa, zaštitnika Hrvatske i Hrvata.
Mojim imenjakinjama i imenjacima sretan imendan.
Svima na dar moja knjiga „Vratiti Hrvatsku narodu":
http://dragovoljac.com/index.php/pecaric
Vaš,
Josip Pečarić

SRETAN IMENDAN!

Prijatelju dobri, i vjerni i mili,
Neka Ti je sretno ima Josipovo!
Ime drago, sveto nama svima,
Što još snagu i ljepotu ima
I još ni u hudo doba ovo
Nisu zlobni ljudi otuđili!

Nek u miru teče svečani Tvoj dan,
Blagoslovom Božjim ovjenčan!
Nek te snaže zdravlje, dobra volja
Da tvog roda
Istinsku sloboda,
Sutrašnjica bude bolja!

Sveti Josip- zaštitinik Hrtvata
Nek Te brani a i vjerom hrani,
Vjerom u se i u dragog Boga
Na tlu svetom od naroda Tvoga.

Od rođenja Ti već Hrvat jesi
I Hrtvatom bit ćeš život cijeli.
Nek sloboda roda te veseli,
Domoljublje i do smrti resi!

Prijatelju, dragi brate moj,
Neka Ti je sretan imendan!
Nek odjeknu Lijepe naše zvuci
Da ju slave i Tvoji unuci
I začuju od slobode poj!

Nek zapamte ovaj sveti Dan:

Djeda svoga sretan imendan!

(Dragom i odanom prijatelju-akademiku Josipu Pečariću
za sretan i blagoslovljen imendan!)

Stuttgart, 19.3.2020. Malkica Dugeč

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

JOŠ JEDNO U NIZU PISAMA RAVNATELJU HRT-A

Poštovani g. Bačić,
Strašno je vidjeti kako je živjeti u današnjoj Hrvatskoj u kojoj se jedan ravnatelj državne televizije ne usudi ispuniti obećanje dano jednom akademiku oko snimaka koje su napravili s konferencije u čast tom akademiku.
Vjerojatno je razlog to što sam ja moja pisma Vama poslao i njima.
Danas imamo štrajk učitelja i drugih prosvjetnih djelatnika i odgovor vlasti na njihov zahtjev da se SAMO izjednači njihov položaj s drugima. Vlast im se narugala tvrdeći da nemaju novaca za to, ali imaju za linearno povećanje svima.
Meni je zabavno kada ministri dolaze pred vaše kamere i tvrde da je to u redu. Kao da kažu za sebe da su glupi.
Vjerovali ili ne to što stalno ponavljaju mnogi itekako ima veze i s odnosom Vaše kuće samnom.
Kako?
U «Hrvatskom slovu», 25. siječnja 2008. Nenad Piskač je objavio razgovor samnom: ODLJEV MOZGOVA POSLJEDICA JE LOŠEG STANJA. U njemu sam komentirao odnos vlasti prema učiteljima:
„Spomenuli ste «osiguravanje da njihovi talentirani matematičari ne odlaze u svijet». Kakva je situacija po pitanju «odljeva mozgova» kod nas?
Ne mogu biti zadovoljan sa situacijom kod nas. Mi u matematici imamo više vrhunskih matematičara vani nego kod kuće. To je uvjetovano činjenicom da niz naših matematičara ide vani doktorirati, pa neki tamo i ostanu. S druge strane, ne mogu svi – zbog ovih ili onih razloga - ni otići vani. Tako mnogi talentirani matematičari ne uspiju postići ono što su objektivno mogli.
Općenito mi se čini kako naše reforme školstva samo pospješuju trend «odljeva mozgova». Ali one i ne mogu biti uspješne sve dok se ne promijeni odnos cijelog društva prema školstvu. Najbolji primjer je Južna Koreja. Recimo samo u Pusanu (oko 4 milijuna stanovnika) ima 27 sveučilišta. Svi znamo kako ta zemlja ima najbržu stopu gospodarskog rasta. Iznenadilo me je kada sam doznao da mnoge kolege s znanstvenih prelaze na pedagoške fakultete. Tamo je najuglednije zanimanje – učitelj! A to je logično. Pa koliko puta je neki sjajan trener od naizgled slabe momčadi napravio šampione. Bio sam u Australiji prije Olimpijskih igara u Sydneyu. Australci su u mnogim športovima u kojima nisu imali zapažene rezultate doveli stručnjake iz svijeta, pa su na Igrama osvajali medalje i u tim športovima! Kako nešto slično možemo učiniti sa cijelom zemljom i narodom ako ne tako što će nam djecu učiti najbolji! Uz to ide ugled samog zanimanja, dobre plaće ali i kompeticija za svako takvo mjesto. Tako bi Hrvatska

postala zemlja znanja, što povlači za sobom i rast gospodarstva. Tada je ne bi napuštao nitko - pa ni «mozgovi». Dakle, ne bi ni imali problema s nedostatkom mentora sposobnih da izvedu nove i nove doktorande. Na žalost, radi se o dugoročnom procesu, mnogo dužem od trajanja pojedinih vlada koje bi eventualno pokrenule tako nešto."

Tada su me zbog toga zvali u vašu emisiju Dobro jutro Hrvatska. Za razliku od poziva za moju konferenciju iz prošle godine tada sam doista i gostovao. Ali nije ispalo dobro.

Zašto?

Najavio sam da se te godine održava i međunarodna konferencija povodom mog šezdesetog rođendana. I naravno na HTV-u nije bilo ni riječi o toj konferenciji.

U Prilogu Vam šaljem jedan razgovor samnom tim povodom.

I u tom intervjuu sam ponovio ono što sam o školstvu govorio u Hrvatskom slovu. Ali i o odnosu Vaše kuće prema meni. Posebno pogledajte kako vam se narugao poznati hrvatski kolumnist Milan Ivkošić.

A tada se radilo samo o prešućivanju. Danas se vlast itekako i sveti zbog stavova kakvi su dani u tom intervjuu!

Posebno Vam može biti zanimljiv dio o *People's Friendship University of Russia, Moskva.*

Danas su se ujedinili u RH Sveučilište, moja akademija i Ministarstvo znanosti i doista su postigli da sam ja danas po Scopusu ruski znanstvenik, kao član upravo tog sveučilišta. Upravo mi je moj kolega i sjajni hrvatski znanstvenik akademik Andrej Dujella poslao link o uspjehu mojih kolega s tog sveučilišta (RUDN):
https://phys.org/news/2019-11-mathematicians-hardy-littlewood-sobolev-inequalities.html

Koristim prigodu pozvati Vas na predstavljanje knjige koje smo o hrvatskom uzniku Vjenceslavu Čižeku napisali hrvatska pjesnikinja Malkica Dugeč i ja:
https://narod.hr/kultura/predstavljanje-knjige-malkice-dugec-i-akademika-josipa-pecarica-26-studenoga-o-hrvatskom-uzniku-vjenceslavu-cizeku
https://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/19042-predstavljanje-knjige-malkice-dugec-i-josipa-pecarica-vjenceslav-cizek

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, ZAGREB, 2020.

DR. SC. STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN

ČIŽEK – HRVATSKI MANDELA

Vjenceslav Čižek (Đenovići, Boka Kotorska, Crna Gora, 28. veljače 1929. - Dortmund, Njemačka, 25. studenog 2000.) malo je poznat hrvatski pjesnik, ali i satirik, oglednik, te društveni i politički djelatnik. U dva navrata u bivšoj državi Jugoslaviji suđen je ukupno na sedam naest godina robije. Prvo dvije godine u Beogradu, gdje je studirao, za aforizam u rukopisu, dakle - ne objavljen: «Svatko od nas/ po glavu da ima/ s kojim pravom?/ Priznajte sami – / posve je dosta/ narod s jednom glavom», a drugi put u Sarajevu, petnaest godina za «protudržavnu djelatnost», kako je doista i bilo. Čižek se, naime, otvoreno suprostavljao Titu kao totalitaristu, a zagovarao je – ovo što danas imamo: demokraciju i slobodu svakoga naroda, osobito vlastitog. Uključujući i vlastitu državu, naravno. Za to je svjesno robijao. (E, sad – da je živ i da mogu još jednom s njime popričati, rado bih ga pitao: «Je li i Tebe stigla kletva – dabogda Ti se ostvarili snovi!?» Mislim da bi mi odgovorio po prilici ovako:»Kakav je demos – takva je i demokracija, a slobode svaki narod ima onoliko i onakve koliko je i kakve je - izborio!»)

Neznatno drugačiji, ovaj je rad pisan za međunarodni znanstveni skup *Hrvatsko-crnogorski/crnogorsko-hrvatski dodiri: identitet povijesne i kulturne baštine Crnogorskoga primorja,* koji sam (sa sintagmom «identitet domicilnih Hrvata Boke i Bara») i potaknuo, zajedno s prof. dr. sc. Stijepom Obadom, umirovljenim profesorom povijesti iz Zadra. Taj skup Istorijskog instituta Crne Gore, Hrvatskog građanskog društva iz Kotora te Hrvatskog povijesnog instituta i Matice hrvatske te grada Kotora, kao suorganizatora, održan je u Kotoru, 4.- 6. listopada 2007. Na njemu smo, Obad i ja, uvodno predočili rad *Višenarodnost, viševjerje i višekulturalnost kao sadašnjost i budućnost Boke i Bara*, uključujući u to i očuvanje vlastitosti bogate hrvatske barokne književnosti, graditeljske, glazbene i likovne umjetnosti predaka tamošnje današnje hrvatske manjine. Taj rad u zborniku *Hrvatsko-crnogorski dodiri/crnogorsko-hrvatski dodiri: identitet povijesne i kulturne baštine Crnogorskoga primorja* u izdanju Hrvatskog instituta za povijest i Matice hrvatske (Zagreb, 2009.), nije objavljen. (!?) Međutim, objavljen je u *Dubrovniku*, 2/2010, časopisu Matice hrvatske iz Dubrovnika (str. 310-314). U zborniku ovaj napis o Čižeku, dakle neznatno kraći – tiskan je pod naslovom *Kratak osvrt na djelatnost i sudbinu Vjenceslava Čižeka te Boka u njegovu pjesničkom djelu (*str. 577 – 592).

Budući da je riječ o objavljevini koja je uglavnom nepoznata izvan uskoga kruga znanstvenika – povjesničara, a u međuvremenu imamo i neke nove činjenice u vezi s njegovom djelatnosti (koje se ovdje spominju!), te s obzorom na to da su *Motrišta* prije svega književno glasilo – mislim da je književniku Čižeku tu i mjesto, da se taj rad, proširen, tu i objavi. To tim više jer je Čižek bio građanin Bosne i Hercegovine, u trenutku kada je izbjegao (nakon *Hrvatskog proljeća*!) dužnosnik u tadašnjemu ministarstvu kulture BiH, gdje se uspio zaposliti unatoč ranijoj osuđivanosti. Dodajmo tome i da je u Mostaru tiskano njegovo *Ljekovito trnje* (2000.), ubojite satire onojugoslavenskoga socijalističkoga sustava.

Postoji ideja da se o hrvatskome Mandeli snimi dokumentarni film, ali bi – prema mome sudu – mnogo veći učinak mogla imati napeta biografsko-kriminalistička tv-serija, jer njegov je život uistinu «pravi krimić»,a zainteresirane bi mogle biti televizije država u kojima je djelovao i živio: Crna Gora, Bosna i Hercegovima, Srbija, Njemačka i – Hrvatska, u kojoj nije živio, ali za čiju se slobodu jest borio i u kojoj ovaj bokeljski Hrvat i «hrvatski Mandela» - po majci Konavljanin - vječno počiva.

Hrvatskim Manedlom nazvao sam ga u pogovoru *Bosonogoj prašini*, zbirci njegovih stihova, Zagreb, Školske novine, 1995. zbog njegove dugotrajne robije te borbe za slobodu i demokraciju. Evo, dakle, dopunjene verzije *Kratka osvrta…*

* * *

Nakon navoda nekolikih rečenica Vjenceslava Čižeka, književnika, filozofa i borca za demokraciju, rodom Bokelja, pregledno se iznosi njegov životni put, s naglaskom na otmici jugoslavenske tajne policije dok je bio njemački azilant i dvostruko robovanje zbog čega je prozvan "hrvatski Mandela" te njegovu borbu protiv totalitarizma bivše Jugoslavije i samoga Tita kao diktatora. Predstavlja se ukratko njegova politička djelatnost i cjelokupno njegovo djelo, posebno pjesništvo o Boki, te donosi ocjena o njemu.

* * *

Ključne riječi
istina – sloboda – demokracija – narod – robija - Hrvatska - Boka – Bosna i Hercegovina - pjesništvo

Vjenceslav Čižek piše:
"Smisao života nije u borbi za život, nego u borbi za slobodu (…) kao temeljni uvjet ljudskosti. A bori se tako što sebe žrtvuje."
(Hrvatski put, Torontno, Kanada, 1974., br. 141, str. 1)

"Nema časnije zgode ni prilike nego kad pred pojedinca stane čitava država sa svojim cjelokupnim nasilničkim aparatom, kad vas želi poniziti, zdrobiti, uništiti, a vi stojite smireno i samouvjereno. To je doista čast. Nekoliko puta pokušao sam

sebe ispitivati, dokučiti, otkud u meni ta snaga, otkud ta postojanost, i zaključio sam da je temelj moja uvjerenost da se borim za istinu. To je dakle bilo i ostaje moje duhovno poslanje. Za tu istinu, a to je sloboda čovjeka i naroda, svakoga čovjeka i svakoga naroda, spreman sam i sada podnijeti svaku žrtvu."
(Borba za istinu, Hrvatska republikanska zajednica, Zagreb, 2001., str. 8)

"Jugovino ne stoji ti fino
ni kokarda niti avangarda.

Jugovino tanka hladovino
za lopove i druge nitkove.(…)
(Vjenceslav Čižek, Jugobećarac, Ljekovito trnje, Društvo hrvatskih književnika, Mostar, 2000., str.59.)

"Tito je genij, ali ja mu želim smrt, kao i svakom diktatoru"
(Vjenceslav Čižek na suđenju u Sarajevu 1978., Moje tamnovanje, Borba za istinu, Hrvatska republikanska zajednica, Zagreb, 2001., str. 58)

"Da sam imao mogućnosti opozicijski djelovati, ne bih nikada napustio domovinu, jer domovinu ljubim iznad svega".
(Vjenceslav Čižek, Borba za istinu, HRZ, Zagreb, 2001, str. 13.)

Tko je, dakle, taj Vjencelav Čižek, čovjek koji se usudio stati nasuprot i prkositi Upravi državne bezbednosti 1) (UDB - Udbi), to jest tajnoj političkoj policiji u komunističkoj Jugoslaviji te čitavu njezinu policijskom represivnom sustavu pa i sukobiti se više puta izravno s Titom dok je još bio živ, sprdajući se s njim u satiričnim stihovima . 2) Na suđenju u Sarajevu 1978., otvoreno je rekao da mu - "kao i svakom diktatoru" - želi smrt (vidi prethodni navod!), a čitavim je svojim satiričkim djelom ("Jugo-ustav", "Samoupravljačka gramatika s rječnikom", "Narodni narod", "Jugobećarac" itd.) ismijavao komunistički ("socijalistički i samoupravni") sustav i Josipa Broza Tita kao njegova nositelja, nazivajući ga "Je-Be-Te". 3) Zagovarao je višestranačje. Obrazovanjem profesor filozofije - pisao je gorljive političke oglede o komunizmu, o domovini, o tuđini, o ateizmu, o slobodi, …

Bez obzira možemo li i u kojoj mjeri prihvatiti njegove političke stavove, i politički i moralni postulati koje je emanirao svojim djelom i životom - svakako nas nukaju zapitati se kako je i zašto postao "hrabriji od zbilje". 4) Kako je došlo do toga da "hrvatski Mandela" 5) kaže "Zatvor je pravo mjesto za susret s državom. Tu ste oboje goli, i ona prema vama i vi oprema njoj" 6)? Zašto se sukobio s moćnim "državnim aparatom" i dospio u haps? U egzilu, kada mu je bilo očito da ga jugoslavenska tajna policija nadzire, da mu se priprema obračun, a to je moglo značiti i ubojstvo, što je Udba prakticirala i za manje "delikte" od njegova, on postupa ovako: "Bilo mi je jasno da moram podnijeti žrtvu. Kleknuo

sam ispod raspela u svojoj sobi, zaplakao, zaridao, i nakon nekoliko minuta molitve osjetio sam se preporođenim, spreman na sve." 7)

Vjenceslav Čižek je danas u Hrvatskoj, pa i u rodnoj Crnoj Gori te u Bosni i Hercegovini, gdje je živio, i inače, gotovo posve nepoznat, osim u uskom političkom ili literarnom, mahom iseljeničkom krugu. Čovjek "spreman na sve" u svojoj "borbi za istinu", kako je naslovljena i jedna od njegovih knjiga, za demokraciju, za slobodu "svakoga čovjeka i svakoga naroda" (vidi uvodni citat!) zaslužuje (bolje!) poznavanje njegove političke borbe i poštivanje njegove časnosti koju ničim nije okaljao te junaštva koje nadilazi uobičajene ljudske snage i granice.8) To tim više što se za svoje ideale istine i slobode, i pojedinačno i na razini naroda, a protiv komunističkih dogmata - svjesno zalagao još od mladosti. Prvi je put zatvoren još kao dvadesettrogodišnji mladić, 1952. 9) u Cetinju, gdje je urednik omladinskoga tiska i otkud je dvije godine kasnije, 1954., protjeran zbog antistaljinističkih stavova, a 1955. – u Beogradu već dobiva dvije godine robije za "širenje neprijateljske propagande".10) On se dakle usudio suprotstaviti se dogmi i "diktaturi proleterijata" u trenutku kada je Jugoslavija, i kao država i kao komunistički sustav u njoj, vrlo moćna i kada nije bilo izgleda za ikakav rezultat u borbi protiv nje, priznate u svijetu, kao i Tita osobno, koji je bio iznimno cijenjen kao državnik. No, Čižek mu ne negira sposobnosti, naziva ga čak "genijem" (vidi uvodni navod!), ali ne pristaje na komunistički sustav vrijednosti i na diktaturu; protiv toga se bori, kao i protiv diktatora osobno, kako on vidi Tita.

Dočekao je ostvarenje svojega sna, Titovu smrt (1980.), nestanak komunizma i raspad Jugoslavije, slobodnu i samostalnu hrvatsku državu (1991.) – čemu je osobito težio i za što se beskompromisno zalagao - te demokratski sustav u Hrvatskoj, ali - "ne dao ti Bog da ti se ideali ostvare", kaže poznata uzrečica. To je i u njegovu slučaju tako!

Osim Čižekova protudogmatskoga i protudiktatorskoga, protukomunističkoga političkoga djelovanja, ogledništva i memoaristike, poznavanje te vrednovanje zavređuje i njegov nevelik, ali ne i beznačajan književni, pjesnički, pa i. likovni opus.

Vjenceslav Čižek je Bokelj, Hrvat, prema očevoj lozi – što je iz prezimena vidljivo - češkoga podrijetla, dakle: pjesnik, oglednik, filozof, satirik, memoarist, likovni umjetnik i politički djelatnik te dugogodišnji uznik jugokomunističkih kazamata, u dva navrata, U Beogradu pa u Sarajevu, suđen ukupno na sedamnaest godina, ali je ipak oslobođen prije punog izdržavanja druge, zapravo treće, petnaestogodišnje tamnice (ako računano i rano cetinjsko iskustvo zatvora).

Rođen je u Boki, u Đenovićima, 28. veljače 1929. Otac Gracija tu je došao iz Dobrote pokraj Kotora. Majka mu je Katica Opušić iz Konavala (Hrvatska), selo Popovići. Školuje se u rodnom mjestu, u Kumboru (niža gimnazija) i Herceg Novom (učiteljska škola). Priključuje se, dakle, tadašnjoj književnoj omladini Crne Gore, piše pjesme koje još kao srednjoškolac objavljuje u časopisu *Stvaranje.* To je ugledan crnogorski književni mjesečnik u koji se netko mlađi teško može probiti ako nije iznimno talentiran. U Cetinju uređuje, dakle, časopis *Omladinski pokret*, nakon što mu obitelj već 1947. iz Boke preseljava u Sarajevo

i nakon što je odslužio obvezni vojni rok. No, to uređivanje ne donosi mu samo političke optužbe i uhićenje, nego i izgon iz Crne Gore (1954.) Crna Gora je njegov zavičaj i on će se kasnije, kao srednjoškolski profesor, tamo ipak vratiti, u Kotor i u Podgoricu. Međutim, kada govori o domovini, onda je to uvijek Hrvatska

Nakon izgona iz Crne Gore odlazi roditeljima u Sarajevo, pa u Beograd na studij svjetske književnosti (1955.) Zanima ga posebno književnost dalekoga istoka. Piše i dalje stihove, također i satirične. Naravno, satire ne objavljuje, jer mu ih, takve kakve su, nitko ne bi ni htio ni smio objaviti, ali – pokazuje ih najbližima iz svojega književnoga okruženja. No, naravno, Udbini tajni doušnici su posvuda, to im ne promiče. On tako jednoga svoga druga, koji se jedne večeri navodno zatekao bez prenoćišta, prima u svoju sobu u studentskom domu i u svoj krevet da prenoći. (Taj koji konači inkognito kod nekoga zvao se "ilegalac", a smatralo se sramotom ne primiti prijatelja na "ilegalčenje", ako je ovaj bio bez prenoćišta; neki su imali ilegalce cijele godine!) Ujutro, Čižek odlazi na predavanje, a taj njegov drug, navodni ilegalac, također student, ostaje u sobi, prekapa njegov kufer i nalazi što je i tražio: rukopis one Čižekove kratke satire u stihovima koju je recitirao prijateljima. Tako vlast ima *corpus delicti*. Stvar, dalje, iste te 1955., završava na sudu. Čižek će biti osuđen na dvije godine zatvora, koje će – nakon polugodišnje samice u beogradskom pritvoru (prije suđenja) - provesti u Sremskoj Mitrovici (nakon suđenja) i tamo upoznati brojne komunističke disidente, također političke zatvorenike, neke ranije visoko pozicionirane glavešine koje je represijski ustroj - pozatvarao.

"Neprijateljska propaganda", dakle, nije bila objavljena, nego samo napisana i čitana u intimnom društvu, a naslov joj je

Narodni vođa
Svaki od nas
po glavu da ima
s kojim pravom?

Priznajte sami,
sasvim je dosta:
Narod s jednom glavom. 11)

"Narodni vođa" je u Jugoslaviji mogao biti samo Tito.

Tko mu je otuđio rukopis i tko ga je prokazao, Čižek kasnije, koliko mi je poznato, nigdje nije zapisao, niti javno izrekao, ali mi je, ujesen 1996., u Dortmundu, kada sam desetak dana proveo kod njega da bih uredio i kasnije priredio za tisak njegove pjesme, jer već je bio posve slijep, kazao da je taj kasnije na suđenju (1955.) bio glavni svjedok optužbe te "da se to već i na taj način zna". A kako je ime potkazivaču zna, uvjeren sam, i njegova najbliža rodbina. *Narodni vođa* ili "narod s jednom glavom" koštao je, eto, Čižeka ne samo dvogodišnje robije, nego i neshvatljive torture, i tjelesne i duševne, koja je bila svakidanja.

To mu je promijenilo život i konačno ga posve usmjerilo u borbu protiv komunizma.

Nakon izdržane kazne vraća se u Sarajevo i tu upisuje studij filozofije, jer je htio, prema vlastitim riječima, izučiti marksizam i prodrijeti u bit te doktrine, da je pokuša razumjeti. I to mi je osobno rekao u napomenutom susretu. Završio je dakle taj studij u kojemu je marksizam i lenjinizam bio poseban i protežiran dio u obrazovnim procesima.

Po završetku studija zapošljava se kao srednjoškolski profesor filozofije, ali nigdje zadugo. Tih se (prošlostoljetnih sedamdesetih) godina u srednjoškolsku nastavu uvode i dva nova predmeta "Osnove marksizma" te "Teorija i praksa socijalističkog samoupravljanja" 12). No, "marksističko obrazovanje" je i prije toga bila obveza u okviru predmeta filozofije. Ubrzo se svugdje shvaća da Čižek predaje učenicima više antimarksizam nego li zaduženi predmet, odnosno "marksizam" i "socijalističko samoupravljanje", prema čemu je sada još snažnije i još uvjerenije kritičan. Biva otpuštan. Međutim – nastavnika filozofije je malo, a škole, koje sve u to doba imaju obvezu "marksističke izobrazbe" trebaju takav "nastavni kadar" te Čižek boravi i predaje "osnove marksizma" i "društveno uređenje" u više gradova i srednjih škola: Kakanj, Kotor, Titograd (danas opet Podgorica), Foča, Sarajevo. Svugdje uglavnom ne duže od godine ili godine i pol, a u Foči priređuje samostalnu izložbu svojih skulptura (1967.). Naime, osim što je slikao, u bosanskim je šumama tražio i nalazio zanimljive panjeve i grane, koje je zatim likovno obrađivao i oblikovao od njih skulpture. 13)

U Sarajevu se "preko prijatelja" (kako mi je osobno rekao), uspijeva zaposliti kao "savjetnik" u ministarstvu znanosti, prosvjete i kulture, što se tada drugačije zvalo 14). Naoko, sve su nevolje sada za njim, ima dobar posao, čak je stanovito i etabliran, ali – "narod s jednom glavom" još postoji, a – s druge strane – događa se i tzv. Hrvatsko proljeće, bunt studenata i naroda u Zagrebu 1971. Zapravo sve je to u procesu "decentralizacije" Jugoslavije, s Titom na čelu, ali – hrvatski su komunistički moćnici, na valovima narodne želje za ravnopravnosti hrvatskoga naroda s ostalima u Jugoslaviji i u težnji pravednijoj raspodjeli na zajedničkim jaslama - otišli stanovito "predaleko" pa je sve to kasnije glatko osuđeno kao "nacionalistički i separatistički" ispad, a vođe studentske i političke pobune pozatvarani su, nacionalne institucije, i hrvatske i srpske u Hrvatskoj (*Matica hrvatska* i *Prosvjeta*), ukinute su. Ostale su djelovati samo kao izdavačka poduzeća, ali bez mogućnosti nacionalnog i političkog iskazivanja. Da se suzbije "nacionalističko", suzbijalo i sve nacionalno, do apsurda. Osim jugonacionalizma, koji se čak i podstrekivao.

Vjenceslav Čižek, premda je neustrašiv borac za hrvatsku nacionalnu državu izvan Jugoslavije te oslobođenu totalitarizma i premda može objavljivati jedino u nacionalnim glasilima izvan domovine, u osnovi svojega bića nije bio nacionalist; i sam to potvrđuje. On, naime, kao gorljivi promidžbenik višestranačja i demokracije, nasuprot jugoslavenskome jednopartijskom sustavu, u *Domovini i slobodi*, jednome od temeljnih svojih političkih ogleda piše: "…višestranačnost je zaštita od nacionalizma i šovinizma". 15) Zatim dodaje:

"Ne želimo, naime, da buduća hrvatska država nosi u sebi ugrađenu mržnju prema svojim građanima, niti prema susjedima" . Dakle, govori jasno NE i mržnji na druge i drugačije u vlastitoj državi i nacionalizmu i šovinizmu, ali - "vlastitost kao načelo državnoga života" izražava se "Hrvatska i hrvatsko prije svega". No dodaje: "tom načelu – volji ne mora i ne može biti sve podređeno, ali sve od toga mora polaziti…" 16)

Slobodoumlje ili "drugačije mišljenje" u politici nakon 1971., a osobito već i spominjanje višestranačja, čemu Čižek svojim političkim promišljanjima teži - proganja se u Jugoslaviji još i snažnije nego dotad. Budući dakle da ne može oporbeno djelovati, a u svakom mogućem samostalnom javnom iskazivanju je sputan, 12. svibnja 1972. Vjenceslav Čižek bježi u Njemačku i živi u Säckingenu, gdje dobiva politički azil.

Premda načelno hrvatskom emigracijom nije zadovoljan, a nekmoli oduševljen, to mu je ipak jedino moguće mjesto djelovanja. Vezuje se uz Hrvatsku republikansku zajednicu, političku stranku kojoj je u programu ono što on inače zastupa i koju drži najintelektualnijom među brojnim hrvatskim iseljeničkim političkim udrugama ili strankama…

Započinje žestok verbalni rat protiv Tita i Jugoslavije: piše u emigrantskom tisku 17) članke, političke oglede, satirične pjesme, osobito u ciklusu "Narodni narod" (gdje je konačno i onaj "Narodni vođa" iz 1955. objelodanjen), piše i "Jugo-ustav", to jest parodiju, izrugivanje s njim, od postojećih karikatura iz tadašnjih novina na tzv. "hrvatskosrpskom" pravi i objavljuje kolaže koji optužuju Tita kao diktatora i komunizam kao izopačen sustav. U ogledima zastupa samostalnu i demokratsku hrvatsku državu…To njegovo snažno djelovanje među Hrvatima izvan domovine vrlo je zapaženo, ali ne promiče ni jugoslavenskim diplomatskim predstavništvima posvuda po Europi i drugdje te Udbi, a traje do 11. studenog 1977.

Naime, toga dana iz Njemačke putuje u Italiju. Pozvala ga je tamo Ina Ovadija Musafija, tada docentica na Fakultetu političkih nauka u Sarajevu, njegova "prijateljica iz studentskih dana", kako za nju kaže, koja je u Milanu - tobože ili stvarno - imala nekakav znanstveni skup 18). (Čižek je markantan, zgodan muškarac, žene su mu lako "zapinjale za oko", ovu je htio "vidjeti i s njom popričati"!) Ponudio se da će ga tamo povesti, jer ide posjetiti prijatelja u Italiji pa mu je usput, neki Hasan Milić, 19) glasan među emigrantima i "veliki Hrvat". (U memoarskom tekstu *Moje tamnovanje,* koji je zapravo sinopsis za vrlo napet i uzbudljiv film, politički triler, Čižek imenuje te Udbine doušnike. 20)

Na autocesti prema Milanu, kod izlaza za grad Como, noću, očito prema dogovoru, vozač Milić je zastao, a udbaši, iskočivši iz drugoga vozila koje ih je pratilo, odjednom su otvorili vrata njihova automobila i slijeva i zdesna, zgrabili svoj plijen, tukući ga nemilice. "I ja sam jednoga drmnuo", piše u životopisnom zapisu, premda protiv njih četvorice, a i onoga petoga, koji ga je vozio - nikakva izgleda nije imao. "Tko ste vi?, upitao ih je Čižek, dok je još bio pri svijesti. "Mi smo banda. Hoćemo lovu." "Istinito su se predstavili" – zaključuje Čižek. 21) Tako ga je Udba uhitila, noću, bez svjedoka i tajno ga, bez znanja talijanskih vlasti – vratila u Jugoslaviju. Kako i kojim putom, to samo oni znaju. Ima li o tome zapisa

negdje u Udbinim arhivama, to je dvojbeno, ali teško je povjerovati da su oni te vrste sačuvani i dostupni., premda bi svakako bilo zanimljivo usporediti njihov i Čižekov pisani trag o tome. Ovdje se možemo osloniti samo na zapise neposrednoga protagonista, a oni su činjenični: doista je bio otet i doista mu je kasnije suđeno.

Tijekom tajnoga prebacivanja u Jugoslaviju omamljivan je bio sustavno, a probudio se nakon nekoliko (ni sam se ne sjeća koliko!) dana, opet u automobilu koji je drndao negdje po makadamu. Bio je i oslijepljen, što je kasnije svakako dovelo do ubrzanja njegove sljepoće, tim više jer je bio već narušena vida. Bio je toliko premlaćen da nije mogao ni hodati pa su ga unijeli u neku baraku, kasnije se ispostavilo negdje u šumi iznad Risna. Tu su brojni iz državne "bezbednosti", skupa s "generalom Herljevićem" (inače Hrvatom) koji je tada bio "savezni ministar unutrašnjih poslova", dolazili vidjeti ga, kao kakav krupan trofej u lovu, što je i bio, a Duško Zgonjanin, tada visokopozicionirani komunistički moćnik, šef Udbe BiH, rekao mu je:"Ne zna se što će s tobom biti, hoćemo li te predati sudu ili nećemo. O tome se još vijeća. Što se mene tiče, ne bih te htio imati na savjesti." 22) (Da ga nisu "predali sudu", bili bi ga – najvjerojatnije – anonimno smaknuli, a "nestanak" prikazali kao "međusobni obračun ustaške emigracije", to je bio u više poznatih slučajeva potvrđen uzorak djelovanja te službe!)

Navodno je to "vijećanje" išlo čak do Tita i navodno je Tito rekao: "Sudite mu prema zakonu!" Međutim, to su samo Čižekove pretpostavke, na osnovi onoga što je čuo od svojih "isljednika", ali moguće su, s obzirom na to da mu je suđeno, a nije likvidiran, što se itekako moglo dogoditi.

"Prema zakonu" to je značilo optužbu za "verbalni delikt", to jest za "neprijateljsku propagandu" u inozemstvu, a to je - prema tadašnjemu zakonu - bilo kažnjivo s najviše petnaest godina zatvora. Točno toliko (maksimum predviđenoga!) je i dobio, na suđenju u Sarajevu 8. kolovoza 1978. Budući da se presuda unaprijed znala, suđenje je bilo formalnost, zapravo farsa. Branitelja je imao "po službenoj dužnosti". 23) Na suđenju je rekao samo da je sve već zapisano tijekom istrage (bilo je toga oko tristo stranica!) i da bi rado popio kavu, koju su mu i donijeli, te ono o Titu, da je diktator i da mu zato želi smrt, što je bio odgovor na izravno sučevo pitanje "što misliš o našemu predsjedniku".24)

Prethodno je prošao kalvariju. Mrcvarili su ga i tjelesno i duševno, osobito u istražnom zatvoru u Sarajevu, kamo je prebačen nakon što je "izvijećano" da ga se ne smakne, nego da mu se sudi. Lažna strijeljanja, e da bi iznudili priznanje, bila su u njegovu slučaju posve suvišna jer on doista nije imao što "priznavati": i što radi i kako radi, sve se znalo, jer je sve napisao i objavio, ono najvažnije u pet svojih temeljnih političkih ogleda: *Domovina i tuđina, Domovina i sloboda, Državni ateizam,* te dva koji se izravno bave komunističkim sustavom: *Političke ustanove u komunističkom političkom "sustavu*" i *Fenomen političkog otuđenja u uvjetima komunističke diktature* 25). Čižek dakle poznaje marksizam, naravno - studirao ga je, kao i jugoslavensko društveno uređenje tako da su njegove analize i opaske stručne te razaraju taj sustav iznimno kvalificirano. Vjenceslav je Čižek stoga za komunističke vlasti u Jugoslaviji doista bio posebno neugodan

i opasan protivnik. Ali, samo kao autor eseja:"emigrantsko podzemlje" nikada ga i nije zanimalo niti je o tome išta znao. No, to je zanimalo njegove mučitelje!

U zadnjemu od navedenih ogleda (*Fenomen političkog otuđenja u uvjetima komunističke diktature*) Čižek piše: "Svaki pa i jugoslavenski tip komunističke diktature upravljen je protiv čovjekove vlastitosti.(…) U toj ideološkoj ograđenosti čovjek nije javna osoba, nema *pravo* odluke niti mogućnost izbora.(…) U rukama političko-upravno-vojnog sloja usredotočena je cjelokupna vlast i moć odlučivanja, a na drugoj strani su oni koji su pozvani samo da se s tim odlukama slože i da se u skladu s njima ponašaju. U takvom stanju pocijepanosti koja nije ni klasna, ni staleška, ni kastinska, ni rasna, ni vjerska, nego *nasilnička*, manifestacije otuđivanja vidljive su kao:
- osjećaj nemoći,
- stanje nepovjerenja i
- obezličavanje (…) U jednopartijskom dakle nužno birokratskom i birokratiziranom društvu, čovjek se otuđuje i od svih *drugih* ljudi. 26)

Pišući pak o političkim ustanovama u komunističkom političkom "sustavu", Čižek, uz pomoć znanosti i stručne literature, razobličava taj sustav, koji već u naslovu stavlja u navodnike, te tvrdi: "Komunizam ili 'socijalizam', kako je dosad vidljivo, nezamisliv je bez diktature (…) U teoriji i praksi komunista marksizam je, kao povijesno-humanistička pobuna protiv vladavine okolnosti nad čovjekom, preoblikovan u afirmativnu političku ideologiju, koja izjednačuje radničku klasu s vladajućom partijom, a društvo s državom. Time je Marxovo učenje doživjelo pozitivističku degradaciju, pretvorivši se u apoteozu totalitarne vlasti gdje je politička empirija uzdignuta na razinu teorijskog načela: državna moć proglašena je vrelom istine, a partijski 'um' kriterijem istinitosti". 27)

Dakle, Čižek uistinu odlično poznaje ono o čemu piše te argumentirano razlaže i razobličuje jugoslavenski komunistički režim kao nehuman i nasilnički.

Znali su to i njegovi istražitelji, pa i onaj neposredni i očito najvažniji u čitavome procesu istrage pa i na suđenju, neki Vinko. Predstavljao se kao Hercegovac, kojemu Čižek nikada nije saznao prezime, a možda je i ime bilo kodno. On mu je – što Čižek zapisuje kao anegdotu – jednom rekao: :"Profesore (tako su ga "isljednici" oslovljavali, sa stanovitim poštovanjem, op. aut.) Bog te jebo, što nisi naš!" 28)

Slijedi zatvor u Zenici, odnosno "kazneno-popravni dom", koji Čižek opisuje kao "logor, ludnicu, stočnu farmu i školu kriminala istodobno." 29) Stalno je ili u samici ili u velikoj prostoriji s najtežim kriminalcima, neki ga od njih i štite od drugih, a upoznaje tu i neke "političke" ("političkih" je bilo više od pola, najviše Hrvata, zatim Albanaca te pokoji Srbin, bilježi Čižek u prisjećanju na tamnovanje). Nema nikakve liječničke pomoći, tako da je od batina, mrcvarenja, prljavštine i medicinske zapuštenosti posve oslijepio, a kada su mu, nakon osam godina tamnice, u higijenski i u svakom drugom pogledu krajnje neljudskim uvjetima, ponudili pomoć zatvorskoga liječnika, odbio je, nemajući u nj povjerenja; ionako je bilo kasno. Kasnije, na slobodi, ipak je potražio okulista, ali – do kraja je života mogao razaznavati samo svjetlost od tame.

To strašno mjesto najteže je podnosio stoga što nije mogao "ni čitati ni pisati". Time je cilj osude, što se tiče onih koji su mu sudili, bio u potpunosti postignut – Čižekovo je političko djelovanje posve onemogućeno. Ali, i književno. Nekolike je pjesme iznio iz zatvora tek "u glavi". Razvio je, naime, poseban način mnemotehnike, pamteći i često ponavljajući kraće poetske sastavke. Ipak, toga je malo. Ali je, osim što je umjetnički dojmljivo, ujedno i dokumentarno te svjedoči o stravičnu iskustvu neshvatljivo okrutna kazamata. 30)

U međuvremenu, kazna mu je smanjena na dvanaest godina, te mu je, još i prije toga, 29. srpnja 1988., rečeno da je pomilovan.

Naime, koliko je sve to s njime u komunističkoj ("socijalističkoj") Jugoslaviji ostalo gotovo posve anonimno, u tadašnjoj zapadnoj Europi je odjekivalo. Zanimala se za njega organizacija Internacional Amnesty, kao za "zatočenika savjesti", zatim Međunarodno društvo pisaca PEN (tako sam i ja za njega čuo, negdje oko 1985., kada smo mu u Hrvatskom PEN-u u Zagrebu izglasovali neku manju novčanu pomoć; tada je bio predstavljen kao "neki bosanski profesor kojega štiti Amnetsy International", pa smo, eto, i mi obvezni to poštivati; Hrvatskome je PEN-u to bilo naloženo iz svjetske središnjice, kako se o njemu izrazio i kako nas je o tome obavijestio Predrag Matvejević, u tome trenutku predsjednik Hrvatskog centra PEN-a…). Osobito se njemačka država zanima za nj kao za svoga azilanta.

Jugoslavija u to vrijeme treba kredite, a Njemačka, posebice Hans Dietrich Genschner, tadašnji ministar unutarnjih poslova Njemačke, to uvjetuje puštanjem Čižeka (dakle njemačkog azilanta) na slobodu. 31) Njemu se, iznenada i neočekivano, smanjuje robija, a zatim naglo i prekida. Od ukupno dosuđenih sedamnaest, odležao je, sve zajedno, s onim ranijim zatvorom, dvanaest i pol godina. (Doista ga se može usporediti s u svijetu poznatim Mandelinim dugim političkim tamnovanjem…)

Ljudska prava u socijalističkoj Jugoslaviji u vrijeme Čižekova robijanja štiti Vladimir Šeks, predsjednik hrvatskog Sabora (2007. godine), pa potpredsjednik (2008.). Šeks ga, prema osobnome Čižekovu svjedočenju, i dočekuje u Sarajevu, nakon izlaska na slobodu. Stoga sam se 1996. i 1997. njemu, tada također potpredsjedniku Sabora Republike Hrvatske, i pokušao obratiti u želji da pomognem Čižeku kako bi došao živjeti u Hrvatskoj, ali nisam u tome uspio 32).

No, vrtimo se kronološkom slijedu događaja: nakon puštanja na slobodu i kraćega boravka u Sarajevu, 1988. Čižek ide u Zagreb, gdje ga prima njemački konzulat, kao svog azilanta. Ali, do putovnice je bio još relativno dug put, njemačka je diplomacija morala oštro reagirati na odugovlačenja i opstrukcije toga postupka. 33)

U Zagrebu odlazi po pomoć i razumijevanje i u Društvo književnika Hrvatske (kako se Društvo hrvatskih književnika tada zvalo). Tu sreće tri ugledna hrvatska pisca. Iako dvojica od njih slove kao izrazito nacionalno orijentirani u svojemu književnom djelu, Čižek tvrdi da su se svi razbježali od njega! 34) Citira Njegoša: "Strah životu kalja obraz često." 35) Činilo se još uvijek preopasnim čak i sresti ga! A i bilo je tako!

Konačno (7. studenog 1988.) dakle ipak (drugi put) odlazi u Njemačku, gdje kao azilant dobiva stan u Dortmundu, blizu svoje sestre, jer mu – obnevidjelu – treba stalna pomoć. Uskoro se ženi Zorom Trek, posve novom osobom u svom životu, koju je isprva unajmio za pripomoć, ranijom tajnicom jedne sinjske osnovne škole, vrlo naočitom ženom kakav je i sam bio. Ona ga vjerno prati i u svakom smislu mu pomaže kroza sada smiren, ali od javnosti gotovo posve izoliran život, još i u sljepoći, priča mu npr. što vidi dok šeću itsl., sve do prerane i nenadane smrti od raka, u Dortmundu, 25. studenog 2000. Nekoliko dana kasnije, 1. prosinca 2000., pokopan je na groblju u Sinju, u grobnicu obitelji Trek, čemu prisustvuje mali broj uglavnom njezine rodbine i poneki prijatelji 36). U javnosti nigdje ni glasa, u novinama nigdje ni retka o tome. Tipično hrvatska posla! Uostalom, za nj "nitko i ne zna"!

Zora Trek, za njegove bolesti i skupa s njim, sakuplja njegove rane ili najnovije pjesme te poslije povjerava rukopis Vjekoslavu Bobanu, tako da zbirka stihova "Sok od kiše", kojoj sâm daje naslov, a s Bobanovim pogovorom *Skica za portret*, izlazi 2000., u Zagrebu. 37) Njegovu književnu i uopće pisanu ostavštinu gospođa Čižek sačuvala je i predaje je Nacionalnoj sveučilišnoj biblioteci u Zagrebu. 38)

Zavidna filozofskog znanja, posebno marksizma, Vjenceslav Čižek je u svojim ogledima i inače jedan od najobrazovanijih, ako ne i najobrazovaniji, jedan od najargumentiranijih, ako ne i najargumentiraniji , jedan od najžešćih, ako ne i najžešći, jedan od najbeskompromisnijih, ako ne i najbeskompromisniji, jedan od najdosljednijih, ako ne i najdosljedniji, jedan od najupornijih, ako ne i najuporniji … borac za samostalnu i demokratsku Hrvatsku. Uza sve to, on je i najviše propatio i najduže robijao za takvu državu.

Pa, kada je 1991. na osnovi prethodnoga referenduma proglašena, a zatim (1992.) i međunarodno priznata samostalna hrvatska država, bilo bi očekivano da takav pregalac za nju bude pozvan u Hrvatsku, da bude poznat, priznat i slavljen na velika zvona. Ništa od toga! Nije mu uspjelo osigurati za sebe niti sobu u nekom staračkom domu u Zagrebu, što je pokušavao i za što bi rado bio zamijenio svoj azilantski stan među turskim, afričkim i drugim strancima i azilantima na otužnoj periferiji Dortmunda.

To je bilo tako - prije nego je sreo Zoru Trek. Nakon toga i pošto su se vjenčali, dolazio je skupa s njom povremeno do Zagreba, makar da utaži žudnju za Hrvatskom. Premda je nije mogao vidjeti, osjećao je. Sjeo bi na neku terasu na Trgu bana Jelačića i uživao u zvukovima, u riječima prolaznika… (Sve to znam "iz prve ruke"; sjedao sam s njima.)

Što je ispalo tako da nije došao živjeti u Hrvatskoj, dijelom je, moglo bi se reći, i sam kriv. Izravan u ocjenama i otvoren u mišljenju, još i prije negoli je sve oko osamostaljenja Hrvatske ozbiljno krenulo, još 1989., kada Franjo Tuđman obilazi emigraciju i izlaže im svoj politički program, Čižek u časopisu *Nezavisna Država Hrvatska* u Kanadi objavljuje članak naslovljen *Politička zanovijetanja Franje Tuđmana.* 39)

Ne treba ni pogledati što ispod toga naslova piše, dostatan je sam naslov, odnosno riječ "zanovijetanja". Franjo Tuđman je bio "taštiji od Tita i Krleže

zajedno" te su zbog toga i on i Hrvatska imali nepotrebnih nevolja. 40) Tuđman, pa da - "zanovijeta"?! Navodno je, naime, Tuđman to vidio i naljutio se. Nitko od bližnjih mu i podčinjenih, a i od ulizica i prirepaka kojima je bio stalno okružen, nije se, siguran sam, niti usudio spomenuti mu Čižeka. Barem, nisu se to usuđivali oni koji su bili oko njega u državničkom aparatu, a sam Čižek, skromni azilant, bez pomoći hrvatskih vlasti ili kakva moćna darovatelja (kojega tada još nema!) nije imao materijalnih mogućnosti doći u Hrvatsku i tu organizirati život. U tom bi slučaju, naime, ostao bez azilantske pomoći jer više ne bi bio azilant. Nitko iz vlasti ili iz za njegov slučaj relevantnih institucija u samostalnoj Hrvatskoj ili nikada nije čuo ili nije htio ni čuti za nj, to je moje osobno iskustvo, sve zbog onih nesretnih "zanovijetanja", ili moguće zbog straha da bi se Tuđman mogao okomiti na onoga koji mu spomene Čižeka. Premda za to nema, a teško da i može biti ikakva, osobito pisana dokaza, pa to dakle nije "znanstvena tvrdnja", ipak sam posve uvjeren da je bilo upravo tako.

Tragično je to što su, glede samostalnosti Hrvatske, pa i načina da se to postigne (oružjem, borbom) Čižek i Tuđman bili istomišljenici (vidljivo je iz Čižekovih eseja!). Međutim – na predavanju u Kölnu 1989. očito nije bilo rečeno ono što je Čižek htio čuti, a Tuđman "samostalnu Hrvatsku" na tome predavanju moguće nije spominjao i iz taktičkih razloga…?! Brzopleto i bez provjere (bez razgovora s Tuđmanom, koji je u emigraciji tada još zapravo nepoznat, tek kreće "u akciju") napisao je članak o Tuđmanovu "zanovijetanju" i pričanju o nebitnim stvarima, "velikosrpskesrpske laži" itd., ne spominjući bitno: samostalnu državu i borbu za nju. Taj zapravo usputni tekstić ("oko kartice i pol") poput one rugalice Titu u mladosti – bitno mu je utjecao na sudbinu.

* * *

Osim ogleda, članaka, kolažnih karikatura i satira, anegdota itd., koje je, pod svojim imenom i brojnima pseudonimima objavljivao po emigrantskom tisku, Čižek je ukupno, između 1991. i 2001. objavio šest knjiga, dvadeset i dva članka i ogleda te je zabilježeno devet u tisku objavljenih razgovora s njim. 41) Tri knjige su pjesničke, s time da *Bosonoga prašina* donosi zapravo izabrane pjesme iz prve knjige *Krvopisi predsvanuća* (Buenos Aires, 1989.), a ostalo su satire, zapisi iz tamnice i politički ogledi.

Usuprot uvrštavanju njegovih pjesama u neke antologije hrvatskoga pjesništva, Vjenceslav Čižek ni u hrvatskoj književnosti ni u političkoj esejistici još nije ni približno odgovarajuće vrednovan; posve je postrance i uglavnom anoniman. U Crnoj Gori pogotovo, osim ako je još živ ponetko iz tadašnje književne omladine Crne Gore pa bi se mogao prisjetiti da je Čižek ponešto objavljivao kao književni poletarac na Cetinju. 42) Ali u sadašnjoj književnoj javnosti, kao ni u zapisima – ne postoji! Usuprot nekolikim odličnim, pa bez prigovora i antologijskim pjesmama, ukupno gledano - ostao je minoran i marginalan pjesnik, za što, na žalost, itekako ima opravdanja. Ipak – u Hrvatskoj se to ponešto mijenja na bolje. Svejedno, mnogi, golema većina ljudi, pa i književnika - i ne zna za nj.

* * *

Pjesme piše u razdoblju od pedeset godina, budući da su prve objavljene one nastale upravo u Cetinju 1950., a zadnje 1999. u Njemačkoj. Međutim, sveukupni mu je pjesnički opus ipak malen, svega stotinu i dvadesetak naslova. Za dugih zatvorskih godina ni retka nije bio u prigodi napisati, ranije je u nemogućnosti objavljivati, a kasnije slijep - tako da to bitno utječe na malobrojnost njegovih radova. Njegovo je književno djelo, osim pjesničkoga, većim satiričko i ogledničko, na razmeđu književnosti, politike i filozofije, te publicističko.

Pjesništvo mu je stilski vrlo raznorodno, od slobodna stiha pejsažne lirike iz polovice prošloga stoljeća do misaonih i nostalgičnih sastavaka djelomično vezana stiha, pisanih u Dortmundu potkraj života, a i vrijednosno je posve neujednačeno. Pjesme su mu vrlo često maleni, sažeti i hermetični zapisi, zatim satirični stihovi, a rjeđe u prozi. No, upravo je u pjesmama u prozi, i estetski i gnoseološki, ostvario najvrjedniji dio svojega stvaralaštva.

Na ovome mjestu izuzimam samo one naslove koji se odnose na Boku, a toga je zapravo malo, ali – to je najbolje što je napisao.

Čižek, međutim, Boku u djetinjstvu, zavičajne Đenoviće, Kumbor i Herceg Novi, doživljava samo kao mjesto stanovanja: roditelji siromaškog radničkog djeteta tamo imaju stan u kojemu se samo "jede i prespava", 43) televizora još nema, a pravi okoliš za svoj duh dječačić nalazi kod djeda u Konavlima, o kojima piše nadahnuto i zaneseno. Taj konavoski ruralni okoliš, djedovo ognjište te konavoski krajolik, inspiriraju ga za vrlo cjelovit ciklus kratkih pjesama, gotovo haikua, *Konavoski spomenak*. 44) Napisan je u emigraciji, u Njemačkoj, nakon 1972.,dakle za prve emigracije (1972.- 1977., druga je od 1988. do smrti 2000.), mnogo godina kasnije. U ranom razdoblju, onom cetinjskom, u pejzažnim sastavcima, da se odnose na Boku razaznajemo tek prema nekim riječima ili sintagmama:"ribari", "luka", "jedra" "miris pržene ribe" i slično. 45)

Boki se, u stihovima potkraj života, vraća stanovito motivski, najizrazitije u pjesmi *Bokeljskoj mimozi,* 46) napisanoj u Dortmundu ("10. studenog 1998."), kojoj se nostalgično obraća izravno: "Nećemo se više nikad ljupko pogledati/ Rekla si mi da ćeš svagda mrazu prkositi/ kad me ne bude na ovome svijetu. Tako smo slični, hrabriji od zbilje,/ zlatice moja premaljetna."

Doista, Čižek jest bio hrabriji od zbilje, znao je i sam da je tako.

Najkreativnije, najcjelovitije i najbolje Čižek se Boki vraća vjerojatno za svoga srednjoškolsko-profesorskog boravka u Kotoru, ali ni mjesto ni godinu nastanka ciklusa *Bokeljska svitanja* nigdje ne navodi. 47)

Taj kratki ciklus, samo sedam naslova, potvrđuje ga međutim kao izvrsna pjesnika, jedinstvena senzibiliteta upravo za bokeljske posebnosti. Četiri su pjesme u prozi ("Kiša", "Nebo", "Međe" i "Kotor", a tri su stihovi ("Kad ne umrem", "Mimoza" i "Katica", to je ime njegove majke).

Mislim da nitko kao Čižek nije tako dojmljivo osjetio i predstavio atmosferu kiše u Boki:"Jer kiša u Boki ne pada, nego silazi s nebesa". Jednako posebno pjeva i o nebu koje je "razapeto između brda", i o međama ("bez međa ni zemlja ne bi

imala u što stati"), ali za ovu prigodu predstavimo pjesmu *Kotor* koju zavređuje svaka ozbiljna antologija hrvatske pjesme u prozi. 48)

Kotor

Od kamena, u kamenu, pod kamenom,
S dvije strane ograđuju ga vode podlokače, a s treće slana.
Četvrta mu priljubljena uz stopalo Lovćena. Niotkud ga ne možeš vidjeti. Ugledaš ga kad i on tebe.
Sićušan sivac golub u tijesnome gnijezdu stariji je od pamćenja najstarijeg ljetopisa.
Sazdan od goleme sumnje u vanjski svijet. Sunce ga samo ovlaš ogrijeva.
Usred zime, kad se glavna gradska vrata pritvore, prometne se u prostranu prohladnu kuću s mnogo starije čeljadi. Vrijeme se uspori, a obdanica toliko skrati da se i ure s gradskog tornja s nevjericom oglašavaju.
Putniku namjerniku tada se učini da je dospio na kraj svijeta.
Kao što i jest.

Premda puni estetski prihvat ove pjesme može imati samo onaj koji je prezimio u Kotoru ili makar u kojem drugom dalmatinskom ili primorskom gradiću pod brdom, a uz more, pjesma je ipak jedinstvene slikovitosti i spoznaje. Uočimo li završne sintagme, "na kraj svijeta" i "kao što i jest", njezine su aluzivnosti višestruke. Pjesma je pravi pjesnički biser, uz tek još ponekoga u opusu…

Iako, žalibože, općenito gledano, ipak *poeta minor*, ovom i još ponekom pjesmom (iz toga ciklusa), Vjenceslav Čižek svejedno može stati uz one najveće. . Kao pjesnik, Čižek je suptilan, profinjen lirik, inovator u jeziku ("krvopisi","okomitovodoravno", "svjetlokril", "ukolačeno","svjetlarina", "lunarina" "krvarina" itd.) te svjedok svoje nesretne sudbine u zeničkim kazamatima, ali i duhovna gromada koju nikada i nitko nije uspio poljuljati.

***

Pjesničko djelo, dakle, sačuvano je u tri zbirčice, a stane sve u jednu zbirku. 49) Uz izdvojeno, kao osobito vrijedno valja uočiti lirske sažetke "Konavoskoga spomenka", kao i one iz "Daljine bliskog", te poneke rane i kasne verse iz posljednje knjige "Sok od kiše", a posebno nekoliko pjesama koje su nastale (ne i napisane!) u zatvoru u Zenici. (Strašno je to, nepodnošljivo strašno – pjesniku zabraniti da piše, da gotovo desetljeće i pol ne smije - nema ni čime ni na čemu ni gdje - išta zabilježiti, da pamti stihove i na taj ih način, u sjećanju – "iznosi" iz zatvora, godinama kasnije, tek kada je pušten iz tamnice! Da medicinski i higijenski zapušten oslijepi u prljavštini među najgorim kriminalcima, mahom ubojicama. Da je preživio samo tu strahotu, koja je svakako teško naškodila njegovu pjesništvu i nepopravljivo ga oštetila – bio bi "hrabriji od zbilje", ali on je preživio mnogo teža ponižavanja, koja je uspio ne

doživljavati tako, nego kao čast: "kad vas žele poniziti, zdrobiti, uništiti, a vi stojite smireno i samouvjereno. To je doista čast" – vidi uvodni citat!). Međutim, njegove iznimno teške životne nevolje utjecale su na to da Čižek nije bio u tijeku estetskih mijena i zahtijeva vremena, da je ostao postrance od poetičkih matica pa je tako i njegovo pjesničko djelo, na žalost, ostalo marginalno. I u vlastitu opusu i inače. Što, naravno, ne umanjuje visoku estetsku vrijednost pojedinih uradaka.

Likovno djelo Vjenceslava Čižeka, sastoji se od ponešto crteža i slika te skulptura koje su njegovom rukom obrađeni prirodni drveni artefakti. Zora Trek Čižek, pišući kratko o Čižekovoj duhovnoj ostavštini u knjizi "Sok od kiše" svjedoči da od njegovih likovnih djela posjeduje samo "original" slike na naslovnici te knjige, 50) a da su ostalo fotografije s jedine likovne izložbe koju je priredio u Foči 1967. godine. Ona tu bilježi da skulpture "obično predočavaju tajnovitu i mračnu stranu čovjekova življenja" . 51) Originali slika i skulptura nalaze se na "meni poznatim i nepoznatim mjestima koja su mi nedostupna" 52), zapisuje gospođa Trek Čižek, što hoće reći da ona za neka djela zna gdje su, iako su njoj nedostupna. No, stanovito likovnim radovima treba smatrati i kolaže koje je radio pomoću tuđih karikatura i fotografija u emigraciji (onoj prvoj, od 1972.), u svrhu političkoga djelovanja protiv diktature u komunističkoj Jugoslaviji, sve do Udbine otmice (11. 11. 1977.) Nakon toga, u zeničkom zvjerinjaku, ni likovna ni pjesnička djelatnost nije više bila moguća. Pjesnička se obnovila potkraj života, ali likovna ne; slijep je!

No, u zaključku ostaje nepobitno da su mu komunistički kazamati bitno onemogućili i pjesničko i likovno umjetničko stvaralaštvo te da su i s te strane - uništavajući mu mogućnost kreacije - sustavno uništavali njegov život, samo stoga jer nije bio politički istomišljenik vladajućih , a nije htio pretvarati se da jest.

Ogledničko djelo Vjenceslava Čižeka osakaćeno je jednakim razlozima; dok je bio u Jugoslaviji, bilo kakvi članci protiv nje i protiv Tita – nemogući su. I sam kaže da nikada ne bi bio dobrovoljno otišao u političko izgnanstvo niti zatražio azil da je u Domovini mogao slobodno oporbeno djelovati. "Rušenje Jugoslavije, a oslobađanje Hrvatske ne može biti socijalno-revolucionarni, nego političko revolucionarni-čin." To je on napisao još 1973., kada u tom smislu rijetko tko usuđivao i misliti… 53)

Ovo nije mjesto za to, niti mi je namjera ovdje analizirati njegove političke eseje, samo ukazati na njih te pripomenuti da sav njegov ogledнички opus – kako ga ja čitam i razumijevam - ima tri bitne sastojnice: čisto *filozofsku,* gnoseološku, dakle spoznajnu misao o čovjeku, zatim *političku* – usmjerenu prema demokraciji s jedne, a prema pravu hrvatskoga naroda da stvara hrvatsku samostalnu državu s druge strane te konačno *etičku* sastojnicu, gdje je sve usmjereno slobodi i pojedinca i naroda (svakoga naroda) kao i istini. Istina ga posebno zaokuplja, ali ne u spoznajnom smislu, spekulativno "što je istina"; on pouzdano zna što je: to je, za Čižeka, "sloboda čovjeka i naroda, svakoga čovjeka i svakoga naroda", 54) čemu se suprostavila prije svega njegova spoznaja da je "komunizam, ili 'socijalizam', kako je dosad vidljivo, nezamisliv bez diktature…." . 55) Borba za tu istinu označava i njegovo ogledničko djelo i sav njegov životni put. Konkretna

borba i strategija te borbe hrvatskoga naroda za svoju slobodu i vlastitu državu - nikada nije isključena, dapače! To mu je temeljni cilj.

Satiričko djelo Vjenceslava Čižeka zapravo je konkretiziranje onoga što tumači u svojim esejima. Sav njegov satirički rad – od one prve ovdje navedene rugalice narodu sa samo jednom glavom, odnosno posprdnice Titu, pa do likovnih kolaža, osmišljen je također "borbom za istinu" upravo u tom smislu da se "samoupravni socijalizam" raskrinka kao diktatura i totalitarizam. Njegov "Jugo - ustav" 56) posvećen je "najvećem državnom cirkusu na svijetu" (Jugoslaviji) i parodija je stvarnoga tadašnjega ustava. Na istom su pravcu i "Samoupravljačka gramatika s rječnikom" 57) te "Narodni narod". 58) Posvuda je i žestok i uvjerljiv. Evo, za ilustraciju, dva primjera tih satiričnih pjesmica, uvijek kratkih – od četiri do desetak stihova, rimovanih,.: *Narodni izbori*// Razdragani svijet hrli,/ vatrogasna klapa svira,/ jugo-glasač čili, vrli,/ od jednoga - jednog bira", ili "Narodno sveučilište// Učimo se, mučimo se,/ kako bismo znanje stekli / da najveće od svih znanja/ *Slažemo se* – bumo rekli." "Jugobećarac" . 59) Tu su, osim stihova, još i proglasi i politički kolaži. Osobito je ubojit kolažiranjem novinskih naslova ili karikatura iz jugo-tiska, najčešće onih iz *Vjesnika* koje crta Oto Reisinger, davajući im nove potpise i nova, satirična značenja. U svemu tome Čižek je svoje umjetničke sposobnosti, i pjesničke i likovne, pisanjem ili kolažiranjem karikatura također stavljao na raspolaganje svojoj borbi "za istinu" te za slobodu naroda kojemu pripada.

Memoaristika ("Među nakotom zloduha" i "Moje tamnovanje" 60) još je jedna sastojnica sveukupna njegova djela, danas moguće s čitateljske znatiželje (recepcijski) i najzanimljivija. Naime, njegov životni put i njegova sudbina nerazdvojni su od onoga što je i kako je pisao. On o svojemu robovanju, međutim, rijetko svjedoči deskribirajući ili narativno. Tek navodi poneke situacije, zapravo manjkavo, gledamo li s pripovijedalačkoga motrišta. No, on je prema svojoj vokaciji filozof, satirik i pjesnik, ne i pripovjedač, a osobito je nesklon bilo čemu što u njegovu pogledu nije istina ili što se ne može dokazati.

Da je bio takav, da je junačno stao sam protiv totalitarizma, sam protiv Udbe, sam protiv diktatora, dva su temeljca, a oba baštini iz obitelji, iz odgoja. Siromašno je radničko dijete, po majci Katici seljačkih korijena, odgajano tako da je moral na osnovama vrednota katoličkoga katekizma i "božjih zapovijedi" u središtu življenja. Na tome se izbrusio njegov svjetonazor.

Drugi upornik njegovu junačnom i moralno nesavitljivu življenju lako je uočiti u njegovoj nepokolebljivoj vjeri u Boga. Prisjetimo se onoga trenutka kada mu je, u izgnaničkoj sobici u Njemačkoj, bilo jasno da mora "podnijeti žrtvu": "Kleknuo sam ispred raspeća u svojoj sobi…" 61)

Rodoljublje je pak baštinio od oca, za kraljevine Jugoslavije poklonika Hrvatske seljačke stranke, koji mu je odmalena usađivao ljubav za Domovinu. 62)

Ono za što je Čižek svjesno žrtvovao svoju osobnu slobodu, za što je podnio tolike patnje – to je zapravo to što svi mi danas uživamo: sloboda i demokracija.

Za slobodnu, višestranačku i samostalnu Hrvatsku Čižek je ginuo, izgubivši vid, žestoko se tukući, i ne samo riječima. No, da je živ, siguran sam

(uostalom – i pokazalo se!) - ne bi se dopadao većini današnjih hrvatskih demokrata na vlasti, a ni crkvenim ocima koji su materijalno (plaće, nekretnine, dionice…) prigrabili čvršće nego vjeru… Ne bi upravo stoga jer je bio beskompromisan, moralno posve čist, vjernik čvrstinom svojih uvjerenja prispodobiv svecima, svjesno prihvaćajući patnju i odricanje e da bi ostvario svoje poslanje i djelo, idealist nadasve nesretne sudbine.

Kako je početo, neka bude tako i završeno, Čižekovim riječima: "Emigracija me nikada nije privlačila niti oduševljavala. Moja progonstva u domovini nisu uslijedila kao odmazda za moje buntovništvo. Ja sam tih i radin čovjek koji ima samo jednu strašnu manu: hoće raspravu, dokaze, istinu. To sam tražio i ništa više. I nisam se čudio onima koji istinu nisu znali, nego onima koji se nje stide, a znaju!" 63)

Tako piše o razlozima svoga izbjeglištva, međutim u ogledu *Domovina i tuđina* već u prvoj rečenici bilježi kako mu je bilo u tuđini: "Teže je duši čovjeka biti slobodan bez domovine nego biti u domovini bez slobode – to je moj najjači dojam, najuvjerljiviji zaključak koji mi se nametnuo u prvim danima vlastite emigracije." 64)

Na žalost, u "vlastitoj emigraciji" ostao je - doživotno. Svakako i zbog "Zanovijetanja Franje Tuđmana"!

Nema za to nikakva dokaza, ali ipak znam zašto je nastojao, kad god je mogao, doputovati u Hrvatsku, zašto je tako žudno upijao mirise i zvukove, hrvatski jezik prolaznika na ulici za kratkih (plaćenih!) boravaka u Zagrebu. Ali, nikada nikoga i ništa nije molio, osim svoju voljenu i odanu gospođu Zoru, uspravan i odvažan do kraja života.

Sažetak

U početku se citiraju neke od misli Vjenceslava Čižeka (1929.- 2000.), rodom Bokelja, hrvatskog pjesnika i filozofa te borca za ljudska prava i slobodu pojedinca i naroda, kao i za istinu o totalitarizmu Titove Jugoslavije. Čižek je dva puta suđen i zatvaran, (1955.) zbog satire o Titu kao "narodu s jednim glavom", a drugi put zbog "neprijateljske propagande", ukupno na sedamnaest godina zatvora od čega je izdržao dvanaest i pol (Spominje se i kraći rani zatvor u Cetinju, već 1952.). Stoga je prozvan "hrvatski Mandela". Kao njemački azilant, postao je "zatočenik savjesti" te se za njega zanimala *Inernational Amnesty* kao i međunarodna udruga pisaca PEN, koji ga je uzeo u zaštitu. Dva je puta i emigrirao, 1972., nakon čega u iseljeničkom hrvatskom tisku žestoko, posebno ogledima i satirama, napadao Tita i komunistički režim kao diktatorski, a zalaže se za samostalnu i demokratsku hrvatsku državu. Udba ga je (1977.) otela u Italiji i tajno vratila u Jugoslaviju gdje je, nakon unaprijed poznate osude, zatvor izdržavao u Zenici zajedno s kriminalcima, a drugi put 1988., nakon što je na pritiske iz Europe bi oslobođen robije. U zatvoru je prošao strahovite torture i oslijepio od posljedica batina i zapuštenosti, a ništa nije smio ni pisati.

Sve to je središnji dio ovoga rada, da bismo se zatim pozabavili etičkim vrijednostima njegova pisanja i djelovanja, njegovim snažnim osobnim moralom.

On je borac za slobodu svakoga pojedinca i svakoga naroda te za samostalnu hrvatsku državu kao i borac za demokraciju kakvu danas uživamo, no i s Franjom Tuđmanom, prvom predsjednikom hrvatske države, došao je u sukob te se do kraja života nije uspio vratiti u slobodnu Hrvatsku.

Posebno se predstavlja njegovo pjesničko djelo, osobito koliko se odnosi na Boku, navodi se njegova pjesma u prozi *Kotor,* te predočava i njegov likovni, esejistički i satirički rad, koji je prije svega u službi političkoga djelovanja.

Rad završava kako i počinje – citatima iz Čižkova djela kojima se zaokružuje prikaz života mu, njegove neobične i tragične sudbine.

Bilješke

1. UDB-a, "uprava", a kasnije, od 1964., "služba" (SNB) državne sigurnosti, srpski "bezbednosti", u bivšoj SFRJ, vidi: Hrvatski enciklopedijski rječnik, Tar – Viš, Novi Liber, Zagreb, 2004., str. 173.

2. "Narod s jednom glavom" metafora je vlastodršca, u ovom slučaju Tita iz ovdje navedene satire (Narodni vođa).

3. Tako je "čitao skraćenicu" JBT (Josip Broz Tito), osobito u karikaturama, vidi: Ljekovito trnje, Satirični listići, Naklada DHK HB, Mostar 2000., str. 65

4. Ibidem, Uvod , str. 5. Prethodno sam ga nazvao "Bokeljski Job", vidi: Bosonoga prašina, Školske novine, Zagreb, 1994., str. 57.

5. "Tako smo slični, hrabriji od zbilje,/ zlatice moja premaljetna.", *Bokeljskoj mimozi, Sok od kiše,* Naklada Jurčić, Zagreb, 2001., str. 40.

6. *Borba za istinu, Hrvatska republikanska* zajednica, Zagreb, 2001., str. 63.

7. Ibid., str. 7, preneseno iz časopisa *Republika Hrvatska*, Toronto, Kanada, br 165. str. 16.

8. Nakon Udbine otmice i teških premlaćivanja, više je izvođenja na lažna strijeljanja, koja su, osobito psihološki, iznimno okrutna, no on svejedno na suđenju jasno izjavljuje da "Titu želi smrt" , a dosta je i drugih dokaza iznimnih junaštava, vidi: "Moje tamnovanje", *Borba za istinu*, str. 51-67.

9. Ibid., *Životopis*, "zatvaraju ga 1952." str. 71. Iz toga *Životopisa* kao i iz knjige *U raljama zloduha,* Matica hrvatska, Zagreb, 2003., *Omladinski pokret* u Cetinju "uređivao je 1953." Dakle, ako je 1952,. zatvoren, a 1954. izagnan iz Crne Gore, a između toga je još uređivao časopis, to mora biti da je bio

kratkoročan zatvor, neki nesporazum koji je potom izglađen, ili je moguće časopis ipak uređivao samo ranije (?!). Nema potvrde da je bio i predsjednik Književne omladine Crne Gore (a u razgovoru , u njegovu azilantskom domu u Dortmundu 1996. nismo se doticali te teme!), no taj bi se podatak moguće našao negdje u cetinjskim arhivima, što je ovome autoru sada nedostupno, a nije niti osobito bitno. Izgon iz Crne Gore dobiva najvjerojatnije stoga jer je kao urednik došao u sukob s republičkim komitetom Komunističke partije zbog toga što o Staljinu objaviti, a što ne – ako je dobro razumjeti razne biografske zabilješke. "Napusti Crnu Goru, ali znaj, gdje god bio stići će te naša optužnica" – navodno mu je tada rečeno, navodi se tako u biografskoj zabilješci te knjige (*U raljama zloduha*).

10) Sva ostavština Vjenceslava Čižeka (rukopisi, dokumenti sa suđenja i drugo) u trenutku pisanja ovoga zapisa nalaze se u postupku primopredaje između Njemačke i Hrvatske, s mnogo administrativnih i formalnih prepreka i zastoja; ostavštinu je, naime Čižekova udovica Zora Trek Čižek, koja živi u Njemačkoj, namijenila predati Nacionalnoj sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu, što je dakle u postupku.

11. Tada dokaz "neprijateljske propagande", pjesma je međutim prvi put objavljena tek u *Republici Hrvatskoj*, Buenos Aires, Argentina, 1974., a u Hrvatskoj u knjizi *Ljekovito trnje, satirični listići*, kao dio stihovanog satiričkog ciklusa *Narodni narod (1954.- 1974.),* Naklada Društva hrvatskih književnika Herceg-Bosne. Mostar 2000., str. 47. I ja sam je uvrstio u *Bilješku o piscu* u Čižekovoj pjesničkoj zbirci *Bosonoga prašina,* Školske novine, Zagreb, 1995., str. 69, a zabilježio sam je na tome mjestu kako mi izgovorio sam autor, prisjetimo se – tada posve slijep – a ja zapisao, neznatno drugačije nego je drugdje, pa i ovdje. (Razlika je samo u tome što su tamo samo četiri stiha, ovdje ih je šest, a sve riječi su iste.)

Najnovije, o toj Čižekovoj satiri/aforizmu govori i knjiga Marka Vešovića *Špijun iz Pipera* (Sarajevo, 2010.) gdje autor piše tko je prokazao Čižeka i bio svjedok na suđenju za delikt pisanja neobjavljene pjesmičice o vođi., za što je Čižek odrobijao pune dvije godine. Međutim, *nomina odiosa sunt*. Nije važno ime nego činjenica; svatko ga je mogao prokazati i strpati u zatvor za neobjavljenu pjesmu. A ime nije bitno pogotovo ako se taj delikt (ne pisanja, nego prokazivanja!) može pripisati grijesima mladosti, a osobito ako inače u te osobe prevladavaju dobra djela i poštenje te kasnije neosporno velike zasluge za (hrvatski) narod …Tko je od nas pozvan suditi…

12. Tako se ti predmeti sedamdesetih godina prošloga stoljeća, poslije tadašnje "reforme školstva", zvali u tadašnjoj Socijalističkoj Republici Hrvatskoj, a jednako tako ili približno tako, nazivi su varirali, ovisno i o tipu škole – no sadržaj je uglavnom isti ili sličan – i u drugim "socijalističkim republikama". Te premete obvezno tumače profesori filozofije, to je dio njihova obrazovanja! Tako je npr. Čižek u Kotoru predava*o Folozofske nauke i društveno uređenje*, što je

ostalo zapisano u prigodnoj publikaciji prigodom stogodišnjice gimnazije Stjepana Mitrova Ljubiše (1865. – 1965.)
.

13. "Skulpture je pravio iz pronađenih starih korijena i panjeva u šetnji kroz bosanske šume. Obično predočavaju tajnovitu i mračnu stranu čovjekova življenja", ZORA TREK ČIŽEK: *O duhovnoj baštini profesora Vjenceslava Čižeka*, *Sok od kiše*, Naklada Jurčić, Zagreb, 2001., str. 92.

14. Zvalo se *Republički sekreterijat za odgoj, obrazovanje, nauku, kulturu i fizičku kulturu* dotične od jugoslavenskih republika, ili je to bio pokrajinski, sličan naziv.

15. *Domovina i sloboda*, *Republika Hrvatska*, Toronto, Kanada, br. 105, 10. travnja 1976., str. 9 - 14.

16. Ibid.

17. U Okružnom javnom tužilaštvu u Sarajevu , KT. 41/78. od 29. 6. 1978. na stranici 5 piše:"U periodu od 1973. do pred kraj 1977. godine posebnu pažnju zaslužuje njegova aktivnost koja se manifestovala kroz vrlo obimno pisanje raznih članaka neprijateljske sadržine, zatim eseja, letaka, pamfleta, anegdota, crtanja karikatura i sl. Sve je ovo objavljeno u raznim novinama i časopisima ustaške emigracije kao što su "Hrvatska borba", "Otpor","Hrvatska revija", "Republika Hrvatska" i drugim, posebno u listu "Rakovica", glasilu Hrvatske republikanske stranke čiji je on pokretač i osnivač i nezvanični urednik. Svoje priloge koje je objavljivao u ovim listovima potpisivao je nekada punim imenom i prezimenom, a vrlo često inicijalima ili raznim pseudonimima kao što su "Mak Bardak", "Meho Bukara", "Alija", "Stipe Sikirica", "Croata", "Vjeko" , "Profesor" i sl." Ti radovi nedostaju *Bibliografiji* na kraju knjige *Sok od kiše*, Naklada Jurčić, Zagreb, 2001., kaže se tamo u nepotpisanoj bilješci na str. 91.

18. "Prihvatio sam njezin poziv uz malu sumnju da bi to mogla biti Udbina zamka" navodi u *Mojem tamnovanju, Republika Hrvatska*, br. 165, srpanj 1989., str 15 – 32.

19. Ibid., Čižek bilježi: "Hasan Milić, koji je živio u Njemačkoj, u Neustadtu, kao gastarbajter, a zapravo je bio udbaš, uvukao se u Mjesni odbor HNV-a (Hrvatskoga nacionalnog vijeća, op. aut.) pod šifrom.(…) Na njegov poziv sam i ja jednom posjetio Neustadt i ušao sam u pravi udbaški osinjak, što mi je tek kasnije bilo jasno. Mislim da je tamo bilo desetak ljudi, a cijelom je skupinom, kako sam kasnije mogao rekonstruirati, osobno rukovodio pukovnik Udbe, dobro poznati Duško Zgonjanin, šef tajne policije za Bosnu i Hercegovinu, kasnije ministar unutrašnjih poslova S.R. Bosne i Hercegovine."

20. Vidi: VJENCESLAV ČIŽEK, *Borba za istinu*, Hrvatska republikanska zajednica, Zagreb, 2001., str.52.

21. Ibid., str. 53.

22. Ibid., str. 56.

23. Bio je to neki MIRKO ZOVKO, Čižeku je, kako je kasnije zapisao, rekao ovo:"Druže profesore, što niste počinili kakav prometni prekršaj, pa da vidite kako bih vas ja branio. Ovako, ne mogu vas braniti, jer ako bih Vas branio, morao bih napadati državu, a ja sam komunist i meni je dobro" . Tada sam ustao, čestitao mu i rekao sam da od njega tražim samo toliko da mi naruči jednu kavicu, kada počne suđenje. I to je doista učinio." (…) "Isljednik" Vinko, navodno Hercegovac, kojemu se nigdje ne navodi prezime, rekao je: "Ja ću pisati optužnicu. Kakav Hadžikarić!" (službeni tužitelj). Čižek je zamolio branitelja da upita suca TRPIMIRATOMIĆA zna li išta o njegovoj otmici, kako ga je i gdje Udba otela, a Zovko mu je dojavio da sudac o tome ništa ne zna. Tada je upitao Vinka "što će biti ako me sudac upita gdje sam uhićen i kako sam dospio u Jugoslaviju", a ovaj mu je odgovorio. "Neće te pitati." "Tada mi je bilo jasno u kakvom sam komplotu. Stoga sam se pripremio za suđenje tako da sam odlučio ništa ne govoriti", ibid., str 57.

24. " 'Tito je genij, ali mu želim smrt kao svakom diktatoru.' I to je bilo sve što sam na takozvanoj raspravi rekao", ibid. str. 58.

25. Svi su ti ogledi objavljeni, između lipnja 1973. i listopada 1976. u časopisu *Republika Hrvatska*, koji je izlazio u Torontu, u Kanadi, a kasnije su sakupljeni u knjizi *Borba za istinu,* u *Društvu hrvatskih književnika Herceg Bosne*, u Mostaru 2000., str. 17 – 50.

26. Navod je prema navedenoj knjizi, str.46.

27. Ibid., str 40 i 44.

28. Ibid., str. 64.

29. Ibid., str. 60.

30. *"Bezakonje*// Slijep, svezan između dvojice/ razbojnika crvenog podzemlja,/ pršti tanka kora poledice (…), *Matični broj 6146//(...)* u psovačkom stroju što nikamo vodi/ sa uzničkim žigom sred balkanske mlake,/ gdje se zakonito samo zloduh plodi// sav isparen ljuto bespućima zlobe/ avetinjske vlasti, ja užižem tebi/ voštanicu časti, Vjenceslave robe! (…) *Tridesetosma rupetina pakla//* Već deseto ljeto napipavam kute/ stjeničave tmice kazamata, zlikovci su zakovali vrata/ a brabonjci ljudski zakrčili pute". VJENCESLAV ČIŽEK: *Bosonoga prašina*, Školske novine, Zagreb, 1995., ciklus *Iskre tmice*, str. 27- 36. Ovi zadnji stihovi, prema riječima samoga autora, nisu nikakva metafora nego njegova dugogodišnja doslovna uznička zbilja.

31. MALKICA DUGEČ u već navođenom tekstu *Vjenceslav Čižek – jedan život za Hrvatsku*, piše da je 7. 11. 1988. Čižek oslobođen jugoslavenskih kazamata "na zauzimanje i uporno diplomatsko angažiranje tadašnjeg njemačkog ministra vanjskih poslova Hansa D. Genchnera" (*Ljekovito trnje*, Naklada DHK HB, Mostar, 2000., str. 83.) U to je uvjeren bio i sam Čižek. U vrijeme tih zbivanja, mislim da je ministar vanjskih polova Jugoslavije bio Budimir Lončar, sadašnji "savjetnik za vanjsku politiku" Stjepana Mesića, predsjednika Hrvatske, kojega izdaljega poznajem, te sam ga nazvao tijekom pisanja ovoga teksta (pri svršetku siječnja 2008.) i upitao ga zna li što o tome: rekao je da ne zna ništa, da "prezime Čižek može povezati jedino s nekim Ukrajincem", a da je to o čemu ga pitam "moguće bilo na nižim razinama".

32. Nakon povratka iz Dortmunda, 1996., gdje sam slijepome kolegi i zemljaku (prema majčinoj lozi), čiju sam zbirku pjesama *Bosonogu prašinu* već bio objelodanio u *Školskim novinama* (1995.) u Zagrebu, pomogao srediti pjesničku građu koju je tada posjedovao te obavio intervju s njim, ali – na njegovo inzistiranje – "samo o umjetnosti", koji je kasnije objavljen u *Ljekovitom trnju*, Mostar, 2000., pod naslovom *Vjenceslav Čižek o sebi i pjesništvu*, str. 69-80 – budući da sam živeći nekoliko dana s njim i s gospođom Zorom shvatio koliko bi se žarko želio potkraj života smiriti u Hrvatskoj, pokušao sam nešto napraviti da mu u tome pomognem. On mi je, istina, dosta obeshrabreno, ali ipak s njegovim karakterističnim pomalo posprdnim osmijehom, rekao da mi je bolje to i ne pokušavati. Međutim – pokušao sam ipak naći se s gospodinom Šeksom, i tada potpredsjednikom Sabora, koji ga je, dakle, kao zagovornik međunarodne organizacije za zaštitu ljudskih prava u komunističkoj Jugoslaviji, a i drugim europskim jugoistočnim zemljama, dočekao na izlazu iz zatvora, kako je tvrdio Čižek. Mjesecima sam pokušavao doći do Šeksa (kojega sam izdaljega poznavao, jer sam ga, s drugima nekima političarima, netom nakon oslobođenja juga Hrvatske, "vodio" pokazati im Prevlaku), ali trebao sam tajnici reći zašto ga trebam, spomenuti dakle Čižekovo prezime, no nisam uspio probiti se dalje od šefa njegova kabineta, nekog Črnje, ako se dobro sjećam. Kanio sam potegnuti ravno do Tuđmana, iako sam znao da je tašt i ljut na Čižeka zbog objavljivanja "Zanovijetanja Franje Tuđmana", ali – i na mene je tada dr. Tuđman bio ljut, još od razgovora u Društvu hrvatskih književnika 1988., kada nisam želio "ići u politiku" i skupa s njim «ostvariti to što inače pišem" – sigurno me, mislio sam, s tom temom razgovora neće niti primiti (jer, kako rekoh, već kod tajnice - državnim visokim dužnosnicima uvijek treba najaviti "temu razgovora"!). Ipak, danas žalim što nisam makar pokušao: Tuđman jest bio silno tašt, ali nije bio zao čovjek; da sam mu potanko objasnio kako su on i Čižek željeli isto, da je u *Zanovijetanjima Franje Tuđmana* riječ o nesporazumu i o mogućoj Čižekovoj nedovoljnoj promišljenosti i brzopletosti – možda bi bio velikodušan; znao je biti velikodušan. Međutim - prošo voz!

33. Tijekom pisanja ovoga teksta ponovno sam nazvao gospodina VLADIMIRA ŠEKSA, dakle tada ponovno potpredsjednika Sabora; sada sam lako došao do

njega i on mi je u telefonskome kontaktu potkraj siječnja 2008. "umjesto razgovora" o Čižeku, predložio da mi pošalje dokumentaciju koju on ima o tome. Promptno mi je uputio prepisku između sebe i gospodina MICHAELA KLEIBRINKA koji se podpisuje u ime *Intenacionale Gesellchaft für Menschenrechte.* To je *Međunarodno društvo za ljudska prava*, zapravo isto što i *International Amnesty.* Prepiska je na njemačkom: 17.10. 1988. Kleibrink obavještava Šeksa da se Čižeku uskraćuje putovnica za ulazak u Njemačku bez objašnjenja. Šeks iz Osijeka 9. 11.1988. "prilaže pismo ministra pravosuđa Socijalističke Republike Hrvatske koje se bavi Čižekom", obećava da će im poslati priloge o njemu koje priprema. Očito je da je gosp. Šeks veza između jugoslavenskih vlasti i međunarodne udruge za ljudska prava – njezin je predstavnik. (Jedan dio Kleibrinkove prepiske sa Šeksom odnosi se i na ljudska prava u Rumunjskoj!) Gosp. Šeks piše i da je posjetio Čižeka u Sarajevu 30. 10. 1988., kad mu je policija odbila dati putovnicu "zbog javnog reda i državne sigurnosti" te u pismu dalje kaže kako je to potpuna samovolja jugoslavenskih vlasti ("absoluten Eigenwille") osobito s obzirom na to da je Čižek "slijepa osoba"… Konačno, 11. 11. 1988. gosp. Kleibrink javlja gosp. Šeksu da je četiri dana ranije, 7. 11. 1988 Čižek zrakoplovom stigao u Frankfurt na Majni…

34. "U Zagrebu (…) imao sam kraći susret s trojicom književnika (Aralicom, Mihalićem i Matvejevićem). Nakon kraćeg razgovora, razbježali su se, pogotovo kad sam iz džepa izvadio neke svoje pjesme koje su bile neugodne za državu i vjerojatno i za njih", VJENCESLAV ČIŽEK, *Borba za istinu,* Zagreb 2001., str. 66.

35. Ibid. str. 6

36. Uz akademika JOSIPA PEČARIĆA i MARIA OSTOJIĆA (koji je nad grobom govorio u ime *Hrvatske republikanske zajednice*, čiji je bio predsjednik), "od prof. Vjenceslava Čižeka oprostio sam se na Sinjskom groblju…", vidi *Predgovor* knjizi *Borba za istinu*, Zagreb, 2001, str. 5, nekoliko tužnih rečenica nad njegovim lijesom izgovorio sam samo u svoje ime; Društvu hrvatskih književnika Čižek nije pripadao, nije nikada napisao molbu, što je bilo neophodno za prijem.

37. Izdavač je privatnik, Naklada Jurčić, *Skicu za portret* piše VJEKOSLAV BOBAN, a knjigu je za tisak priredila ZORA TREK ČIŽEK, skupa s autorom, podkraj njegova života.

38. Tijekom pisanja ovoga rada zanimao sam se je li ostavština stigla u Sveučilišnu knjižnicu; još nije… Ali je očekuju. Vjerojatno je riječ o proceduralnim preprekama; valja s time prelaziti granicu Europske Unije… Najnovijom provjerom (27. rujna 2010.) Čižekova ostavština još nije stigla u Sveučilišnu knjižnicu u Zagrebu. Gdje je zapelo, teško je iztražiti. Gospođa Trek Čižek, naime, nije naslijedila azilantska primanja svojega muža (prema

njemačkim zakonima to navodno nije moguće) pa je prisiljena zarađivati za život kao spremačica (premda je u Hrvatskoj bila zaposlena kao tajnica u školi).Ili je negdje netko nemaran u diplomatskim predstavništvima zaboravio ili zametnuo…?!

39. To je objavljeno u broju 6 *Nezavisne države Hrvatske,* Toronto, 1989., str 3. Čižek predbacuje Tuđmanu da je na predavanju u Kölnu, koje je on išao poslušati, zanovijetao o broju žrtava u Jasenovcu i drugom, pa iako je istina da su one višestruko uvećavane itd., Tuđman tamo nije rekao ono bitno i što se mora reći: "da svaki narod pa i hrvatski ima pravo na ostvarenje svoje nacionalne države". Čižek drži bitnim to kazati i tako djelovati, sve drugo je za njega samo "zanovijetanje", stoga piše da je Tuđman "Tuđ- Mann". Bio je to za Čižeka fatalan nesporazum, jer - što se toga tiče - Čižek i Tuđman bili su – istomišljenici!

40.To da je "Tuđman taštiji od Tita i Krleže zajedno", znao bi reći pokojni IVAN IĆAN RAMLJAK, međunarodno nagrađivani hrvatski književnik za djecu i mladež, koji je s Tuđmanom radio u *Institutu za povijest radničkog pokreta* , kasnih šezdesetih u Zagrebu. No, bilo je to u Tuđmanovoj taštini i općepoznato, pa o tome ima i viceva. A njegova izjava da je "sretan što nije oženio ni Srpkinju ni Židovku" jednako je – samo njegova taština. Naime, u Hrvatskoj, za socijalizma, ako bi neki rukovoditelj bio oženjen nekom nekatolkinjom ili Nehrvaticom, vrlo je brzo napredovao i redovito bio visoko pozicioniran je jer već takvom ženidbom bilo isključeno da je nacionalist (Tito, Krleža, Šuvar…) a on, "Franjo Prvi Veliki", premda je oženjen katolkinjom i Hrvaticom te stoga nije mogao biti protežiran – vidi što je sve uspio! Njegov najdraži unuk – a da mu je najdraži - i to je bilo općepoznato - po ocu je Srbin (Košutić), a neki od najbližih mu suradnika, koje je sam birao, bili su Židovi; riječ je dakle o taštini i samo o taštini. Ali i o netaktičnosti pa i nepromišljenosti; taština sve zamrači. Takav, sigurno da Čižekom, uz napomenuti "delikt" o "zanovijetanju" – nije baš bio oduševljen...

41. U knjizi *Sok od kiše* koju je priredila ZORA TREK ČIŽEK, navedena je *Bibliografija* VJENCESLAVA ČIŽEKA, knjige: *Krvopisi predsvanuća,* pjesme, Republika Hrvatska, Buenos Aires,1989.; *Bosonoga prašina*, odabrane pjesme, NIP Školske novine, Zagreb, 1994. (u CIP-u te knjige navedena je međutim 1995.); *Ljekovito trnje,* satirični listići, DHK HB, Mostar,2000.;
Među nakotom zloduha – zapisci iz tamnice, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb 2000.; *Borba za istinu,* politički eseji, Hrvatska republikanska zajednica, Zagreb, 2001; *Sok od kiše,* pjesme, Naklada Jurčić, Zagreb, 2000.; *U raljama zloduha*, Matica hrvatska, 2003. No, navedene knjige *Među nakotom zloduha* nema ni u Sveučilišnoj knjižnici niti na internetu pa je dvojbeno je li to isto što i *U raljama zloduha*…?! U Sveučilišnoj knjižnici međutim navedene su neke knjige u kojima je Čižek jedan od autora, među kojima je nekoliko antologija: *Skupljena baština,* ŠN, 1993., *Probrana baština,* PAN knjiga, Zagreb, 2001. (obje su moje), *Cvrčak u boriku*, Pergamena, Zagreb, 1996. (priredio ANTE SELAK),

Hrvatska božićna lirika od Kranjčevića do danas, Naklada Jurčić, Zagreb, 2000., *Uskrsne pjesme…,*isti nakladnik 2001. (oboje priredio BOŽIDAR PETRAČ) te neki inozemni naslovi, *The blind dissenter*,Windsor, Ont., Hrvatsko republikansko društvo "Uskok", Hrvatsko republikansko društvo Dubrovnik, Chicago, 1983.;*Combattant et martyr*, priredio KAZIMIR KATALINIĆ, preveo TOMISLAV JURASINOVIĆ.

Navode se u toj *Bibliografiji* i *Eseji i članci,* u raznim publikacijama*,* njih 22, kojih na internetu nema, a također i *Razgovori* (intervjui) objavljivani u novinama, njih devet.

MALKICA DUGEČ u *Vjenceslav Čižek – jedan život za Hrvatsku, Ljekovito trnje,* Mostar, 2000, navodi i druge neke prijevode, Čižekove ili o njemu.

42. Podsjetimo na podatak da je u Cetinju 1953. uređivao *Omladinski pokret* (što nalazimo zabilježeno i na internetu) te objavljivao u *Stvaranju.*

43. "Obitelj se selila od Zelenike do Đenovića i natrag, a to su mala mjesta bez osobite draži. Oko mene su bili uglavnom radnici i vojska. Kuća je bila krov gdje se jede, prespava, moli, te izlazi. Nasuprot tome, djedova kuća u Konavlima mirisala je na suhe smokve, vino i rogače, konoba je za mene bila čarolija. Ognjište također. Tamo sam uživao gledajući dim, pa krovište, sve otvoreno, meso visi…", *Vjenceslav Čižek o sebi i pjesništvu*, STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, razgovor s Čižekom, *Ljekovito trnje*, DHK HB, Mostar, 2000, str.71.

44. Vidi: *Bosonoga prašina*, ŠN, Zagreb, 1995., str. 15 – 25.

45. U zbirci *Sok od kiše*, Naklada Jurčić, Zagreb, 2000., pjesme napisane prije prvoga odlaska iz jugoslavenske države stavlja u ciklus naslovljen *Izgubljena papuča noći*. Samo prve dvije pjesme nastale su u Cetinju, obje 1950., a ostale u Beogradu (jedna, satirična, *Legitimacija*), i Sarajevu (većina). U te dvije cetinske, osobito u drugoj (*Suton),* nalazimo "miris pržene ribe", "bose ribare"… rječnik koji upućuje da je riječ o Boki, a u prvoj (*Ruže)* – zanimljivo – ima čak i jedan socrealistički motiv: *Ruže//* njih bi/ u kose nedjeljom/djevojke zatakle//njih bi/u vijence uplele/mrtvog borca da prate…" Ovo "mrtvog borca" sintagma je tipična za tadašnje socrealističko pjesništvo. Čižek je tada mlad i svakako pod utjecajem poetičke okoline.

46. Iz ciklusa *Nježna mirta arkadije,* Sok od kiše, str. 40 – 53.

47. Dobrotom dr. GRACIJELE ČULIĆ, koja je susretala Čižeka dok je živio u Kotoru, iz publikacije VOJISLAVA BOLJEVIĆA VULEKOVIĆA *Gimnazija "Stjepan Mitrov Ljubiša" (1865.-. 1965)* saznajemo da je VJENCESLAV ČIŽEK u toj kotorskoj obrazovnoj ustanovi godine 1962.- 1963. predavao predmet *Filozofske nauke i društveno uređenje.* (*Društvo istoričara Crne Gore*, Kotor, 1973., str. 94.) Vjerojatno je tada napisao i *Kotor,* svoju moguće ponajbolju pjesmu. "Ostavio je među nama topao ljudski trag", napominje dr. Čulić, a ističe

da su osobito učenici, ali i kolege mu, "cijenili njegov slobodouman duh i veliko stručno znanje" **(***e-mail* poruka, 4. veljače 2008.)

48. Ova pjesma je prvi put objavljena u *Krvopisima predsvanuća* (Buenos Aires , 1989.), u Hrvatskoj je tiskana u *Bosonogoj prašini* (*Školske novine*, Zagreb, 1995.), a uvrštena je i u hrestomatiju *Skupljena baština, suvremeno hrvatsko pjesništvo 1940.- 199o.)* , Školske novine, Zagreb, 1993*,* te u antologiju *Probrana baština,* Pan knjiga, Zagreb, 2001.

49. Kako je već i napomenuto, *Bosonogu prašinu,* (ŠN, Zagreb, 1995.) sastavio sam iz knjige *Krvopisi predsvanuća*, RH, Buenos Aires, 1989., reprint Fleiburg, 1991., koju sam nešto ranije pronašao na izložbi iseljeničke knjige u Beču. Nakon njegove smrti, udovica ZORA TREK ČIŽEK objelodanila je *Sok od kiše,* Naklada Jurčić, Zagreb, 2001. Zbirka je, dakle, izišla posthumno. Naslov joj je sam Čižek odredio, slažući između korica stare i nove pjesme, skupa s gospođom Zorom, pred samu smrt. Međutim, ukupan pjesnički opus bilježi svega oko sto i dvadesetak naslova.

50. Budući da je riječ "original" u opasci uz knjigu u navodnicima, računam da je i to samo fotografija, iskorištena za naslovnicu.

51. ZORA TREK ČIŽEK: *O duhovnoj ostavštini Vjenceslava Čižeka*, *Sok od kiše*, Naklada Jurčić, Zagreb, 2001, str 93.

52. Ibid.

53. *Republika Hrvatska*, br. 96, prosinac 1973., str. 3-12. Navedeno prema *Borba za istinu*, HRZ, Zagreb, 2001. str. 13. (Pod tim naslovom, u članku koji je i naslov knjige, o Čižekovoj političkoj esejistici piše IVO KORSKY, dok MARIO MARKOS OSTOJIĆ toj knjizi piše Predgovor.

54. Ibidem, str. 63, tekst istaknut i na prednjem zalistu knjige, iz memoarskog je štiva *Moje tamnovanje.*

55. Ibid. str. 40.

56. VJENCESLAV ČIŽEK: *Ljekovito trnje, satirički listići,* DHK HB, 2000, str. 11-25

57. Ibid., str. 27 – 37.

58. Ibid. , str. 47 – 56.

59. Ibid.., str. 59 – 64.

60. VJENVESLAV ČIŽEK: *Borba za istinu, HRS, Zagreb, 2001.,* str. 51- 67.

61.*Republika Hrvatska*, Toronto, Kanada, br. 165, str. 16

62. "…kada je bio naučio prva slova, te da bi svoje znanje i dokazao, po želji oca napisa i svoju prvu rečenicu: *Živio Maček! "* (Poslije Stjepana Radića, vođa Hrvatske seljačke stranke, op. aut.), MALKICA DUGEČ, *Vjenceslav Čižek – jedan život za Hrvatsku*, DHK HB, Mostar, 2000, str. 82.

63. *Republika Hrvatska*, br. 128, 1980., str. 15, navedeno iz Predgovora MARIJA MARCOSA OSTOJIĆA u knjizi *Borba za istinu*, Hrvatska republikanska zajednica, Zagreb, 2000., str. 10.

64. *Republika Hrvatska*, br. 94, 1973, str 7 – 10, navedeno prema tekstu u knjizi *Borba za istinu*, HRZ, Zagreb, 2000., str 21.

Opaska:
Na znanstvenom skupu u Kotoru 2007. predočen je usmeno uglavnom sažetak ovoga rada koji je dovršen kasnije i uvršten u Zbornik radova s toga znanstvenoga skupa (smk, 8/ 6/ 2020.)

MATE KOVAČEVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.

UVOD

Za razliku od mojih matematičkih knjiga koje uglavnom pišem s ko.autorima, publicističke knjige su uglavnom samostalne. Samo je pet ko-autora u tim knjigama:Ankica Pečarić, Malkica Dugeč, D.ubravko Jelčić, Mate Kovačević, Mirosla Međimorec i Stjepan Razum. Ova knjiga je o jednom od tih ko-autora o hrvatskom književniku i kolumnisti Mati Kovačevićem s kojim imam dvije knjige:

M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić i M. Kovačević, *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009.

Kao i neke druge moje knjige i ova je sastavljenja od tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje onaj kome je knjiga posvećena. Međutim, ova je zaista posebna jer sam u nju uvrstio samo mali dio mojih tekstova. Naime, u mnogim knjigama sam davao njegove tekstove, pa je moguće napraviti knjigu samo od njegovih takvih tekstova.

Josip Pečarić

VJEKOSLAV KRSNIK, ZAGREB, 2021.

JOSIP PEČARIĆ

JE LI PREMIJER PLENKOVIĆ IZDAJNIK?

Komentirajući moj tekst PLENKOVIĆ JE POKVARENI ČETNIK hrvatska pjesnikinja Marija Dubravac me podsjetila na njen *'Počasni hvalospjev' sluzi Europske unije, napisan unazad tri g.*

ANDREJU PLENKOVIĆU

Ti si izdajnik što ponizno klečiš
I ljubiš noge jugo-Luciferu,
Bratu Hrvatu ljepše sutra priječiš,
Zatireš slobodu, naciju i vjeru!
Ti si vučina u ovčjemu runu,
Hrvatske janjce nevine proganjaš,
Krvniku daješ znoja našeg kunu -
Četniku Pupovcu k'o Bogu se klanjaš.
Besramno krojiš sudbu vrlih ljudi,
Za srebrenjake prod'o si poštenje,
Pa dok će srce kucat ti sred grudi,
Pljuvat ćeš časnih djedova znamenje.
Ti si potrčak briselskog Junckera,
Moderni poganac, sluga jugovine.
Izdajstvu tvojem prevršila mjera,
Ostaješ Juda – zator Domovine.
Ne diraj junake, hrvatske dragulje,
Krv njihova ti namaknula slavu.
Protiv branitelja ustaju tek hulje;
Oni ginuli – ti sačuva glavu.

Marija Dubravac

Naslov ovog teksta je zapravo naslov teksta Vjekoslava Krsnika od 3. prosinca 2020.:

JE LI PREMIJER PLENKOVIĆ IZDAJNIK?

U ovih pet godina, koliko je na čelu hrvatske Vlade predsjednik HDZ-a Andrej Plenković, nakupilo se toliko njegovih protuustavnih poteza i izjava na temelju kojih se može postaviti pitanje je li njegova politika u skladu sa prisegom koju je dao kao predsjednik Vlade. Obnaša li on svoju dužnost "savjesno i časno", poštuje li Ustav i zakone, te pravni poredak, te zauzima li se "za svekoliki napredak Republike Hrvatske". Drugim riječima predstavlja li politika koju provodi premijer Plenković povredu odanosti i lojalnosti prema Republici Hrvatskoj i njezinim građanima koji su mu poklonili povjerenje. Ako je tome tako onda se može postaviti pitanje je li predsjednik hrvatske Vlade Andrej Plenković izdajnik.

Kad je u pitanju poštivanje Ustava Andrej Plenković kao predsjednik hrvatske Vlade mora i te kako voditi računa o članku 1. u kojemu doslovno stoji da "vlast proizlazi iz naroda i pripada narodu" te da tu vlast narod ostvaruje "izborom svojih predstavnika i neposrednim odlučivanjem". U više navrata svojim djelovanjem, djelovanjem njegovih ministara i svojim izjavama Andrej Plenković je grubo prekršio taj uvodni članak Ustava. Radi se prije svega o izjavi da je "njegova misija promijeniti HDZ a potom promijeniti Hrvatsku". Kao predsjedniku jedne političke stranke to mu nitko ne može osporiti, što je s HDZ-om na diktatorsko-klijentelistički način i postigao, ali odakle mu pravo da faraonski izjavi kako je njegova misija da promijeni Hrvatsku, na čemu uporno radi. On svakako nema autoritet prvog hrvatskog predsjednika Tuđmana da bi mijenjao Hrvatsku, štoviše nema nikakav osobni legitimitet za tako nešto, jer ako tko ima pravo mijenjati Hrvatsku onda je to u skladu s člankom 1. Ustava jedino hrvatski politički narod. Jedini legitimitet koji može stajati iza te njegove izjave jest njegova veza s Europskom unijom, odnosno bolje rečeno s Europskom komisijom u kojoj je bio dogurao čak do kandidata za predsjednika "europske vlade".

Na tu njegovu prepotentnu izjavu nadovezuje se i ona "mogu što hoću". To je opet izravan napad na Ustav, jer nigdje u njemu ne stoji da predsjednik hrvatske Vlade može izvan demokratske procedure samostalno donositi političke odluke. Štoviše tom izjavom prekršio je prisegu u kojoj se obvezao da će svoju dužnost obavljati "savjesno i časno", poštujući Ustav. Najočitiji dokaz tog njegovih protuustavnog djelovanja bila je smjena po njegovoj naredbi tri Mostova ministra, što je predstavljalo flagrantno kršenje Ustava, jer je to mogao učiniti samo Hrvatski sabor u kojemu su ministri izabrani. Ono što hoće on to može, a u tome i uspijeva, u Hrvatskoj demokratskoj zajednici koja je s takvim autokratskim predsjednikom postala "stranka opasnih namjera", kako ju je u jednom drukčijem kontekstu okarakterizirao tadašnji postkomunistički predsjednik SDP-a Ivica Račan. Andrej Plenković je flagrantno prekršio Ustav i kad je u pitanju odredba članka 1. da narod ostvaruje vlast "neposrednim odlučivanjem", što znači referendumom. Međutim njegova Vlada je grubo ignorirala nekoliko narodskih inicijativa, a prije svega onu za raspisivanje referenduma o novom izbornom zakonu, iako je za njegovo održavanje bilo prikupljeno više od zakonom određenog cenzusa.

Najteži oblik Plenkovićevog protunarodnog djelovanja dakle izdajničkog, u okviru njegove misije da "promijeni Hrvatsku" ogleda se u sustavnom nastojanju da promijeni karakter Domovinskog obrambenog rata koji je u stvari bio rat protiv velikosrpske agresije. Tako ga je kvalificirao Međunarodni sud pravde u Haagu u tužbi Hrvatske za genocid protiv Srbije. Misiju da Domovinski obrambeni rat pretvori u "građanski rat" dobio je od Europske unije koja nije odustala od namjere stvaranja tzv. Zapadnog Balkana. Andrej Plenković potpuno ignorira slovo i duh Deklaracije o Domovinskom ratu u kojoj jasno stoji da je Hrvatska vodila "pravedan i legitiman, obrambeni i osloboditeljski" rat u kojemu je branila svoj teritorij od "velikosrpske agresije unutar međunarodno priznatih granica". U svojim istupima nikad se nije pozvao na tu deklaraciju, jer se njegova politika svodi na procjenu da su se na ovim prostorima dogodili "neki sukobi" kako se izrazio na međunarodnom "Croatia forumu" u Dubrovniku. Još je teža njegova odluka da po zahtjevu (!?) srbijanskog predsjednika Aleksandra Vučića iz svojeg političkog rječnika izbaci odrednicu "velikosrpska agresija".

Kulminacija njegovog izdajničkog ponašanja dogodila se ove godine kao posljedica njegovog pristanka da udovoljava zahtjevima vođe velikosrpske pete kolone Milorada Pupovca opet u definiranju karaktera Domovinskog rata. Štoviše u Plenkovićevoj agendi pretvaranja tog rata u "građanski rat" on je išao tako daleko da je uoči službenog posjeta Beogradu, do kojeg nije došlo zbog pandemije, odustao od zahtjeva Srbiji za rješavanje sudbine nestalih hrvatskih branitelja i civila. U takvom kontekstu on je potpuno prihvatio politiku Milorada Pupovca kojoj je krajnji cilj proglašenje Domovinskog rata "građanskim ratom", kako bi se s tog manjeg dijela srpska nacionalne manjine skinula odgovornost za četničke zločine počinjene zajedno s JNA u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Tako su se dogodili Pupovčevi igrokazi s dolaskom Borisa Miloševića u Knin, gdje se on ni jednom rječju nije ispričao za te zločine ili uoči Kolone sjećanje u Vukovaru Pupovčevo bacanje vijenca u Dunav za srpske žrtve u velikosrpskoj agresiji. Štoviše Andrej Plenković izveo je klasičnu travestiju nudeći Miloradu Pupovcu pomirbu kao da je hrvatska država kriva za pravno do kraja neistražene pojedinačne zločine u Gruborima i Varivodama. Takvog Milorada Pupovca Andrej Plenković tolerira i nakon što je on izjavio da je za njegove Srbe u Hrvatskoj glavni grad Beograd, ili optužujući Hrvatsku da vodi politiku NDH-a, ili sudjelujući u četničkim dernecima po Srbiji na kojima srbijanski predsjednik Aleksandar uspoređuje Hrvatsku s Hitlerovom Njemačkom.

Kad se sve skupa zbroji onda je potpuno jasno da Andrej Plenković kao predsjednik Vlade ne obnaša svoju dužnost "savjesno i časno", da krši Ustav i zakone, te ne poštuje pravni poredak. Jednostavnije rečeno Andrej Plenković vodi politiku koja se može ocijeniti kao izdajnička u odnosu na nacionalne i državne interese.

https://bezcenzure.hr/vlad/je-li-premijer-plenkovic-izdajnik/

http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/24117-je-li-premijer-plenkovic-izdajnik-2
*
Zapravo knjige bi se mogle napisati kako su vlasti poslije 2000. godine vodile specijalni, ili je bolje reći otvoreni rat protiv hrvatskih branitelja.
Mladen Pavković se pita: Gdje su se izgubili branitelji iz 1991.?
https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/24089-mladen-pavkovic-gdje-su-se-izgubili-branitelji-iz-1991
U Hrvatskom tjedniku tiskan je i prvi dio teksta: KAKO HRVATSKA UBIJA SVOJE RATNIKE / Junaci Domovinskoga rata već su pomrli ili umiru od tuge (Praljak, Brodarac, Merčep, Bobetko, Glavaš, Norac, Orešković, Markač...)
Posevno je izdvojeno:
General JANKO BOBETKO nakon što ga je Haaški sud optužio izgovorio je rečenice koje se pamte: „Ja živ ne idem u Haag, samo me mrtvoga tamo mogu odnijeti... Zapamtite, tako se nikada nikome nije sudilo niti će si ikada ikome suditi, samo Hrvatima!“
Dakle, izdaja na vrhu hrvatske države nije krenula s Plenkovićem. Davno sam napisao kako takve vlasti zapravo ubijaju junake iz Domovinskog rata. To je ponovio i Marijačić u novoj emisiji Z1 televizije koju vodi Tihomir Dujmović i u njoj je Marijačić pročitao i ove Bobetkove riječi. (Zapravo drago mi je bilo vidjeti da su prvi Dujmovićevi gosti bili Josip Jović i Ivica Marijačič o kojima sam napisao knjige.)
Ja bih uvijek naglasio da veleizdaju Plenkovića posegno prokazuje njegovo uklanjanje spomen-ploče hrvatskim braniteljima HOS-ovcima u Jasenovcu jer je na njima bio znak HOS-a koji je ODOBREN OD HRVATSKIH VLASTI zato što su to tražili pripadnici naroda koji je izvršio fašističku agresiju na Hrvatsku i onih u Hrvatskoj koji su i dalje njihove sluge.
Krsnik govori o Domovinskom ratu kao o ratu *protiv velikosrpske agresije. Tako ga je kvalificirao Međunarodni sud pravde u Haagu u tužbi Hrvatske za genocid protiv Srbije.* To je točno, ali kad već tadašnji američki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith govori o fašizmu agresora u SAD-u nagrađenom filmu Nikole Kneza „Oluja“ (zato ga televizije u RH nisu prikazale) onda bi bilo dobro da to čine i hrvatski autori. A to posebno ističe veličinu same Plenkovićeve izdaje.

Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/24115-je-li-premijer-plenkovic-izdajnik

KOMENTAR VJEKOSLAVA KRSNIKA:

Naslov:Re: Fwd: JE LI PREMIJER PLENKOVIĆ IZDAJNIK?
Datum: Fri, 4 Dec 2020 20:14:00 +0100
Šalje: Vjekoslav Krsnik
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Josipe
u pravu si u buduće ću koristiti frazu "fašistička velikosrpska agresija“.
Stoj mi dobro,
Vjeko

Zapravo o srpskom fašizmu sam pisao u raznim knjigama. Ovdje bih dao i dio teksta iz knjige VRATITI HRVATSKU NARODU: Portal dragovoljac.com. u kome se spominje I jedan drugi australski Hrvat I veliki Hajdukov nogometaš Ante Žanetić koji je potpisao niz otvorenih pisama koje možete naći po mojim knjigama:
DRAGI PRIJATELJI
Tekst POSLIJE ŠKORE I U SABORU O SRPSKOM FAŠIZMU je zapravo povezan s dvojicom mojih velikih prijatelja s juga Hrvatske. To su dr. sc. Stijepo Mijović Kočan i dr. Jure Burić.
Nekolicini prijatelja posvetio sam knjige. Zadnja je bila ona s dragom prijateljicom hrvatskom pjesnikinjom Malkicom Dugeč o mom Bokelju Vjenceslavu Čižeku. O njemu i o drugim dragim Hrvatima iz moje Boke pisao sam i u knjigama o Boki. Nisam o još jednom prijatelju za koga u Hrvatskoj mnogi ne znaju. A trebali bi. To je Miro Glavurtić, slikar i književnik. Pogledajte njegov intervju iz 2010. godine:
http://www.matica.hr/vijenac/435/Hrvati%20ne%20silaze%20s%20Kri%C5%BEnog%20puta/
Puno je dragih prijatelja diljem svijeta.
Ipak današnji dan je povezan s dvoje mojih prijatelja iz daleke Australije i jednog iz Kanade.

ANTE ŽANETIĆ
Danas je peta godišnjica smrti Anta Žanetića:
18. Prosinca 2014. Ante Žanetić – splitski orjunaši i komunisti tri puta pretukli legendu Hajduka na rivi!
https://narod.hr/kultura/18-prosinca-2014-ante-zanetic-splitski-orjunasi-i-komunisti-tri-puta-pretukli-legendu-hajduka-na-rivi
ANTE ŽANETIĆ LULI: Prvi Hrvat uvršten među najboljih 11 nogometaša svijeta!
https://poskok.info/ante-zanetic-luli-prvi-hrvat-uvrsten-medu-najboljih-11-nogometasa-svijeta/

Ante je potpisao mnoga moja otvorena pisma tijekom niza godina. Sreli smo se samo jednom – kada sam 2001. predstavljao knjigu *Serbian myth about Jasenovac* u nizu australskih gradova. Ta knjiga i jest bio projekt Australskih Hrvata.
Naš susret je opisao sam Žanetić braneći me od jednog napada na portalu Hrvati Amac. Na žalost nisam mogao to naći na Internetu.

Umjesto toga evo nekoliko Žanetićevih poruka:

11.10.2011
Ja Ante Žanetić, nekoć igrač splitskog Hajduka, dajem svoj potpis na Novo pismo, koje želite sastaviti. Dokle će se Hrvatska i hrvatski narod toliko ponižavati od domaćih izdajnika, i zapadno evropskih hostaplera. Rasizam…

Tony Žanetić
16.10.2011.
Zajedno?
prima: Josip Pecaric
…
Čestitam Vam na upornosti i neizmjerne ljubavi prema našem napaćenom hrvatskom narodu.
Mnogo sreće i dobrog zdravlja

6.4.2012.
Najveća vrlina jednog čovjeka ljubav prema svome narodu i svojoj Domovini. Niti ste vi ili ja veći nacionalista, nego sto su Englezi, Francuzi, Nijemci ili drugi narodi na svijetu. Samo masoni i hrvatski Janjičari se bore protiv Hrvatske i hrvatskih nacionalista. Onaj, koji voli svoj narod i svoju Domovinu, poštuje i tuđe narode. Hrvatske Janjičare, ala Mesić, Sanader, a sada jedan veliki Juda na Pantovčaku sin komandanta Golog otoka, je srpski Janjičar, kao predsjednik Hrvatske, kako je taj nas narod politički nepismen, kao i takozvani političari, koji vode takozvane strančice desnice.
Bog Vas Ante Žanetić

14.5.2012.
Bravo poštovani Pečariću,
Tako se inteligentno i sa istinom brani Hrvatska i hrvatski narod. Šteta, sto svi akademičari i hrvatski intelektualci ne raskrinkaju Croatofobe poput Goldsteina, Puhovskog, Mesića, Josipovića ,Pusićke, Sterna, Čička, raznih takozvanih falsifikatora poput, Kuljiša, Butkovića, Jorgovića, i ostalih hrvatskih Juda.
Bog Vas Ante Žanetić

Tony Žanetić
28.6.2012.
Guardian veliča Thompsona: Ispravak
prima: Josip Pečarić
2 srpnja 2007 na hrvatskom portalu Hrvati AMAC napisao sam članak "Međunarodna hajka na hevatskog Domoljuba Marka Perkovića Thompsona" Taj članak odmah možete pronaći, tražeći Hrvati u svijetu na livoj strani i pritisnuti Australija i New Zeland, odmah će se pokazati taj članak. AMAC ili Hakave.org bi ga ponovno trebali tiskati, zbog stalnog napada na ovog legendarnog hrvatskog Domoljuba. Ovo se događa uz pomoć hrvatskih Juda.
Srdačan pozdrav Vas Ante Žanetić

Tony Žanetić
6.8.2012.
UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVINSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEČEVA
prima: Josip Pecaric

Poštovani,
Dok Terselička i Pupovac nabrajaju srpske žrtve za vrime Oluje, nevjerojatno, koliko smo mi Hrvati zaboravni. Za vrime srpske okupacije i za vrime mandata UN-a Srbi su ubili, oko 600 Hrvata i Hrvatica, a da zato nitko nije odgovarao. 1200 Hrvata i Hrvatica je poginulo od srpskog granatiranja Osijeka, a zato nitko nije odgovarao. Pupovac i Terselička se brinu o srpskim žrtvama, a tko se brine o hrvatskim, nitko.
Sada imamo većinu Ministara su Srbi : Ranko Ostojić Ministar policije Srbin, čuveni Ministar za sport i kulturu Zeljko Jovanović Srbin, Rajko Ostojić ministar za zdravstvo Srbin, ministar za turizam Veljko Oastojić Srbin, Opačićka Srpkinja, glavna na HRT Mirjana Rakić Srpkinja i uz to poznata udbašica. Boze sačuvaj Hrvatsku. Srbi su sada vise privilegirani, nego za vrime Blaževića i Bakarica zahvaljujući hrvatskim politički nepismenim biračima, i čuvenim političarima takozvanih desničarskih stranka, koji rade po nečijim direktivama.
Bog Ante…

MARIJA DUBRAVAC
Za Mariju i njene domoljubne pjesme sigurno znate. O njenim pjesmama i o njoj možete vidjeti i u mojoj nedavnoj knjizi *Je li političarima kriva matematika?*
I danas je pjesmom komentirala moj tekst POSLIJE ŠKORE I U SABORU O SRPSKOM FAŠIZMU:

'O TE ŠUPLJE GLAVE, O TI USKI LJUDI'

Drečala Brena, tresla se arena,
U Vukovaru mnogi plak'o grob:
'O jadni rode, o slijepi rode,
Zar ćeš do vijeka biti tuđi rob?
Umrijesmo mi za svetu slobodu -
Ti gasiš baklje pradjedovske, plam.
Skladaš Hrvatskoj posmrtnu odu,
Zatireš podlo stare slave, znam'.
Krv naša još Vukovarom teče -
'SLOBO, SALATE!' urla četnik-vrag!
SRBIJI U SLAVU KLAT ĆEMO HRVATE –
STOLJEĆU SEDMOM, NESTAJE TRAG!'
Drečala Brena na hrvatskoj grudi,
Svjetina glupa sazda joj hram.
'O TE ŠUPLJE GLAVE, O TI ŠUPLJI LJUDI'

Ti slijepci što gase svog ognjišta, plam'.

Marija Dubravac

Pozz vam poštovani profesore

MATOŠ: O, ta uska varoš, o ti uski ljudi,
O, taj puk što dnevno veći slijepac biva,
O, te šuplje glave, o, te šuplje grudi,
Pa ta svakidašnja glupa perspektiva!

Matoše slavni – ništa se nije promijenilo!

DON ANĐELKO KAĆUNKO, ZAGREB, 2021.

PORFIRIJEVA DALEKOVIDNICA

Doista nevjerojatno! Hrvatska radio televizija na novome poklonstvu u Beogradu, evocirala je uspomene na 1918. god. i proglašenje države SHS, ovaj put ”spontano”, u ”šali” iz usta srpskoga pravoslavnog regenta novopečenog patrijarha Porfirija. Ili možda nismo upoznati je li patrijarhovo gostovanje na HRT- u uzvrat gostovanja predsjednika Hrvatske biskupske konferencije na praznik Sv. Save na RTS, srbijanskoj javnoj televiziji. Isto tako nismo upoznati je li tom prilikom Predsjednik HBK imao osporavajućih primjedbi na proglašenje svetim Dositeja Vasića, mitropolita zagrebačkog?

Na Josipovo, 19. ožujka 2021. u dnevniku HTV, u najgledanijem terminu na 333.obljetnicu odluke hrvatskoga Sabora o proglašenju sv. Josipa zaštitnikom hrvatskoga naroda, HRT je objavila intervju s patrijarhom SPC. Dakle, novinara Dragana Nikolića zaputili su u Beograd da napravi ekskluzivni razgovor s čovjekom, koji nam je, iskoristivši takav poklon HRT-a, između ostaloga, u ”šali” priopćio ”ambiciju” da bude ne samo srpski patrijarh, već i patrijarh Srba, Hrvata i Slovenaca! U svakoj šali, kako se kaže, pola je istine, pa ako je tome tako, ako je i od Porfirija Perića, previše je i šale i njegove istine! Bilo bi lijepo da se šali u okvirima i granicama Republike Srbije, a da ostalo prepusti hrvatskim i slovenskim vicmaherima! I Slovenci, a pogotovo mi Hrvati imamo i previše svojih šaljivdžija, koji se šale i igraju s teško stečenom slobodom i državnom samostalnošću.

Međutim, nije problem u Porfiriju! Ovaj ”spektakl” bi mogao imati više razloga i verzija. Kao pravi hrvatski naivci pođimo od manje vjerojatna scenarija! On je nogometnim rječnikom rečeno iskoristio svaku loptu, svako pitanje hrvatskoga novinara i zadao - zahvaljujući njegovoj gluposti, naivnosti, potkapacitiranosti, kompleksu manje vrijednosti - našoj prorijeđenoj i slaboj obrani nekoliko golova i postao pobjednikom smiješne i žalosne utakmice odigrane u sjedištu SPC-a.

Ipak, daleko je vjerojatnije da je pomno odabran trenutak i blagdan sv. Josipa za snishodljiva, podanička, izdajnička pitanja, koja su sugerirala željene Porfirijeve odgovore. Ovako mu se ne bi ulizivao ni jedan srpski novinar RTS-a. Blago Porfiriju, ima on hrvatsko- srpsku dalekovidnicu.

Nikolić je samo izvršio svoju jadnu zadaću. I jasno, pri tome, kako drugačije, samoinicijativno, ničim izazvan potegnuo je pitanje Jasenovca s formulacijom koja potvrđuje srpsku mitomaniju i laži o milijun ljudi, ponajviše Srba, ubijenih u tome logoru. Umjesto da ga je pitao hoće li se kao patrijarh zauzeti da se prestane s velikosrpskim lažima i pretjerivanjima kojima se blati i tereti hrvatski narod. Zašto ga nije pitao hoće li se zauzimati da se oformi međunarodno

multidisciplinarno tijelo za istraživanje svega onoga što se događalo u Jasenovcu od 1941. do 1945. i potom od 1945. do 1950.? Zašto ga nije pitao o desecima tisuća likvidiranih Židova u Nedićevoj Srbiji i zna li išta o specijalnim vozilima – plinskim komorama – koja su kružila po Beogradu i u kojima su "izletnički" ubijali ljude, pretežito židovske narodnosti? Zašto nije iskoristio priliku pa ga pitao o srpskim, srbijanskim logorima u kojima su patili i umirali hrvatski ljudi u godinama minulog rata i agresije na Hrvatsku? O neznanim jamama i grobištima, našim nestalima koje već desetljećima tražimo, ne bi li ih dostojno sahranili u hrvatskoj zemlji i ne bi li njihovi roditelji i rodbina pronašli kakav-takav mir.

Umjesto takvih pitanja, Nikolić pita Porfirija hoće li se i kada dogoditi klečanje u Jasenovcu. Trebao bi kleknuti on, njegovi episkopi i naši biskupi i na taj način priznati krivnju i pokajati se i tako potaknuti novo hrvatsko-srpsko bratstvo! Što bi to trebali naši biskupi učiniti? Priznati da su krivi što su živi i ispričavati se što zastupaju baš kao i blaženi Stepinac dostojanstvo svake osobe, svake obitelji i svakoga naroda, ispričavati se da su na liniji nadbiskupa zagrebačkoga Alojzija Stepinca, koji je u vihoru rata, jedini u Europi, hrabro govorio protiv nacizma, fašizma, komunizma, rasne diskriminacije, progona Židova, Roma… Ispričavati se što zastupaju da Alojzije Stepinac bude što prije proglašen svetim!

Naš je novinar zatim postavio pitanje o Stepincu. Mogao ga je i ne postaviti. Nije moguće da nije znao kakav će odgovor uslijediti. Patrijarh nam „saopćava", na Josipovo u dnevniku HTV-a, da je u "posedu" Stepinčevih pisama koja su problematična… Izgovorio je to hladno, ne trepnuvši. Nije moguće da ne zna što Hrvatima znači Stepinac, kojega čak i mali dio nevjerujućih Hrvata smatra moralnom veličinom i vertikalom, bez kojega je teško zamislivo sagledavanje hrvatske povijesti i duhovnosti hrvatskih katolika. Našem blaženiku svetoga sjaja sudili su komunisti u Zagrebu! Nisu uspjeli, o tome je sudu i komunističkoj presudi, zahvaljujući njegovu svetom i mučeničkom životu, povijest rekla pravorijek. Unatoč svemu tomu danas mu i blaženome ponovo sude! I to u SPC-u, u Beogradu! Možda im sv. Sava prosvijetli pamet! Ta on je, kažu oni, najveći njihov svetitelj! Mi to ne osporavamo niti se u to petljamo! Neka pišu svoju hagiografiju i svoju "istoriju". Potpuno ih razumijemo, njima je historija ili povijest neprihvatljiva. Pogotovu povijest, nju su "ustaše" izmislili. Jasno, kažu "istoričari" uz veliku i izdašnu pomoć Vatikana, o kojem lažu i sustavno ga kleveću, pa im se i tamo, što je izvan svake pameti, pričinjaju ustaše. Takva im stajališta ne smetaju da uspostavljaju odnose pod krinkom ekumenizma koristeći svaku prigodu ne bi li spriječili proglašenje svetim katoličkoga i hrvatskog blaženika Alojzija Stepinca.

Hrvatski narode, neka ti je sretno ovo teško korizmeno Josipovo, opterećeno COVID-om, potresima i životnim, gospodarskim i demografskim nevoljama. Neka ti je sretan i blagoslovljen nadolazeći Uskrs! Potreban nam je više no ikad zagovor našega nebeskog zaštitnika. Da nas uskrsnuli Krist zaštiti od svih zala, nezaposlenosti, iseljavanja, korupcije, lopovluka, društvene nepravde, od posrnula i loša pravosuđa, laži, obmana… Da nas zaštiti i od ovakvih intervjua i emisija na Hrvatskoj radio televiziji, koju pretplatnici ne plaćaju da proizvodi loš

i štetan program! Uvjereni smo da većina pretplatnika i gledatelja očekuje ispriku i odgovornost, pa i smjene i ostavke na HRT-u.
HRT je javna televizija, pa u tom smislu ona je od državnoga i nacionalnoga značenja i uređivačke pogreške i propusti, koji ulaze u sferu nacionalnoga dostojanstva, pa i u određenom smislu nacionalne sigurnosti, ne mogu i ne smiju prolaziti ispod radara Hrvatskoga sabora, pa i izvršne vlasti, koja je dužna sprječavati ovakve pojave, pazeći pri tome da se ne narušava sve ono što se podrazumijeva pod slobodom medija.

U Zagrebu dne 21. ožujka 2021.

general bojnik **Ivan Tolj**
general bojnik **Ivan Kapular**
admiral **Davor Domazet Lošo**
prof. dr. sc. **Andrija Hebrang**, pričuvni general
prof. dr. sc. **Slobodan Prosperov Novak**
akademik **Josip Pečarić**

ZAHTJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA HTV-u

(tekst peticije)

Već ionako prepunu čašu prelilo je dovođenje srbijanskog patrijarha Porfirija u udarni Dnevnik HTV-a 19. ožujka, na katolički blagdan svetog Josipa, zaštitnika Hrvatske, da bi beogradski gost bez ijednog argumenta osporavao kanonizaciju bl. Alojzija Stepinca i bio prikazan kao vrhovni moralni i povijesni arbitar.
Zatim je čašu našega strpljenja još jednom prelilo, očito sinkronizirano, dovođenje prof. dr. Ive Goldsteina 21. ožujka u emisiju NU2 HTV-a, da bi i on govorio protiv zagrebačkog nadbiskupa, žrtve komunističkog totalitarizma, katoličkog kardinala i hrvatskog mučenika i blaženika Alojzija Stepinca.
Osim toga, gost je omalovažavao prvog predsjednika i utemeljitelja suvremene hrvatske države Franju Tuđmana te iznosio svoja poznata naklapanja o novijoj povijesti i sadašnjem stanju, uključujući zahtjev za političkom detuđmanizacijom. Na što su izostale službene reakcije, isto kao što izostaju kada je riječ o valu očitog mentalnog i propagandnog vraćanja na stanje unutarjugoslavenskih odnosa i obnove "bratstva-jedinstva".
Ti događaji potvrdili su još jednom u nepreglednom nizu takvih uredničkih postupaka da Hrvatska radiotelevizija kao javna ustanova ne služi temeljnomu nacionalnom dobru ni objektivnom informiranju i tumačenju događaja, kao svrsi svoga postojanja, nego služi stranim, pristranim, partikularnim, manjinskim i manipulativnim interesima.
Osim toga, voditelj emisije NU2 monopolizirao je i praktički privatizirao taj udarni termin i tu emisiju, koju uređuje s neskriveno ljevičarskih i općenito neobjektivnih i dubioznih pozicija. On izborom pozvanih omogućuje to da se vrlo

često mogu čuti uvrjedljive izjave na račun onoga što velik dio hrvatskog naroda smatra i osjeća vrijednim opće zaštite i poštovanja u hrvatskoj državi.
Javni medijski servis u svim je demokracijama usklađen s temeljnim nacionalnim vrijednostima i organiziran tako da razmjerno zastupa spektar većinskih i manjinskih skupina. Kod HRT-a je stanje više nego obrnuto. Dakle, tražimo da nacionalna javna tv zastupa one vrijednosti koje dijeli većina našega naroda. U protivnomu, zahtijevat će se pokretanje zakonodavnog postupka rasformiranja takve središnje javne medijske ustanove, koja se k tomu u izboru vijesti i sadržaja pokazuje i potvrđuje ne kao nacionalna, nego kao uvelike antinacionalna, i kao nenarodna. Ona ne valorizira objektivno političke i svjetonazorske različitosti hrvatskoga društva ni biračkog tijela (kojega znatan dio živi izvan granica Hrvatske) niti odražava objektivne razmjere među svima onima koji ju plaćaju. Utoliko je riječ o aktivističkom mediju u službi točno određenih političkih opcija i svjetonazora.

Zbog svega toga zahtijevamo sljedeće:

1) Suspendiranje novinara Dragana Nikolića, smjenjivanje urednika Dnevnika HTV-a od 19. ožujka i svih odgovornih po vertikali za taj i takav i za druge uredničke promašaje na HRT-u.

2) Razrješenje urednika emisije NU2 Aleksandra Stankovića i postavljanje na njegovo mjesto čovjeka koji je blizak većinskim pogledima i naziranjima gledatelja i ukupne biračke i nebiračke populacije. Ako je Stanković mogao puna dva desetljeća, od godine trećejanuarskog političkog preokreta, voditi tu emisiju kao nedodirljiva veličina, krajnje je vrijeme da tu emisiju vodi nepristranija i objektivnija osoba.

3) Ostale kadrovske i organizacijske promjene kako bi se Hrvatsku televiziju uskladilo s očekivanjima demokratske većine hrvatskoga političkog naroda i s njezinim ustavnim, zakonskim i statutarnim zadaćama.

U Zagrebu, prikupljanje potpisa dovršeno 27. ožujka 2021.

U ime svih potpisnika peticije, za autentičnost njezina sadržaja jamče:

general bojnik u miru **Ivan Tolj**
general bojnik u miru **Ivan Kapular**
admiral u miru **Davor Domazet Lošo**
prof. dr. sc. **Andrija Hebrang**, pričuvni general
prof. dr. sc. **Slobodan Prosperov Novak**
akademik **Josip Pečarić**

POTPISNICI:

1. dr. Miroslav Aberle
2. prof. dr. sc. Neda Aberle
3. Duško Abramović, Mississauga, Ont. Canada
4. Nevena Abramović, Mississauga, Ont. Canada
5. Kata Andrijević
6. Anton Antolović, Zagreb
7. Dragica Antolović, Zagreb
8. Helena Antolović, Zadar
9. Lovro Antolović, Zadar
10. Martina Antolović, Zagreb
11. prof. emeritus. dr. sc. Pero Aračić, Đakovo
12. akademik Ivan Aralica
13. dr. sc. Mato Artuković, povjesničar, Slavonski Brod
14. don Miljenko Babaić
15. Ante Babić, dipl. ecc.
16. Damir Babić, Borovo Naselje
17. Iva Babić, dipl. teolog
18. Ivana Babić, prof.
19. Marijan Babić, dipl. ecc.
20. Marijana Babić, prof. hrvatskog jezika i povijesti,
21. Mila Babić, mr. iur.
22. Nevenka Babić
23. Ilija Bagarić, dr. med.
24. Ante Bajlović, Zagreb
25. Josip Bajlović, Zagreb
26. Magdalena Bajlović, Zagreb
27. Marcelino Bajlović, Zagreb
28. Mario Bajlović, Zagreb
29. Martin /Ivo/ Baković
30. Zrinka /Marijan/ Baković
31. Ivan Banožić, Vinkovci
32. Marko Baotic, Work Preparation Manager
33. mag. iur. Ante Baraba
34. Josip Barbetti, dipl. ing., Milton, Canada
35. Tomislav Baričević, župnik
36. Ivan Barić
37. Ana Barišić, V. Gorica
38. Ankica Barišić, Poljska
39. Ante Barišić, Poljska
40. Ivica Barišić, Poljska
41. Mateja Barišić, Poljska
42. Miro Bartulica, Zagreb
43. Mira Tecilazić Bašić, sutkinja Županijskog suda u mirovini
44. Đurđica Bastjančić, prof.

45. Iva Bastjančić, nastavnica
46. Ivan Bastjančić, dipl. ing.
47. Darko Daran Bašić hrvatski branitelj, glavni urednik portala Hrvatsko nebo
48. Nikola Bašić pisac, Vis
49. prof. Tomislav Batinić, Sarajevo.
50. dr. sc. Zlatko Begonja, povjesničar
51. Lili Benčik, kolumnist, hrvatskepraviceblog.com
52. Joan Beram, St Ives, NSW Australia
53. Tomislav Beram, Sydney, Australia
54. Davor Bergam, Dubrovnik
55. Pasko Bete, Dubrovnik
56. Mate Bilić, Zagreb
57. Josip Bilić Prcić, odvjetnik
58. Stjepan (Vladimir) Biondić, mag. prava
59. dr. sc. Ante Birin, povjesničar
60. Anica Bobetić, Zagreb
61. Tomislav Bolanča, Zadar
62. Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
63. Dragan Bosanac, Borovo Naselje
64. Marin Bošković, dipl. ing. elektrotehnike
65. Tea Bošković, učiteljica razredne nastave
66. Ivan Bradvica, dipl. ing., književnik
67. Tomislav Brekalo, umirovljeni narednik HV i predsjednik HIKO (Hrvatska iseljenička kulturna organizacija) Essen, NRW, Njemačka
68. Emilija Britčević, Split
69. Mladen Britčević, Split
70. general dr Kornelije Brkić
71. Ana Bulaja
72. Ante Bulaja, Sv. Nedjelja
73. Josipa Bulaja
74. Jure Bulaja, Sv. Nedjelja
75. Luka Bulaja, Sv. Nedjelja
76. Mara Bulaja
77. Marko Bulaja
78. Mateja Bulaja, Sv. Nedjelja
79. Matija Bulaja
80. Mihaela Bulaja, Sv. Nedjelja
81. Ruža Bulaja, Sv. Nedjelja
82. Vjeko Bulaja, Sv. Nedjelja
83. dr. sc. Miljenko Buljac
84. Adolf Buntić, Zagreb
85. Ana-Marija Buntić, Zagreb
86. Dubravka Buntić, Zagreb
87. Matej Buntić, Zagreb
88. Nika Buntić, Zagreb

89. Jadranka Burazin, prof., Split
90. Jozo Burazin, kap. duge plovidbe, Split
91. dr. Jure Burić, bivši župan i saborski zastupnik
92. Anđelko Burilo, Zagreb
93. Valentin Burilo, Vukovar
94. Mario Butigan, Nuštar
95. brigadir, Eduard Butijer, Dugo Selo
96. Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
97. Milan Ciliga, dipl. ing. el.
98. Petar Cvitanušić, Zagreb
99. general Ljubo Ćesić Rojs
100. izv. prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet
101. Jozo Ćuk, dugogodišnji predstavnik Hrvata u Australiji
102. general Mile Ćuk
103. Iljko Ćurić, Zagreb
104. Ivo Ćurić, Zagreb
105. Ana Ćurković, Zagreb
106. Ante Ćurković, Zagreb
107. Danijela Ćurković, Zagreb
108. Dijana Ćurković, Zagreb
109. Ivan Ćurković, Zagreb
110. Ivana Ćurković, Zagreb
111. Marko Ćurković, Zagreb
112. Petar Ćurković, Zagreb
113. Tihomir Ćurković, Zagreb
114. Jelena Ćurković Zagreb
115. Tomislav Ćurković, Zagreb
116. izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić
117. Brane Čavar, Zagreb
118. Jozo Čavar, Vinkovci
119. Marinko Čavka, Knin
120. prim Jasna Čepin Bogović, dr. med.
121. don Lazar Čibarić
122. prof. dr. sc. Marin Čikeš, redoviti profesor u miru Sveučilišta u Zagrebu
123. Ante Čirko, Unna
124. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, Katolički bogoslovni fakultet, Split
125. Željko Čorak, Borovo Naselje
126. Florijan Čulina, Zagreb
127. Ante Čulo, Sv. Nedjelja
128. Božo Čulo, Sv. Nedjelja
129. Fran Čulo, Sv. Nedjelja
130. Franjka Čulo, Sv. Nedjelja
131. Ivan Čulo, Sv. Nedjelja
132. Josip Čulo, Sv. Nedjelja
133. Luka Čulo, Sv. Nedjelja

134. Marija Čulo, Sv. Nedjelja
135. Mate Čulo, Sv. Nedjelja
136. Melita Čulo, Sv. Nedjelja
137. Petra Čulo, Sv. Nedjelja
138. Prof. dr. sc. Vera Čuljak
139. Srećko Čuljak
140. dr. sc. Ante Čuvalo, Ždrelac (Pašman)-Chicago
141. Ivica Daničić, Borovo naselje
142. mr. sc. Mladen Deletis
143. Diana Delonga
144. Franko Delonga
145. Ivo Delonga
146. Jadranka Delonga
147. Marina Delonga
148. Marko Delonga
149. Alen Distler, Borovo Naselje
150. Dragica Distler, Borovo Naselje
151. Ivan Distler, Borovo Naselje
152. Tihomir Distler, Borovo Naselje
153. Mario Divić, Imotski
154. Željko Dokonal, Borovo Naselje
155. admiral Davor Domazet Lošo
156. Zvonimir R. Došen, Kanada
157. dr. sc. Miro Dorešić
158. Zdenka Dorinko, Melbourne
159. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog tjednika
160. Marija Dubravac, hrvatska pjesnikinja, Brisbane
161. Tomislav Dudić, Vukovar
162. Malkica Dugeč, književnica
163. Stipe Ćipa Dukić, katolički svećenik
164. Viktor Dukić
165. Drago Duvnjak, dipl. ing. građ.
166. Jela Dužnović
167. Anđelko Đerek, pukovnik, Zagreb
168. Ljubomir Đukić, Vinkovci
169. prof. dr. sc. Neven Elezović
170. prof. dr. Damir Eljuga, predsjednik Hrvatske lige protiv raka, Karlobag
171. Ljerka Eljuga, dr. primarius, Karlobag
172. Adrijana Franjkić, Knin
173. Tomás Frkovic, Argentina
174. Stjepan Furdek, Sydney, Australia
175. Helena Galjer, Dubrovnik
176. Mladen Galić, dragovoljac Domovinskog rata, Split
177. Željko Galinović, Vinkovci
178. Zdravko Gavran, književnik

179. Gordana Gavranović, Borovo Naselje
180. Josip Gavranović, Borovo Naselje
181. Petar Gelo, Melbourne
182. Ivica Gilić, Borovo Naselje
183. Danica Glavaš
184. Vlado Glavaš
185. Krunoslav Gliha, umirovljenik, V.Gorica
186. Mladen Glowatzky, dipl. ing. građ.
187. Branko Govedarica, Dubrovnik
188. Violeta Grdić, Vukovar
189. Berislav Gregorić, predsjednik udruge policije branitelja Jastrebarsko
190. Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara
191. Matija Grgat
192. Ivica Grgić, Osijek
193. Vinko Grgić, prof.
194. Nikša Grljević, Dubrovnik
195. Ruža Grozdanić, Zagreb
196. mr.sc. Marko Grubišić , predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika,
197. professor emeritus Vinko Grubišić, dopisni član HAZU
198. Anđelka Gverić, Zadar
199. Mile Gverić, Zadar
200. Ivica Hapan, Dubrovnik
201. Mirko Hasenay, Buenos Aires, Argentina
202. Branko Haubrich
203. prof. dr. sc. Andrija Hebrang, pričuvni general
204. Davor Hitri, Borovo Naselje
205. Stjepan Hodak, Sesvete
206. Željko Hodak, Borovo Naselje
207. Dragana Horg, Borovo Naselje
208. Vesna Horg, Borovo Naselje
209. Štef Horvat, Borovo Naselje
210. Krunoslav /Marijan/ Horvatić
211. Marija /Mato/ Horvatić
212. Marijan / Ivan/ Horvatić
213. Albin Horvatiček, književnik
214. Ivan Hovanjec, Vinkovci
215. Branko Hrkač, sam. umjetnik
216. Josip Hrkač, Borovo Naselje
217. Ivan Hrvoić, Kanada
218. Brigadir, Werner Ilic, Zagreb
219. Krešimir Ivanček, akad. slikar-grafičar
220. Jure Ivančić
221. Dubravko Ivanković, Vukovar

222. msc Želimir Ivanović, dipl. ing. el. tehn., dragovoljac, istočna Slavonija, Sunja 91-92.
223. Mile Ivezic, Chicago
224. Zlata Ivezic, Chicago
225. Melita Obeid Ivezic, Chicago
226. David Ivić
227. Alen Jakumetović, Borovo Naselje
228. general Ante Jelavić
229. Tomislav Jelić, novinar, suradnik Hrvatskog tjednika, Zagreb
230. Ivana Jerčinović, dipl. ing. fizike
231. dr. sc. Marko Jerčinović
232. Marko Jovanović, Dubrovnik
233. Snježana Jukić, Zagreb
234. mr. sc. Neven Jurica, veleposlanik u miru
235. Barbara Jurić
236. Filip Jurić
237. Luka Jurić
238. Željko Jurić
239. Ante Jurilj, Borovo naselje
240. Janja Jurišić, Frankfurt
241. don Anđelko Kaćunko
242. Zaviša Kačić, prof.
243. Robert Kajfeš, Nova Gradiška
244. Branko Kalebić, Zagreb
245. Zlatko Kamen, Borovo Naselje
246. general Ivan Kapular, Zagreb
247. Edvina Maras Karačić, dr. med.
248. Mirko Karačić, dr. med.
249. prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
250. akademik Andrija Kaštelan
251. Ivo Kedi, Virovitica
252. Ana Kirchmayer-Wonnemann, Njemačka
253. Marko Kljajić, umirovljenik, Vetovo
254. Nikola Knez, filmski redatelj
255. Mile Kokan, Split
256. Ante Kokotović, Penrith, Australia
257. Stipe Kokotović, Penrith, Australia
258. pukovnik Miljenko Kolobarić, predsjednik HVIDRA-Osijek
259. Zvonimir Kološnjaj, Borovo Naselje
260. Nikša Koncani, dipl. ing., Vodice
261. prof. dr. sc. Ivan Kordić
262. mons. dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
263. Ljudevit Kotnik, dipl. ing. str. u miru
264. Ante Kovač, Split
265. Davor Kovačević, Tomislavgrad

266. Pero Kovačević, pravnik, bivši zastupnik u Hrvatskom saboru
267. Mile Kožul, Zagreb
268. akademik Kuzma Kovačić
269. Mate Krajina, novinar
270. Zdenko Kraljević, Zagreb
271. Marija Krasnec Oršolić, Munchen
272. Zlatko Krasnec, Vukovar
273. Marijana Križan, Zagreb
274. Mirjana Kutle
275. general Marinko Krešić
276. Luka Krilić, povratnik iz iseljeništva
277. Vjekoslav Krsnik, publicist, neovisni komentator
278. fra Ante Kukavica
279. brigadir, Stjepan Kulić, Vinkovci
280. Milan Kurilj, Rijeka
281. prof. dr. sc. Stipe Kutleša
282. prof. dr. sc. Ilij Kuzman
283. Boris Kuzmanovic, Greendale, WI SAD
284. Ivanka Kuzmanovic, Greendale, WI SAD
285. pukovnik Ivan Kvesić
286. Silvija Lažeta, dipl. iur., Zagreb
287. Jerko Lebo, voditelj građevinskih radova
288. Dragica Ledenko, Rijeka
289. Šime Letina
290. Josip Livasić, Sv. Nedjelja
291. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
292. Ilija Lončar, Glavni tajnik IO HSK-a za Benelux, Nizozemska
293. Antonio Lovasić, Sv. Nedjelja
294. Djurdja Lovasić, Sv. Nedjelja
295. Josip Lovasić, Sv. Nedjelja
296. Kristian Lovasić, Sv. Nedjelja
297. Slavko Lovasić, Sv. Nedjelja
298. Stjepan Lovasić, Sv. Nedjelja
299. Tomislav Lovasić, Sv. Nedjelja
300. Helena Lovrić
301. Ivana Lovrić
302. Marija Lovrić
303. Petar Lovrić
304. Zdravko Lozar, Berlin
305. Anda Luburic
306. Zvonimir Luburić, Oakville Ont. Canada
307. Ilija Lukanović, teolog i diplomat
308. Marija Lukić, Velika Kopanica
309. Josip Lulić, Nova Gradiška
310. Božo Ljubić, Karlobag

311. Mira Magaš, umirovljenica
312. doc. art. Marko Magdalenić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
313. Blažena Magdić, umirovljenica
314. Ivan Magdić, časnik HV-a u mirovini
315. Diana Majhen
316. Marijan Majić
317. mr. Hrvoje Majhen
318. Veselko Malekinušić, Borovo Naselje
319. Vesna Maletić
320. Mijo Maljković, inovator, Požega
321. mr.sc. Ivan Mance, Zagreb
322. Ankica Mandarić, dipl. ecc. u mirovini, Mostar
323. Jasna Mandić, Zagreb
324. Krešimir Mandić, Zagreb
325. Zdravko Mandić, Zagreb
326. Radoslav Marić, MD
327. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor u miru
328. Hrvoje Markasović, Vinkovci
329. Verica Marković, Vukovar
330. general Mladen Markač, Zagreb
331. brigadir, Ivan Markešić
332. Marija Markić, CTC
333. Marinko Markić, Toronto
334. Slobodan Markić, P. Eng
335. Josip Maršić
336. Tonko Martinis
337. Goran Marunček, Vinkovci
338. Verica Marunček, Vinkovci
339. Zoran Marunček, Vinkovci
340. Pater Vinko Maslać, Dubrovnik
341. Maro Masle, Dubrovnik
342. Mario Matančević, Borovo Naselje
343. Hrvoje Mateša
344. Josip Mateša, Vodice
345. Vedran Matić, Borovo Naselje
346. Ante Matić, Borovo Naselje
347. Ante Matijević, Split
348. Franjo Matošević, Zagreb
349. Cecilija Matuško
350. Goran Mazić, Dubrovnik
351. Berislav Medić, Vinkovci
352. mr. sc. Božo Medić
353. general dr. sc. Miroslav Međimorec
354. Blaž Mešin, dipl. ing., Zagreb
355. Mike Ivan Mikec

356. general Mladen Mikolčević, Nova Gradiška
357. prof. dr. Luka Milas, znanstvenik i sveučilišni profesor u miru
358. Ljerka Milas, prof.
359. Zvonko Milas, Zagreb
360. Drago Miota, Virovitica
361. Marija Miota, Virovitica
362. Ljiljana Mišljenac, Bijelo Brdo
363. Marija Modrić, Zagreb
364. Marica Morić, Split
365. Anđa Mrđen, Borovo Naselje
366. Gorostas Mrđen, Borovo Naselje
367. Marin Mrđen, Borovo Naselje
368. Igor Naletilić, Borovo Naselje
369. Stjepan Njergeš, Borovo Naselje
370. Danka Nemaric
371. prof. dr. sc. Milan Nosić
372. Javor Novak, hrvatski književnik i publicist, član Upravnog odbora HKV-a
373. Alfred Obranić, dipl. ing. u miru
374. Darko Omrčen, dipl. ing. elektrotehnike
375. Oreč Željko, Zagreb
376. Ivica Orešković, Zagreb
377. Josip Osrečki, Vinkovci
378. Mario Marcos Ostojić
379. Ivan Ozanic, Oakville, Kanada
380. Snježana Patko, Vukovar
381. dr. Ing. Marijan Papić, Vancouver, B.C., Canada
382. Miroslav Papić, dipl. ing. stroj., član HNES-a, Zagreb
383. Milan Pavich Vukina, Lukovčak
384. mr. Alojz Pavlović, dipl. ing., književnik
385. Ljiljana Pavlović, Borovo Naselje
386. Mladen Pavković, novinar i publicist
387. Vladimir Pavletić, Generalski Stol
388. prof. dr. sc. Davor Pavuna
389. Ankica Pečarić, prof.
390. akademik Josip Pečarić
391. Dragutin Pećek, Zagreb
392. Ivan Penava, gradonačelnik Vukovara
393. Miroslav Penava, Požega
394. Željko Penava, Molvice
395. Stipan Perić, dipl. oec., Tomislavgrad
396. Anto Periša
397. Franjo Miroslav Perkovic, dipl. arh., Zagreb
398. dr. sc. Damir Pešorda, književnik
399. Alojzije Petracic, umirovljenik

400. Mr. sc. Andrija Petrović, projekt manager, Zagreb
401. Ivan Petrović, Borovo Naselje
402. Marinko Pezer, Zagreb
403. Stipo Pilić, prof.
404. Silvio Pinter, Vinkovci
405. Tomislav Pipunić, Melbourne, Australia
406. Nenad Piskač, književnik
407. Mile Pletikosa, P. Eng.
408. Katica Plišić, Bern
409. Miljenko Plišić, Bern
410. Ivo Poljak
411. Tomislav Poljičanin, Borovo Naselje
412. Siniša Posarić, književnik
413. general Ivica Primorac
414. Vera Primorac, književnica
415. Mladen Prkačin, HRVI, Solin
416. prof. dr. sc. Slobodan Prosperov Novak
417. general Željko Prpić, dipl. ing. str. u mirovini
418. Silvija Pršlja, Zagreb
419. mr. sc. Sonja Radionov, dipl. ing.
420. Ivo Radman, Velika Gorica
421. pukovnik, Damir Radnić, Zagreb
422. Marko Radoš, Zagreb
423. Ante Rakić
424. prim. Miljenko Raos, dr. med.
425. brigadir, Ivan Rašić, Zagreb
426. Ante Rašić, Osijek
427. Pero Rašić, Borovo Naselje
428. dr. sc. Stjepan Razum, povjestničar i arhivist
429. Antonio Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
430. Božidar Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
431. Petra Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
432. Ruža Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
433. Danijel Rehak, predsjednik društva logoraša
434. Branko Reić, dipl. ing. građ.
435. Danijel Rimac, Borovo Naselje
436. Antun Rom, Glina
437. Josip Romić, Nova Gradiška
438. general Renato Romić, Virovitica
439. Neda Rosandic Saric - veleposlanica u miru
440. Herve Rousseau, Francuz iz Zagreba
441. Božidar Ručević, dipl. inž. u miru iz Zagreba
442. Zorica Rukavina, prof., Zagreb
443. prof. emerit. Zvonko Rumboldt, Split

444. Ivica Rupčić, Vinkovci
445. Iva Sablić, Borovo Naselje
446. Zoran Sablić, Borovo Naselje
447. dr. rer.soc.oec., Blaženko Segmanović
448. Marija Senjić, Sesvete
449. Niko Senjić, Sesvete
450. Velimir Slavić, Vinkovci
451. dr.sc Goran Slipac, Zagreb
452. Marija Skender, Sydney, Australia
453. Josip Skender, Sydney, Australia
454. Jakov Skočibušić, prof., umirovljeni veleposlanik, Split
455. Masa Skondro Vrzina, Sydney, Australia
456. mr. sc. Marina Skrobica
457. Dubravka Smiljan
458. Ivica Smiljan
459. Davorin Smokrović
460. Renato Smokrović, Starigrad-Paklenica
461. Željko Soldo inž. el., Zagreb
462. prof. emeritus dr. sc. Ivo Soljačić
463. Stefan Sosa, Bad Liebenzel, Germany
464. Damir Stahor, Dubrovnik
465. Mirko Strabic
466. Dominik Stamać, dipl. ing. u mirovini
467. dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUD-a
468. Edvin Strgačić LLB Pravni fakultet Zagreb, owner of Can Cro Accounting business Toronto
469. Vera Strgačić, dipl. ing., Farmaceutski Fakultet Zagreb, University of Toronto, Faculty of Education
470. Zoran Strmota, Vinkovci
471. Ante Šare, dipl. ing. elektotehnike
472. Stanko Šarić, dipl. ing., glazbenik
473. Jagoda Šećer, Split
474. Stjepan Šešelj, književnik
475. Ilija Šikić, pjesnik
476. general Željko Šiljeg, Zagreb
477. Dobroslav Šimović, dipl. iur.
478. Mario Škegro, Ivankovo
479. Dipl. ing. Ivica Škiljo
480. Ivan Šmit, Borovo Naselje
481. mr. sc. Niko Šoljak, predsjednik Hrvatskog svjetskog sabora
482. Stjepan Šooš, Bad Liebenzel, Germany
483. Zoran Šorli, Vinkovci

484. Nikola Štedul
485. st. brigadir, Marinko Štrbac, Novoselac
486. Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
487. Krešimir Tičić, dipl. ing. arh., arhitekt i pisac
488. Đuro Tikvica, pijanist, red. prof. Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
489. Kap. Eduard Tkalcic, Hong Kong
490. dr. sc. Marko Tokić, Mostar
491. Benjamin Tolić, filozof i publicist
492. general Žarko Tole, Split
493. general Ivan Tolj, književnik
494. Josip Tolj, mag. iur, odvjetnički vježbenik
495. Jozo Mario Tolj, katolički svećenik u miru
496. Mato Toman, Bjelovar
497. Alen Tomašević, Dubrovnik
498. Rudi Tomić
499. Danijel Tordinac, Borovo Naselje
500. Goran Trdin, Osijek
501. Damir Tučkar, dipl. inž.
502. Stjepan Tuđman, dipl. ecc.
503. Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ.
504. mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru
505. Vera Uglešić, prof.
506. Ivan Valek, arhitekt
507. Zvonimir Veselje, Borovo Naselje
508. prof. emer. dr. sc. Ivica Veža
509. Đuro Vidmarović, prof.
510. Paula Viher, Križevci
511. brigadir Ilija Vincetic, Zadar
512. Zdravko Vlaić, dipl. ing., Zagreb
513. Margarita Vrbanović, prof.
514. Stjepan Vrbanović
515. Domagoj Vrčak, Zagreb
516. Krešo Vujević
517. Antonio Vukan, Borovo Naselje
518. Danijel Vukasović, Dubrovnik
519. Ivan Vukić
520. Krešimir Vukić
521. Marija Vukić
522. Tomislav Vuković, novinar
523. Ante Vukušić, Dubrovnik
524. Darko Vukušić, Dubrovnik
525. Mirjana Vrsalović, mag. farm.
526. Miljenko Zadro, Borovo Naselje
527. Zlatko Zaoborni, Borovo Naselje

528. Ana Zeko, Baška Voda
529. brigadir Marinko Zelenika, Zagreb
530. Darko Zlodi, Zagreb
531. brigadir Drago Zrinušić, Zadar
532. Vlasta Zubčić, dizajner, Zagreb
533. Zlatko Zubković, Vinkovci
534. mr. Miljenko Žagar, veleposlanik u miru
535. Ana Žanić, Vinkovci
536. Nikša Žarak, Dubrovnik
537. Kata Žarko, S. Kraljevec
538. Marko Žarko, S. Kraljevec
539. Nediljko Žarko, S. Kraljevec

HOS, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGA *TRI HRVATSKA KNJIŽEVNIKA*

Zahvaljujem se svima što ste došli na treće ovogodišnje predstavljanje knjiga koja ja nazivam „Ljeta u Tisnom“. U predstavljanju „Tri hrvatska književnika“ govorimo o knjigama:
M. Dugeč i J. Pečarić, *Vjenceslav Čižek*, Zagreb, 2019.
J. Pečarić, *Stijepo Mijović Kočan*, Zagreb, 2020.
J. Pečarić, *Dr. Jure Burić*, Zagreb, 2020.
Hrvatska pjesnikinja Malkica Dugeč nazvala je iz Njemačke i ispričala se što zbog godina i bolesti nije danas s nama. S ovog mjesta šaljemo joj naše pozdrave i najbolje želje.
Radi se o tri knjige o hrvatskim književnicima koji su od izuzetne važnosti za Hrvate Boke kotorske.
Zapravo tu nedostaje i četvrta takva knjiga:
J. Pečarić, *Đuro Vidmarović*, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Vidmarovic.pdf
Ali ona nije tiskana već je objavljena kao e-knjiga. Uostalom tako su objavljene još neke moje knjige o hrvatskim književnicima:
J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Aralica.pdf
J. Pečarić, Mate Kovačević, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/matekovacevic.pdf
J. Pečarić, Dr. sc. Damir Pešorda, Portal dragovoljac.com:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pesorda.pdf
J. Pečarić, Dubravko Horvatić, Portal dragovoljac.com:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/horvatic.pdf
J. Pečarić, Akademik Slobodan Novak, Portal dragovoljac.com:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/novak.pdf

Sve one, kao i ove koje smo danas predstavili govore o domoljubnom radu tih sjajnih hrvatskih književnika.
Zato mi je veliko zadovoljstvo što su današnji predstavljači dvojica od njih, bivši saborski zastupnici: Đuro Vidmarović, prof., bivši veleposlanik i bivši predsjednik Društva hrvatskih književnika i dr. Jure Burić, pjesnik, bivši župan. Veliko im hvala na svemu o čemu su govorili.

S prof. Vidmarovićem sam prijatelj još od 1992. godine kada smo sudjelovali u emisiji HTV-a o Hrvatima Boke kotorske. On je tada bio u Hrvatskom državnom saboru zadužen za Hrvate u drugim dijelovima bivše države. Poslije toga je postao izuzetno značajan istraživač i objavio je puno značajnih djela o Boki.
Stijepo Mijović Kočan je iz Konavala pa je na mnoge načine povezan s Bokom. Njegov stvaralački opus o Boki je izuzetan, a kako je danas jedna od knjiga koje predstavljamo ona o prof. Čižeku obojica smo bili itekako povezani i s tim hrvatskim mučenikom, prijateljevali s njim i na Čižekovom pogrebu u Sinju oprostili se od svog prijatelja.
S dr. Burićem sam prijatelj od vremena kada je kao Župan primio članove Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809 iz Dubrovnika, a na njihov poziv ja sam došao iz Zagreba jer su željeli da ih ja predvodim. Iste večeri dr. Burić mi je rekao da će predložiti dan sv. Leopolda Bogdana Mandića za dan Županije. Zanimljivo je to što je tada s nama u Dubrovniku bio i dr. Slobodan Lang.
Ali vratimo se na ova „Ljeta u Tisnom".
Prvo smo predstavili knjigu po kojoj i nazivam ova predstavljanja, koja u podnaslovu ima i ime čovjeka koji nam ih i organizira bez obzira na nelagodnosti koje ima zbog toga:
J. Pečarić, *Ljeta u Tisnom / Don Lazar Čibarić*, Zagreb, 2021.
Na koricama knjige je i pjesma dr. Jure Burića koja povezuje i ova predstavljanja s Bokom. Govori s tog predstavljanja upravo su objavljeni u Župnom listu Tisnog: http://www.zupadstisno.hr/wp-content/uploads/2021/08/ZupniListVelikaGospa2021.pdf

To predstavljanje sam završio riječima:
Zato danas i nema većih razlika kada oni koji vladaju Hrvatskom, bilo izravno ili neizravno u vladajućoj koaliciji, po slijedećim pitanjima:

1. *Napadi na blž. Stepinca*
2. *Održavanje lažnog mita o Jasenovcu*
3. *Napadi na ZA DOM SPREMNI.*

Prividno ovi su napadi povezani sa NDH, ali upravo napadi na ZDS tj. napadi na Thompsona i HOS pokazuju da im je cilj napad na Domovinski rat koji su oni doživjeli samo kao izgubljenu bitku u ratu protiv neovisne a neželjene im hrvatske države.

U jučerašnjem komentaru Zvonimir Hodak kaže:
Čude se Hrvateki što dvostruki četnički vojvoda ***Bora Đorđević****, zvani Čorba, pjeva u Celju ogrnut Hajdukovim šalom. Dolazi polako vrijeme da i Bora razveseli* ***Branimira Pofuka*** *koncertom u Zagrebu i Splitu. Pulska Arena je već rezervirana. Spriječiti ga može samo naš Stožer i epidemiološki uvjeti. Što se tiče društvenog stanja svijesti naših dragih trudbenika, Bora Čorba, četnički vojvoda, je pred vratima. Bora ante portas… A* ***Thompson*** *će i dalje pjevati u Livnu. Što u načelu nije loše…*

https://direktno.hr/kolumne/da-se-pitalo-stozer-sinju-bi-odvojeno-trcali-alkar-i-konj-241432/
Ja sam o ZDS govorio i na drugom predstavljanju *Revizionisti u Hrvatskoj*. Spomenut ću rečenicu:
Tako Ministar policije tvrdi da je pozdrav zabranjen.
http://dragovoljac.com/index.php/razno/27337-govor-akademika-pecarica-na-predstavljanju-knjiga-revizionisti-u-hrvatskoj
Što sam mislio reći možete naći kod Hodaka:

Promakla mi je zakonska zabrana ZDS-a

Ministar MUP-a je kategoričan: "ZDS je zabranjen i policija će uredovati". Ljut sam na sebe kako mi je promakla ta nova zakonska zabrana. Kad je to izglasao Hrvatski sabor? Znam za Opću sjednicu svih sudaca Visokog prekršajnog suda koja je, s ogromnim brojem glasova sudaca, donijela odluku da je ZDS iz pjesme "Čavoglave" zakonit i legalan. No, to će i tako biti malo tvrđi orah za ovu ili one iduće vladajuće garniture. Zato ćemo taj vrući krumpir ostaviti da se lagano hladi.

Posebno moram spomenuti samo slijedeći naslov jednog poglavlja iz knjige o dr. Langu koju smo također predstavili na prošlom predstavljanju: JE LI MILANOVIĆ NOVI DR. LANG?
Zašto?
Pa pogledajte novi Hrvatski tjednik. Na naslovnici je slika Zorana Milanovića s pitanjem: NOVI TUĐMAN?
U tekstu glavni urednik Ivica Marijačić daje tri uvjeta za to. Tri uvjeta koji su veoma bliskim mojim uvjetima koji prokazuju sve one koji rade po direktivama vanjskih centara moći. Evo Marijačićevih uvjeta:
*Milanović može postati novi Tuđman ako poduzme **tri stvari:** promijeni izborni zakon, izbaci Zavnoh i preambulu Ustava te osnuje istražno Povjerenstvo za Jasenovac. Prije toga mora očistiti svoj um od svih mitova jugoslavenske historiografije. Jer ako Tuđmanu nisu smetali ni HOS, ni* Za dom spremni*, zašto smetaju njemu.*
Da sve bude još zanimljivije pobrinuo se „Jerusalem post“ koji donosi tekst o Ivu Drobilici tj. prof. dr. sc. Ivu Goldsteinu i vrhuncu njegove (i njihove) znanosti DROBILICI. O Ivu Drobilici sam govorio i na prethodnom predstavljanju a o tekstu iz Jerusalem posta pisao sam Predsjedniku RH, Predsjedniku Sabora, Predsjedniku Vlade i Predsjednik HAZU:
http://dragovoljac.com/index.php/razno/27399-o-goldsteinovim-izmisljotinana-drobilici-za-kosti-i-drugim-lazima-oko-jasenovca-te-srpskom-svercanju-pod-stradanje-zidova

Tekst iz Jerusalem posta objavio je veliki broj portala od kojih neki nisu iz RH.

Izdvojit ću jedan komentar s portala narod.hr koji je dobio don Lazar od jednog svog kolege:

Prascic •

Volim Židove! :)

Ovo sigurno ima veze sa Pečarićevim i Vukićevim knjigama koje su izašle na engleskom, kao i sa Banić-Elezović znanstvenim radom - dvojica FERovaca, matematičar i informatičar, rasturili su jasenovački popis ko beba zvečku i objavili u međunarodnom znanstvenom časopisu. To je inženjerski časopis te su oni prikazali metodu koju su razvili. Ali su napisali i na što su je primijenili i koji su rezultati. :)

Portal *narod.hr* daje i što je poznati hrvatski povjesničar Vladimir Geiger pisao o Goldsteinovoj drobilici:

https://narod.hr/hrvatska/jerusalem-post-dotaknuo-se-goldsteinove-drobilice-kostiju-evo-sto-je-dr-sc-geiger-pisao-o-tome

A portal hrvatsko.nebo ponavlja stari tekst:

https://hrvatskonebo.org/2021/08/16/daran-darko-basic-goldsteinova-drobilica-kostiju-i-on-kao-drobilica-o-povijesti-2/

Zapravo i Hodak podsjeća Goldsteina na neke moje zasluge kada je on u pitanju:

*Profa, ambasador, "poviesničar", nesuđeni akademik **Ivo Goldstein** pronašao je kamenčić u svojoj lijevoj cipeli. Tzv. špičoki. Njega žulja "konstitutivnost" srpskog naroda u Hrvatskoj. Wow! A ja sam, kao pravi lički ognjištar, bio uvjeren da Srbi nikada nisu bili konstitutivan narod u Hrvatskoj. Čak ni u Jugoslaviji. Oni su, istina Bog, bili vladajuća nomenklatura na "ovim prostorima", što su, usput rečeno, i danas, ali lege artis ni ustavno ni zakonski nisu bili konstitutivni narod.*
Prosvijetli me da znam povijest Hrvata kao prof. Goldstein, prof. Klasić, prof. Jakovina, prof. Markovina...
*Sjetih se jednog krasnog stiha genijalnog **Rajka Dujmića** koji počinje otprilike ovako: "Dragi Bože, k'o Boga te molim…" prosvijetli me da znam povijest Hrvata kao prof. Goldstein, prof. Klasić, prof. Jakovina, prof. Markovina…*
Posebno je zanimljivo da je tekst iz Jerusalem posta prenio i Večernji list:

https://m.vecernji.hr/vijesti/jeruzalem-post-zestoko-kritizira-goldsteina-sramotno-ismijavanje-holokausta-mora-prestati-1515859
Dali su i smiješni Goldsteinov odgovor:
https://www.vecernji.hr/vijesti/goldstein-tekst-u-u-jerusalem-postu-je-hrpa-besmislica-i-lazi-a-autor-mi-je-nepoznat-1515905
U novom Pismu Predsjednicima komentirao sam i to pismo. Kako je Hodak spomenuo i Goldsteinove kolege iz klase fah idiota spomenut ću kako se u svom

odgovoru Goldstein ne zadržava puno na onome o čemu se rugaju u Jerusalem postu i njegovom novom imenu već sada koristi 'teoriju' kolege Klasića zbog koje ga nazivam 'Plemeniti Klasić od ogromne posude'.
Za one koji ne znaju otkud to ime dat ću vam taj dio današnjeg Pisma Predsjednicima:
Tako u Hrvatskom tjedniku od 29. travnja 2021. možete naći:
FAH IDIOT TJEDNA
HRVOJE KLASIĆ, *povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o zadnjim danima logora Jasenovac:*
Maks Luburić dolazi u Jasenovac i daje naredbu da se napušta Jasenovac i da se obračuna s preostalim zatvorenicima. U tjednima, mjesecima prije krenulo je spaljivanje i uništavanje dokaza, prije svega tijela ljudi koji su ubijani. Tijela se otkapaju i najvećim dijelom se spaljuju na otvorenim lomačama, rade se ogromne posude na koje se tijela stavljaju, naftom polijevaju i tako uništavaju, ali kreće i ubijanje ostalih i bacanje u Savu
HT: Heureka! Goli Arhimed je nakon kupanja trčao kroz Sirakuzu vičući da je otkrio zakon, kasnije nazvan po njemu, a ovaj sa svojim Heureka možda dobije Nobelovu nagradu za kemiju jer se dosad vjerovalo da kosti jednog tijela ne mogu izgorjeti ni na 1000 stupnjeva u krematoriju za tri sata, pa se dodatno melju kako bi sve postalo pepeo u urni. Goldstein je malo manje glup pa je smislio drobilicu kostiju, ali je onda odustao od nje, a Jakovina još manje pa se bar čuva ekstremnih nebuloza.'
Toliko o našim 'istoričarima' omiljenim kod hrvatskih političara i u glavnim medijima.
Ali moram naglasiti da je i to drugo predstavljanje prošlo u znaku jednog pjesnika. I to mog Bokelja pa je i to predstavljanje prošlo u znaku pjesnika i moje Boke. Radi se o Adrianu Vuksanoviću, hrvatskom manjinskom dužnosniku iz Crne Gore, diplomiranom inženjeru elektrotehnike, novinaru i pjesniku. Kao što znate njemu su poručili ‘Ne gine ti ražanj‘.

HVALA i doviđenja dogodine. Ako Bog da!

Josip Pečarić

BRAĆA FRA ŠITO I VALENTIN ĆORIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

FRA ŠITO ĆORIĆ - ŽIVOTOPIS

Fra Šimun Šito Ćorić (Paoča, Čitluk1. siječnja 1949.), hrvatski je pjesnik, esejist, putopisac, dramski pisac, antologičar. Ovaj franjevac je akademik (izvanredni član HAZU BiH).

Životopis

Školovao se u Gradnićima, Čitluku, Splitu, Dubrovniku (klasična gimnazija), u Sarajevu (početak filozofsko-teološkog studija), u Švicarskoj (diplomirao teologiju u Luzernu), u SAD-u (studij engleskog na The Catholic University of America, Washington, D.C, dva magisterija iz psihologije u na Columbia University, studijska godina na Detroit University u Detroitu) i na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (doktorirao kliničku psihologiju).

Ovaj književnik, psiholog i kantautor poznat je kao autor brojnih knjiga literarnog i znanstvenog sadržaja, te cijelog niza nosača zvuka. Pojedine njegove knjige i tekstovi prevedeni su na engleski, francuski, njemački, talijanski, španjolski i još neke druge jezike, a član je cijelog niza strukovnih međunarodnih društava. Uvrštavan je u brojne domaće i strane antologije, pa i u one najprestižnije, primjerice, u „*Zlatnu knjigu hrvatskog pjesništva od početaka do danas*“ (V. Pavletić, Zagreb, 1991), u američke „*Great Poems of the Western World"* (E.C. Cole, Sacramento, CA 1980) i „*American poets and their poems*“ (Ph. Shaw, New York, 1982) ili u onu Švicarskog PEN-kluba „*P.E.N – Antologie*„ (Zuerich, 1998), čiji je član od 1986., a član „Društva Američkih pjesnika“ od 1981. Nema dvojbe, rijetko je još tkogod od hrvatskih pisaca bio povezan s piscima iz toliko raznolikih naroda i kultura svijeta kao što je Ćorić.

Uz povremene predavačke nastupe u organizaciji različitih nacionalnih i međunarodnih ustanova, Ćorić je sveučilišni nastavnik (u znanstveno-nastavnom zvanju redovitog profesora) psihologije na sveučilištima u Mostaru (Pedagoški fakultet) i Zagrebu (Filozofski fakultet), a predavao je po sedam-osam godina i na sveučilištima u Zadru i Osijeku (Filozofski fakultet).

Od 1994-2005 Hrvatskog svjetskog kongresa (HSK), koji kao najveća hrvatska međunarodna organizacija i član u UN-a, okuplja brojne hrvatske ustanove po svim državama svijeta gdje Hrvati i njihovi potomci žive u imalo većem broju.

Živi u Švicarskoj, gdje je u dva mandata bio nacionalni koordinator Hrvatskih kat. Misija u toj zemlji, a danas je voditelj HKM Solothurn.

Djela

- *Kroatien in der Geschichte* (ur. pregled hrv. povijesti; publikacija na njem., pod pseudonimom *Fran Ten*), Švicarska, 1975.
- *Hrvatske molitvene popijevke* (antologija), Zagreb-Duvno, 1977.
- *Nazdravica s križa* (pseud. *Gordan Pavić*), Chicago-Rim-Zuerich-Toronto, 1980.
- *Iseljeničke kiše* (pjesme), New York, 1981.
- *Najpjevanije hrvatske pjesme* (antologija), Sudbury (Canada), 1982., 1984., 1986.
- *Gubilište* (pet drama; pseud. Boris Katich), Toronto-Zuerich-Chicago, 1983.
- *Slučaj Galilejac* (u: V.Grubišić, Izbor iz hrvatskih igrokaza), Sudury (Canada), 1983. Mostar, 2007.
- *So Speak Croatian Dissidents* (antologija disidentskih tekstova, engl.), Norval (Toronto), 1983.
- *Afera Palestinac* (pjesme u prozi), Mostar, 1984.
- *Hercegorčina* (pjesme), Split-Duvno, 1985.
- *Od zalogaja zvijezda* (pjesme), Zagreb, 1986.
- *Tako (ni)je govorio Isus* (kratke priče i aforizmi), Zagreb, 1987.
- *Memorandum – Komisiji za odnose s vjerskim zajednicama SR BiH i SRH i BKJ*, Zagreb, 1987.
- *Lucijan Kordić, Čudo siromašnih koraka* (priredio s D. Horvatićem, pogovor), Zagreb, 1990.
- *Kroz bijelu tihu noć* (božićni mujuzikl), Zagreb, 1992.
- *Hoere, Iris. Die Briefe aus Kroatin 199...* (prijevod na njem. „Slušaj, Iris. Pisma iz Hrvatske 199...“, rukopis, kratke priče), Hewmmingen b. Stuttgart, 1992.
- *Escucha, Iris. Cartas desde Croatia* (kratke priče, na španj.), Buenos Aires, 1992., 1996.
- *Hercegovci Hrvati Hercegovine - mitovi, predrasude, zbilja*, Zagreb, 1995.
- *Kruh u noći* (izabrane pjesme i pjesničke proze, ur. Ante Stamać), Zagreb, 1990.
- *45 hrvatskih emigrantskih pisaca* (antologija), Zagreb, 1992. (Obuhvaćeni su pisci Ivan Ev. Šarić, Ljubo Wiesner, Jozo Kljaković, Ivo Huehn, Marijan Mikac, Bogdan Radica, Dušan Žanko, Ivo Lendić, Mirko Stjepan Čović, Srećko Karaman, Stjepan Hrastovec, Ante Kadić, Gracijan Raspudić, Vinko Nikolić, Franjo Nevistić,

Franjo Trogrančić, Lucijan Kordić, Rajmund Kupareo, Nedjeljka Luetić-Tijan, Mladen Žigrović, Nada-Kesterčanek Vujica Karlo Mirth, Zvonimir Katalenić, Jure George Prpić, Feri Midžan, Alan Horić, Kristijan Hrvoslav Ban, Veljko Ćurin, Tihomil Rađa, Vjenceslav Čižek, Hrvoje Lorković, Ferid Karihman, Berislav Fabek, Malkica Dugeč, Marijan Karabin, Marija Fabek Bruno Bušić, Vlatko Kardum, Boris Maruna, Asaf Duraković, Mirko Vidović, Jozo Mršić, Vinko Grubišić, Šimun Šito Ćorić, Katarina Pejaković).

- *Granice su da se prijeđu.Putopisma 1987-1990*, Zagreb, 1993.
- *Listen, Iris. The Letters from Croatia, 199...* (prijevod na engl. „Slušaj, Iris. Pisma iz Hrvatske199...“, kratke priče), Chicago, 1995.
- *(Još) 60 hrvatskih emigrantskih pisaca* (antologija), Zagreb, 1995.
- *Lucijan Kordić, Fragmenti jednoga života* (predgovor i izbor tekstova), Chicago, 1994., Chicago-Mostar, 1995.
- *Dok Neretva šumi... i još 30 pjesama (*tekstovi i glazbene note pjesama*)*, Bern-Zagreb,1996.
- *Bože moj, što je jutro. Najpjevanije duhovne pjesme (*tekstovi i glazbene note pjesama*)*, Zuerich, 1996.
- *D'une bouchee d'etoiles – Noćobdija* (pjesme i pjesničke proze; dvojezično izd., hrv, i franc.), Mostar-Bern-Chicago, 1997.
- *Kardinal Alojzije Stepinac. Osnovne činjenice o osobi i djelu* (pet izdanja: hrv. i prijevodi na njem., engl., španj. i franc.), Zagreb, 1988.
- *Franjo Jezičić, Kad pjevaju šume moga djeda* (pjesme; ideja, izbor tekstova i pogovor), Mostar, 1999.
- *Žena kojoj nisu vjerovali* (roman), Zagreb, 2001.
- *Na putu tom* (antologija duhovnih pjesama i molitava), Zadar-Solothurn, 2001., Mostar 2009.
- *Kroatien/Schweiz -Šest stoljeća međusobnih veza* (dvojezično, hrv.-njem. izd.), Zadar-Solothurn, 2001. 2. prošireno izdanje, 2003.
- *Klausyk, Iride! Laiškai iš Kroatijos 199…* (prijevod „Slušaj, Iris. Pisma iz Hrvatske 199…“, kratke priče, na litavskom), Vilnius (Litavska), 2001.
- *Čarobne staze i drugi svjetovi* (priče), Zagreb, 2001.
- *Der gestohlene Granatapfel* (izabrane pjesme i kratke priče, njem.), Frankfurt/Main, 2002.
- *Učiteljica koja nije htjela biti dosadna*. Priče za sadašnju i bivšu djecu, Zagreb-Međugorje, 2007. 2.prošireno izdanje – 2014.
- *The woman not believed* (roman „Žena kojoj nisu vjerovali“, engl.), Chicago, 2007.
- *El Capitan Demente* (izabrani literarni tekstovi, španj.), Santa Fe (Argentina) 2008.
- *Pristupi i prosudbe. Djelo Šimuna Šite Ćorića u kritičkim odrednicama (uz 30 godina književnog rada)*. Mostar, 2008.

- *Nokta gardisto (Nije sve što oči vide). Izabrani literarni tekstovi 1977 – 2007*. (dvojezično: esperanto i hrvatski). Zagreb, 2008.
- *Antologija pisaca franjevaca iz Hercegovine od početaka do danas.* Mostar, 2010. 2. izd. - 2011.
- *Velike priče maloga sela.* Mostar – Paoča, 2014.
- *100 najznačajnijih Hrvatica i Hrvata*. Zagreb, 2015.
- *S Ljudima, prirodom i Bogom u Izraelu i Palestini* (putopisi). Mostar – Zagreb, 2016.
- *Die Geschichte ueber einen Jungen, der zum Heiligen wurde.* Zweisprachige *Ausgabe (Deutsch-Kroatisch)*. Beau Bassin (Mauritius), 2018.
- *Naš čovjek Krabat* (roman). Split, 2018.

Izvođene drame

- *Igra života*. Luzern, 1974.
- *Kroz bijelu tihu noć* (musical), Zagreb, 1992.
- *Spavaj mali Božiću* (lutkarska predstava), Zagreb 1992., 1993. Osijek, 1993., 1994.
- *Slučaj Galilejac* (glazbeni igrokaz), Konjic, 1974., Ljubuški, 1978., Otawa, 1981., Solothurn, 2005., 2006., 2007., 2008., 2009.
- *On uskrsnu* (glazbeni igrokaz), Solothurn, 2018. Dulliken, 2018.

Psihologijske knjige

- *Mladenačke godine. Prilog psihologiji djece i mladih*. Mostar, 1984.
- *Tjeskobe hrvatskih migranata*, Zagreb, 1990.
- *Aengste und andere psychische Belastungen von Migranten* (trojezično izd., njem., tal. i franc.), Bern, 1997.
- *Psihologija u svagdanjem životu. Prilozi za psihologiju odgoja i obrazovanja* (službeni sveučilišni udžbenik; ur. i suautor). Mostar, 1997., 1999.
- *Psihologija religioznosti* (službeni sveučilišni udžbenik), Jastrebarsko, 1998. 2. prošireno izd. – 2003.
- *Zdrava i nezdrava religioznost*, Zagreb - Mostar, 2006.
- *Žuta neman zavist – Ili kako uspješnije izjedati sebe i druge*, Zagreb – Mostar, 2008. 2.prošireno izd. – 2012.
- *Kako uspješno kvariti međuljudske odnose – Psihološko-teološki pristup bolestima duha*. Mostar – Zagreb, 2018.

Diskografija

Singl ploče

- *Mi ćemo pobijediti & Djeci mornara*: ARS, New York, 1978.
- *Croatia & Naš čovik*: ARS, New York, 1979.
- *Gospi plave boje & Slovo o čovjeku*: MR-International Records, Sharon, Pennsilvania, 1980.
- *Hvala ti & Pregršt naše zemlje*: Jugoton, Zagreb, 1981. (tiskana, pa zabranjena i uništena)
- *Za cijeli svijet & For the whole world*: Sun-Studio, Sydney, 1991.

Long play ploče, Audio kazete i CD-i

- *Umorne rijeke*, MR-INtewrnational records, Sharon, Pennsilvania, USA, 1981.
- *Moj Stari i ja*, Crescent: Stony Creek, Canada: 1983.
- *Obale tvoje*, Jugoton/Kršćanska sadašnjost: Zagreb, 1984.
- *Svojoj zvijezdi*, Jugoton/Kršćanska sadašnjnost: Zagreb, 1986.
- *The 10 of fra Šime 1978-1985*, HIŠAK, Sudbury, Canada 1986.
- *Vučljiva vremena*, Jugoton/Kršćanska sadašnjost/HKM Bern: Zagreb, 1989.
- *Ti vjeruj u se',' (LP): Jugoton: Zagreb, 1991.*
- *Ti vjeruj u se*, (Audio-kazeta): Croatia Records, Zagreb, 1991.
- *Kroz bijelu tihu noć*, božićni mjuzikl, International video service (IVS): Zagreb, 1992.
- *The best of fra Šimun Šito Ćorić*, ŽU Međugorje, 1995.
- *Za tebe*, The best of fra Šito: „Orfej“ HRT, Zagreb, 1996.
- *Bože moj, što je jutro*, fra Šito uz veliku pomoć prijatelja, MOVIS: Zuerich, 1996.
- *Bože moj, što je jutro*, fra Šito uz veliku pomoć prijatelja, „Orfej“ HRT: Zagreb, 1996.
- *Ti snagu daješ*, (Najljepše duhovne pučke pjesme), fra Šito & fra Radovan, Hrvatska franj. Provincija sv. Čirila i Metoda: Zagreb, 2001
- *Božićni zvuci/The Sounds of Christmas*, (pjesme fra Šitina musicla „Kroz bijelu tihu noć“, u izvedbi - fra Šito i prijatelji): HKM-Press, Solothurn – ZIRAL, Mostar, 2002.
- *S tobom da putujem*, Croatia Records: Zagreb, 2003.
- *I kad život nije fer*, Croatia Records/Cro-Sacro: Zagreb: 2007.
- *Jednda žena*, IC MIR, Međugorje: 2011.
- *Jesus loves me*, FRAM-ZIRAL, Mostar: 2015.
- *Jedna žena*, Croatia Records, Zagreb: 2015.
- *Sretan Uskrs*, Croatia Records, Zagreb: 2017.
- *Priča o mladiću koji je postao SVETAC*, (sve pjesme iz istoimenog mjuzikla). Solothurn-Zagreb, 2018. 2.izd. Coratia Records, Zagreb, 2018.

Video-glazbeni albumi

- *Svijetom je bijelim poć*, Šime i Radovan Ćorić, Sun-Art Sydney, 1988.
- *Svijetom je bijelim poć*, Šime i Radovan Ćorić, IVS, Lichtenstein, 1989.
- *Kroz bijelu tihu noć*, (musical), IVS, Zagreb, 1992.
- *Šljive cvatu*, „Orfej" HRT, Zagreb, 1997.
- *Sretan Boćić i Nova godina/ Merry Christmas and Happy New Year*, fra Šito s prijateljima, Video-zapisi, HRT Zagreb, 1997. Čitluk, 1999.
- *Sretan Uskrs*, fra Šito s prijateljima, Video-zapisi, HRT Zagreb, 1988. Čitluk, 2000.
- *Spavaj mali Božiću*, lutkarska predstava Kazališta maladih u Osijeku, Solothurn, 2008.
- *Slučaj Galilejac*, (musical), FRAM-ZIRAL, Mostar – HKM Press: Solothurn, 2007.
- *Danas slavim Te, Bože moj*, (Fra Šito i fra Radovan Ćorić, Frane Vugdelija i Chorus Croaticus), HKM Press, Solothurn, 2010.
- *Mi ćemo pobijediti*, HKM Press, Solothurn, 2010.
- *On uskrsnu*, (mjuzikl), Solothurn, 2018.
- *Priča o mladiću koji je postao SVETAC*, (mjuzikl). Solothurn – Zagreb, 2018; 2.izd. Croatia Records, Zagreb, 2018.

https://hr.wikipedia.org/wiki/%C5%A0imun%C5%A0ito%C4%86ori%C4%87

M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, KOPRIVNICA, 2021.

Isplatili li se danas kritizirati one na vlasti?

Zavisi od toga što želite u životu. Ako mislite na probleme koji vam vlast može stvarati činilo bi se da se ne isplati. Meni su i u Srbiji prijetili obitelji. Oni su prijetili a u RH to i ostvaruju. S druge strane postoje ljudi kojima puno znači to što radim.
A i postoji neka čudna veza između nas matematičara i pjesnika. Tako mi je više hrvatskih pjesnika posvetilo i više svojih pjesama.
Recimo o hrvatskom pjesniku i mučeniku Vjenceslavu Čižeku napisao sam knjigu s hrvatskom pjesnikinjom Malkicom Dugeč. Njenu pjesmu o mojim unucima sam već dao. Evo i onih koje je posvetila meni:

KRENULO JE !

Krenulo je. I dalje će.
Stati ne će.
Istina je. Neka traje!
Put do mira
I do sreće
Nek' ne dira
Tko nikada ljubit ne će
Domovinu od Hrvata,
Tko je niječe i kleveče!
Krenulo je, Bogu hvala!
Četa mala,
Brat do brata
Već se hvata.
Nek' se hrabro posla lati!
Među kukoljem treba znati
Zdravo zrnje izabrati,
Umom, znojem,
Dikom biti rodu svojem !
Krenulo je, tren je pravi
Da ne misli svatko na se,
Već, to zna se,
Da se kuća gradi nova

Iz pepela i iz snova,
Da zablista krov joj novi
Da se prošlost ne ponovi,
Da nam povijest pravda piše,
Da hrvatsko ime sveto
Ne bude nam nikad više
Zatajeno. Ni oteto!

23.3.2016. (Hrvatskom akademiku Josipu Pečariću)

ISPRIKA ZBOG ZABORAVA

Zaborav je ljudska mana.
Bogom dana. Bogom opravdana.
Vrijeme ide. I nestaju riječi,
(Slike, boje i ime pokoje!)
Bog ih dao, Bog ih njima liječi!

Pojave se kao laste-ptice
U proljeće. U svitanje sneno
Pa sjećanje razvedri nam lice.
Uspavano biva probuđeno.

Proljeća je danas prvi dan.
Snom čeznuća rođen. Dosanjan!
Riječi pršte, zovu, zvone, zuje
Poput vrijednih pčela.
A Bog veli: "Sreća tvoja tu je.
Obgrli je za dana vidjela!"
Bog ti veli, a vremena nema
Za čekanja na proljeća nova.

Riječ bijaše. Riječ se opet sprema
Glasom srca uskrsnut na javi.
Prihvati ju rukama objema!
Slušaj glas joj, srcem svojim slavi!

Zaborav je rana što je prošla,
Što sjećanje i tješi, i prašta.
Nek ti riječ mi bude dobrodošla
Poput cvijeta u proljetnoj bašti!

Nek riječ moja vjernošću te grli
I sa tvojom put vječnosti hrli.

Proljeća je danas prvi dan.
Bruje želje srcem izrečene
Za Tvoj sveti, dragi imendan!
Zar ne čuješ? Nisu prigušene,
Već na javi obistinjen san!

(Poštovanom akademiku Josipu Pečariću
20.3.2019. za jučerašnji imendan!)

NAZDRAVICA

Nek Vas čeka ova pjesma moja,
Nazdravica zdravlju i životu!
Nek Vam bude, bez muke i boja,
Miran život, vjera u dobrotu.

I neka Vas Božja milost prati
Na stazama domoljublja sveta!
Neka uz Vas slobodni Hrvati
Dikom budu i ufanjem Svijeta!

Neka ovaj sonet dobrih želja
Hvalom bude djelu Vam i snazi,
Skromna hvala za rodu veselja.

Nek i ove od srca mi rime
Dobrodošlom nazdravicom budu
I nek vječno slave Vaše ime!

Stuttgart, 22.5.2019.

(Dragom i poštovanom, neumornom
hrvatskom borcu za slobodu i istinu,
akademiku JOSIPU PEČARIĆU, za svako
dobro, čelično zdravlje i oporavak nakon
teške operacije. Odana Vam štovateljica
Malkica Dugeč)

NIJE OVO DOBA ..

Nije ovo doba
Da se živjet proba
Misleć samo na se,
Već, to zna se,

I na one druge
Što puteve,
I mučne i duge
Krče nama svima.
Ako se kadikad,
(Nije na čast svima,)
Ne sjetimo njina
Dobrog, časnog djela,
Lijepa Naša
Draga domovina
Zaboravom
Ni riječima zlima,
Ni sanjom, ni javom
Ne smije im skriti
Uzdignuća smjela
Ovjenčana slavom,
Već sred svijeta cijela
Zorom objaviti.
Nije ovo vrijeme
Da se žića breme
Tovari na druge,
Već puteve duge,
Usred ljeta, zime
Svi hodimo s njime,
U nevolji,
I u dobru zdravlju
Slavimo mu ime,
A u slavlju,
Od Boga mu dana,
Sedamdeset prvog
Rođendana,
Sva mu dobra djela
Budu opjevana

(Dragom I poštovanom akademiku
Josipu Pečariću uz 71.rođendan)

03.9.2019.

ZAHVALA ZA STOTU KNJIGU

(Akademiku Josipu Pečariću)

Čak i pored zemnih briga
Uz obitelj i unuke,
Njegove su vrijedne ruke
Napisale već sto knjiga.

Bistar um i časno ime
Već ga rese život cijeli.
Vruća ljeta, oštre zime
On s knjigama samo dijeli.

Domoljubljem ovjenčane
Iz snova i jave žive
Niču knjige kao gljive.

Za Hrvata sretne dane,
S ljubavlju i mnogo pota
Nikla mu je knjiga stota!

Svome rodu želje vruće
Za sve dane mu buduće!

(Dragom i odanom prijatelju-akademiku Josipu
Pečariću u znak skromne zahvalnosti za njegovu,
a sada i našu objavljenu STOTU KNJIGU!)

Stuttgart, 17.5.2020 Malkica Dugeč

UZ STO I PRVU KNJIGU

Još će biti knjiga mnogo,
(Bog mu dragi tu pomogo!)
Što će zbiljom pravom biti,
Domovinu proslaviti.

Sto i prva već se čita,
Pročula se pravde snagom.
I star i mlad za nju pita.
Posvećena Domu dragom.

Domoljubu, dičnoj ženi
Riječ hrvatska spomen diže:
Autor knjigu njoj namijeni.

Tko god knjigu da pročita,
Zahvalit će dragom Bogu
Za dar pisca ponosita.

(Hvala Pečariću dragom,
Od Kotorske Boke sinu,
Što hrvatskog slova snagom
Slavi našu Domovinu.)

05.7.2020.

(Ovom pjesmom najtoplije zahvaljujem autoru sto i prve knjige: "Karolina Vidović Krišto" akademiku Josipu Pečariću i u nadi da će, Uz Božju pomoć i dobro zdravlje, slijediti još mnoge, na sreću i radost današnjeg i budućeg hrvatskog naraštaja, već unaprijed mu čestitam na uspjehu i neiscrpnoj domoljubnoj snazi Vaše hrvatske književne riječi.

Odana Vam Malkica Dugeč

Objavljeno u knjizi:
Malkica Dugeč, *KRIK IZ MAGLE, / Pjesme u doba korone*, Tiskanica, Zagreb 2020, str. 66.
Neke od ovih pjesama, kao i pjesme Marije Dubravac, Mila Pletikose, Mirjane Emine Majić, Ivana Bradvice i Vicka Goluže dane su u mojoj knjizi "Je li političarima kriva matematika".

Marija Dubravac je povodom moje knjige o Vama napisala pjesmu uz *i iskrenu čestitku obojici domoljuba*:

Mladen Pavković i Josip Pečarić

PONOS RODNE GRUDE

Što j' dragulja, velebnih junaka,
U njedrima Majke Kroacije,
Uresi ih srce od predaka,
Nikad junak roda izd'o nije.

Svrati, brate, k starome Ludbregu
U hrvatsku kuću Pavkovića,
Gdjeno otac, odan Bogu, stijegu,
Zagrlio malena sinčića.
Pa mu tepa: "Uzdanice moja,
Nek' si ponos naše rodne grude.
Nek' crvena, bijela, plava boja,
K'o i meni putokaz ti bude."

Vrijedni dječak knjizi prionuo,
Bog mu dao dara izobilja.
Posrtao, al' nije klonuo,
Propinj'o se do željena cilja.

Bilo trnja, nevolje i muke,
Domoljubu ne cvjetaju ruže.
Dušmani mu razapinju ruke,
Veći Hrvat – to mu patnje duže.

Sa Hrvatskim slovom surađuje,
Velikane domoljubljem kiti.
Umom, perom, povijest uskrisuje,
Nepoželjan maršalovoj sviti.

Buknu plamen agresorskog rata,
Ode Mladen branit Domovinu.
Pušku nosi, izložbe priprema,
Kolonija likovnih tribinu.

Uređuje Za Dom, Magnum, Gardist,
Ime čuva Podravskom tjedniku.
S Tomičićem u Književnom listu
Žrtvuje se Hrvatskoj na diku.

Dvan'est ljeta UBIUDR bio,
K'o bisera, titula naniz'o!
Invalide k toplom srcu svio,

Braniteljim' obilježja diz'o.

Piše knjige i monografije,
U filmove zbivanja bilježi.
Brani ime Majke Kroacije,
Junaštvo mu u grudima leži.

Dobro djelo duše mu se hvata,
On je polje žrtvom natopljeno.
S ljubavlju mu od braće Hrvata
"VEL'KO ZLATNO SRCE" uručeno.

Vrli sine staroga Ludbrega,
Sliko svojih časnih pradjedova.
Branitelju našeg svetog stijega,
Budi pamćen u vijeke vjekova.

Marija Dubravac

Ovdje ću dati i jednu njenu pjesmu koju je posvetila meni, a samo je djelom dana u spomenutoj knjizi:

DIV KOTORSKI

Profesore, Božji daru,
Sine puka hrvatskog,
Kao svijeća na oltaru
Izgaraš zbog roda svog.
Snagu uma Bog ti dao
Strepi pred njim dušmanin,
Junaštvom se opasao
Kotorskoga kraja sin.
Neka sikte ljute zmije
Nek pucaju strijele, grom,
"Za Dooom!' širom Kroacije
Josip kliče snagom svom.
Zalud mržnja i osveta
Zalud vrišti paklen vrag,
Naš Pečarić, div kotorski
Stijegu, Križu, čuva trag.
Marija Dubravac, Brisbane

Inače više njenih pjesama je uglazbeno, a neke od njih pjeva moj veliki prijatelj Stanko Šarić kojemu sam povodom 60.og rođendana i posvetio moju knjigu “Mojih sto knjiga”. Zapravo moj rad u publicistici dovelo je do toga da su mi

prijatelji i neki od najpoznatijih pjevača domoljubnih pjesama izuzetno zaslužnih u stvaranju hrvatske države. Tako su posebni gosti na zvaničnoj večeri Konferencije povodom mog 70.-og rođendana bili uz Stanka Šarića i Marko Perković Thompson i Dražen Žanko.

Marko Perković Thompson, Stanko Šarić, Josip i Ankica Pečarić i Dražen Žanko

Tada je Stanko Šarić otpjevao i "Bokeljsku noć", da bi je kasnije i snimio.

Prijatelji Stanko Šarić I Josip Pečarić

https://www.youtube.com/watch?v=uOvNyI8KgfE&feature=youtu.be
uz posvetu:
Snimku ove pjesme posvećujem mom dragom prijatelju akademiku Josipu Pečariću, rođenom Kotoraninu, velikom znanstveniku, neumornom domoljubu i pregaocu za hrvatske nacionalne interese i njegovoj cijeloj obitelji

PROF. DR. SC. NEVEN ELEZOVIĆ, ZAGREB, 2021.

PANIKA U HRVATSKOJ I SRBIJI ZBOG ZNANSTVENOG DOKAZA O JASENOVAČKOJ LAŽI

Koliku je paniku kod vlasti u Hrvatskoj i Srbiji izazvao znanstveni rad dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića u kome je matematički dokazano da su popisi žrtava u Jasenovcu lažirani pokazuje šutnja kojom je taj rad, objavljen u Q1 časopisu, dakle jednom od najpoznatijih časopisa, dočekan u Hrvatskoj. U glavnim medijima ni riječi, a ni puno portala nije objavilo ni riječi o tome. Nisu objavili da je srušen glavni 'dokaz' o genocidnosti hrvatskog naroda. Doista je strašno taj dokaz pogodio sve one kojima je to bila garancija da će i dalje držati hrvatski narod u pokornosti. Da, u Hrvatskoj im je jedino ostalo da se taj izuzetni znanstveni rad sakrije od javnosti.

S druge strane dolazi i pomoć iz Srbije pa novi patrijarh srpski **Porfirije dolazi u Jasenovac. Kao ni oni ne znaju za znanstveni dokaz o lažiranom popisu koji daje mnogo manji broj od onog koji spominju u Srbiji ali koji i dalje osigurava navodnu genocidnost hrvatskog naroda pa Patrijarh u Jasenovcu ponavlja već poznatu priču. Tako je Patrijarh** naglasio da su se oni koji su u Jasenovcu učinili "najmonstruoznija zla ispisali iz svakog naroda" i "upisali u neljude".

https://direktno.hr/domovina/foto-porfirije-posjetio-jasenovac-uz-njega-bili-dodik-pupovac-i-stanivukovic-evo-sto-novi-celnik-spc-225042/
https://kamenjar.com/porfirije-u-jasenovcu-ljudsko-zlo-je-malogdje-pokazalo-svoju-najruzniju-stranu-kao-na-ovom-mjestu/

Ali kada sada vidimo da je očito i taj manji broj žrtava lažan i da je to znanstveno dokazano, a to se krije od javnost postavlja se pitanje na koga se odnose riječi srpskog Patrijarha. Misli li on da su *najmonstruoznija zla ispisali iz svakog naroda" i "upisali u neljude"* zapravo odnose na one koji su konstruirali Jasenovačku laž i tako načinili neviđeno zlo svom narodu.

Možemo li misliti slično Višnji Starešini:

A u Hrvatskoj i danas većina političkih aktera naivno očekuje da će srpska politika, koja je u stanju do danas nijekati svoje sudjelovanje u holokaustu (unatoč tome što je još u ljeto 1942. Srbija dobila status prve Judenfrei države u Europi), smjerno priznati zločine svoje državne politike počinjene u Hrvatskoj i u logorima u Srbiji.

https://kamenjar.com/hrvatska-treba-zahvaliti-vucicu-na-dari-iz-jasenovca/

Naivni političari koji su dogurali tako daleko? Nije li naivno vjerovati da su oni naivni?

Ipak je meni logičnije zaključiti da su oni itekako pametni ali bez nacionalnog osjećaja pa rade ono za što znaju da žele svjetski moćnici kojima služe. Zato takve Hodak u svojoj najnovijoj kolumni naziva poltronima:

https://direktno.hr/kolumne/sve-se-mijenja-osim-hrvatskih-poltrona-225063/

Već sam govorio o tome kako Srbi govore o brojci od 700,000 žrtava da bi ostala brojka s popisa u Jasenovcu koju „gura" hrvatska vlast. Govorio sam i to da oni snimaju i „Daru iz Jasenovca" da bi ostao „Dnevnik Dijane Budisavljević". I jedno i drugo će biti u hrvatskim školama. A Hodak nas podsjeća:

*Sjećate se one **Goeringove** izreke: "Laži, laži uporno, nešto će ostati kao istina!".*

Goeringove riječi se ostvaruju u RH.

A onda grom iz vedra neba – Banić i Elezović objavljuju dokaz da je i ono nešto što treba ostati kao istina - LAŽ.

Zapravo meni je drag članak Višnje Starešine jer daje stranu literaturu koja potvrđuje onaj moj razgovor s američkim stručnjakom za holokaust i Veleposlanstva SAD-a kada sam mu rekao da mi nećemo priznati ni tu brojku s popisa u Jasenovcu jer nije točna.

Posebno mi je drago što Starešina spominje i knjigu američkog autora Philipa Cohena Serbia's Secret War: Propaganda and the Deceit of History ("Srpski tajni rat: Propaganda i krivotvorenje povijesti"), koja dokumentira i razotkriva ulogu Srbije u holokaustu i srpsko negiranje te uloge.

I u najnovijoj knjizi *O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić*, Portal dragovoljac.com: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

pisao sam kako je srpski genocidolog dr. Milan Bulajić tu knjigu i moju prvu knjigu o Jasenovcu (Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim koncлogorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.) nazvao najantisrpskijim knjigama, a pisao je i o tzv. "ideologiji genocida Cohen-Pečarić".

S druge strane Hodak u svojoj kolumni piše o najnovijoj, tj. o još jednoj priglupoj knjizi prof. dr. sc. Iva Goldsteina zbog koga je u toj mojoj knjizi s portala dragovoljac.com jedno poglavlje nazvano akademija redikula.

Na kraju bih naglasio da je ova moja knjiga s portala dragovoljac.com posvećena dr. sc. Mirku Valentiću koji je bio ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest u vrijeme kada je prva knjiga tiskana. On je sugerirao da proširim jedan tekst koji je pripreman ali nije poslan na Bulajićevu konferenciju u New Yorku ("Prva međunarodnu konferenciju i izložbu o Jasenovačkom koncentracijskom logoru"-First International Conference and Exhibition on the Jasenovac Concentration Camp - od 29. do 31. listopada 1997.) o kojoj je ovih dana pisao i dr. sc. Jure Krišto:

https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-jure-kristo-velikosrpski-film-dara-iz-jasenovca-i-hrvatska-drzava

Bulajićev uspjeh s tom konferencijom pretvorio se u veliki poraz poslije našeg sučeljavanja na radiju „Slobodna Europa". To je bilo vrijeme jedinog HRVATSKOG predsjednika pa se o tom sučeljavanju tada i znalo, dok danas kada imamo znanstveni dokaz o neistinitosti popisa u Jasenovcu o tome se ne smije u RH znati.

Da, ipak političari trebaju ići opet u Jasenovac, trebaju čuvati mit o Jasenovcu, kao što im je eto pokazao i srpski Patrijah **Porfirije**. Samo je sada **Porfirije**va poruka bila i istinita, jer doista za one koje će ići u Jasenovac i koji ne dozvoljavaju da u RH općepoznat postane rezultat rada Banića i Elezovića za koji je sjajni hrvatski povjesničar Stjepan Lozo (čiju je knjigu "Ideologija i propaganda velikosrpskoga genocida nad Hrvatima - projekt 'Homogena Srbija' 1941." objavila je splitska Naklada Bošković) rekao da je 'grandiozan' možemo tvrditi kako su oni svojim lažima o Jasenovcu učinili "najmonstruoznija zla, ispisali se iz svakog naroda" i "upisali u neljude".
Josip Pečarić

https://bezcenzure.hr/vlad/panika-u-hrvatskoj-i-srbiji-zbog-znanstvenog-dokaza-o-jasenovackoj-lazi/
http://dragovoljac.com/index.php/razno/25237-panika-u-hrvatskoj-i-srbiji-zbog-znanstvenog-dokaza-o-jasenovackoj-lazi

Naslov: Re: Fwd: PANIKA U HRVATSKOJ I SRBIJI ZBOG ZNANSTVENOG DOKAZA O JASENOVAČKOJ LAŽI
Datum: Tue, 2 Mar 2021 09:23:52 +1000
Šalje: Maria Dubravac
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani prof. Pečariću,

hvala na obavijestima. Dr. sc. Nikoli Baniću i prof. dr. sc. Nevenu Elezoviću iskrena čestitka na iscrpnom radu i sigurnim dokazima glede brojke stradalih u Jasenovcu, a patrijarhu Porfiriju i bratiji, šaljem ponovno 'opevanu' istinu njihova 'oca nacije' Dobrice Ćosića. I vrapci su je već naučili, ali Srbi se nikako ne žele pomiriti s tom činjenicom. Bl. kardinal Stepinac reče: 'Komunizam se od laži rodio, od laži živi, i od laži će umrijeti.' A Dobrica za Srbe otvoreno izjavi: „Laž je srpski državni interes.“ Dakle, ne samo što je laž pred Bogom grijeh, nego, narodna izreka tvrdi kako su u laži i noge kratke.

ZDS Marija Dubravac

ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA

Ima jedna zemlja satkana od laži,
Dobrica Ćosić o njoj nam govori:
- Što ću reći, deco, neka se uvaži,
Srbin jadan večno samo laži zbori.
Laže, laže, laže, iz razloga dvesta,
Laž mu se ko guja u srce uvukla;
Tamo joj pradede ostaviše mesta,
Do danas ju nije Istina zatukla.

A što će bre Srbin kad lagati mora,
Kakav se rodio, takav će i mreti?
To mu je sposobnost data odozgora,
Sa takvom odlikom lako mu živeti.
Zašto Srbin laže? Da sebe obmane,
Da uteši drugog, da sakrije bedu…
Da ohrabri brata kada u drek pane,
Da ga sram i savest živog ne pojedu.
Laže zbog poštenja, laže zbog slobode,
Laže maštovito, ma bre - od zanata!
A zar nismo uvek bili prelivode?
Domoljublje lažno časti nam se hvata.
Laž je inventivna slika srbske ćudi,
Inteligencije, čitavog im bića;
Na laži opstala država i ljudi -
Dinastija 'slavna' Karađorđevića.
Do sudnjega dana laž je naša dika,
Koleno kolenu nasleđe ostavlja…
E to vam je braćo sreća vaskolika,
Laž nek se neguje i ne zaboravlja.
Pogledajte dobro na dno istorije,
Laž je spašavala majčicu Srbiju.
Bez nje nam ni danas lepe sreće nije -
Laž će nam do groba čuvati naciju.

Ma bravo Dobrice na toj diskreciji,
Tko sramotu prizna, prašta mu se pola!
Laž je srbska znana našoj Kroaciji;
Da ste zemlja laži - istina je gola.

Marija Dubravac, Brisbane

Naslov: Re: Fwd: PANIKA U HRVATSKOJ I SRBIJI ZBOG ZNANSTVENOG DOKAZA O JASENOVAČKOJ LAŽI
Datum: Tue, 2 Mar 2021 00:35:59 +0100
Šalje: Miro Banović
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani akademiče,
jedino što ostaje je da preuzmemo te grafove, isprintamo svaki po jedan na majicu i naučimo objasniti taj koji smo isprintali. Ispod njega napišemo JASENOVAC. Zatim dođemo na komemoraciju u Jasenovac, pa na Oluju, pa u Vukovar, a za ovo bih išao čak i na skup u Srbu (da kršćanski pružim ruku) itd. Možda bi i braniteljske udruge sudjelovale. Zapravo da sam HOS-ovac, rekao bih Pupiju:

može, skinut ćemo majice, i od sada ćemo nositi samo majice sa grafovima koji dokazuju da je jasenovački popis lažan.
lp
Miro
Naslov: Re: CROATIA: WWII JASENOVAC CAMP TRUTH JUST GOT AN ALLY IN EXACT SCIENCE
Datum: Tue, 2 Mar 2021 12:43:05 +0100
Šalje: Vera Primorac
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Dragi Josipe,
Pao mi je kamen sa srca, vjerujte mi! Velika Vam hvala na svakom Vašem tekstu koji su, uvijek za mene, i inspiracija i poticaj. Naročito onda, kada mi sve lađe potonu
A i meni se dogodi da mi neke, za mene važne poruke, završe u košu za smeće. Nekoliko mi se puta dogodilo i sa porukama moje drage prijateljice Malkice Dugeč. Pa sam ju upozorila na to i preporučila da s vremena na vrijeme, sve provjeri i na neželjenoj pošti. Svašta nam se događa pa nije ni ovo sad- neko čudo. Želim Vam sve najbolje, dobro zdravlje i dug život, na sreću svih nas, domoljubnih Hrvata. I čestitam Vam i sada, i unaprijed, za sva Vaša sadašnja i buduća postignuća.
Iskreno i od srca,
Vera

Datum: Fri, 5 Mar 2021 11:14:49 +0100
Šalje: Mato Artuković <artukovic.mato@gmail.com>
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi prijatelju,
zahvaljujem dragom Bogu što nam je dao Tebe u ovim vremenima. Ti kao veliki matematičar stalno upozoravaš nas povjesničare, da ni povijest, kao ni matematika ne mogu bez logike. Na žalost, cijela naša prošlost pa onda i povijest kao znanost o njoj, počivala je u posljednjih 150 godina dobrim dijelom na samoobmanama. To je dobrim dijelom pridonijelo stvaranju kulta "ugroženog Srbina", koji je isprika za agresivnu velikosrpsku politiku. Jasenovački mit samo je jedna emanacija kulta "ugroženog Srbina". Milijunske brojke "ubijenih" Srba u Jasenovcu trebale su dovršiti ono što je započelo i što se odvijalo u drugoj polovici 19. stoljeća i tijekom prve polovice 20. stoljeća: Hrvate stjerati u ispovjedaonicu i stalno ih tu držati da im ne padne na pamet misao o vlastitom domu, kući, državi, a na ruševinama Hrvatske stvoriti Veliku Srbiju od "srpskih zemalja" kako su ih vidjeli velikosrpski ideolozi u 19. i 20. stoljeću. No, ta se misao prenijela i u 21. stoljeće. Dr. Nikola Banić i prof. dr. Neven Elezović napravili su neprocjenjivo važan rad. Sada bi povjesničari, koji se bave tom problematikom, trebali objasniti kako se i što se dogodilo da su rezultati istraživanja ova dva zaslužna znanstvenika takvi kakvi jesu. Istraživanje baš godina rođenja žrtava zaista otvara mogućnost da se postave velika, važna pitanja.

Kad vidiš ova dva velezaslužna gospodina, pozdravi ih i u ime jednoga malog povjesničara iz provincije.
Pozdrav i svako dobro
Mato
Brod, na sv. Teofila (5.3.)21.

P**rimjedba**: O „malom povesničaru“ pogledajte knjigu:
Josip Pečarić, *Dr. sc. Mato Artuković*, Zagreb, 2020.,str.224.

PROF. DR. SC. DARKO ŽUBRINIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

DARKO ŽUBRINIĆ: BOKA KOTORSKA

The region of Boka kotorska is situated on the south-east of Dubrovnik and Konavle, along the Adriatic coast from Herceg Novi to very near the town of Bar. It was named after the town of Kotor, which is placed in a fascinating fjord.

Croatian benedictins in Boka kotorska had their abbeys since at least the year 1066. There were at least seven of such abbeys:
Sv. Juraj near Perast,
Sv. Marija de Resson,
Sv. Luka in rtoli, Sv. Mihovil in Prevlaka,
Sv. Nikola from Petranac,
Sv. Petar from Gradac, and
Sv. Marko de Pinita.

The benedictins in Boka kotorska appear in the 9the or the beginning of the 10th century. A Bull of pope Clement III from 1089, and to a Bull of pope Calisto II from 1124, confirm that on the territory of Duklja (Doclea) there were abbeys that were designated as latinorum, graecorum et sclavorum (Glagolitic benedictine abbeys), under the auspices of Duklja-Bar archbishops. The source of this information is [Ivan Ostojić].
Boka kotorska was annexed to Montenegro in 1945. At that time it was populated mostly by Croatian Catholics (Bokelji). Now the ethnic situation in this region is entirely different, especially after 1991.

Archbishop **Vicko Zmajevic** (1670.-1745.), born in Perast, brought the Bar Catholics (from the environs of the city of Bar, descendants of Red Croatians), endangered by the Turks, to the environs of Zadar where they live also today. He built a school "Collegium Illiricum" or "Seminarium Zmajoillyricum" in Zadar for educating Glagolitic priests (today archbishops school "Zmajevic"). His brother Matija Zmajevic was a famous admiral of the Russian tsar Peter the Great, see below.

A street in Zadar (Arbanasi) named after Vicko Zmajevic, founder of Zmajevicevo glagoljasko sjemeniste in Zadar

Glagoljica u Arbanasima kod Zadra
Photos: Moris Nakic, Soni Banic, Dario Tikulin i don Zdenko Milic (Zadar)
In Perast the first nautical school was founded by the end of the17th century. It is considered to have been founded by **Marko Martinovic** (1663-1716), a famous Boka mariner. In 1698 the Russian Emperor Peter the Great sent 16 young Russian noblemen to Boka to attend maritime studies in Perast, in order to be able to organize the future Russian Navy. See Croatian Encyclopaedia (Boka kotorska in Volume III).
The Bokeljs had a very strong fleet, which counted as many as 300 ships in the 18th century. Boka was a rival to Dubrovnik and Venice. It is worth mentioning that one of the Bokeljs - **Matija Zmajevic** (1680-1735) - was the admiral of the Baltic navy and the ship-builder of the famous Russian tsar Peter I the Great, and for whom he built a fleet in Voronez.

Matija Zmajevic had great successes in maritime battles against Sweden, and for this reason he was decorated with the Order of Aleksandar Nevski by Empress Katarina. Peter I the Great took off his personal sword and donated it to Matija

Zmajevic in recognition of his military successes. Matija Zmajevic had the honour to carry the crown of Romanov's during the funeral of Peter the Great in 1725. Zmajevic was buried with greatest military honours in the Catholic church in Moscow. Peter the Great sent some of his young officers (bolyars) to the town of Perast in Boka in order to study maritime sciences there. For more information see [Milos Milosevic, pp 244-251].

Marko Vojnovic from Hercegnovi organized the Russian marine on the Black Sea, and achieved the status of admiral. **Matija Melada** of Perast, a well known engineer of his time, arranged many Russian ports. See Croatian Encyclopaedia (Boka kotorska in Volume III).

Boka kotorska region is under the protection of UNESCO, due to its very rich Croatian cultural heritage. The region around the town of Kotor is situated in probably the most beautiful fjord in Europe. In 1979 there was an earthquake that destroyed or seriously damaged numerous cultural monuments.

Very important historical source for early Croatian history is *Libellus Gothorum*, a chronicle from the 12th century known in Croatia as Ljetopis popa Dukljanina. It was written by Archbishop **Grgur of Bar**, born in Zadar, and Bar is a coastal town near Boka kotorska. The chronicle represents the oldest historiographic work of Croatian Middle Ages.

It is interesting that **Tripun Kotoran**, a Kotor goldsmith, worked on the court of Ivan Grozny in Moscow in 1476. One of the earliest Croatian typographers was **Andrija Paltasic** (~1450-1500), born in the town of Kotor. He was one of the best Venetian typographers around 1480, who printed more than 40 incunabula, among them the Bible in Italian language. We also mention by the way that a very old missal from the 12th century - the *Kotor missal*, is held in St. Petersburg, Russia.

Nikola Modruski (Lat. name Nicolaus Machinensis, Italian name Nicolo di Cattaro, ~1427-1480), born in Boka kotorska, was bishop of Modrus in Lika, Pope's representative at the court of Stjepan Tomasevic in Bosnia, and on the court of the Hungarian king Matijas Corvin in Budim, his huge library was left to the newly founded Vatican library (founded by Pope Sixto IV). In 1478/79 he wrote a treatise in defense of the Glagolitic Script which he sent from Rome to the Modrus Diocese. It is regarded to be *the first polemic treatise* in the history of Croatian literature, and it was written in the Glagolitic Script. Buried in the church of Sta Maria del popolo in Rome.

In the village of **Bogdasic** near Tivat, in the church of Sv. Petar, a Croatian Glagolitic inscription has been found. Also the Glagolitic mass (i.e. Catholic mass served in Croatian Church Slavonic language instead of Latin language) has been in use in the church. The same for the village of **Kostajnica** near the town of Perast. These two parishes were glagolitic also in the 19th century. See [Pederin, p 247]. Many thanks to dr. Vanda Babic for information about the Bogdasic Glagolitic inscription.

Ljubica Štambuk: Tragovi glagoljice u Boki (Traces of the Glagolitic Script in Boka)

Ljubica Štambuk: Gospa od Škrpjela / Our Lady of the Rock (interview, Radio Dux)
Sea-captain **Krsto Corko**, born in Perast, was Spanish Marquis and Governor of Balearic Islands in the second half of the 17th century.
Kristofor Ivanovic, a Canon of the town of Budva in Boka kotorska, published his *Memorie teatrali* in Venice in 1681. It was the first history of Venetian opera, covering the period of 1637 - 1681. Its 2nd edition appeared in 1687.
The first balloonist in Croatia was Karlo Mrazovic, who performed two balloon flights in Zagreb with his own balloons in 1789 and 1790. He was born in Boka kotorska. See [Croatia - Europe, III, Barok i prosvjetiteljstvo, p. 426, the article by Vladimir Muljevic].
Captain **Petar Zelalic** (Zhelalich), 18th century, born in Boka kotorska, was a member of *Order of Maltese Knights*. He became famous after his ship defeated a huge Turkish ship called "The Ottoman Crown."

Josip Marinović

Josip Marinovic (1741 - 1801), was a Jesuit born in Perast - Kotor (in Boka kotorska, annexed to Montenegro in 1945), professor of theology in Venice. His friendship with an Armenian banker Serpos resulted in his interest in the history of Armenians. His assiduous research resulted in the book *"Compendio storico...della nazione armena"*, published in Venice in 1783. The book was a great success. Though it was signed by Serpos, its true author was Marinovic. It represents the **first history of Armenians published in Europe**. It is interesting that the book had been extended and republished by Ivan Dominik Stratico (1732-1799), bishop on the Croatian island of Hvar. This book incited European interest for Armenian people and their culture. In particular, upon the initiative of the Vatican, supported by Austria and Russia, in 1830 the Turkish sultan admitted the very old Armenian Christian Church and allowed the Armenian Archdiocese to be founded in Constantinople. See [Gregory Peroche], p. 119, and [V. B. Lupis, O armensko-hrvatskim kontaktima].

Armenian and Croatian contacts described by Vinicije B. Lupis

In 1782 **Krsto Mazarevic** from the city of Kotor (in today's Montenegro) performed a flight in two balloons.

Another outstanding Croat is captain **Ivan Visin** born in Prcanj in Boka. His travel around the world started in Antwerpen in 1852 (his ship "Splendido", built in Rijeka, was 30m long, 311 metric tons of cargo) and ended successfully in Trieste in 1859, having sailed 101,000 nautical miles (the circumference of the Earth is 21,600 n.m.; the ship sailed in westward direction around the Earth, which is more difficult than in the opposite direction). Visin was only the sixth after Magellan to do a similar exploit.

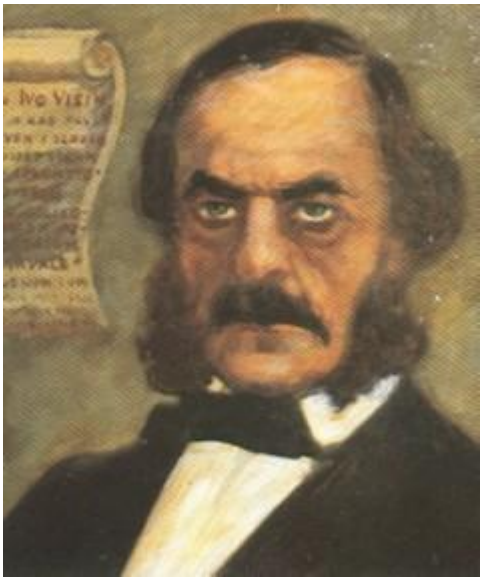

For his brave undertaking, which was of historical importance, he had been decorated by a flag of honour *Merito navali* by the Austrian Emperor (in fact,

Visin was the only one who ever obtained such an honour). The trophy is held in Prcanj. Visin also became the honorary citizen of Trieste.

Ivo Visin in Trieste in 1860, photo from [I Croati di Trieste]

Anton Lukovic (1815-1880), descendant of an old Croatian family from Boka kotorska, was a chief engineer in the project of building the Suez Canal (1859-1869).

Anton Luković (1815-1880), one of the principal engineers
in the project of building the Suez Canal

Born in Prčanj, Luković was among the principal engineers who participated in building the Suez Canal (193.3 km), completed in 1869. He worked there as an Austrian architect and civil engineer.

Luković's Dario Palace in Canal Grande in Venice

He was proprietor of a monumental palace Dario in Canal Grande in Venice, where he died in 1880. The palace appears on the work of art by Claude Monet, distinguished French painter, which is kept in the Museum of Art in Chicago. He also had a merchant house in Cardiff. An important fortress at the entrance of the port in Alexandria was built according to his project. During this work, he discovered three old-Egyptian columns from 16-14 century BC carved with hieroglyphics, which were subsequently solemnly donated to Austrian Emperor Franz Joseph I on the occasion of the official opening of the Suez Canal. The columns are now kept in Vienna, in the Egyptian Antiquities Room of the Museum of Art History (Kunsthistorisches Museum).

Egyptian pillars discovered by Anton Lukovic, placed in Kunshistorisches Museum in Vienna.
Photo by Tianlan Xie.

For his merits, Lukovic earned hereditary nobility from the Austrian Emperor, and the title of Lukovic de Ascrivio. For more details see an article by Siniša Luković appearing in [Vidmarović, *Hrvati Boke kotorske kroz povijest*, pp. 375-379].
The Bokelj Marine 809 (Bokeljska mornarica 809) is a confraternity whose aim is to preserve more than a thousand year's Croatian maritime tradition. In 809 the remains of St Tripun were brought by Croatian mariners from Asia Minor to Kotor. The Cathedral of St Tripun in Kotor is **the oldest Croatian cathedral in this area built by Croats in 1166**.

Croatian Coat of Arms was a part of a solemn uniform of the Boka Marine (Bokeljska mornarica).

The suit, kept in the Croatian History Museum in Zagreb, is dating from the second half of the 19th century.

It is worth mentioning that New Yugoslavia participated at the international maritime exhibition **EXPO'98** in Lisbon, Portugal, with Croatian cultural and maritime heritage of Boka kotorska. This very old and rich heritage was presented as Yugoslav without even mentioning that it belongs to the Croats in Boka kotorska. One can say that the Croats had in fact two pavilions in Lisbon: one belonging to the Republic of Croatia (generally considered as one of the most

original pavilions on the exhibition), and the other hidden under the name of Yugoslavia.
Yugoslav press (and even some Croatian!) used to add an innocent number 1 to 809, to obtain 1809, thus reducing the rich history of Croatian mariners in Boka kotorska for no less than 1000 years!

Seal of H.S.S. (Hrvatska seljačka stranka - Croatian Peasant Party)
in the town of Tivat in Boka kotorska, 1928. The founder and leader of H.S.S. was Stjepan Radic.
Note its Croatian Coat of Arms. Photo from [Vidmarovic, *Prilog povijesti Hrvata Gornje i Donje Lastve*].
A delegation of the Bokelj mariners from Boka kotorska participated with their traditional uniforms at the funeral of Stjepan Radic in Zagreb, after his assassination in the Yugoslav Parliament in Belgrade in 1928.

B. Ivankovic (1815-1898): A Kotor sailing ship, 19th century, source Matrix Croatica

Boka kotorska is also known as the *Bay of Croatian saints*. Out of eleven Croatian saints and blessed (St Leopold Mandic, St Nikola Tavelic, St Marko of Krizevci, Bl Augustin Kazotic, Bl Ozana of Kotor, Bl Jakov Zadranin, Bl Gracija of Mulo, Bl Julijan of Bale, Bl Alojzije Stepinac, Bl Ivan Merz, Bl Marija Petkovic), three of them are from Boka kotorska:
St Leopold Bogdan Mandic (1866-1942),
blessed Ozana Kotorka (Kata Kosic, 1493-1565),
blessed Gracija from Mulo (1438-1508).

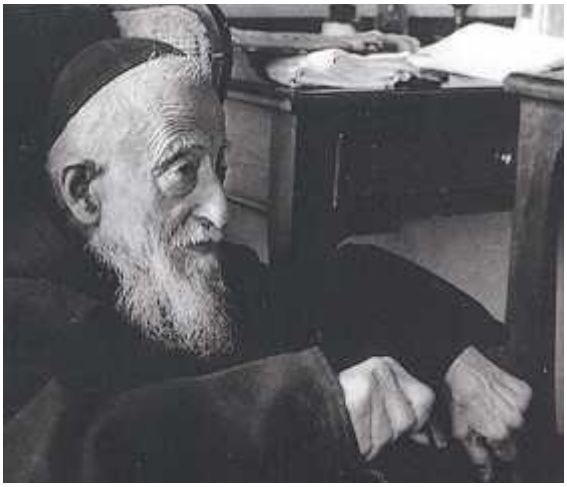

St **Leopold Bogdan Mandic** (1866-1942, memorial day 30th July) was born in Herceg Novi in Boka kotorska, and died in Padova, Italy. Physically malformed and delicate, having height only 1m 35cm, with clumsy walk and stuttering, he developed tremendous spiritual strength. Although he wanted to be a missionary in Eastern Europe, he spent almost all of his adult life in Italy, and lived in Padova from 1906 until the end of his life. He also spent one year in an Italian prison during WWI, since he did not want to renounce his Croatian nationality, see here. He dreamed unceasingly about going to the Orient, but one day he gave Communion to a very good person. And, as he described:
After finishing her thanksgiving, she came to me with this message: "Father, Jesus ordered me to say this to you: Your Orient is each of the souls you assist by hearing confessions." (http://userpage.fu-berlin.de/~vlaisney/lettres/en/98/s1079810398.htm).
He became known as Apostle of Confession and Apostle of Unity. Here is a famous prayer in honour of this forerunner of today's Ecumenism:
O God, source of life and love, you gave Saint Leopold a tremendous compassion for sinners and a desire for church unity. Through his prayers, grant that we may acknowledge our need of forgiveness, show love to others, and strive to bring about a living unity among Christians. Through Our Lord Jesus Christ, who lives and reigns for ever and ever. Amen.

St Leopold Bogdan Mandić (1866-1942), Croatian saint,
Also the famous Pope Sixto V has Croatian roots from Boka kotorska on his father's side.

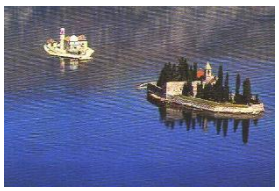

Out of 38 churches existing in the Kotor region (annexed to Montenegro in 1945) 36 are Catholic and only 2 are Orthodox (one of them was a gift of the Croats in Boka kotorska). On the photo you can see two beautiful churches on islets in the Boka bay, belonging to the Croatian Catholic community in Montenegro, built in the first half of the 17th century (Sveti Juraj and Gospa od Skrpjela near the town of Perast). It is interesting that the Church of Gospa od Skrpjela (in the photo) is built on an artificial island! Each year a procession of Croatian Catholics encircles in numerous fishing boats the island of Gospa od Skrpjela and pilgrims throw pebbles around it.

An important monument, showing uninterrupted presence of the Croats in Boka kotorska during many centuries, is the cathedral of St Tripun in the town of Kotor, built as early as 1166. As we have said, it represents the oldest known Croatian cathedral. Its ciborium is decorated with a beautiful interlace pattern which is even older than the church itself, and of the same type as numerous exotic interlace patterns found in many pre-Romanesque churches along the Croatian littoral. The town of Kotor has a surrounding wall which is about 5km long.

The benedictine order has been present in the region of Boka kotorska since the 9th century. Today this region has about a hundred Catholic churches and chapels.

The town of Perast had extremely difficult moments in 1654 when the attacks of the Turks were especially dangerous. Their brave and successful defense of Boka was the reason for the arrival of Petar Zrinski, a famous Croatian statesman, who also had numerous dramatic battles with the Turks. During his three day sojourn in Perast he presented his legendary sword to the town, as the sign of his recognition to their efforts to defend their homeland, and to stop the approach of the Ottoman Empire to Middle Europe.

Many thanks to Smiljana Sunde and Vesna Svagusa for photos.

NA VJECNU USPOMENU
KAD
PETAR KNEZ ZRINJSKI, VOJVODA HRVATSKI, POTOM BAN
IZA SLAVNE POBJEDE JUNAKA PERASTANA NAD TURCIMA
ODVJETOVANJEM GOSPE OD SKRPJELA 15.V.1654.
DOJEDRI
SVOJIM BRODOM 23-24.V.1654. U PERAST DA CESTITA
KAKO RECE : SLAVNOM SRETNOM I PLEMENITOM PERASTU
DAROVAVSI IM JUNACKU SABLJU
P.
GRAD PERAST - 15.V.1928.

FOR ETERNAL REMBERANCE
WHEN
PETAR PRINCE ZRINJSKI, CROATIAN DUKE AND BAN
AFTER A FAMOUS VICTORY OF PERAST HEROS OVER THE TURKS
WITH HELP OF GOSPA OD SKRPJELA 15.V.1654. SAILED WITH HIS BOAT 23-24 V 1654 TO PERAST TO CONGRATULATE
AS HE SAID : TO THE FAMOUS, HAPPY AND NOBLE PERAST
PRESENTING IT WITH HIS BOLD SABRE
P.
GRAD PERAST - 15.V.1928.

An article dealing with the Zrinski sword in Perast has been written by Dr Pavao Butorac (1888-1966), bishop of Kotor since 1938 and of Dubrovnik since 1950.

In 1944, bishop Pavao Butorac had to escape from Kotor to Dubrovnik in front of partisans, saving his life. Since then, the Kotor Diocese was without any bishop until the 1970s. Information by academician Josip Pecaric.
Many Croatian artists (like Tripo Kokolja) have described the struggle of Bokeljs against the Turks. The verses of "Kotor Knights" written by Andrija Kacic Miosic (1704-1760) in his famous book "Razgovori ugodni naroda slovniskog" (published in Venice, 1756, 1759) start as follows:

Ej Kotore, gnizdo sokolova,
na visokoj grani savijeno,
di se legu zmaji i sokoli,
koji caru puno dodijase!
Svijeno je na jeli zelenoj
ter pokriva Buku od Kotora,
kojano je dika od Hrvata
i vitesko srce od junaka."

As we see, the verses describe Kotor as *the nest of falcons*, and as the *pride of Croats*. Kacic's book was enormously popular in Croatia. It was translated by A. Fortis, and some of the verses appear in Herder's "Volkslieder". Some of the verses were translated also into French, and even into Latin. In Croatia the book had about eighty editions!
One of Croatian churches, given as a gift to Serbian Pravoslav Church in Kotor already in 1657 (during Venetian rule), was the church of *St Luka* in Kotor. The church itself is much older, and dates from 1195. Above the main entrance to the Church we can now read the following inscription "Serbian Pravoslav Church - 1195." This falsification that appeared in 1990's aims to "prove" that the Serbs built this church already in 1195. In 1995 the Serbs in Montenegro even "celebrated" 800th anniversary of this church which was Catholic until 1657, when it was given as a gift to Serbian Pravoslavs.

One of the greatest Croatian Baroque painters is **Tripo Kokolja** (1661-1713), born in the town of Perast in Boka kotorska, whose works of art are held in the Church of *Gospa od Skrpjela*, and also in the Dominican church in Bol on the island of Brac, in the town of Hvar on the island of Hvar, in the town of Korcula on the island of Korcula (where he died), and in the city of Dubrovnik.

When a Russian travel-writer P.A. Tolstoy visited Boka in 1698, he noted that the local hills are also inhabited by the Croats.
Jozo Kljaković (1889-1969) is a distinguished Croatian painter and illustrator. His paintings and murals are mainly of religious content. Kljaković is best known for his frescoes that he painted in the church of St. Mark in Zagreb, in the parish churches of Vranjic (near the city of Split), in Dobrota in Boka kotorska, and in the memorial church in Biskupija near the town of Knin, as well as for his mosaics in the Pontifical Croatian St. Jerome Institute in Rome. He left Croatia in 1943, and spent the following 25 years in Rome and Buenos Aires.
A distinguished Croatian composer Ivan Brkanovic (1906-1987) was born near the town of Kotor in Boka kotorska. He studied at the Music Academy in Zagreb. Among others he was a director of The Zagreb Philharmonic and professor at the University of Sarajevo. He composed Bokeljsko kolo, Konavosko pirovanje, opera Zlato Zadra (Gold of Zadar), etc.

Croatian Working Society Progress (Hrvatsko Radnicko Dru±tvo Napredak), Kotor 1901

From the front cover page of *Stolacko kulturno proljece*, Godisnjak za povijest i kulturu, god. VII., 2009.

Note Croatian Coat of Arms on the tricolor flag

Croatian tamburitza players in Kotor in 1901

In the Boka kotorska churches there are important works of art of many outstanding Croatian artists, like Ivan Mestrovic, Antun Augustincic, Celestin Medovic, and others.

Viktor Vida

Important Croatian poet born in the town of Kotor is Viktor Vida (1913-1960), since 1945 living in Buenos Aires in Argentina. Here are some of his verses:
"Freedom, I like you as bread
Freedom, I like you as a star and bird
Freedom, I like you as a beloved dream.
(Freedom)

SPIRITUAL CROATIA
All the earthly experiences undergone by Croatia reflect on her own significance. Her true national character corresponds more to the formations, which gleam at

us from the depths of eternity, as stalagmites in bluish caves, the deposits of geological millennia, than to the political expediences of empirical reality...
...I imagine the land of Croatia as a white fortress high on a glacier beneath which mists roll and fiery dragons hiss. The mire bubbles in the ravines and furrows, yet will never defile the holy threshold of the fatherland.
Here, then, is Croatia several miles above the earth in elevated spheres. It reigns above the clouds with a hoary smile and white roses all around, as a beautiful woman in the apotheosis and quintessence of light and sound.
In her hands a sceptre; her locks of hair the silvery moon. Deep down below her the iron raven crows late in the centuries.
According to official Montenegrin sources, *40% of real monumental property and 66% of movable monumental property* of this republic is in the Boka kotorska region. This means that at least 50% of the entire monumental cultural heritage of Montenegro belongs to the Catholic church in Boka, i.e. to the Croats. And now Montenegro has less than 1% of Catholics.

Croatian Bokelj Music in 1910 in Kotor, Boka kotorska
(source: Milos Milosevic, Tripo Schubert: Tri hrvatska glazbenika i skladatelja, *Hrvatska revija*, 2, Zagreb 2007, pp. 49-58). Note Croatian Coat of Arms.

A result of the assimilation and systematic persecutions from the Serbs and Montenegrins in the Boka kotorska region was that the population of the Croats began to diminish rapidly since Yugoslavia was created in 1918, and especially after the aggression against Croatia in 1991. Let us illustrate only the "silent" ethnical cleansing in the ex-Yugoslav period (1918-1991). Namely, while in the period from 1910 (when the last Austro-Hungarian census was held) to 1991 (the

last ex-YU census) the overall population in Boka kotorska doubled, on the other hand the number of Croats dropped in the same area three times.
The towns of Kotor, Perast, Tivat, Dobrota, Prcanj, Herceg Novi and Budva had a Croatian majority in 1910. A large Catholic majority in 1910 had peninsula Vrmac and southern part of Spich (from Sutomore to the border between Boka kotorska and Montenegro near the town of Bar). For example,
the number of Croats in Kotor dropped from 69% in 1910 to 7% in 1991;
in Herceg Novi from 70% to 2%;
in Tivat from 95% to 23%.
In 1991 there were only 8% of Croats in Boka kotorska region, and today (after 1991-1995 Serbian and Montenegrin aggression on Croatia and Bosnia-Herzegovina) even less. For example, 350 Croatian families had to leave their native town of Tivat in the period of 1991-1998.
In June 1996 msgr. **Ivo Gugic**, bishop of Kotor, was cruelly killed (strangled by a wire).
The name of the town of **Dobrota** in Kotor bay has an interesting meaning: Goodness. In fact, the French *bonté* is even closer to the meaning of Croatian *dobrota*. And there is a family name - Dobrota, that can be found also among the Croats in Konavle region south of Dubrovnik.
The photos below are from [Čurić ed.].

Croatian tamburitza choir "Napredak", Gornja Lastva, 1919, Boka kotorska

Tamburitza choir of Croatian Bavings Bank, Donja Lastva, 1915, Boka kotorska

Croatian tamburitza choir "Napredak", Gornja Lastva, 1939

Croatian tamburitza choir "Zmajević", Perast, 1900

Croatian tamburitza choir "Starčević", Tivat, 1906

Tamburitza choir "Sloga", Mrčevac

Seal of the Mrčevac tamburitza choir "Sloga"

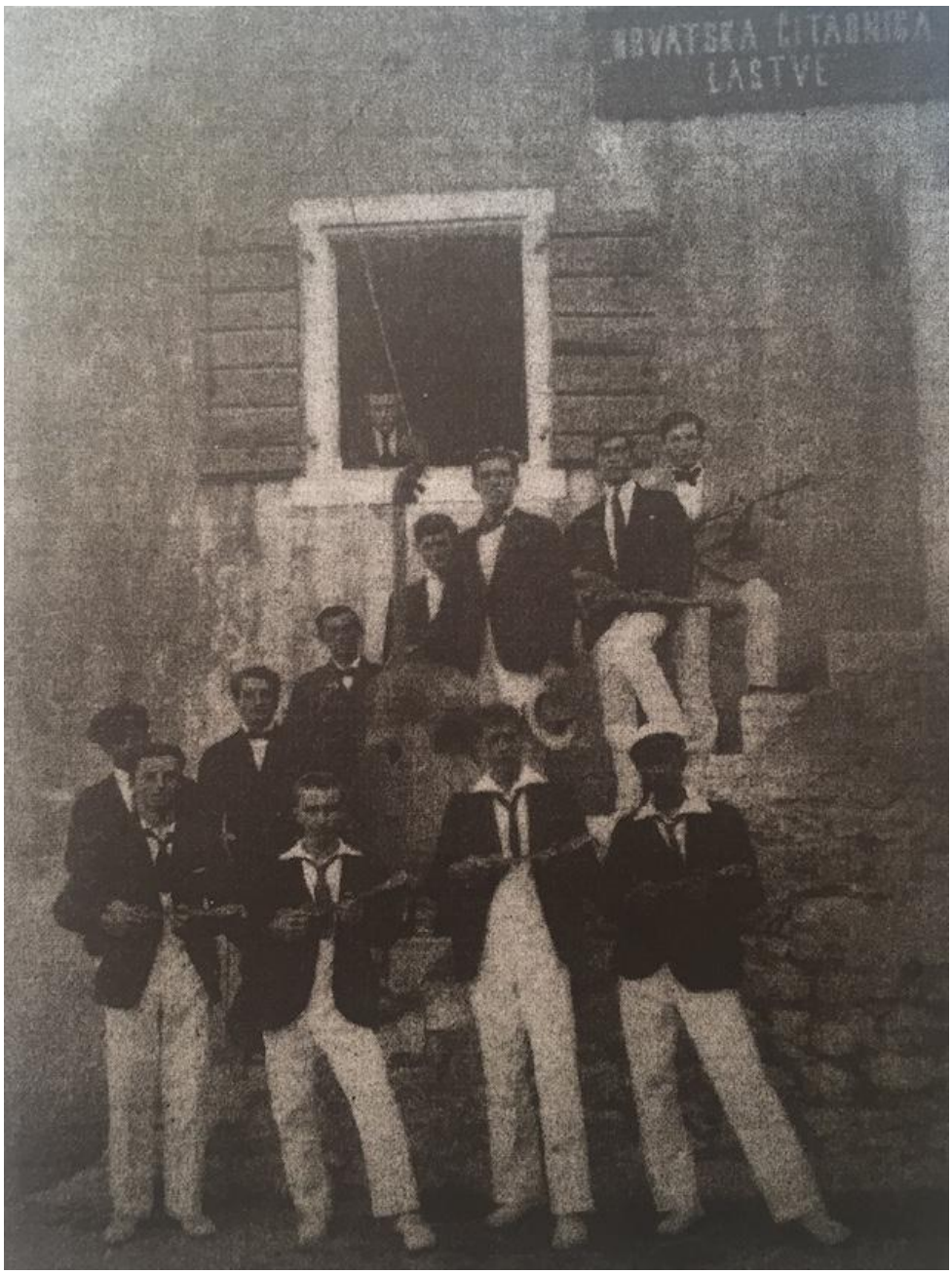

Tamburitza choir of Croatian Savings Bank, Donja Lastva, 1912. Above the window on the right: Hrvatska čitaonica Lastve (Croatian Reading Room of Lastva).

Tamburitza orchestra "Zora" (Dawn), Dobrota, 1896

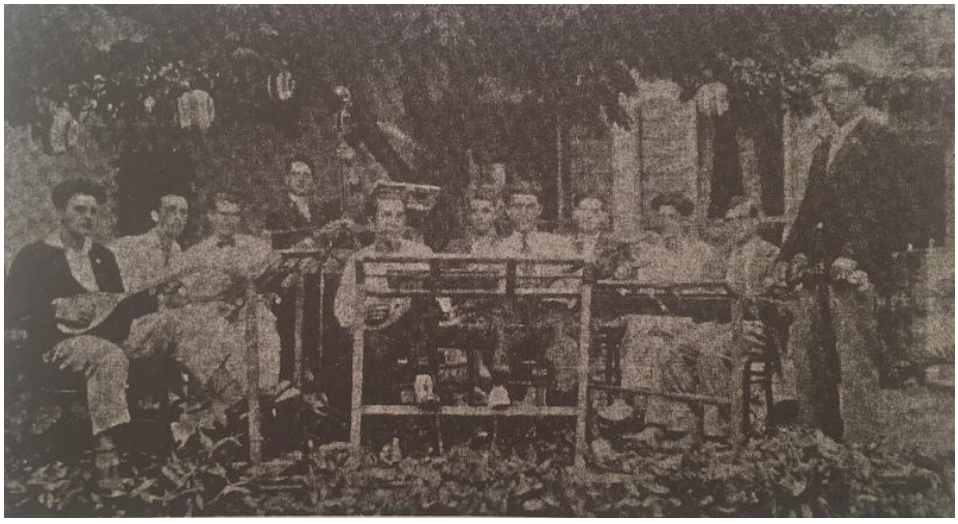

Croatian tamburitza choir Sloga, Prčanj, cc 1903, Boka kotorska

Vjenceslav Cizek (Gjenovici, Boka kotorska, 1928-2000) died in Dortmund. He was born in a peasant-working class family, educated in Kumbor and Herceg-Novi, and studied philosophy in Sarajevo. For his political beliefs he was sentenced twice to a total of 17 years imprisonment, and due to savage prison tortures he became blind. After his release he lived in Germany.

Vjenceslav Čižek

He became internationally known as the "captive of conscience." Vjenceslav Cizek was an exceptional lyricist and satirist of dictatorship. Unfortunately, his literary activity was interrupted by prison. Due to his blindness, he memorised poems while he was in prison using a special mnemonic technique. In his poems he writes about places of his youth - Boka and Konavle.
While in prison in ex Yu (in the town of Tuzla), the collection of his texts entitled *Vjenceslav Čižek — borac i mučenik* was published, subsequently translated into German, English, French, and even into Russian (*Kontinent*, 1982, p. 34; edited by Aleksandar Solženjicin). Source *Hrvatski biografski lskeikon* (Croatian Biographical Lexicon)

SIN I MATI

Domovino moja trnova krunidbo,
sveto slovo glagoljskog Misala,
oku mome Ti bi svjetlost dala
da i Tvoju zlotvor nije tmicom izbo.

EPITAF (na grobu u Sinju)

Bijah samo jedno zrno
U Božjoj žitnici,
Tek jedan kamičak
U Katedrali hrvatske slobode.

Lit.

Malkica Dugeč o Vjenceslavu Čižeku
Vjencesla Čižek: Odabrana poezija
Malkica Dugeč, Josip Pečarić: *Vjenceslav Čižek*, 2019.
Stijepo Mijović Kočan o Vjenceslavu Čižeku
[http://www.radiodux.me/sites/default/files/boka_u_djelu_vjenceslava_cizeka_te_kratak_osvrt_na_njegovu_sudbinu.pdf]

In 1998 a new mosaic was exhibited in a Catholic chapel in the town of Budva in Boka kotorska, on the initiative of the Pravoslav Church in the city. This was done without knowledge of the Catholic Church. On the other hand, it is known that the *Votive Icon of Our Lady* existed in the same place from 1333 to 1949, when local yugoslav communists threw it out into the sea. Fortunately, the old Catholic icon was saved (though damaged), but it was not allowed to be placed where it had been for centuries.
It is little known that until 1949 Bosnia - Herzegovina had another entrance to the Adriatic sea in the region of Sutorine (between Prevlaka peninsula and Herceg Novi), which is today in Montenegro. Today quite unjustly the New Yugoslav state claims the right to Croatian Prevlaka. See [Macan].

Hrvatsko kulturno društvo Napredak (Croatian Cultural Society Progress) from the village of Gornja Lastva
in Boka kotorska, 1919

As confirmed by all partisan documents related to Boka kotorska and Montenegro during WW2, both regions are mentioned with clear distinction: *Boka kotorska* (which is defined as a coastal region from Herceg Novi to very near the town of Bar) and *Montenegro*. Since 1945 the name of Boka kotorska was simply erased. The name of Montenegrins (or Yugoslavs) was imposed on the Croats. Even today many Croats in Boka kotorska are hidden under the name of Yugoslavs (of Catholic faith).
Andrija Maurović (1901-1981), distinguished Croatian cartoonist and painter, was born in the coastal village of Muo near the city of Kotor.
An outstanding Croatian intellectual born in 1919 in Boka kotorska was Luka Brajnovic, professor of Ethics of the University of Navarra, a former director of the Institute of Artes Liberales, a well known Spanish intellectual. *Premio Brajnovic a la communication* is a prestigious Spanish award (500,000 pesetas) established in his honor during his lifetime upon the initiative of newspapermen and lecturers from the University of Pamplona.
Sveto Dekovic is distinguished Croatian sportsman (karate, judo, jiu jitsu) of international reputation (European Kyokushin karate champion 2001), living in Tivat in Boka kotorska, Montenegro.

Anton Lukovic (1815-1880), born in Prčanj, was among the principal engineers who participated in building the Suez Canal (193.3 km), completed in 1869. He worked there as an Austrian architect and civil engineer. He was proprietor of a monumental palace Dario in Canal Grande in Venice, where he died in 1880. The palace appears on the work of art by Claude Monet, distinguished French painter, which is kept in the Museum of Art in Chicago. He also had a merchant house in Cardiff. An important fortress at the entrance of the port in Alexandria was built according to his project. During this work, he discovered three old-Egyptian columns from 16-14 century BC carved with hieroglyphics, which were subsequently solemnly donated to Austrian Emperor Franz Joseph I on the occasion of the official opening of the Suez Canal. The columns are now kept in Vienna, in the Egyptian Hall of the Museum of Fine Arts. For his merits, Lukovic earned hereditary nobility from the Austrian Emperor, and the title of Lukovic de Ascrivio. For more details see an article by Siniša Luković appearing in [Vidmarović, *Hrvati Boke kotorske kroz povijest*, pp. 375-379].
For the reader who thinks that these claims are not sufficiently well grounded, I can offer a personal experience from the city of Zagreb, Croatia's capital. In 1971 a census of population was held in the whole ex-Yugoslavia. At that time I was a 15 years old secondary school pupil. My math teacher "suggested" to everybody, in front of the whole class, to fill in the form as follows: "If I were in your place, I would fill in *Yugoslav* in the nationality section, and underline it three times." She was a daughter of a Serbian colonel in Zagreb. It was only many years later that I realized the meaning of this "suggestion."
Trpimir Macan: *Rt Oštra u povijesti i politici*, Matica hrvatska, Zagreb 1998, ISBN 953-150-168-8
Miloš Milošević: *Iz prošlosti Boke kotorske*, Matica hrvatska, Zagreb 2008.

Stijepo Obad, Serđo Dokoza, Suzana Martinovic: *Južne granice Dalmacije od 15. stoljeća do danas*, Državni arhiv u Zadru, Zadar 2013., ISBN 978-953-7434-11-3
Dominik Mandić: *Crvena Hrvatska*, ZIRAL (Zajednica Izdanja Ranjeni Labud), Chicago-Rim, 1973 (see other Mandic's references related to history of Bosnia and Herzegovina)
Pavao Butorac: *Boka kotorska u 17. i 18. stoljeću - politički pregled* (2000.), *Kotor za samovlade* (1355.-1420.) (1999.), *Kulturna povijest grada Perasta* (1999.) i *Razvoj i ustroj peraške općine* (1998.).
Pavao Butorac: Pisma ruskog admirala Matije Zmajevića / Četiri pisma nadbiskupa Vicka Zmajevića, Zagreb 1948.
The history of Boka kotorska from Antiquity until 1918, Based on the text "Boka kotorska od najstarijih vremena do 1918" by Ankica and Josip Pečarić. Summarized and translated by Ivica Krešić, University of Chicago.
Josip Pečarić
Kako su komunisti prodali Boku kotorsku
Borba za Boku kotorsku (basic reference)
Agneza Szabo: Hrvati Boke kotorske u doba preporoda i bana Jelačića
Lovorka Čoralić:
Barani u Mlecima: povijest jedne hrvatske iseljeničke zajednice, Dom i svijet d.o.o., Zagreb 2006, ISBN 953-238-015-9
Iz prošlosti Boke - odabrane teme, Meridijani, ISBN 978-953-239-070-4
Boka kotorska - jedno od izvorišta hrvatske pasionske baštine, Tivat, 3.-7. svibnja 2006., V. Medjunarodni simpozij, Udruga Pasionska bastina, ISSN 1334-8264
Nada Fisković: *Slikarsko djelo B. Ivankovica*, Hrvatska bratovština "Bokeljska mornarica 809"-Zagreb, 2006.
Cvito Fisković: *Spomenička baština Boke kotorsk*e, Matica hrvatska, Zagreb 2004.
Zeljko Brguljan: *Portreti bokeljskih jedrenjaka*, Hrvatska bratovština "Bokeljska mornarica 809"-Zagreb, 2006.
Dario Musić: Glasilo Hrvata Crne Gore, Hrvatska revija, 2, Zagreb 2007, 33-35
Antun Tomić:
Dobrota - pomorsko naselje u prošlosti, Hrvatska revija, 2, Zagreb 2007, 36-37
Dobrota - povijesnica bokeljskog pomorstva, Hrvatsko građansko društvo Crne Gore, 2009.
Anita Mažibradić: Prčanj - biser u riznici Boke, Hrvatska revija, 2, Zagreb 2007, 38-43
Anita Mažibradić: Tivat kroz vjekove, Hrvatska revija, 2, Zagreb 2007, 44-48
Miloš Milošević, Tripo Schubert: Tri hrvatska glazbenika i skladatelja, Hrvatska revija, 2, Zagreb 2007, 49-58
Hrvatska bokeljska glazba 1910. u Kotoru, Hrvatska revija, 2, Zagreb 2007,
Vladimir Maruvčić: Hrvati u Baru - "Ostaci ostataka", Hrvatska revija, 2, Zagreb 2007, 59-66
Stijepo Obad: Hrvatska društva u Boki kotorskoj do Drugoga svjetskog rata, in *Stolačko kulturno proljeće*, Godišnjak za povijest i kulturu, godište VII, 2009., str. 23-36

Ivan Bongo Bolica: *Opis zaljeva i grada Kotora*, Matica hrvatska Dubrovnik, Dubrovnik 2010.
Milenko Pasinović: *Hrvati u Crnoj Gori s posebnim osvrtom na Boku kotorsku i drugu polovicu XX. st.*, Adamić, Kotor - Rijeka, 2005.
Kotorska biskupija
Boka kotorska, Wikipedia
Dalmatia
Hrvatsko građansko društvo Crne Gore
Hrvatski glasnik, Kotor, časpis (mjesečnik)
Đuro Vidmarović: *Hrvati Boke kotorske kroz povijest*; Sjećanja i zaboravi; Dux Croatorum, Tivat 2011.
Đuro Vidmarović: *Prilog povijesti Hrvata Gornje i Donje Lastve*, Dux Croatorum, Donja Lastva 2013.
Gracijela Čurić (ur.): *Sidrišta zavičaja*, Zbornik radova, Kotor, I 2009., II 2010.
Vinicije Lupis: Povijest i sakralna baština crkve Male Gospe u Gornjoj Lastvi.
Radio Dux
Hrvatska glagoljica u Boki kotorskoj, Radio Dux
Hrvatski glagoljički dokumenti iz Gornje Lastve
Gornja Lastva
Vesna Čučić: Bokelji između Boke i Trsta [PDF], *Naše more*, Vol 53, No 1-2, 2006, pp. 77-88.
Vinicije Lupis:
Biskup Pavao Butorac - Još jedna zaboravljena godišnjica
O prijeporima o Bokeljskoj mornarici - Prisvajanjem kulturne baštine manjine većinski narod čini kulturocid, Glas Koncila, 24. svibnja 2018.

Darko Žubrinić, Prikaza Boke kotorske (treći dio u:
www.croatianhistory.net/etf/et111.html

MOJA ANKICA II., ZAGREB, 2024.

LICEMJERNI KANDIDATI ZA AKADEMIKE 2.
(O IDEOLOGIJI GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ)

Moram se ispričati onima Kojima sam poslao prvi dio ovog teksta s pogrešnim imenima i sjajnog hrvatskog povjesničara Davora Marijana i kandidata za akademika i na koga se odnosi naslov teksta.
Iako vam i nije čudno kada ja napravim razne greške ipak imam malo opravdanje za te koje sam brzo ispravio pa većina vas i nije dobila tekst s tim greškama jer mi je na njih odmah ukazao moj imenjak dr. Stjepandić.
Moje tekstove bi ranije znala pročitati moja Ankica, a taj tekst sam pisao u žurbi jer je pisan 19. ovog mjeseca na dan kada je bilo pola godine od njene smrti. Iz teksta i samog podnaslova vidi se da je tekst zato i pisan jer u njemu spominjem moju knjigu „Srpski mit o Jasenovcu“ koja je bila odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“, a nastala je poslije Ankičinog komentara što bi njen Joško radio kad bi komentirao tu knjigu osnivača i prvog ravnatelja Muzeja žrtava genocida u Beogradu. A ta knjiga je dovela do 'ideologije genocida Cohen-Pečarić.
Jučer je bio radni dan pa sam ja išao na Mirogoj s dvije kćerke, a kasnije je išla i treća s unucima. Kada sam dobio od njih sliku groba nisam ni primijetio kakav su križ unuci napravili na grobu svoje bake.
I opet jedna lijepa priča. Kada su htjeli zapaliti lampaše ispostavilo se da upaljač moje kćerke ne radi. Oko groba nigdje nekoga pa je kćerka bila na granici plača. Tada joj je mlađi sin Noel rekao:
„Mama, možemo se pomoliti i zamoliti Baku da nam pomogne.“
Pomolili su se. I kćerka je u svojoj torbi vidjela ulaznicu s nekog koncerta. Kako su gorjele drugi lampaši ulaznica je pomogla da zapale i svoje.
Knjigu „Moja Ankica“, Zagreb, 2023. počeo sam tekstom starijeg unuka:

O BAKI I DJEDU

Moj djed se zove Josip. Jako je pametan. Bio je na televiziji. Njegov posao je da piše knjige. S njim se volim igrati. Zajedno kupujemo kruh i idemo u parkić.
Moja baka se zove Ankica. Ona je profesorica. Ona uvijek kuha i kupuje. Kod nje nekad spavamo. Jako nas voli.

Arian kao učenik 2. razreda u njihovom časopisu „Mala vidra“, 2021.

U toj knjizi je dan i jedan trenutak kada su se opraštali od svoje baki koja ih je kako je Arian i napisao jako voljela. Kako opisati opraštanje Noela koji je naslonio glavu na križ njegove voljene bake? Kao što je na karminama poslije sprovoda morao sjediti pored stolice na kojoj je bila fotografija njegove bake i tako je on mogao grliti i u tim trenutcima.

OBITELJ BRGLEZ
OBITELJ
ORSAG
AUGUST
MARIJA
ŽELJKO
NEVENKA
KATICA
KRANJČEC

Vjerojatno vam je očito zašto su meni toliko drage pjesme hrvatske pjesnikinja i hrvatskog pjesnika o njenim i mojim unucima:

DVA DJEČAKA

Vidjela sam dva dječaka
Kraj hrvatskog od barjaka
I još djeda skupa s njima

Hrvatima znanim svima.

I vidi se od malena
Nada da su svome rodu
I da s djedom za slobodu
Već je bitka dobivena.

Dva dječaka-dva unuka
Neka rodu na čast budu
I svom djedu desna ruka.

Vidjeh dva dječaka sliku
Pa zamolih dragog Boga
Zdravlje djedu-bojovniku!

Malkica Dugeč
(Ova pjesma je posvećena još malim unucima
hrvatskog akademika Josipa Pečarića)
Stuttgart, 23.5.2019.

DID I UNUCI

Kak' volimo
Našeg dida
A i dida
Voli nas
Ne dirajte
Našu ljubav
U ljubavi
Naš je spas
S njim učimo
Našu povijest
I Bokeljske
Slavne dane
Moleć' Boga

Da i nama
Jedno jutro
Sretno svane
I
Svanut će Već sad znamo
Ak' mu svoju
Ljubav damo
Sretna bit će
Naša lica
Didova smo
Uzdanica

Dr Jure Burić
23 prosinca 2019.

Mome prijatelju akademiku
Josipu Pečariću i njegovim
Divnim unucima!

Svoje knjige o njihovoj baki koja ih je jako voljela i pišem za njih. A kćerke su svoju ljubav pokazale svojom brigom o majci koju su komentirali s divljenjem Ankičini liječnici i medicinske sestre.
Ponosan sam ja i na onu moju znanstvenu djecu koji su u ovom vremenu pokazali zahvalnost.
Zato vam se moram pohvaliti s jednim od njih. To je prof. dr. sc. Julije Jakšetić koji je danas bio u Vrbovskom na svećeničkom ređenju njegovog brata.
Julije je onaj moj znanstveni sin koji se povukao s mjesta 'associated editor' časopisa JMI koji je u tom trenutku bio 15. matematički časopis na svijetu i jedan od dva Q1 hrvatska znanstvena časopisa.
Ovi dana su došle i nova lista, tj. objavljeni su novi Scimago Journal & Country Rank pokazatelji:
https://www.scimagojr.com/journalrank.php?country=HR
Na listi je 163 hrvatska znanstvena časopisa. Njih osam je iz matematike, a sva četiri koja sam ja osnovao za izdavačku kuću „Element“ profesora u m. dr. sc. Nevena Elezovića su među njima, a u kojima više nema mog imena. Evo ih po mjestima koje zauzimaju, impact factorima i kvartili kojima pripadaju:

6. Mathematical Inequalities and Applications 0,486 Q2
8. Journal of Classical Analysis 0,441 Q3
10. Journal of Mathematical Inequalities 0,426 Q3
20. Operators and Matrices 0,347 Q3
33. Fractional Differential Calculus 0,261 Q3
39. Glasnik Matematički 0,241 Q3
40. Mathematical Communications 0,236 Q4

42. Rad Hrvatske Akademije Znanosti i Umjetnosti, Matematičke Znanosti, 0,224 Q3

SVEĆENIČKO REĐENJE
RIJEČKA NADBISKUPIJA
20. TRAVNJA 2024. U 11H
"ZAHVALJUJTE GOSPODINU JER JE DOBAR, JER JE VJEČNA LJUBAV NJEGOVA!"
PS 118,1
vlč. Apolinar Barbiš
vlč. Silvije Jakšetić
vlč. Zdenko Lendl
vlč. Alen Markić
vlč. Kristijan Pandl
vlč. Dalibor Peričić
ZAREDITELJ:
MATE UZINIĆ,
RIJEČKI NADBISKUP
ŽUPA SV. IVANA NEPOMUKA,
VRBOVSKO

Evo nekih zanimljivosti o tim časopisima.

MIA

Prof. Elezović me pozvao da za njegov „Element“ napravim časopis iz nejednakosti. Već sam surađivao s „Elementom“ koji je tiskao knjižicu korisnu za takmičenja iz matematike:

Nejednakosti, Hrvatsko Mat. Društvo i Element, Zagreb 1996.

Elezović je bio u zvanju izvanredni profesor i nije namjeravao dalje raditi u znanosti, dakle ni napredovati na Fakultetu. Pozvao sam ga da se priključi mojoj grupi što je i prihvatio, vrlo brzo dostigao najviše zvanje. Sa mnom ima 21 rad. Ti radovi su nastali na mojim idejama jer se on nejednakostima nije bavio. Brzo bi shvatio što mu govorim i bio sam zadovoljan tom suradnjom. Još i više kad je od jednog pravca koji je rađen po mojoj ideji krenuo u drugom pravcu pa je ima i dva svoja doktora znanosti.

Ali vratimo se časopisu MIA. Tada se već pojavio takav časopis profesora Agarwala pa nisam odmah bio sklon prihvatiti stvarati još jedan takav časopis. Tek tijekom boravka u Lahoreu sam se odlučio i dok sam bio tamo već oformio Editorial Board.

[1] J. Pečarić, *Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi,* dragovoljac.com, 2024. Str. 14-15.

https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf

Evo i kako Elezović opisuje stvaranje tog časopisa koji je danas bolje kotiran od JMI a to se tijekom godine može pratiti i znati prije pojave ove liste, pa ne čudi i s tog aspekta ponašanje i njega i njegove izdavačke kuće:

Na proslavi godišnjice njihovog Zavoda s FER-a 11.10.2009. kada je o mojim navodnim zaslugama govorio profesor dr. sc. Neven Elezović, tj. kada je o meni govorio kao o zlom duhu hrvatske matematike (onaj dobri duh je tada najveći živući hrvatski znanstvenik profesor Zvonimir Janko):

'Drugi projekt spada u područje matematičke analize, program Matematičke nejednakosti i primjene, voditelj sam ja, suradnici I. Brnetić, M. Krnić i A. Aglić-Aljinović, novak Tomislav Burić a zli duh koji nikome ne da mira i tjera sve naprijed nalazi se ovdje među nama, akad. J. Pečarić. Više od polovine matematike na tehničkim fakultetima u Hrvatskoj opstoji samo zato što se taj zli duh probudio. To pokazuje da jedan pojedinac može napraviti više nego čitava organizirana ili neorganizirana institucija.

Iznimno sam ponosan što imam čast surađivati s prof. Pečarićem. Sjećam se dobro trenutka pred dvanaest godina, nakon jedne sjednice matičnog povjerenstva, kad sam mu predložio tad utopističku ideju o pokretanju prvog specijaliziranog časopisa iz matematike u Hrvatskoj, danas svjetski poznatu i priznatu MIU. Vjerovao sam da prof. Pečarić ima ugled koji je prepoznat u svijetu i da će moći organizirati kvalitetno uredništvo. Ali nisam mogao niti sanjati da će se u njemu naći više od pola živućih matematički najproduktivnijih autora u cjelokupnoj povijesti matematike. I svi su oni priznali Zagreb kao svjetski centar istraživanja u ovom području matematike.'“

[2] J. Pečarić, Matematička radionica Josipa Pečarića – Split / Prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula, dragovoljac.com, 2024. Str 73-74: https://www.dragovoljac.com/images/minifp/mat[[ematickaradionica.pdf

JCA

Journal of Classical Analysis nisam ja osnivao, ali je Assiciated editor bila moja doktorandica danas već redovita profesorica Kristina Krulić Himmelreich. I ona se povukla iz tog časopisa i kao i Julije Jakšetić podržala me. Ipak je zanimljiva činjenica da iako je ovako dobro plasiran na ovoj listi, a to su u „Elementu“ mogli pratiti tijekom godine, ipak su za open access uzeli samo moje časopise.

JMI

Moj časopis koji sam napravio za jednu indijsku izdavačku kuću, pa kada sam doznao da misle da on bude open access dao sam ga „Elementu“. To moja nesklonost open access časopisima vjerojatno je bila uzrok opisane igre oko prodaje tog časopisa 2011.-2012. o kojoj jam pisao u [1]. Od 15. časopisa među svjetskim matematičkim časopisima sada je tek Q3 časopis. Taj časopis je zbog podrške meni napustio Julije Jakšetić.

Da nije bilo ove 'priče' o mom izmišljanje dogovora o mojim časopisima ne bi ni bilo moje knjige [1] ni istraživanja oko mojih knjiga i časopisa. Tako ne bih ni doznap zašto sam vjerojatno bio pozvan u Ministarstvo zajedno s tadašnjom dekanicom dekanicom TTF-a prof. dr. sc. Sandrom Bischof i prof. dr. sc. Nevenom Elezovićem. I ona i ja smo vjerovali da smo pozvani zbog mojih žalbi oko uskračivanja sredstava za moje projekte. Ali Elezović nije došao. Pokazalo se da su nas pozvali zbog sumnje da „Element“ dva puta naplaćuje neka svoja izdanja. Srećom pomoćnik ministra nije konkretno rekao na što misli. Srećom, jer doista ne znam kako bih reagirao da e tada spomenuo JMI koga sam 'prodao' 2012., a 2015. je „Element“ od Ministarstva dobio , a sada znam da je 90,000 kn za taj časopis ([1, str. 66]). Znači li to da ga nisam 'prodao' i da je još uvijek 50& vlasništva mojih? Ili nisu samo varali mene nego i Ministarstvo, pa zato Elezović i nije došao na taj sastanak.

OAM

Ovaj moj časopis je slabije plasiran od JCA kome je jadan od glavnih urednika sam Elezović, ali ipak su taj moj časopis odlučili staviti kao open access, Pretpostavljam da za njega nisam ja dobivao ponude za kupnju jer sam inicijator i osnivač OAM jer sam se sam povukao s mjesta jednog od editors-in-chief (bio sam honorary editor, a sada sam tražio da me se ni kao takvog ne spominje) da bi jedna kolegica, koja je moja suradnica ali nije iz 'moje škole', imala uvjet za napredovanje.

Zanimljiva je moja prepiska s velikim hrvatskim matematičarem Krešimirom Veselićem. Evo nekoloko podataka o njemu sa stranica HAZU:

Veselić Krešimir
Akademske titule:
professor emeritus
profesor doktor znanosti
Članstvo u Akademiji:
dopisni član – Razred za matematičke, fizičke i kemijske znanosti (30.01.1997. – ...)

Životopis
Krešimir Veselić, hrvatski matematičar, rođen je 1940. u Zagrebu gdje je 1959. maturirao i 1964. diplomirao primijenjenu matematiku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu.
Magistrirao je 1968., a doktorirao 1970. Od 1964. bio je asistent u Zavodu za primijenjenu matematiku, od 1970. docent, a od 1976. izvanredni profesor. Iste je godine postao izvanredni profesor Sveučilišta u Dortmundu, a od 1979. redoviti je profesor Sveučilišta u Hagenu. Bavio se teorijom linearnih operatora s primjenama u kvantnoj i klasičnoj mehanici, spektralnom koncentracijom, egzistencijom valnih operatora, konstrukcijom spektralne teorije, ne relativističkim limesom te numerikom matrica.
Za dopisnog člana HAZU izabran je 1997.
https://www.info.hazu.hr/clanovi/veselic-kresimir/

Subject:*AW: Re: HAZU*
Date: *Tue, 26 Mar 2024 18:40:18 +0000*
From: *Veselic, Kresimir*
To: *Josip Pečarić*

Dragi profesore Pečarić,
stvarno mi je bilo žao i teško kad sam pročitao Vaše pismo. Ja sam se stvarno htio nevezano porazgovoriti o pokretanju OAM, no siguran sam da ćete mi vjerovati da o svemu što ste mi napisali nisam znao ništa osim činjenice da ste Vi inicijator i osnivač OAM (podcrtao JP) *pa ću se s tim i zadovoljiti. Veselilo bi me ako biste našli vremena doći. Vaš odani K. Veselić.*

Von: *Josip Pečarić*
Gesendet: *Dienstag, 26. März 2024 15:05*
An: *Veselic, Kresimir*
Betreff: *[Extern] Re: HAZU*

Poštovani kolega Veselić,
Vjerojatno niste upoznati s događanjima oko časopisa Operators and Matrices.

Kolega Elezović je tvrdio da sam ja izmislio naš dogovor oko tog časopisa iako je nastao na moj prijedlog i ja sam formirao EB etc.
Dakle, njegove matematičke zasluge za taj časopis su mnogo veće pa time i njegov doprinos tom području.
Ja sam se u potpunosti povukao iz tog časopisa pa ne možete naći u tom časopisu - na moj zahtjev - ni moje ime.
O tome imate i moje knjige na Internetu:
(dajem podatke za knjige [1] i [2])
Mislim da u takvoj situaciji i u odnosu na moj minorni doprinos koji je prihvatilo puno moji doktoranada, mislim da u Vašem predavanju ne morate uopće ni spomenuti takav moj doprinos.
Bilo bi mi drago da govorite o doprinosu stvarne matematičke veličine prof. dr, sc. Nevena Elezoviću jer sam ga ja eto htio prevariti tvrdeći da imamo nekakav dogovor o vlasništvu časopisa u kome njegova firma osigurava sredstva, a ja nekakav moj - očito izmišljeni ugled.
Očito je i ugled bio njegov kao i firma, pa je pošteno da o tim njegovim dostignućima u toj oblasti govorite, a ne o izmišljenim mojim.
S poštovanjem,
Josip Pečarić

On 26/03/2024 13:48, Veselic, Kresimir wrote:
Poštovani profesore Pečarić,
nadam se da ste dobro. Kako vjerojatno znate ja bih 18. slijedećeg trebao u HAZU održati
Matrična analiza i njezine primjene - Doprinos zagrebačke škole
s tim u vezi rado bih se s Vama čuo telefonom (sad sam u Njemačkoj). Ako biste mogli, kada da Vas nazovem i na koji broj?
Srdačno Vaš K. Veselić

FDC

I za ovaj časopis sam dobivao ponude. Ali odbio sam i ponudu za MIA koja je bila ćetiri puta veća-

O tome sam pisao u [1].

Zanimljive priče o ovom mom časopisu neću vas ispričati ovom prigodom. Čini mi se da vam može biti zanimljivo vidjeti koliko mojih suradnika ima u spomenutim časopisima koje izdaje 'Element' pa to dajem u Prilogu.

Josip Pečarić

BOKELJSKI HRVATI NA FACEBOOKU

Isprika svim grupama koji su me pozivali da im se priključim ali to bi bilo previše u mojim godinama. Jedino nisam mogao odbiti dvije grupe iz moje Boke kotorske: Bokeški Hrvati "Bokelji" i Hrvati Boke kotorske. Valjda sam u tim grupama jer možda misle da sam nepravedan prema njima jer sam znao o mojim Hrvatima iz Boke govoriti uspoređujući ih s onima iz Hercegovine:
„Kad mom Hrvatu iz Boke kotorske netko kaže da je Ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati, A ako netko kaže Hercegovcu da je Ustaša – ima besplatno piće do kraja života."
Dakle, sada mi se mogu svetiti zbog takve usporedbe.
S druge strane znam da je mnogima puno značila moja knjiga:

1. J. Pečarić, Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.

Možda je i njima, pa mi se neće svetiti – vidjet ćemo.
A o Boki ili u vezi s Bokom su i moje knjige:

2. A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.
3. J. Pečarić, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.
4. M. Dugeč i J. Pečarić, Vjenceslav Čižek, Zagreb, 2019. str. 222,
5. J. Pečarić, Marko Franović, Portal dragovoljac.com, 2021.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/franovic.pdf
6. J. Pečarić, Bokeljska mornarica, dragovoljac.com, 2021.: https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28810-bokeljska-mornarica
7. J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, dragovoljac.com, 2022.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ZaljevHS.pdf
8. J. Pečarić, Dubrovnik se brani Bokom, dragovoljac.com, 2022.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/DUBROVNIK.pdf
9. J. Pečarić, UNESCO i kolo sv. Tripuna, dragovoljac.com, 2022.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/tripun.pdf
10. J. Pečarić, Vanda Babić Galić o Boki i Bokeljima, dragovoljac.com, 2023.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf

10. J. Pečarić, Miro Glavurtić im postade Srbin, dragovoljac.com, 2023.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/glavurtic.pdf

11. J. Pečarić, Đildo i Tea u knjigama mlađeg brata, Zagreb, 2023., str. 392.
12. J. Pečarić, Moja Ankica, Zagreb, 2023. str. 667.
13. J. Pečarić, Ozana Ramljak i Rade Perković u mojim zapisima, , dragovoljac.com, 2024.: https://www.dragovoljac.com/images/minifp/ozana.pdf
14. J. Pečarić: Prof. emeritus dr. sc. Zvonimir Janović, Dragovoljac.com, 2024.: https://www.dragovoljac.com/images/minifp/zvonimirjanovic.pdf

Bilo kako bilo, možda će pogledati neku od ovih mojih knjiga i naći dodatne razloge da me napadnu ili da mi pogledaju kroz prste 😊
Kada sam 1987. došao u Zagreb bio sam iznenađen spoznajom da je o Hrvatima Boke kotorske malo zna. Smatrao sam da se trebam uključiti i u druge nacionalne probleme vjerujući da ako me i u drugim oblastima počnu doživljavati ozbiljno da će i kada govorim i o mojim Bokeljima. U tome mi je mnogo pomogla supruga pa je i knjiga o njoj na ovom popisu. Zapravo sam na isti način mogao staviti i knjigu:
15. J. Pečarić, Akademik Marin Hraste, dragovoljac.com, 2023.:
https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/36152-marin-hraste
Naime njegova supruga je Zmajević, a kći je odigrala veliku ulogu za UNESCOvo svrstavanje „Svečanosti sv. Tripuna i kola sv. Tripuna – tradiciju bokeljskih Hrvata u Republici Hrvatskoj" na popis nematerijalne baštine.
Vidim da je mojim Bokeljima bio zanimljiv tekst o mojoj sestri i zastavama za „Oluju". Zapravo sam i o majci i ocu puno toga rekao kada sam dao onu priču o njoj kada joj je kao maloj djevojčici susjeda koja je bila Mađarica rekla kako je lijema i da je prava mala Mađarica, a Tea joj je odgovorila: "Nisam ja Magarica, ja sam Kurvatica." Nije ni brat Đildo bio drugačiji. Pogledajte:

Dragi Đildo

Gdje god si bio,
Hrvatsku dragu si ljubio,
O povijesti njenoj govorio,
U našem Zagorju ljubav si našao,
Ali svoj hrvatski Kotor, nisi zaboravio...

Pravdu i zakon, pravedno si provodio
Ljudima puno pomagao,
Zagorje naše i ljude naše
Neizmjerno si poštovao, s ljubavlju djecu odgojio, Boga dragog, svakog dana štovao.

Teška je ova zagorska gruda,
Ali Tebi biti će laka,
Jer uvijek si bio na strani,
Nejakog i seljaka...

Marijan Parlaj
(Zlatar, 07. 10. 2014.)

Pjesmu je autor pročitao na njegovom grobu, a dana je u knjizi: J. Pečarić „AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU", ZAGREB, 2014. Uz posvetu:
Uspomeni na čovjeka koji je doista volio Hrvatsku svoju – moj brat Đildo (1943.-2014.)

O bratu sam pisao u tekstu iz moje prve knjige o Boki, za koju vjerujem da su je moji Bokelji pročitali:

SVETI TRIPUN, ZAŠTITNIK ZALJEVA HRVATSKIH SVETACA

Hrvatsko Slovo, 31. siječnja 1997.

Još je biskup kotorski i dubrovački Pavao Butorac primijetio da je možda slučajan simbol jedinstva dva najjužnija hrvatska kraja - Dubrovnika i Boke kotorske - upravo što svoje patrone sv. Vlaha i sv. Tripuna slave istog dana, dakle 3. veljače. Zapravo, blagdan sv. Tripuna počinjao bi još 13. siječnja, kada kotorska crkva slavi uspomenu prijenosa tijela sv. Tripuna u Kotor daleke 809. g. Po starom običaju bio je opat samostana sv. Jurja pod Perastom dužan u kolegijalnoj crkvi obaviti službu Božju, jer je po vrlo staroj predaji, kada je tijelo preneseno u Kotor, u ophodu ga je dopratio tadašnji opat Perasta. A 27. siječnja su "Lode"! S trijema katedrale "Mali Admiral" Bokeljske mornarice izrekne tzv. "Pohvale sv. Tripuna", "Lodi" mnogobrojnom narodu, predstavnicima crkvenih, civilnih i vojnih vlasti. Potom Bokeljska mornarica razvije Svečev barjak. 1. veljače, kasnije 2., primala bi Bokeljska mornarica oznake vlasti nad gradom na tri dana, a potom mornari prisustvuju sv. misi u kolegijalnoj crkvi. Poslije podne, iza prijenosa sv. Moći u crkvu, igrali bi tradicionalno Svečevo kolo, tj. kolo bokeljske mornarice. Naravno, vrhunac svečanosti bio bi na sam blagdan, dakle 3. veljače. Jutrom bi se nizale sv. mise, a prije pontifikalne mise igrala bi Mornarica opet Svečevo kolo. Iza Pontifikata slijedio je sa sv. Moćima svečani ophod po gradu, u kojemu su sudjelovale i civilne i vojne vlasti i sve bratovštine pod svojim barjacima. Poslije podne vraćale su se sv. Moći u Moćnik i u crkvu sv. Josipa.

Naravno, prilike su uvjetovale i raznorazne prilagodbe. Najveće tijekom komunističke vladavine, kada je Boka kotorska postala dio Crne Gore. Prvo su ukinuta sva hrvatska kulturna društva, pa tako i Bokeljska mornarica. Na popisu 1948. prisutan je i veliki pritisak na pučanstvo da se deklarira kao Crnogorci. A najčešće su ti pritisci i bili iskazani kroz pritisak na vjernike-katolike. Jasno je da su u Boki to bili samo Hrvati. Moj nesuđeni krsni kum to nije postao jer je bez ikakvoga suđenja odležao u zatvoru dvije i pol godine. Čovjek je redovito išao nedjeljom u katedralu na misu, pa je optužen kao "klerikalac". Žena - Dalmatinka - otišla je u Cetinje pitati za njega. Jedi-no što je dobila bile su batine. A tri brata su joj poginula u partizanima. Ali sam blagdan im je bio posebno inspirativan. Prvo, nestankom Bokeljske mornarice, Svečev barjak podizao je neki ugledan Kotoranin. Potom bi redovito izgubio posao. Među njima i moj stric i kum. Potonji nikad više nije radio u državnoj službi. A to je značilo živjeti u krajnjoj bijedi. Zato su kasnije Svečev barjak razvijali sami svećenici. I procesije su se morale preseliti u samu crkvu. Nove vlasti su na zanimljiv način "sudjelovale" u tim ophodnjama gradom. Naime, organizirali bi radne akcije, vatrogasne vježbe i sl. I kolima za vuču jurili bi kroz narod okupljen iza svog svećenstva i sv. Moći.

Pogibelj je prijetila puku, pa su crkvene vlasti premjestile procesiju u samu katedralu.

Zbog Loda je stradao i moj otac, iako ne zbog razvijanja zastave. Kao i uvijek i tog dana su gotovo svi Kotorani bili u podne ispred katedrale. Otac je zatvorio kavanu (državnu - naravno), i krenuo prema katedrali. Susreo ga je jedan partijski funkcionar (od onih koji su 1948. naprasno od Hrvata postali Crnogorci), i tražio da se vrati na posao. Naravno, došlo je do sukoba, a moj otac je ipak došao pred katedralu. Mnogo kasnije ispričao mi je jedan drugi funkcionar iz tog razdoblja, inače kotorski pravoslavac, da je otac pobjesnio i rekao tri stvari: kako je on veći Hrvat od Stjepana Radića, veći katolik od pape, i da on sve **njih** ... . Naravno, ne čudi onda da je poslijepodne imao općinsku komisiju u kavani. Bio je poznat kao čovjek koji svima, a najviše kotorskoj sirotinji, daje na vjeru, pa je lako bilo ustanoviti manjak. Dobio je dvije godine za to, i samo pola godine za ono što mi nazivamo verbalni delikt. Zanimljivo je da je sam sudac uvjeravao moju majku kako se otac treba žaliti na presudu. Baka sve to nije preživjela. Umrla je. Nisu mu dopustili da joj bude na sprovodu. Majka je ostala s troje male djece. Bez posla. Nudili su joj ga uz uvjet da se odrekne muža. Odbila je. Dapače, odmah smo i nas dvoje mlađih imali Svetu potvrdu. Kako preživjeti s troje male djece i bez ikakvih primanja? Iz kuće su već bili odnijeli sve što je bilo vrijednije. Nisu dječju uniformu mornara Bokeljske mornarice, u koju me je majka odijevala za sv. Tripuna. Ali glad nas djece ju je natjerala da je proda. Budzašto. Kako smo samo žalili za tim odjelcem! Jedina pomoć bila je eventualno naći nekoga za prenoćište. Naravno, to je bila sredina pedesetih, pa toga nije moglo biti puno. Pa ako i bude neki putnik s autobusa u 2 sata poslije pola noći, morali ste iste noći popuniti obrazac i odnijeti ga u miliciju. A ovi su imali zato pravo svake večeri dolaziti vam u stan i provjeravati imate li neprijavljenih gostiju. Žrtva tih njihovih provjera nisam bio ja, već stariji brat. Milicajac bi jednostavno došao, vidio da nemate nikoga i sjeo bi. Majka bi se bojala i probudila brata. Sjedili bi tako cijelu noć i gledali bi se. Dječaku od svojih 12-13 godina se spavalo. Klonula bi mu glava, a istog trena majka bi ga prodrmala. Pa opet tako. Danima. Poslije godinu dana, shvatili su da je ne mogu slomiti, pa su majci dali najslabije plaćeni posao. Otac je izašao iz zatvora. Visok preko 180 cm imao je manje od 50 kila. Živio je još 7-8 godina. Više bez posla nego zaposlen. Umro je ne shvativši kako Boka može biti dio Crne Gore. U svojoj 47-oj godini života. Bili smo uz njegov krevet. Nas troje, sada već jedan student i dvoje gimnazijalaca. Obećali smo mu da ćemo završiti škole. Obećanje smo izvršili.

Istina, još za života mog oca obnovljena je Bokeljska mornarica. Ali po svim načelima "bratstva i jedinstva". To je značilo i ne sudjelovanje na proslavama sv. Tripuna. Mornarica čiji je odred bio na pogrebu Stjepana Radića! Čak bi i povjesničari u svojim javnim nastupima znali reći kako su ključevi grada, tj. vlast u gradu, predavani Bokeljskoj mornarici "na određeni dan u godini". Niti jedan se nije usudio reći kada je to bilo i zašto. S višestranačjem u Crnoj Gori obnavljaju se svečanosti za blagdan sv. Tripuna. Istina, Bokeljska mornarica sada mora prije samih Loda prisustvovati i svetkovini sv. Save, koji pada na isti dan kada su i

Lode. Ali danas je okupljanje Hrvata u Boki tijekom vjerskih blagdana mnogoljudno. Tako jedan Hrvat iz okoline Tivta kaže u Domu i Svijetu od 30. prosinca 1996. (nije smio reći svoje ime, što zorno svjedoči koliko je težak položaj Hrvata Boke kotorske): "oko crkve taj strah potpuno nestaje. Tako smo za Božiće '91., '92., '93., cijelu noć slavili oko crkve, pjevajući hrvatske božićne, ali i narodne pjesme, pa i "Ustani Bane" i "Lijepu našu". Oko crkve, u crkvi i u župnom uredu nitko se ne boji. No, kad se pođe kućama, u nama se javlja nekakva 'blokada'. Ipak su kod kuće žene, djeca..."

Prošle godine su za blagdan posjetili Boku nadbiskup i metropolit splitsko-makarski mons. Ante Jurić, biskup hvarski mons. Slobodan Štambuk i biskup Linza u Austriji mons. Maximilijan Aichern. Vjerojatno će im zauvijek ostati u sjećanju suze biskupa kotorskog mons. Iva Gugića, kojima ih je ispratio kada su napuštali Boku. Jer umirovljeni biskup prošle je godine zadavljen žicom. Hrvatska je brzo prihvatila objašnjene kako je riječ o grabežnom umorstvu, usprkos letcima u kojima su ga nazivali "genocidnim rimokatoličkim svećenikom"!? Ne čudi da je krajem godine i nadbiskup Jurić vraćen s granice kada je za blagdan blaženoga Gracije Kotorskog išao u posjet Kotorskoj biskupiji, koja i jest dio njegove nadbiskupije. To upravo i pokazuje da ta hrvatska biskupija mora i dalje ostati dio Crkve u Hrvata.

ANKICA PEČARIĆ, DR. JOSIP PEČARIĆ

THE POSITION OF CROATS AND CATHOLICS IN MONTENEGRO FROM THE ST. JEROME CASE UNTIL TODAY

U knjizi “Moja Ankica” dan je feljton:
POLOŽAJ HRVATA I KATOLIKA U CRNOJ GORI OD SVETOJERONIMSKE AFERE DO DANAS
Podlistak Hrvatskog obzora
Feljton je prenio i portal MONTENET:
Montenet - H. Obzor: POLOZAJ HRVATA I KATOLIKA U CRNOJ GORI OD SVJETOJERONIMSKE AFERE DO DANAS
S istom temom smo sudjelova.i na simpoziju:
Ankica i]osip Pečarić
POLOŽAJ HRVATA I KATOLIKA U CRNOJ GORI OD SVETOJERONIMSKE AFERE DO DANAS
HRVATSKI ISELJENIČKI ZBORNIK, 1997. 251-262, 471-472, 495-497
SIMPOSIO INTERNACIONAL "EUROPA SUDORIENTAL EN ELSIGLO XX"
Ankica i Josip Pečarić:
CONDICION DE LOS CROATAS Y CATOLICOS
EN MONTENEGRO DESDE EL AFAIREDE SAN JERONIMO HASTALAACTUALIDAD

INTERNATIONAL SYMPOSIUM "SOUI'HEASTERN EUROPE IN THE20TH CEN- TURY'
Ankica&Josip Pečarić:
THE POSITION OF CROATS AND
CATHOLICS 1N MONTENEGRO FROM THEST.JEROME'SAFFAIR UNTIL TODAY

TAKOĐER:
A.PEČARIĆ AND J. PEČARIĆ,
POLOŽAJ HRVATA I KATOLIKA U CRNOJ GORI OD SVETOJERONIMSKE AFERE DO DANAS,
SIMPOZIJ "JUGOISTOČNA EUROPA U XX STOLJEĆU, DUBROVNIK, 23-25, SVIBNJA, 1996.
ANKICA PEČARIĆ, DR. JOSIP PEČARIĆ

THE POSITION OF CROATS AND CATHOLICS IN MONTENEGRO FROM THE ST. JEROME CASE UNTIL TODAY
Ovdje dajemo samo englesku verziju tog teksta:

ANKICA PEČARIĆ, DR. JOSIP PEČARIĆ

THE POSITION OF CROATS AND CATHOLICS IN MONTENEGRO FROM THE ST. JEROME CASE UNTIL TODAY

In present-day Croatia, it is insufficiently spoken and known of the Croats in Montenegro This is a consequence of the memorycide carried out upon the Croatian people in the former Yugoslavia.59 Even when there is talk about them, it is restricted exclusively to the Boka Kotorska Bay and the fact that Boka Kotorska was incorporated into Montenegro after World War II. Little is known about the Croats in the Principality, i.e. the Kingdom of Montenegro toward the end of the previous and the beginning of this century. The literature on them was inspired by the St. Jerome case, but it was printed at the beginning of the century, that is, in the Austro-Hungariuan Empire60 or abroad.61 In fact, the very St. Jerome Foundation case of 1901 and 1902 is little known here and since Croatia was a constituent part of other states, the Catholics of Slavic origin in the city of Bar were not referred to as Croats in the writings about this case. The memorycide perpetrated against our people rendered possible similar events today.62 The St. Jerome case is associated with giving a Croatian name to a Croatian foundation in Rome. The Holy See wished, within a rearrangement of Croatian institutions in Rome, to open a foundation for the Croatian Catholic Church, but naming it Croatian alarmed many European diplomatic circles. Italy, Austria, Hungary, Russia, France and Montenegro all wanted to realise their interests at the expense of Croatia. Prince Nikola exploited the affair for his Greater Serbian ambitions, which cost him a loss of state in the end. However, the policy inaugurated by

---

I J. Pečarić, "Boka i Hrvati" ("Boka and Croats"), Dubrovnik 4, 1955, pp. 255-262. J. Pečarić, "Hrvati Boke kotorske od 1918 do danas" ("The Croats of Boka Kotorskafrom 1918 until Today"),Hratski iselj"eničkizbomik1995/96, pp.290-300. Međunarodni simpozij "Jugoistočna Europa 1918 - 1995" ("The International Symposium: Southeastern Europe 1918 - 1995"), Zadar, from 28 through 30 September 1995. J. Pečarić, "Hrvatska i zaljev hratskih svetaca" ("Croatia and the 59 Bay of Croatian Saints"), Vjesnik Hrvaatske adademije znanosti i umjetnost 1-3/1995, pp.75-78. J. Pečarić, "Croats in Boka Kotorska",Matica, časopis Hratske matice iseljenika,11, 1995, pp. 7-9

60 Dr Luka Jelić, Hrvatski zavod u Rimu (The Croatian Foundation in Rame), Zagreb, 1902. Vinko Kisić, Hrvatski zavod u Rimu, "Najnoviji događaji" (The Croatian Foundation in Rome, "The Latest Events"), Zagreb, 1902."Ratko Perić, Nadbiskup Stadler i Hrvatski zavod u Rimu" ("Ratko Perić, Archbishop Stadler and the Croatian Foundationin Rome") in Josip Stadler-Prilozi za proučaanje duhonog lika prvog vrhbosanskog nadbiskupa (Contributionsto the Studyof the Personality of the First Archbishop of Vrh Bosna) edited by Ž. Puljić, Sarajeo, 1989, pp. 141 - 172.

61 Juraj Mađjenac,HrvatskiZavod sv. Jeronima u Rimu, 1453-1953 (The Croatian Foundation of St.Jeromein Rome, 1453- 1953), Rim, 1953.

62 M. Strecha, "Collegium hieronymianum pro croatica gente", "Svetojeronimska afera, Radovi (The St. Jerome Affair, Works), Zavod za hrvatsku povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu, 28 (1995), pp. 158-188.

Prince Nikola would be continued with the creation of the Republic of Montenegro. in the second Yugoslavia, when Boka Kotorska, Croatian land with a great Croatian heritage, became a part of the newly created Republic of Montenegro. In the last and this century, Montenegro increased manifold (Picture 1), thereby endangering its survival and the survival of its people as a nation. Also, many Croats, exposed to constant pressure, have changed their nationality, so that in this paper we speak of the Croats and Catholics in Montenegro, confining ourselves only to the Catholic Croats or those of Croatian origin, however.

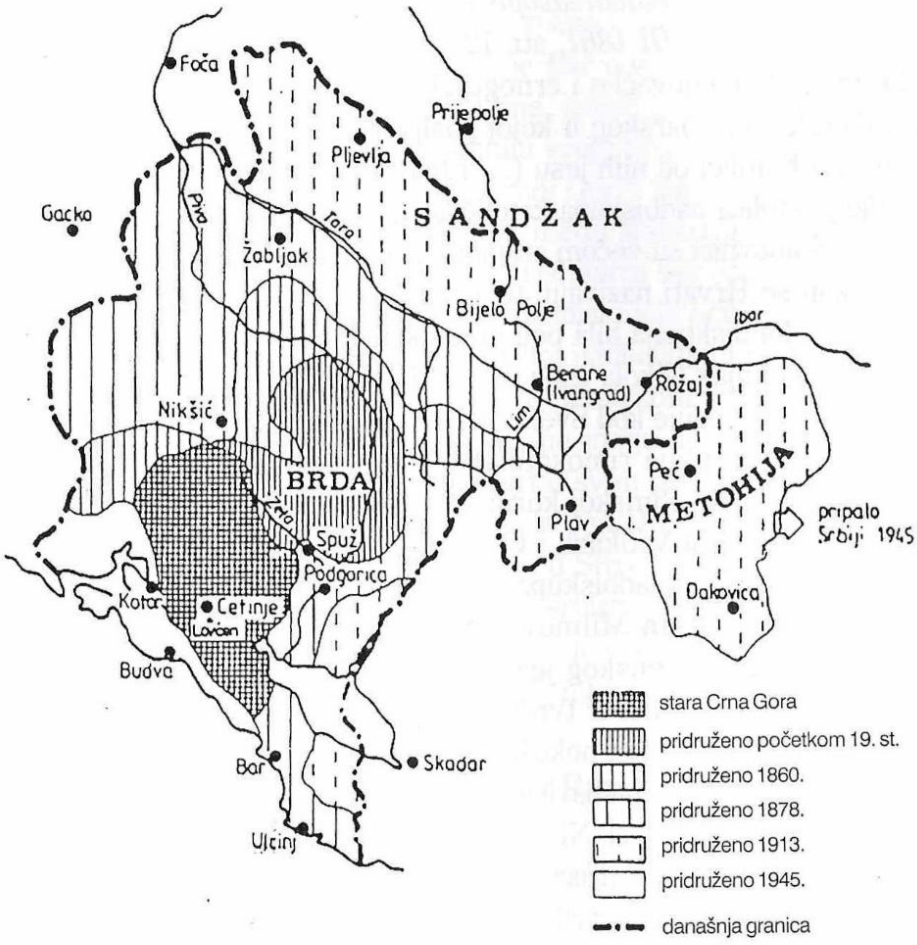

Picture 1 - Expansion of Montenegro in the 19th and 20th centuries

CROATS OF THE BAR DIOCESE

By the Congress of Berlin, Bar and a portion of the Bar diocese became a part of Montenegro, and the rest of the diocese went to Austria-Hungary, i.e. became a part of the Kotor diocese. A stream called željeznica became a boundary between

two states. Up to that time, there had been no Catholic population in Montenegro. According to some data, after the Congress of Berlin, 175,000 Orthodoxes, 15,000 Muslims and about 5,000 Catholics, 1,500 of whom were Slavs, the rest being Albanians, lived in Montenegro. What sense of national consciousness the Catholics in Bar and its vicinity had can be seen from Jukić's Zemljo-državnopisni pregled Turskog carstva u Europi,(A geographical and national survey of the Ottoman Empire in Europe), (Bosanski prijatelj) III (1864) pp. 12, 17.): "Serbs and Croats live in the Herzegovinian-Montenegrin border zone - in small numbers in the Skadar, Les and Bar nahias ("an administrative unit in the Ottoman Empire"); in the Bar nahia the Catholics are called Croats. (...) Of them, Catholics are also (...) and the Croats in the Bar vicinity. (...) Bar. - Here is the see of the Catholic Archbishop, who holds the title "Primas Serbiae". The inhabitants are mainly, as in the entire nahia, Catholic Slavs who call themseles Croats and who are good sailors." Since the then Bar diocese was under the authority of the Skadar archdiocese, the Montenegrin prince Nikola asked Bishop Strossmayer in 1878 to mediate at the Holy See in favour of the restoration of the Bar archdiocese, to which all the Roman Catholics in Montenegro would belong, and its archbishop would be directly subordinate to the Roman Curia. All this was not so simple, but a concordat was signed between the Vatican and Montenegro in 1886, and a Croat, Franciscan Šimun Milinović, a teacher of the Sinj high school, was appointed as the first Archbishop of Bar. In the following year, the Pope allowed the introduction of the Old Slavic language into liturgy in the Bar diocese. Martin Zoller 63 claims that Prince Nikola, by introducing the Slavic liturgy, tried to gradually Slavicize the Albanians. In order to perform the liturgy in Old Slavic, a Missal had to be printed in the Glagolitic script. This, too, was not without difficulty. However, this showed that Prince Nikola's intentions were not pure - namely the difficulties raised by the Vatican in connection with the printing of the very Missal should not have normally caused its Catholic subjects' position in Montenegro to be worse. And yet, just this happened, so that Archbishop Milinović resigned, but his resignation was not accepted. Indicative of this situation are Strossmayer' s letters to Rački. On 23 February 1890, he wrote64: "in Montenegro, Milinović and the concordat are in a position that cannot be worse. So far, I have considered the Prince to be an example, but I was very much mistaken." On 1 March 1890, Strossmayer was even more critical of Prince Nicola65: "Milinović is writing to me that the Montenegrin prince has fulfilled none of the obligations, stipulated by the concordat. How base of him! I thought he was a model man, but in the end he turned out to be the very epitome of byzantinism!" Nevertheless, the Missal was printed, and the first Mass in Old Slavic (in a Catholic church) was held on 1 January 1894. Again, Bishop

63 Martin Zoller, "O odnosima J.J. Strossmayera prema Crnoj Gori" ("On Strossmayer' s Relations with Montenegro"), Isto- rijski zapisi, 1978, 1-2.

64Korespondencija Rački-Strossmayer(Račl,i-StrossmayerCorrespondence),Vol. IV, edited by Ferdo Šišić, Zagreb, 1931, p. 162.

65 Ibid., 163.

Strossmayer's help proved decisive. In view of all this, we are not surprised by Kisić's remark66 that, as soon as Bar became a part of Montenegro, "the Montenegrin govrnment attempted to impose the SERBIAN name upon the people of Bar, owing to the Serb aspirations to nationally and politically absorb their brothers Croats." Besides, Kisić finds out that "in Montenegro and the adjoining areas, there appeared a political movement of the CATHOLIC SERBS, with Barans playing a leading role. The so-called Catholic Serbs were a sporadic occurrence in Dalmatia. By gaining Bar and the Bar archdiocese, however, there was an opportunity to declare all the Catholic Slavs in one archdiocese to be Serbs. While the Catholic bishops thought they were aiding the Croatian population of Bar and its vicinity, they could not be aware that they were not able to prevent its Serbianization and that by assisting Montenegro in all the questions concerning the Bar archdiocese they were actually, though unwittingly, facilitating Greater Serbian aspirations. They came to realize this in 1901-92, after the case of the St. Jerome Foundation in Rome.

On 1 August 1901, by the brief (breve) "Slavorum gentem", Pope Leo XIII established "Collegium Hieronymianum pro chroatica gente" ("St. Jerome Clerical Foundation for the Croatian People"), i.e. he reorganised the then institutions, and instead of the Illyrian, now meaningless name he gave a Croatian name to the newly established Foundation. This was a result of a great struggle of Croatian bishops to maintain the Croatian identity of St. Jerome's institutions which had been founded by the Croats since the late Middle Ages. The entitlement to the St. Jerome Foundation was granted to priests coming from those dioceses which had earlier qualified for the Guesthouse of the same name, i.e. the dioceses of Zagreb, Đakovo, Senj, Križevac, Zadar, Split, Šibenik, Hvar, Dubrovnik, Kotor, Krk, Trieste, Poreč-Pula, Vrhbosna, Mostar-Trebinje, Banja Luka and Bar. Namely, by the decision of the Holy Rota of 24 April 1656, which specified which Croatian dioceses had a right to the St. Jerome Guesthouse in Rome, the Slovenes as well as the Bar archdiocese were excluded. Nonetheless, the Catholic population of Bar and its surroundings, i.e. the portion of the Bar archdiocese stretching from Lake Scutari to the sea, considered themselves to be a nation of the same feelings and national consciousness as their identical brothers in Dubrovnik, Herzegovina and Boka Kotorska. On the initiative of the Croatian bishops, this part of the Bar archdiocese, too, was included in the papal brief in 1901.67 The creation of the St. Jerome Foundation disturbed the European diplomatic circles of the time. Immediately after the release of the brief, a gang of the so-called Italian Serbs, proclaiming themselves to be Dalmatians, stormed into the Foundation premises. This incident outraged and embittered the Croatian public, especially in Dalmatia where there was even bloodshed during the demonstrations. When the governments in Vienna and Budapest saw the strong reactions of the Croatian people, they intervened, always in pursuit of their own interests, however.

66 V. Kisić, op. cit., pp. 30-31.
67 . Madjenac, op. cit., p. 52.

A consequence of such compromise Austro-Hungarian politics was the recall of the rector and head of the St. Jerome brotherhood, Dr. Josip Pazman, by the Archishop of Zagreb, Posilović. When Dr Pazman, on the way back to his homeland, landed in Split, he was welcomed as a martyr by a mass of patriots. Namely, they unharnessed the horses from his coach and, regarding it a special honour to pull the Croatian martyr instead of them, took him, amidst thunderous ovations, protests and songs, to the seminary where he was to stay.68 Gradually, the public opinion in Italy changed in favour of the Vatican, but now Montenegro interfered in the whole affair. As early as 29 August 1901, Glas Crnogoraca (Montenegrin Herald) at Cetinje protested against the papal brief because the Illyrian nation had been replaced with the Croatian without mentioning the Serbian nation which the Montenegrin government was set to protect. Subsequently, Archbishop Milinović was invited to Cetinje; about which he wrote to the Vatican, claiming that he would protest to Prince Nikola over attacks against the Holy Father.69 However, the Archbishop yielded to the pressure to which he was exposed at Cetinje. Namely, as Š. and J. Rastoder70 state, the Archbishop ADMITTED that Illyrianism encompassed both the Croats and Serbs. Along with Count Lujo Vojnović a Catholic Serb from Dubrovnik, the then Minister of Justice of Montenegro, he set off for Rome to demand on behalf of Montenegro that "et pro Serbica gente" be added to "pro croatica" because it was not the Croats who lived in the Bar archdiocese, but the Catholic Serbs. They also based their demands on the title "Primas Serbiae" which was held by the Archbishop, but omitted in the brief "Slavorum gentem". The Croatian bishops were against the renaming of the Foundation, and Strossmayer wrote to the Vatican State Secretary, Cardinal Rampollio, that "Deep down inside the Serbs are intolerant towards the Catholic Croats. Therefore, our Illyirian or Croatian Foundation in the City must by no means be called Serbian. On no account must that notion be used." In a series of letters to Rački, Strossmayer wrote about the Serbian intolerance and hatred of the Croats. In this vein, even on 15 December 1861 he wrote71 "After all, I noticed that some matters under Serbian control are re- solved in the Serbian, or rather Turkish fashion. There are Serbs in power who seek to take their revenge on me and the Catholic Church for our refusal to be Serbianized." And on 29 February 1864 he noted 72"Believe me, we here are losing strength and unluckily for the Croats, the Srijem Serbs are presumptuous. I think one should not yield to the Serbs when right and justice are not on their side, for that would only make

68 Ibid, pp. 50-51.
69 Ratko Perić, op. cit., p. 161.
70 Š. Rastoder and J.Ras{oder,D,· Nikola Dobrečić, ArcibiskupBarski i primas Srbski (Dr. Nikola Dobrečić, Archbishopof Bar and Primate o/Bar and Serbia), Budva, 1991, p. 17.
71 Korespondencifa Rački-Strossmayer(Rački-Strossmayer Correspondence),Vol. I, edited by Ferdo Šišić, Zagreb, 1928, p. 7.
72 Ibid., p. 21.

them more brazen and impudent." On 25 June 186373: "Of course, we often discuss the elections in Srijem, where the Serbs would like to appoint their men, even in the Catholic places. Naturally, I said that would be a disgrace to the Catholics." In a letter dated 23 June 1883, Strossmayer writes about the Serbian" barbarity and shackles"74, especially indicative is the letter of 10 April 1884, where he says75: "Serbs have turned into an arch enemy of ours." In the same letter he mentions "the grave that the Serbs are digging for us. "But it was when referring to the St. Jerome affair that he associated such statements with something Montenegro was directly involved in. Obviously he became deeply aware that all that he had done to aid the Montenegrins and his Croatian people in the Bar area had been utilised against the interests of that same people in general! (This is why his ON NO ACCOUNT should be understood as a political legacy of its kind, namely as an absolute refusal of any union with the Serbs!) The Holy See was exposed to the enormous pressure. They did not even flinch from open ultimatums The Pope believed that by removing the cause (giving the Croatian name to the Foundation) its effects would be undone as well, so he returned the Illyirian, now meaningless, name to the Foundation. (the Foundation came to called Croatian as late as 1971)

The papal brief "Slavorum gentem" remained intact in its content, expressions and terms, only the old title was retumed. It should be noted that Archbishop Milinović, on 2 January 1902, asked the Pope to confirm his title "Primate of Serbia", which was done in the end.76

The Croatian episcopate and people were astonished by the change of the name.77 The resentment of the Croatian people found its expression in the extraordinarily sharp petition of 30 March 1902 and in the representations made in the audience with Pope Leo XIII. That this resentment ran really deep is also confirmed by the fact that Stadler accused the Holy See quite undiplomatically of succumbing to the diplomatic pressures, so that, later on, he had to publicly apologise for this accusation, which he could not document, but his petition was published in the Catholic and other Croatian press. The name of the Foundation, of course, remained unchanged, but the Pope sent a letter to the Archbishop of Zagreb, Posilović, on 10 April 1902, explaining that the rights belonging to the Croatian people had not been curtailed. It is interesting that the Pope, in his letter, mentions the Croatian name twice, never the Illyrian.78 The reaction of the Croatian people to the Pope's decision has been described by M. Strecha, this year.79 Thus, he states: "The Montenegrin resistance to the brief Slavorum gentem was motivated

73 Ibid., p. 31.

74 Korespondencifa Rački-Strossmayer(Rački-Strossmayer Correspondence),Vol. I, edited by Ferdo Šišić, Zagreb, 1928, p.69.

75 Ibid., 118.

76 Š. Rastoderand J. Rastoder, op.cit., p.17.

77 R. Perić, op.cit., pp. 166.168.

78 Ibid., p. 168.

79 M. Strecha, op. cit.

primarily by their desire to affirm the thesis of Catholic Serbs, which had a major role in the dissemination of the Serbian nationalistic ideology, notably in Montenegro and Dalmatia, but in the long run, probably in Bosnia and Herzegovina, and Croatia proper as well." However, Prince Nikola's ambitions went still further in his aspiration for predominance in the entire Serbdom, as can be inferred from a commentary in the Swiss journal "Journal de Geneve" dated 15 February 1902, quoted by K. Milutinović80 "Montenegro agrees to (...) the reduction provided that the Bar Archbishop's title of Primate of all the Catholic Serbs, primas totus regni Serbiae is recognised by the bull. But this addition is opposed by Vienna for reasons which are easy to guess (...). If the Vatican granted the Catholic Archbishop of Bar the title of Primate of all Serbs, the Austro-Hungarian authorities fear this act could be viewed as an affirmation of Montenegro's political pretensions directed against Austria which would like to support the Obrenović dynasty."
In addition, the article in the Swiss magazine deals with an ultimatum with two solutions: either the Holy See will meet the demands of Montenegro, or Prince Nikola will break off all relations with it and consider the concordat null and void. "Montenegro, indeed, does not occupy much space on the map of Europe, but its links with Russia and Italy and its moral prestige on the Balkans provide it with such strength and influence on eastern and European issues that it would be unreasonable to underestimate it. So I think that the Vatican will think twice before it decides on a break with Montenegro." Yet Montenegro viewed by Europe in this way was to exist for another 16 days only. Although Prince Nikola enlarged his state manifold (Picture 1), he got involved in the Greater Serbian manoeuvrings, desiring still more. This persistent striving for the expansion of Montenegro caused Montenegro to "eat itself up" in the end .
This century has clearly shown the difficulties the Croatian people had to contend with. This could, in essence, be seen, or rather surmised, from the St. Jerome affair. If even the Pope, remarkably well-disposed to Croatia, did not succeed in naming the institution as he wished only because the name was Croatian, could we have expected anything more in our struggle for freedom?

CROATS IN THE REPUBLIC OF MONTENEGRO

With the creation of the first Yugoslavia, Montenegro ceased to exist. But this period was used by Greater Serbian politics to separate Boka Kotorska from the other Croatian lands.81 The Second World War was a cover to annex Boka Kotorska to Montenegro. Namely, the Yugoslav Communist Party (KPJ)'s regional committee for Montenegro Boka and Sandžak was established even before the war. The staff of the National Liberation guerrilla (partisan) forces for Montenegro, Boka and Sandžak was renamed on 25 October 1941 into the

80 Kosta Milutinoić, "Srbi katolici i svetojeronimsko pitanje" ("Catholic Serbs and the St. Jerome Issue"), Istorijski zapisi, 65, 1992/1-4,pp. 65-72.
81 Pečarić, op. cit.

General Staff of the National Liberation Movement for Montenegro and Boka82, and the National Liberation Committee of Montenegro and Boka was founded on 18 February 1942, at the monastery called Ostrog. How the question of Boka Kotorska is interpreted in Yugoslavia is best illustrated by the following quotation from a book by Zoran Lakić83 : "After the Allied command for the Middle East declared that Italy accepted an unconditional capitulation on 8 September 1943, the occupational regime ceased to exist in Montenegro; the decision on the annexation of Boka Kotorska became less significant, so that this area again became an integral part of Montenegro." It is unnecessary to explain in detail that Boka Kotorska had never been a constitutive part of Montenegro up to that time and that even Montenegro as such had not existed in the first Yugoslavia. The Territorial Antifascist Council of the National Liberation for Montenegro and Boka (ZAVNOCG and Boka) was established at the assembly held at Kolašin on 15 November 1943, and its first session followed a day later. The second session of the ZAVNOCG and Boka took place in February 1944, and the third, crucial for the final annexation of Boka Kotorska to Montenegro, from 13 to 15 July 1944, with 151 delegates in attendance. Of that number, 13 came from the district of Kotor, and 11 from the district of Herceg Novi84. The introductory paper "A Free Montenegro in the Free Democratic Yugoslavia" was given by Veljko Zeković. He proposed passing a resolution on the renaming of the Territorial Antifascist Council of the National Liberation for Montenegro as Boka as the Montenegrin Antifascist Assembly of the National Liberation (CASNO) because: "Montenegro enjoys the right to a separate federal unit in democratic Yugoslavia. The people of Boka should be allowed to decide freely with whom and how they will live in the Yugoslav federation ...85 Needless to say,,it was known how the "people" i.e. the present councillors from Boka would vote. This is how it is commented by Z. Lakić86: "One cannot but notice the renaming of the highest body of authority. There is no more the Territorial Antifascist Council of the National Liberation of Montenegro and Boka, but the Montenegrin Antifascist Assembly of the National Liberation. It is not only the changed order of words that is different. The essential difference is that the word Boka has been omitted from the new name, which can be regarded as an expression of the mood of Boka Kotorska's councillors to declare that the Montenegrin territory encompasses the territory of Boka as well. This is all the more important given the fact that all other political authorities retained the word Boka in their name: the Yugoslav Communist Party's regional committee, the National Liberation Front, the Women's Antifascist Front, the Union of the Antifascist Youth, etc. But in the formal-legal sense, it was on the eve of the Fourth Sitting of the CASNO in April 1945 that the National Liberation

82 Z. Lakić, Narodna vlast u Cmoj Gori, 1941 - 1945 (People 's Power in Mo11te11egro, 1941 -1945), Cetinje-Beograd, 1981,pp.108-109.
83 Ibid., p. 287.
84 Ibid., p. 402.
85 Ibid., pp. 402-403.
86 Ibid., p. 404.

Committee for Boka, like the Assembly of the ZAVNO for Sandžak, declared itself in favour of the voluntary integration into Montenegro." While in the above quotation he speaks of the mood of Boka Kotorska's councillors, a little further he adds that Luka Matković delivered a speech in the name of the people of Boka and gives the following quotation from that speech87: "Throughout history, the fate of the people of Boka, both the Serbian and Croatian, has been inextricably linked with the Montenegrin people (..) The sacrifices we gave for freedom are a guarantee that the democratic aspirations of the Boka people will be fulfilled in free Yugoslavia, in the community with the fraternal Montenegrin people …
The so-called liberation provoked terror among the people. For example, in Kotor, according to the report by the KPJ's Kotor District Committee, dated November 1994, "the masses expected us to persecute the traitors and pro-fascists, even those without grave sins, and a clear-cut division between honest and dishonest people.88 Naturally, people were terrified, but not without good reason. Scores of respected Croatian citizens were murdered, including three priests: Don. Ivo Bajramović, Don. Gracija Sablić and Don. Đuro Perušina. A large number of people were forced to leave Boka, among them, Pavao Butorac, the bishop of Kotor, a historian of Croatia and Boka. Pressure on the population continued even after the war. Ali Croatian cultural societies were abolished, and in the 1948 census, great pressure was exerted on everybody to declare themselves as Montenegrins. Communist Croats were instructed to do so. And only four years had elapsed since Luka Matković, speaking of the people of Boka at the founding congress of the CASNO, as we have seen, referred only to the Croats and Serbs. Many of those Communist Croats died as Montenegrins, too. In the tradition of the Boka people, there lives a tale of a memorable choir of that time. Namely, the whole Kotor prison packed with Croats sang, during the Midnight Mass, the Croatian Christmas carol "At that blessed time of year". Otherwise, a common excuse for the persecution of Croats of the time was their Catholic faith, so-called clericalism. A great number of the Kotor people lost their jobs because on the feast of St. Tripun, the patron saint of Kotor and the whole of Boka, they would display a flag on St. Tripun's Cathedral (the oldest Croatian Cathedral built in 1166), and some were imprisoned for years because of their Catholic faith - with or without a trial. A great deal of attention in the implementation of Greater Serbian politics was paid to the intellectuals from Boka. Thus, for years, not a single Croatian university graduate bas returned to his native Kotor. If he nevertheless tried, everything was done to drive him away. The fate of the Croatian writer and teacher Vjenceslav Čizek is a drastic example. As a student he was sentenced to89 two years in prison for writing several satirical poems. After finishing university, he worked in Bosnia-Herzegovina. Though a brilliant teacher, he was often dismissed and harassed in various ways. From May 1972, he lived as a political

87 Ibid., p. 406.
88 Ibid., p. 427.
89 Malkica Dugeč, Vjenceslav Čizek-Jeda11 život za Hrvatsku (Vjenceslav Čizek-A Life far Croatia), Republika Hrvatska, Zagreb, 190 (1995), pp. 63-75.

emigrant in Germany. He contributed to all the papers of the Croatian Diaspora. On 11 November, he was kidnapped by the secret Yugoslav police and forcefully and secretly taken back to Yugoslavia. He was sentenced to 15 years of hard labour. Amnesty international and the PEN, through the Croatian PEN Centre, interceded on behalf of him - but all in vain. It took Germany more than ten years to free him as its political asylum grantee. But Čizek went blind as a result of kidnapping and hard labour in prison. Results of this policy can be seen from Table 1, where comparative data on the number of the Croats by parishes in the years 1939 and 1973 is given.90 Of course, the total number of Croats has still more de- creased since the beginning of the Homeland War. The greater part of this decrease is reflected in the change of nationality. Namely, the 1991 census shows a large proportion of Yugoslavs in Boka Kotorska, and mainly Croats "hide" under this name.

Table 1 - How the Croats from Boka were resettled (Comparative data on the number of Croats by parishes for 1939 and 1973)

Parish Name	1939	1973
Bogdašić	786	251
Bogišići - Krtole	106	123
Brca	130	130
Budva	350	200
Dobrota - Ljuta	201	67
Dobrota, Sv. Eustahije	238	131
Dobrota, Sv. Matej	680	380
Donja Lastva	599	630
Donji Stoliv	234	207
Đurići	216	172
Gornja Lastva	396	92
Gornji Stoliv	230	17
Herceg Novi	1457	1148
Kotor	1587	550
Kostanjica	283	133
Krašić	111	88
Lepetane	230	199
Muo	518	345
Perast	520	239
Petrovac	35	50
Pokrivenik	510	217
Prčanj	680	360

90 Zrinko Horvat, Boka was "Priđe and Glory of Croats", Narod, 1 March 1996, pp. 18-19.

	Risan	125	141
	Rose	25	14
	Sušanj	360	450
	Sutomore	509	280
	Škaljari	850	836
Tivat	2450	2594	
Total	14416	10044	

THE POSITION OF CROATS AND CATHOLICS IN MONTENEGRO DURING THE HOMELAND WAR

The emigration of Croats greatly intensified during the Homeland War, for the most part from Tivat, a town where the greatest number of Croats has remained. Several hundred Croats moved out during the war, among them, seven medical specialists. There were all sorts of pressures: anonymous letters, telephone calls, child abuse, etc. Croatian intellectuals are exposed to the greatest pressure, because their departure is a signal to others to leave as well. The ethnical cleansing of Boka Kotorska has its origin in the Greater Serbian inferiority complex about the Croatian cultural heritage - for, indeed, the Croatian cultural heritage is great. Thereby, it is of considerable significance that part of the Croats change their nationality, because it is via the Catholic Yugoslavs of today who will be the Catholic Serbs or Montenegrins of tomorrow that a painless transfer of this monumental Croatian heritage, mostly in the possession of the Kotar diocese, into the Montenegrin, i.e. Serbian heritage is feasible. For these reasons, in the last census of 1991 in Boka Kotorska, only about 5,000 people declared themselves Croats, twice less than in our Table 1, for the year 1973. As a matter of fact, in environments like this, the real data given by the Catholic Church generally differ widely from the official data.

In contrast to the Catholic Yugoslavs in the very Boka Kotorska Bay, in the southernmost part of the Kotar diocese and in Bar there are no Catholic Serbs, which Prince Nikola attempted to accomplish, but Catholic Montenegrins. People living there believed that by expressing themselves as Catholic Montenegrins they could escape pressures, holding fast at the same time to their Catholicism, their distinctiveness. This declaring as Yugoslav or Montenegrin Catholics was best explained by the bishop of Mostar, Monsignor Ratko Perić, when he, after a visit to the Catholic parishes in Boka and Montenegro, stated that being Catholic there is perhaps not so dangerous as being Croatian. One can notice that the Catholic population on the other, i.e. Austro-Hungarian side of the željeznica river in the time of Prince Nikola, still consider themselves to be Croatian. In fact, in the whole period from the Congress of Berlin up to the creation of the Republic of Montenegro after the Second World War, they were mainly Croatian. One should also have in mind that this portion of the Catholic population lived further southward than that in Boka (separated by Orthodox Grbalj and Paštrović), and there were much more Croats in Boka. This is why they were the first to succumb to the pressure, whereas the same process in Boka proceeds in stages. (First they

were detached from the entire Croatian people by the so-called Bokism and then by Yugoslavianism, and it is a matter of time when they will be converted into Catholic Montenegrins or Serbs.)

Although the Croats of Bar and its surroundings are mainly Catholic Montenegrins, this does not mean that they are no longer victimised. Thus, with the beginning of the aggression against Croatia, there appeared the following graffiti on the željeznica river: "DOWN TO HERE IS CROATIA", which is a kind of pressure on the Catholic population (which allegedly wrote it - in fact, it was a call and an excuse for the renewed pressure upon them). This and other forms of pressure can be read from the Greater Serbian weekly DEM (the issue of 15 October 1995). Thus, "a number of Sutomore's Roman Catholics, in possession of Croatian identity cards, went to Dubrovnik in 1991 to vote for Tuđman' s HDZ." This is why Orthodoxes" have not been lulled by fifty years of fraternity and unity, (...), nor could their empirical knowledge about centuries-old Catholic aspirations for their lebensraum have been annihilated. They recognised these aspirations also in the initiative to establish the municipality of Sutomore. (..) The municipality of Sutomore, at the second stage, is also to include the local community of Šušanj, that is, the territory of the whole of Spič from Kufina to the željeznica, as far as the place where 'Down to here is Croatia' is written. There are many Catholics in Šušanj. (...) The Orthodox people of Spič know that they must make the most of their resources. (...) Even today they are alone. Alone in the face of the conspiracy spirit of the Roman Catholic minority (A minority, almost as a rule, exists on the principles of conspiracy). "They went into action, indeed. In Spičansko Polje there is St. Petka's Church, a church with two altars, jointly owned by the Catholic and Orthodox Churches. Preserving their "original Orthodox faith", the Spič Orthodox committee headed by its rector forbade the Catholic parish priest Nikola Majić to say Mass on the Catholic feast of St. Markus because it coincided with Orthodox Easter. The Mass took place in front of the church in the presence of about one hundred Catholics. It is interesting that DEM associates these events with the Archbishop of Bar, Marko Jorg, thereby fabricating a story not recorded in history. The reason may lie in the reports sent by the Archbishop, and which say that all inhabitants of this region became Catholic after the "unification by religion". Ignoring the fact that St. Petka' s Church is joined- owned property, i.e. in the spirit of "fraternity and unity" the Orthodox believers proclaimed the church to be Orthodox, brought a new rector and Krajina refugee, Sreta Medić and built him a parochial home, the foundation-stone of which was laid by Amfilohije, the metropolitan of the Montenegrin Littoral, Zeta and Skender. In early December of last year, the Catholic alter was thrown out from St. Petka's Church! At the end of last year, the Montenegrin op- position weekly, Monitor, reacted to this event. At the beginning of this year, the Belgrade magazine Vreme, referring to the same happening, quoted Don. Mujić as saying. "The Roman Catholics feel perturbed because for quite some time they have felt that something like this has been prepared, and they are afraid this could be the start of ethnic cleansing."

ETHNIC CLEANSING! A process which started with the establishment of Yugoslavia and still has not come to an end. Namely, by comparing the censuses

of 1910 and 1991 (the last censuses in Austro-Hungary and Yugoslavia), we can see that the total population of Boka Kotorska has doubled, while the total number of Croats has trebly decreased. However, the events in Sutomore are significant. They show that the people living there are not protected, although they, in terms of nationality, declare themselves Montenegrins, Catholic Montenegrins! A clear warning to the Catholic Yugoslavs of Boka, or those who are Boka's and "nothing else". Catholic Montenegrins, i.e. Serbs are needed by Greater Serbian politics only to ensure that the great Croatian - Catholic heritage passes into Serbian possession. And then they are no longer needed even as Catholics! So it is likely that these Catholics, too, who do not declare themselves Croats in Boka and Bar and its vicinity will revert to their Croatian nationality once they realise the are, irrespective of everything, endangered. A stronger Croatia will be a great help to them in this effort. On the other hand, these events are a message to the Montenegrins as well. If Montenegro remains an integral part of Yugoslavia, they will not survive as a nation, nor will they stay at the seaside. They, too, will be erased from this area in the same way as were the Croats

BOKA KOTORSKA I BOKELJI, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

UVOD

Moji prvi publicistički tekstovi su bili o Boki kotorskoj jer zbog memoricida koji je napravljen u bivšoj državi mnogi u Hrvatskoj nisu znali da postoje Hrvati Boke kotorske.
Nije se znalo ni za naziv Zaljev hrvatskih svetaca.
Objavljene tekstove sakupljao sam u knjiga pa su tako nastale knjige:
J.Pečarić, Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.
J. Pečarić, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.
J. Pečarić, Bokeljska mornarica, dragovoljac.com, 2021.:
https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28810-bokeljska-mornarica
J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ZaljevHS.pdf
J. Pečarić, Dubrovnik se brani Bokom, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/DUBROVNIK.pdf
J. Pečarić, UNESCO i kolo sv. Tripuna, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/tripun.pdf
I o izuzetnim Bokeljima napisao sam više knjiga.
M. Dugeč i J. Pečarić, Vjenceslav Čižek, Zagreb, 2019. str. 222,
J. Pečarić, Marko Franović, Portal dragovoljac.com, 2021.
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/franovic.pdf
J. Pečarić, Vanda Babić Galić o Boki i Bokeljima, dragovoljac.com, 2023.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf
J. Pečarić, Miro Glavurtić im postade Srbin, dragovoljac.com, 2023.:
J. Pečarić, Ozana Ramljak i Rade Perković u mojim zapisima, , dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/ozana.pdf
J. Pečarić: Prof. emeritus dr. sc. Zvonimir Janović, Dragovoljac.com, 2024.:
Prije dvije godine napisao sam knjigu o Zvonimiru Dekoviću i Adrijanu Vukasoviću. Na žalost nisam je objavio pa je sada dajem kao dodatak na kraju knjige.
U svemu tome imao sam svakojaku pomoć mojih najbližih pa sam i njima posvetio knjige:
J. Pečarić, Đildo i Tea u knjigama mlađeg brata, Zagreb, 2023., str. 392.

J. Pečarić, Moja Ankica, Zagreb, 2023. str. 667.
J. Pečarić: Moja Ankica II., Zagreb, 2024., str. 448.
Ova knjiga sadrži tekstove o Boki i Bokeljima koji su dani na mom facebooku. Nedavno sam dao i tekst o mom prijatelju prof. dr. Danilu Đuroviću. Nisam znao da su nas na nekom portalu povezali još 2021. godine i moje reagiranje je dano kao dio ovog Uvoda. Napominjem da sam koristio prezime koje su Danilu provokativno dali na tom portalu, kao što su učinili i s imenom mog nećaka.
S dragim prijateljem Danilom sam razmijenio puno e-mailova pa su u prvom poglavlju ove knjige dani neki drugi tekstovi u kojima se on spominje a dani su u mojim knjigama.
Rijetki su Crnogorci katolici. Jedan od njih je i Danilo. Iako smo bili prijatelji u djetinjstvu, ipak me je iznenadilo kada sam otkrio da je i on jedan od onih koji se bore za neovisnu Crnu Goru. Dogodilo se jer smo u Zagrebu predstavili knjigu crnogorskih intelektualaca 'NEZAVISNA CRNA GORA ILI VELIKA SRBIJA'. Jedan od tekstova u knjizi napisao je on pa je dobar dio mog govora bio o njemu

Akademik Josip Pečarić

JOSIP STJEPANDIĆ I THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

Josip Pečarić

ODGOVOR JOSIPU STJEPANDIĆU

27. kolovoza 2024,

Dragi imenjače
Napominjem da sam tekst THOMPSON - NAJVAŽNIJI ŽIVUĆI HRVAT završio ovako:
„Naime Thompsonova „Bojna Čavoglave“ je postala simbol i pjevaju je u izvornom obliku ili prepjevaju u nizu zemalja pa je doista postala Himna naroda izloženih agresiji.
Zato je sjajan završetak Čelanovog teksta dan i kao njegov nadnaslov, a zapravo je proširivanje onoga danog u Peticiji ZDS iz 2015. kojom smo branili „Bojnu Čavoglave“ i podržali prijedlog Mladog Jastreba da se ZDS uvede u HV. Zapravo proširivanje te Peticije kao da uzima u obzir činjenicu da je „Bojna Čavoglave“ postala Himna naroda izloženih agresiji:
Proglasimo Za dom spremni službenim pozdravom Hrvatske vojske i predložimo UNESCO-u da ga proglasi nematerijalnom kulturnom baštinom čovječanstva,“
Čelan je zapravo istakao zašto svjetskim moćnicima koji nisu željeli neovisnu Hrvatsku i podržavali Srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku i zašto hrvatskim političarima koji su njihove sluge smeta ZDS i smetat će im.
Dakle u Čelanovom prijedlogu naglasio sam ono što je doista novo u odnosu na našu Peticiju ZDS iz 2015.
U prethodnom tekstu REFERENDUM O ZDS JE 2015. PREDLAGAO NADBISKUP ŽELIMIR PULJIĆ, PREDSJEDNIK HBK pokazao sam da prijedlog za referendum pripada tadašnjem Predsjedniku HBK. I taj prijedlog je bio posljedica naše Peticije ZDS.
Zato je zanimljivo kako se zaboravilo na tu Peticiju koju spominješ, a ako je se poneko i sjeti daje pogrješne informacije o njoj.
Jedan od potpisnika bio je Velimir Bujanac.
Jesi li gledao jučerašnju Bujicu koja je počela netočnom informacijom oko Peticije ZDS.
Po Bujancu to nije bila Peticija Mladog Jastreba, a Mladi Jastreb nije ni potpisnik te Peticije On nije ni potpisnik Peticije.
U Peticiji se samo podržao prijedlog koji je on prvi iznio, ali je glavni dio Peticije obrana „Bojne Čavoglave“ i Marka Perkovića Thompsona.

Iako je tekst Peticije dan linkom s portala **kamenjar.com** u prilogu ga ponavljam s napomenom da je toj Peticiji posvećen veći dio knjige:
J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.
Iz Kazala dajem poglavlje o Peticiji:

PETICIJA „ZA DOM SPREMNI“
PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A
NE SMETA NJIMA DANAS PAVELIĆ, VEĆ HRVATSKA SAMOSVIJEST!
PRILOZI: Ivan Hrstić, Što je gore - Smrt fašizmu ili Za dom spremni?
HRVATSKI BESKIČMENJACI
Vlastima ne smeta Miloševićev pozdrav UZDIGNUTA TRI PRSTA!
PISMO PREDSJEDNICI RH
PRILOG: GLAZBOM I RJEČJU ZA DOM KROZ POVIJEST
ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU
ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II.
Dr. sc. Josip Stjepandić, "NA SRAMOTU ORGANIZATORA I POTPISNIKA"
Damir Kalafatić, HOS-ovci su bili SPREMNI dati život ZA svoj DOM!
Dr. sc. Josip Stjepandić, ODGOVOR ANTI GUGI
Dr.sc. Josip Stjepandić, DRUGI ODGOVOR ANTI GUGI
Mladen Pavković, BIVŠI UDBAŠI SU „ZA DOM SPREMNI“ UZDIGLI NA DRŽAVNI PROBLEM BROJ 1., SAMO DA IH SE NE PITA ŠTO IH SE TREBA PITATI
PAKOŠTANE: PREDSTAVLJANJE KNJIGE
JE LI ANTE GUGO ZABORAVIO ČITATI?
Malkica Dugeč: U IME ISTINE
Mladen Pavković: SAD BI I NEKAKAV SRPSKI ČETNIK LINTA SUDIO HRVATIMA
DOKOZA: PETICIJU SAM POTPISAO JER NE ŽELIM HRVATSKU BEZ NACIONALNOG OBILJEŽJA!
TRILOGIJA BEŠČAŠĆA
Dr.sc. Josip Stjepandić, VAŠA POLITIČKA ANALIZA OD 29.8.15
N. Piskač: TKO I ZAŠTO USTAŠIZIRA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA?
SVI SMO MI NJIMA USTAŠE!
DVA HRVATSKA POGLEDA NA POZDRAV „ZA DOM SPREMNI“
KAKO PEČARIĆA NAJURITI IZ HAZU?
PRILOZI: PISMO AKADEMICIMA
STRATEGIJA HAJKE
Mirela Pavić, PLAŠIFIKACIJA
KAKAV TREBA BITI HRVATSKI INTELEKTUALAC?
Vicko Goluža, UZVIK LJUBAVI
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: FAŠISTI SU ONI KOJI POZDRAV ZA DOM SPREMNI! PROGLAŠAVAJU FAŠISTIČKIM

N. Piskač: VAZELINSKI KRASTAVAC
Dr.sc. Josip Stjepandić, "SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"
Mario Filipi, LJULJAJU SE STUPOVI LAŽI
Igor Vukić, NEKI BI I DANAS POSTUPALI KAO MIKA ŠPILJAK, BAKARIĆ I NJIHOVI!
Marko Ljubić, ZAŠTO MILANOVIĆ NE 'HAPSI' PEČARIĆA I THOMPSONA
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: ZDS I STATUT GRADA VUKOVARA IZBEZUMILI PETU KOLONU U HRVATSKOJ!
Zvonimir Hodak: PREKOMJERNO GRANATIRANJE POZDRAVA "ZA DOM SPREMNI"
Don Anđelko Kaćunko, Kako sam (bio) SPREMAN za potpis ZA DOM ili: ZAŠTO SAM SE PRIDRUŽIO 'KONTROVERZNIM PETICIJANERIMA'
Tvrtko Dolić, UBIJANJE HRVATSKOG JEZIKA
KAKO JE BILO BITI HRVAT-MATEMATIČAR U BEOGRADU
TKO SU ĆOSIĆEVI SLJEDBENICI U HRVATSKOJ?
JE LI KATEDRA ZA POVIJEST FF-A SRAMOTA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU?
MARCEL HOLJEVAC, USTAŠE I HRVATSKI KUKAVIČLUK
ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA
KAKO SMO OBRANILI KOLINDU
TUĐMANOVSKI PRIJEDLOG MLADOG JASTREBA
Na kraju dajem i sliku korica te knjige koje je Grafički i likovno oblikovao Branko Hrkač.
Pozz
Joško
PRILOG
PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A
Štovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,
Štovani Predsjedniče HDZ-a g. Tomislave Karamarko,
Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu,
Pozdrav je dio Thompsonove pjesme BOJNA ČAVOGLAVE koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.
Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.
Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?
Posljednji zapovjednik obrane Vukovara, Branko Borković, poznat i pod nadimkom Mladi Jastreb, na svom se Facebooku osvrnuo na polemike oko pozdrava 'Za dom - spremni'. Borković smatra da bi se pozdrav trebao uvesti u službenu vojnu uporabu:
Koliko god se trudim proniknuti u problem starohrvatskog pozdrava "ZA DOM - SPREMNI" ne mogu dokučiti što je u njemu neprimjereno i nedolično. Osobno

smatram da bi ga regularno trebalo uvesti u službenu uporabu u oružane snage. Otprilike bi se dogodilo isto što se dogodilo i s uvođenjem kune kao novca.
Raznorazni anti ovi ili oni bi vrištali par mjeseci, a nakon toga bi našli nešto drugo što ih evocira na dane kada su njihovi preci (a i oni) tamanili Hrvate. Braćo i sestre: ZA DOM – SPREMNI!
Postoje I sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.: **http://www.hrsvijet.net/.../19334-sud-utvrdio-pozdrav-za...**.).
Sjetimo se, tvrdili su kako je uvođenje kune dokaz da je RH istovjetna s NDH.
I doista je Borković u pravu kada nas je podsjetio na velikog hrvatskog predsjednika akademika Franju Tuđmana i način na koji je on riješio pitanje kune. Danas oni koji su se opirali uvođenju kune vrlo rado primaju mirovinu u kunama, pače, daju si je prebaciti na račune u Srbiji.
Pojam "Domu ili domovini odan/privržen/predan/spreman" postoji u sličnom obliku u svim zemljama i narodima, te budi nepodijeljeno pozitivna čuvstva. Uvođenjem takvog pozdrava u službenu uporabu njegovala bi se hrvatska kultura i tradicija. U protivnom protivnici ovog pozdrava mogli bi sutra doći na ideju da nam zabrane naš pleter, zagrebačku katedralu ili čak Sinjsku alku.
Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.
akademik Josip Pečarić
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Stanko Popović
dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
Josip Šimunić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni čan HAZU
akademik Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije zanosti
Krešimir Kraljević
Franislav Stanić
dr. sc. Zvonimir Šeparović, Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof., bivši diplomat
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof.dr.sc.Ivica Veža

dr. Milan Jelic, ekonomist, sveučilisni profesor hrvatskog jezika, odjel prevoditelji, na sveučilištu u Buenos Airesu
prof. dr. sc. Marin Čikeš
Tomislav Josić, SOHV
Zvonimir Hodak. odvjetnik, kolumnist
don Anđelko Kaćunko
Velimir Bujanec, urednik i voditelj Tv Emisije 'Bujica'
dr. sc. Milko Brković, umirovljeni znanstveni savjetnik i naslovni profesor u trajnim zvanjima
prof. dr. sc. Šime Vučkov, dr. med.
Nikola Štedul
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
dr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet., Imunološki Zavod, Zagreb
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji Hrvatski Tamburaši (Ranije Zlatni Dukati)
Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
Mr. Art. Eva Kirchmayer Bilic
dr. sc. Amira Delic
dr. sc. Ana Mršić
prof. dr. sc. Dino Mihaljević Tolj
prof. dr. sc Franjo Plavšić
dr. sc. Krunoslav Brčić-Kostić
Mirela Pavić, prof., kolumnistica u Hrvatskom tjedniku
mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik Hrvatskog Društva Političkih Zatvorenika
Petar Mamić, glavni urednik Boka Cro Press-a, hrvatskog tjednika Iz Sydneya, Australija
prof. dr. fra Andrija Nikić, sa 1402 Napretkovca Iz Mostara i svim akademicima
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
prof. dr. sc. Boris Širola
Zlatko Mustapić, direktor Festivala Melodije Hrvatskog Juga
Blazenko Juracic, mag. komp., docent
prof. dr. sc Serđo Dokoza
Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
Mladen Pavković, novinar i publicist
dr. Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med.
doc. dr. sc. Srećko Botrić
doc. dr. sc. Ivan Poljaković
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
general Ljubo Ćesić Rojs
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević
general Marinko Krešić
...
Potpisnika je blizu 4200. Cijeli popis možete vidjeti na:
http://kamenjar.com/potpisnici-pismo-predsjednici-rh-i.../

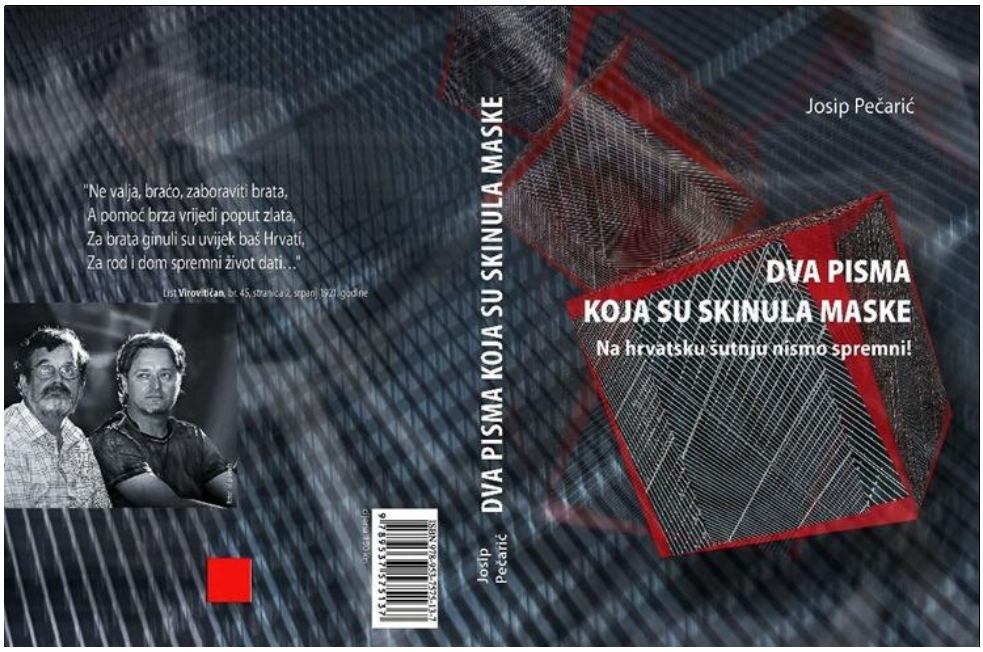
"Ne valja, braćo, zaboraviti brata,
A pomoć brza vrijedi poput zlata,
Za brata ginuli su uvijek baš Hrvati,
Za rod i dom spremni život dati..."
List Virovitičan, br. 45, stranica 2, srpanj 1927 godine
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE
Josip Pečarić
Josip Pečarić
DVA PISMA
KOJA SU SKINULA MASKE
Na hrvatsku sutnju nismo spremni!

PROF. EMER. DR. SC. VINKO GRUBIŠIĆ, DOPISNI ČLAN HAZU, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.

PISMA

(…)
Naslov:RE: ČESTITKA I DAR ZA USKRS
Datum: Sun, 12 Apr 2020 02:42:50 +0000
Šalje: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,
Velika hvala na lijepim uskrsnim željama i na tako lijepu daru.
I ja Vama i svim Vašima želim sretan i blagoslovljen Uskrs.
Uz srdačne pozdrave
Vinko Grubišić
Naslov:ČESTITKA I DAR ZA USKRS
Datum: Fri, 10 Apr 2020 21:13:32 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

ČESTITKA I DAR ZA USKRS

Dragi prijatelji,
Ne javljam vam se u posljednje vrijeme. Vrijeme je korona virusa kada smo svi potjerani u svoje domove. Bio je i potres. I zbog jednog i zbog drugog se javljaju prijatelji zabrinuti da nešto od toga nije razlog nejavljanju.
Tako me prije par dana zvao i Štef Tuđman. Objasnio sam mu kako se ne radi o tome. Jednostavno mi izgleda glupo komentirati nešto u što se baš ne razumijem mnogo.
Danas sam se u razgovoru sa Stankom Šarićem malo i našalio na račun naše zatočenosti. Kažem mu kako sam prijatno iznenađen tolikom solidarnošću s JEDNIM mojim problemima. Čak su na nacionalnoj razini napravili i stožer za to. Zašto?
Pa godinama već izbjegavam izlaziti vani u proljeće jer sam alergičan na pelud. A sada mi se pridružilo toliko puno ljudi i ostaju doma.
Šalu na stranu.Pratim što piše Hrvatski tjednik i što pišu na portalu dragovoljac.com. Redovito gledam Bujančevu „Bujicu“.
Ali nisam ni vas zaboravio. Imam puno vremena za svoje knjige.

Posebno mi je bilo važno napraviti jednu i darivati vam za Uskrs. Možda će nekome dobro doći u ovo vrijeme kada ste doma. Veliko hvala portalu dragovoljac.com na kome izlazi i ova moja knjiga.
Zato vam svima čestitam Uskrs uz moju novu knjigu „Akademik Dubravko Jelčić".
Akademik Josip Pečarić

P.S. Knjiga može skinuti na istom mjestu i na isti način kao i prethodne dvije:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part2.pdf
Naslov:RE: ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU

Datum: Mon, 4 May 2020 16:03:11 +0000
Šalje: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,
Od svega srca čestitam na stotoj knjizi!!! Za one knige koje sam procčitao – a sudeći prema reakciji čitatelja I za one koje nisam imao prigodu pročitati – valja naglasiti da nisu bile napisane da bi ih trebalo napisati. To su sve veoma žive I zahtijevne teme i prava je sreća da ih se primio netko tako intelektualno neovisan. Kamo sreće kad bi Hrvatska imala još tako neovisnih inelektualaca na svim područjima, a posebno na području povijesti i politike.
Uz srdačne pozdrave i želje za dobro zdravlje i još mnogo mnogo nadahnuća,

Vinko

Naslov:ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU
Datum: Mon, 4 May 2020 08:04:03 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU

Poštovani Oče Biskupe,
Zahvaljujem se na Vašoj čestitci:
Dragi Akademiče, i ja Vam čestitam stotu knjigu i ističem Vašu zaslugu za nagrađeni film o Oluji. Hvala što u ovom osvrtu i mene spominjete.
Jućer je taj moj osvrt u kome Vas spominjem objavljen na portalu dragovoljac.com:
http://dragovoljac.com/index.php/razno/21267-milanovic-i-nagradeni-film-o-oluji
Lijepe prelijepe riječi koje ste naslovili na mene zbog mog djelovanja koje su dovele do tog filma zapravo pokazuju Vašu veličinu. Vi ste odmah prepoznali vrijednost i veličinu ideje da se našim generalima zapravo treba dati Nobelova

nagrada za mir zbog „Oluje“. A to je bilo kada su ondašnje vlasti i oporba bili glavni suradnici onima koji su proganjali naše generale.
A tako je i danas!
Jeste li primjetili da je prije tog osvrta tekst s portala HKV-a prenijelo samo nekoliko portala:
https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/srebrna-remi-nagrada-filmu-operation-storm
https://www.glasgacke.hr/?ispis=detalji&novost=26687&kat=78
https://kamenjar.com/veliki-inozemni-uspjeh-filma-o-operaciji-oluja/
Glavni mediji, i mnogi tzv. državotvorni portali ne pišu o američkom dokumentarnom filmu o „Oluji“.
Zašto?
Zato što je isto i danas – ništa se nije promijenilo!
A izdavač CROATIAN FILM INSTITUTE ovako reklamira film koji je napravljen za američko tržište i koji je doživjeo takve uspjehe u SAD:

OPERACIJA OLUJA

Operacija Oluja bila je najodlučnija bitka u Domovinskom ratu. Republika Hrvatska pokrenula ju je u kolovozu 1995., te je bila najveća europska kopnena bitka nakon Drugog svjetskog rata. Uspjeh ove izvanredne hrvatske vojne akcije dogodio se nakon četiri godine ratovanja. Brojčano slabiji, s manje oružja, ali s boljom taktikom, ova je mala nova demokracija savladala neprijatelja poput Davida u bitci s Golijatom, u moralnoj, ali i vojnoj pobjedi izvanrednog naroda. Oluja je okončala masivnu humanitarnu katastrofu i genocid koji su počinili srpska vojska i četnički teroristi. Dovela je do oslobođenja trećine hrvatskog teritorija koji je bio pod neprijateljskom okupacijom, te je omogućila Daytonski sporazum koji je donio mir u cijelu regiju. Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.

I to je nešto što od hrvatske javnosti sakriva i vlast i oporba. Preciznije svi oni koji pripadaju Srpsko.hrvatskoj koaliciji.
Zato riječi koje sam uputio Predsjedniku RH kome sam dok je bio Predsjednik Vlade uputio 12 pisama s prijedlogom da generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu mogu zapravo uputiti svim pripadnicima Srpsko-hrvatske koalicije. Njima sigurno nije drago da je film o 'Oluji' *dobilo oko 150 kongresmena na ruke i službeno je zaprimljen u Pentagonu te u State Departmentu*, kao i to da je *prikazan na US Lexington nosaču aviona iz WWII rata,* gdje je *bilo preko 500 američkih veterana koji su svi ustali nakon filma i pljeskali 10 minuta, te velika većina došla i čestitala, stiskala ruku* redatelju g. Knezu.
A s druge strane sve to kao da je i Vaš uspjeh, zar ne?
Vaše riječi koje sam naveo u mom tekst pokazuju da je to doista tako.
Zato i Vama idu čestitke za film OPERACIJA OLUJA!
Zato me raduje i činjenica da ta moja stota knjiga završava Vašim pogovorom.

Meni nije jasno kako netko ne vidi da su najnovija prepucavanja povodom ispada Predsjednika RH u Jasenovcu i Okučanima doista uvertira za stvaranje velike koalicije na parlamentarnim izborima, o čemu sam u Hrvatskom tjedniku pisao i prije Milanovićeve pobjede u drugom krugu predsjedničkih izbora. Čak je i sam Milanović to u Okučanima i rekao kada je spomenuo da razumije druga dva predsjednika jer oni MORAJU govoriti to što govore. Poruka je očita: ne misle tako, ali moraju tako govoriti!

Mislim da je to morao reći jer je svjestan da sa svojim postupcima doista snažno pomaže Plenkoviću da ljude zaborave njegov dosadašnji poslušnički odnos prema Pupovcu, pa je dobro da dovoljno ljudi budu i svjesni toga tako da na vlasti osigura i formalno Srpsko-hrvatsku koaliciju poslije parlamentarnih izbora.

A da na djelu nije djelovanje Srpsko-hrvatske koalicije itekako bi se znalo za uspjeh filma o „Oluji". Itekako bi svi znali kako je film prikazao u Američkom Kongresu i da je to prvi hrvatski film, hrvatskog autora koji je dobio tu čast u Americi. Svi bi već znali *da je* prikazan već u niz mjesta u SAD-u i Kanadi (New York i Vancouver). Itd.

Da u RH nemamo Srpsko-hrvatsku koaliciju već bi bila osigurana sredstva za hrvatsku verziju tog filma. Tih sredstava imamo samo za filmove koji odgovaraju onima koji ne vole hrvatsku državu i hrvatski narod.

Naravno, ništa od toga. Ali vdimo kako je Srpsko-hrvatska koalicija nametnula raspravu oko Hosovog simbola.

Da se ne radi o Srpsko-hrvatskoj koalicija, tj. da na vlasti imamo domoljubnu opciju stvari bi bile mnogo jasnije, Tada bi domoljubna opcija ukazala na činjenicu da protuhrvatska opcija ne poštuje simbol koji je odobrila hrvatska vlast. Drugim riječima javno napadaju samu državu. Jedina rasprava u takvim okolnostima mogla bi biti:

MOGU LI ONI KOJI NE POŠTUJU ZAKONE OVE DRŽAVE, A NJENI DUŽNOSNICI SU, UOPĆE TO I BITI. ZAPRAVO PRAVNICI BI TREBALI UKAZATI OMOGUĆAVAJU LI HRVATSKI ZAKONI DA IH SE KAZNI ZBOG TOGA ILI NE!

Naravno, HDZ to ne može uraditi jer su oni MAKNULI ploču iz Jasenovca. Plenković je to učinio, a Milanović samo rekao. Istina grublje – ali rekao da ploču na kojoj je simbol koju je odobrila hrvatska država treba maknuti..

Mene Plenkovićev postupak podsjeća na Sanaderovu izjavu povodom Mesićeva umirovljenja naših generala zbog navodne izdaje. Naime tada je Sanader rekao da bi uradio isto, ali bi prvo razgovarao s generalima. A znamo da je Plenković doista razgovarao prije nego je MAKNUO ploču na kojoj je znak koji je u ovoj državi zakonit.

S poštovanjem,

Vaš

Josip Pečarić

(…)

NEOBJAVLJENO PISMO "VEČERNJEM LISTU"

Poznati kolumnist «Večernjeg lista» Milan Ivkošić je u pravu kada spočitava nama potpisnicima «Izjave» povodom planiranog gostovanja akademika Vasilija Krestića u Vukovaru: «Čemu onda tolika povika na Krestića kad je on iz prijateljske nam zemlje u kojoj su njegova stajališta normalna pojava kao što je normalno da u njoj nekažnjeno žive glavni pokretači agresije na Hrvatsku?» Zapravo, Ivkošić navodi niz primjera iz kojih je razvidno da su mnogi slični Krestiću već gostovali u Hrvatskoj ili na benevolentan odnos hrvatskih vlasti u takvim slučajevima. I doista, takav odnos hrvatskih vlasti očit je i u ovom slučaju. Naime, iako je najavljeno utvrđivanje odgovornosti u «slučaju Krestić» o tome javnost ne zna još ništa.

Je li moguće da će to tako i završiti? Nas potpisnike svaki dan građani pitaju o tome. Kako i ne bi kada dobro znaju da je Memorandum SANU, čiji je jedan od autora Krestić, bio ideološka podloga za agresiju na Hrvatsku, a Krestićeva sintagma o Hrvatima kao genocidnom narodu je ideološka osnova za svako negiranje hrvatske državnosti i hrvatske države.

A treba naglasiti da se to predavanje predviđalo i u Katalogu Agencije za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske s potpisom ravnatelja Vinka Filipovića, za 2006. i za 2007. godinu! Dakle, nešto što je itekako trebalo biti primijećeno na višim razinama odlučivanja! Je li moguće da ravnatelj Agencije dvije godine za redom nije znao što potpisuje? To pitanje je posebno potaknuo sam Krestić svojom tvrdnjom danom TANJUG-u:

"Dužan sam da obavestim da nikakve aranžmane u vezi s tim predavanjem ja nemam. O takvom predavanju sa mnom niko sa današnjeg područja Hrvatske nikad nije vodio bilo kakav razgovor".

«Današnje područje Hrvatske»!? Ovo doista ne treba komentirati. Pa radi se o Krestiću, zar ne?

Međutim hrvatska javnost treba doznati radi li se o Krestićevoj neistini u svezi s njegovim angažiranjem i nesposobnosti odgovornih u Hrvatskoj ili samo o zlonamjernosti odgovornih u Hrvatskoj. Ma koliko god benevolentan odnos hrvatskih vlasti prema velikosrpskoj ideologiji bio!

*

Oba teksta su objavljena u mojoj knjizi *Za hrvatske vrednote,* Zagreb, 2007.

Akademik Josip Pečarić

Naslov:RE: Knjiga o dr. Milanu Vukoviću
Datum: Tue, 25 May 2021 01:07:25 +0000
Šalje: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,

Od svega srca čestitam na stotinu knjiga kojima si toliko obogatio hrvatski duh I kulturu. Prolazeći kroz te naslove vidjeh koliko Ti je blago i darove dao dragi Bog koje Ti na nalljspši način prenese svojem narodu, a samim time i čovječanstvu općenito.
Želeći Ti mnogo sreće, radosti i nadahnuća u životu I radu, uz srdačne pozdrave

Vinko Grubišić

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Sent: Friday, May 21, 2021 4:13 PM
Subject: Fwd: Knjiga o dr. Milanu Vukoviću

Knjiga o dr. Milanu Vukoviću

Danas smo svjedoci kakvo je hrvatsko pravosuđe i sporova oko izbora prednika/predsjednice Vrhovnog suda RH.
Zato je dobro prisjetiti se da smo imali na toj čelnoj poziciji VS RH i jednog takvog vrhunskog pravnika i domoljuba kakav je bio dr. Milan Vuković.
Poslije Vrhovnog suda dr. Vuković je bio i član Ustavnog suda RH.
Knjigu s tekstovima iz mojih knjiga u kojima se spominje ili ih je pisao sam dr. Vuković dana je na portalu dragovoljac.com

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukovic.pdf

akademik Josip Pečarić

PS: Zapravo to je moja stota punlicistička knjiga:

PUBLICISTIČKE KNJIGE JOSIPA PEČARIĆA

1. J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.
2. J. Pečarić, Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.
3. J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Drugo izdanje Element, Zagreb, 2000.
4. J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.
5. J. Pečarić, Za hrvatsku Hrvatsku, Element, Zagreb, 2001.
6. J. Pečarić, Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.
7. J. Pečarić, Sramotni sud u Haagu, Stih, Zagreb, 2001.
8. A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.
9. J. Pečarić, Pronađena polovica duše / Deset godina s Australskim Hrvatima, Zagreb, 2002.
10. J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.

11. J. Pečarić, Trijumf tuđmanizma, Zagreb, 2003.
12. J. Pečarić, Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2, Zagreb, 2003.
13. J. Pečarić, Hercegovac iz Boke / Što sam govorio o Hrvatima BiH, Zagreb, 2003.
14. J. Pečarić, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.
15. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde, Zagreb, 2004.
16. D. Jelčić i J. Pečarić, Književnik Mile Budak sada i ovdje, Zagreb, 2005.
17. J. Pečarić, Priznajem, Hrvat sam!Zagreb, 2005.
18. D. Jelčić i J. Pečarić, Povijesni prijepori,Zagreb, 2006.
19. M. Pavković, Razgovori s Josipom Pečarićem, Koprivnica, 2006.
20. J. Pečarić,Kad "stručnjaci" odlučuju o matematici, Zagreb, 2006.
21. J. Pečarić, Kako su rušili HAZU?, Zagreb, 2006.
22. J. Pečarić, Za hrvatske vrednote, Zagreb, 2007.
23. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.
24. J. Pečarić, Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.
25. M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna,Zagreb, 2008.
26. J. Pečarić i M. Kovačević, Kraj vremena veleizdajnika?, Zagreb, 2009.
27. J. Pečarić, Za ponosnu Hrvatsku, e-knjiga. Portal HKV-a, 2009. (http://hakave.org/images/stories/Documents/Za_ponosnu_Hrvatsku.pdf)
28. J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.
29. J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.
30. J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012.
31. J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012.
32. J. Pečarić, Rasizam domaćih slugu, Zagreb, 2013.
33. J. Pečarić, Vukovar i njegov stožer, Zagreb, 2013.
34. J. Pečarić, Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Zagreb, 2014.
35. J. Pečarić, 'Ako voliš Hrvatsku svoju', Zagreb, 2014.
36. J. Pečarić, Propade im crvena Hrvatska, Zagreb, 2015. pp.372
37. J. Pečarić, Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska, Zagreb, 2015
38. J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.
39. J. .Pečarić, Oba su pala, Zagreb, 2016., str.392.
40. J. Pečarić, Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017. str. 245.
41. J. Pečarić, Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost, Zagreb, 2017. str. 212.
42. J.Pečarić, J. Stjepandić, Ništa se još promijenilo nije, Zagreb, 2017. str. 346.
43. J. Pečarić, Dnevnik u znaku 'Za dom spremni', Zagreb, 2017. str. 312
44. J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku, Zagreb, 2017. Str. 409.

45. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, Zagreb, 2017. Str. 375.
46. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, drugo prošireno izdanja, Zagreb, 2017. str. 451.
47. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak II. U obrani hrvatskog naroda, Zagreb, 2018.
48. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak III. S prijezirom odbacujem Vašu presudu, Zagreb, 2018.
49. J. Pečarić, Matematika, pjesme i nogomet. Zagreb, 2018. pp. 347.
50. J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.
51. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak IV. S prijezirom odbacujem Vaše podaništvo, Zagreb, 2018.
52. J. Pečarić, Predsjednica i 'Za Dom spremni', Zagreb, 2019. str. 214.
53. J. Pečarić, Dario Kordić, Zagreb, 2019. str. 343.
54. J. Pečarić, Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić, Zagreb, 2019. str. 398.
55. J. Pečarić, Josip Šimunić i 'Za Dom spremni', Zagreb, 2019, str. 362.
56. J. Pečarić, Je li političarima kriva matematika? Zagreb, 2019, pp. 317.
57. M. Dugeč i J. Pečarić, Vjenceslav Čižek, Zagreb, 2019. Str. 222,
58. J. Pečarić, Borasa za akademika. Portal dragovoljac.com: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Boras.pdf
59.J. Pečarić, Vratiti Hrvatsku narodu: Portal dragovoljac.com:
60.J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part2.pdf
61.M. Međimorec, J. Pečarić, El General Praljak, "¡Jueces, El General Praljak no es criminal de guerra. Con desprecio rechazo vuestra sentencia !" Portal dragovoljac.com: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak1.pdf http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak2.pdf http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak3.pdf
62. J. Pečarić, Mojih sto knjiga, Zagreb, 2020, str. 285.
63. J. Pečarić, General Janko Bobetko, Portal dragovoljac.com: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Bobetko2.pdf
64. J. Pečarić, Karolina Vidović Krišto, Zagreb, 2020, str. 167.
65. J. Pečarić, Nobelova Nagrada za 'Oluju', Portal dragovoljac.com: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/NobelZaGotovinu.pdf
66. J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica, Portal dragovoljac.com: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Aralica.pdf
67. J. Pečarić, Revizionisti u HAZU, Zagreb, 2020, str. 348.
68. J. Pečarić, Stijepo Mijović Kočan, Zagreb, 2020, str. 362.
69. J. Pečarić, Dr. Jure Burić, Zagreb, 2020, str. 211.
70. J. Pečarić, Druker, Portal dragovoljac.com: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf
71. J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Portal dragovoljac.com:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LANG.pdf
72. J. Pečarić, Josip Jović, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jovic.pdf
73. J. Pečarić, Ivica Marijačić, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/marijacic.pdf
74. J. Pečarić, Mladen Pavković, Zagreb, 2020.,str.321.
75. J. Pečarić, Dr. sc. Mato Artuković, Zagreb, 2020.,str.224.
76. J. Pečarić, Mate Kovačević, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/matekovacevic.pdf
77. J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Zagreb, 2020.,str. 272.
78. J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf
79. J. Pečarić, Prof. dr, sc. Zvonimir Šeparović, Zagreb, 2020.,str. 336.
80. J. Pečarić, Akademik Stanko Popović, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/popovic1.pdf
81. J. Pečarić, Prof. dr, sc. Zdravko Tomac, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/TOMAC.pdf
82. M. Pavković, Razgovori s Josipom Pečarićem, Drugo prošireno izdanje, Koprivnica, 2021. str. 287.
83. J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf
84. J. Pečarić, Dr. sc. Ivo Rendić-Miočić, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/RENDIC.pdf
85. J. Pečarić, Đuro Vidmarović, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Vidmarovic.pdf
86. J. Pečarić, Vjekoslav Krsnik, Zagreb, 2021. str. 315
87. J. Pečarić, Ruski znanstvenik u RH, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ruskiznanstvenik.pdf
88. J. Pečarić, Prof. dr, sc. Miroslav Tuđman, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/tudjman.pdf
89. J. Pečarić, Prof. dr, sc. Neven Elezović, Zagreb, 2021. str. 461.
90. J. Pečarić, Igor Vukić, Zagreb, 2021. str. 404.
91. J. Pečarić, Dr, sc. Josip Stjepandić, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stjepandic.pdf
92. J. Pečarić, Dr. sc. Damir Pešorda, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pesorda.pdf
93, J. Pečarić, Stjepan Razum u službi Istine, Zagreb, 2021., str. 404.
94. J. Pečarić, Prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić, Zagreb, 2021. str. 444.
95. J. Pečarić, Akademik Smiljko Ašperger, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/asperger.pdf
96. J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.
97. J. Pečarić, Akademik Andrej Dujella, Zagreb, 2021. str. 328.
98. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Josip Jurčević, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jurcevic.pdf
99. S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Roman Leljak, Zagreb, 2021. str. 252.

100. J. Pečarić, Dr. Milan Vuković, Portal dragovoljac.com: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukovic.pdf

(ODGOVOR DON ANĐELKU KAĆUNKU)

http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26402-za-hrvatsku-je-onaj-tko-je-za-dom-spreman

Naslov:Fwd: ZA HRVATSKU JE ONAJ TKO JE ZA DOM SPREMAN! 2.
Datum: Fri, 28 May 2021 06:00:50 +1000
Šalje: Maria Dubravac
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Pozz svima!

SPREMNI ZA DOM!

Dome moj, srećo moja, najdraže meni gnijezdo,
O majko Hrvatice, ti moja zlatna zvijezdo.
Još riječi tvoje bruje ispod staroga krova:
- Poštivaj sinko Dom naš, svetinju pradjedova.
Kad uzdrma se temelj, kad prijeti ljuta neman,
Ti budi čvrsta stijena, za Dom otaca spreman.
Vran kuću dragu čuva, mrav brani topli kutak,
U svakom stvoru za Dom ljubavi buja vrutak.
Čuj, svijetom odjekuju – umilni uhu–zvuci,
Jačaju srce, dušu, u radosti i muci:
‘‘Ligado à terranatal!’’ Portugal kliče,
Japanac ‘‘Furusato’’ od pamtivijeka viče.
Španjolski ‘‘Apegado a su patria!’’ ori,
Nijemac “Heimatverbunden!” jezikom otaca zbori.
‘‘Ta i förkungochfosterland!’’ Šveđanin brižno pamti,
‘‘Liamshi恋家 !‘‘ u Kinezu k'o vječno svjetlo plamti.
‘‘Me ko ne tueyomlah!’’ Kamerunac se hvali,
S pozdravom ‘‘Kotiseutu!’’ Finci su za Dom pali.
‘‘Vatanına ne kadar, baglısın!’’ pozdrav turski,
‘‘Attachéaupaysnatal!’’ ponavlja sin francuski.
‘‘Murtabitbilwatan!’’ arapski čovjek štuje,
Nizozemac ‘‘Honkvast!’’ ponosno uzvikuje.
‘‘Legatoallaterra d'origine!’’ piše,
U zemlji talijanskoj za Dom se živi, diše.
Svak’ na grud svio cvijetak, nacije časne znamen

I štuje geslo mrtvih: „Svom domu vjeran“. Amen.
Stog i ti, sinko, k srcu majčine riječi primi:
Ostani Hrvat pravi, izdajnik ne bud' ti mi.
K'o i pradjedi tvoji, usklikni diva glasom:
‘‘Za Dom sam mili spreman! – kunem se duše spasom!’’
To hrvatski je poklič, to naša čast i dika,
Povijesno obilježje pastira i ratnika.
Kad zlotvor digne šaku da usta tvoja čepi,
Neka ti zakon djeda klonulu dušu krijepi.
Pa makar mrijeti mor'o, ne prodaj se za škude,
‘‘Dom svoj tko ljubit ne zna, predci su njeg’vi Jude.’’
-
Dome, svetinjo moja, najdraže meni gnijezdo,
O majko Hrvatice, ti moja zlatna zvijezdo.
Domoljublja ti vijenac pozdrav djedova kiti,
Dok je hrvatskog srca, Kroacije će biti.

Marija Dubravac

PAVKOVIĆ:
https://bezcenzure.hr/vlad/branitelji-sad-ili-nikad-skoro-mora-pobijediti/
VULIĆ:
http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26396-zagreb-je-nas-a-ne-tomasevicev
DR. VUKUŠIĆ:
http://dragovoljac.com/index.php/razno/26394-dr-vukusic-izadimo-na-izbore-i-zaokruzimo-miroslava-skoru
https://narod.hr/hrvatska/vukusic-iako-u-prvom-krugu-nisam-glasovao-za-skoru-u-drugom-ima-moj-glas
DIJANOVIĆ:
https://narod.hr/hrvatska/dijanovic-agenda-mozemo-bez-imalo-pretjerivanja-moze-se-opisati-kao-zeleni-komunizam
BELJO: Korijeni zla – put u totalitarizam 21. stoljeća
https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/36805-a-beljo-rijec-uz-drugi-krug-lokalnih-izbora-u-rh.html
NOVAK: Pesnica ulazi u Zagreb
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/36801-j-novak-problemi-u-raju-pa-kud-prije.html
(...)

MINISTARSTVO DROBILIČARA, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.

PISMO ROMANU LELJAKU

Poštovani g. Leljak,

Zahvaljujem Vam se što ste i meni poslali Vaše pismo Ministru znanosti RH u kome konstatirate: 'ovim putem želim jasno i nedvosmisleno istaknuti da ja, Roman Leljak, ni u jednoj od svojih šezdeset objavljenih knjiga nikada nisam poricao, osporavao niti umanjivao Holokaust'.
Činjenica je da se ovih dana masovno iskapaju masovne grobnice koje su nam partizani svojim egzekucijama ostavili s kraja 2. Svjetskog rata i poslije njega. Kako sve vlasti u RH ne žele ili ne smiju zastupati hrvatski nacionalni interes samo nastavljaju politiku da se lažima o hrvatskim zločinima prikriju partizanski i komunistički zločini kako se to radilo u prethodnoj državi.
A Vaš rad na partizanskim zločinima je izuzetan pa ste i vi sa nama uvršteni u navodnom ' poricanju, osporavanju i umanjivanju Holokausta.' Zapravo bi bilo neobično da nisu zapazili Vaših šezdeset objavljenih knjiga o tome jer za to su im dovoljne one o Hudoj jami ili moga samo ona fotografiju djevojačkih pletenica.
Zapravo nisam bez razloga nazvao to ministarstvo Ministarstvom drobiličara.
Svojevremeno je dr. sc. Ivo Goldstein izmislio drobilicu u Jasenovcu pa sam ga nazva IVO DROBILICA. To ime mu je široko prihvaćeno u RH i van nje.
A Ivo Goldstein je (s tatom amaterom povjesničarem) napisao knjigu:
Ivo GOLDSTEIN, Holokaust u Zagrebu, Novi Liber, Židovska općina Zagreb, Zagreb 2001. 725 str.
Drugo izdanje je iz 2024.
Novo izdanje Ive Drobilice o holokaustu u Zagrebu s toliko grobišta partizanskih zločina samo u i oko Zagreba.
Zar onda Ministarstvo ne zaslužuje naziv MINISTARSTVO DROBILIČARA?
(Možda je ispravnije Ministarstvo Drobiličarstva.)
Podsjetit ću Te da sam objavio i knjigu povodom te knjige Ive Drobilice:
J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.
A u toj knjizi ima poglavlje o revizionizmu i poslije akademika Franje Tuđmana najviše prostora su u njem posvetili meni i mojoj knjizi polemičkom odgovoru na knjige „Tuđmanov jasenovački mit“ ravnatelja i osnivača Muzeja genocida u Beogradu „Srpski mit o Jasenovcu“ iz 1998. i 2000.
Jadno je da ne može jadnije biti kad stranka na vlasti tako posredno preko mene proziva Utemeljitelja RH.

Ministarstvo drobiličara proziva i dr. sc. Vladimira Horvata, Igora Vukića, mr. sc. Stipu Pilića i dvostruku doktoricu znanosti Blanku Matković.
Oni su aurori knjige „Jasenovački logori – istraživanja“. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“, a tiskana je u Zagrebu 2015.
Knjiga je napadnuta odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu. Naime „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015, na str. 24 i 25 donijela reagiranja Slavka Goldsteina, dr. sc. Hrvoja Klasića i dr. sc. Tvrtka Jakovine, te stidljivo i Nataše Jovičić, tadašnje ravnateljice Spomen-područja Jasenovac.
U njihovu obranu su Pismom HAZU stali:
akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni čan HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula

izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc .Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić

dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc.Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić,umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc.Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof.dr.sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić

dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr.sc.Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof.dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, knjževnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof.dr.sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potpora Pismu HAZU:

Đivo Bašić, prof; Dubrovnik
Velimir Čerkez
Ivan Vukić,
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stanko Šarić, dipl. Ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)
Janko Bučar, dipl. Pravnik, karikaturist
Branko Haubrich iur.
Dijana Bigunac, Vodeći stručnjak za geologiju, INA d.d.
Stipo Pilić, prof.
Dijana Bigunac, MBA, doktorandica na RGNF
Ivo markulin,kap.d.pl.
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
Marija Markic, CTC. Toronto
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Juraj Cigler, dipl. inž. Građ., Čakovec
Jasenka Polić Biliško
Branko Prpić, prof. Sociologije
Marija Kramer
Dr. med. Aleksander Kršnjavi, Švicarska
Josip Malović
Pejo Čičak
Mislav Benčević
Miroslav Kušek, dipl. Iur.
Mate Sušac
Vide Blažević
Krunoslav Gliha
Marijan Petek mr. sci.
Domagoj Musa
Milat Gojmir dragovoljac svetog Domovinskog rata
mr. zn. Marica Đureković
Josip Kokić
Ante Kukavica
Krešimir Kraljević, Kamenjar.com
Renato Šelj, umirovljeni bojnik HV
mr. sig. Ivan Lulic
Miljenko Plisic
Viktor Dukić
Vera Primorac, književnica
Ivan Vrdoljak – svećenik
prof. u mirovini Ante Čizmić
Miroslav Papić
Vladimir Mrkoci,prof.povijesti
Ivan Bradvica,dipl.ing.građ.,književnik

Stjepan Tokić dočasnik HV i Google moderator
Oskar Šarunić
Ivanka Čuljak, prof.
Vlatko Bilić, dipl.ing., Zagreb
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Smiljana Šunde, novinarka u publicistkinja
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Ana Barišić
Marko Žarko
Marija Senjić
Niko Senjić
Vicko Goluža
Đurđica Bastjančić, prof. ;
Ivan Bastjančić, dipl.ing stroj. ;
Iva Bastjančić, nastavnica.
mr.sc. Jelenka Vučkov
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Josip Maršić
Danijela Šakota, novinarka
Božidar Ručević, dipl. inž.
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Franislav Stanić, osnivač portala kamenjar
Nikola Mulanović
Ante Stipic ing brodogradnje
Antun Raguž, prof, Švedska
Marija Bakovic, Stockholm
Robert Majerić dipl.ing.el.
Josip Grilec, mr. sci.
josip vučetić, glavni urednik portala www.dragovoljac.com
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ljilja Zovko
Don Vjenceslav Kujundžić Split
Miljenko Mustac, Privlaka/Salzburg
Franjo Žgela dipl.ing.arh.
Ankica Markulin, prof.
Prim.mr.sc.Miljenko Raos dr.med.
Ivana Babic, prof. hrvatskoga jezika i knjizevnosti
Tonći Zokić, Orebić
Dusko Abramovic, Toronto - Canada
Nevena Abramovic, Toronto - Canada
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Vanda Boras Podravac Senj-Canberra (Australija)
Petar Gelo, Melbourne
Don Lazar Čibarić

Dr Josip Divic, SAD
Antun Drndelić, novinar
mr. sc. Đuro Škvorc, Križevci
Željko Antun Milina, Nova Gradiška
Marija Milina, Nova Gradiška
Ivan Budimir
Hrvoje Budimir
Mirjana Budimir
Tomislav Budimir
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Mario Filipi
Rudi Tomic, Hrv. Akad. hazud/d, Kanada
Tomislav S. Krčmar
Radoslav Maric, M. D., New York
Miroslav Papic, dipl. Ing. Stroj.,
prof. Ikica Čuvalo
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Zlatko Uvanovic
Zlatko Klarin, ing.
Andro Klarin, ing.
Zrinka Klarin
Dr. Anto Križić, Berlin
Marijan Križić, Zagreb
ing. Stipo Barać
Nikola Bašić, pisac, Vis
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
dipl.-ing. Stjepan Poropatić, Štutgart
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Daran Bašić, branitelj, Mostar
Zdravko Lozar, slobodni umjetnik .Berlin
Jakov Lozar,ekonomist.Berlin
Ante Tokic, HFDV,Berlin-Livno
Slobodan Vlašić, dipl. oec.
Vesna Plazibat, Split
Edo Pivcevic
Katica Žmire
Ivo Poljak
Jakov Vranjkovic
Marta Čerina, Zagreb
mr. sc. Ivan Mance
Lovro Cindori, kanonik, Zagreb
Matija Grgat

Pismo je dano i u knjizi:

J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

Treba li spomenuti da su prozvani oba predsjednika Društva koje je tiskalo spomenutu knjigu?
O društvu i o njima pogledajte moje knjige:

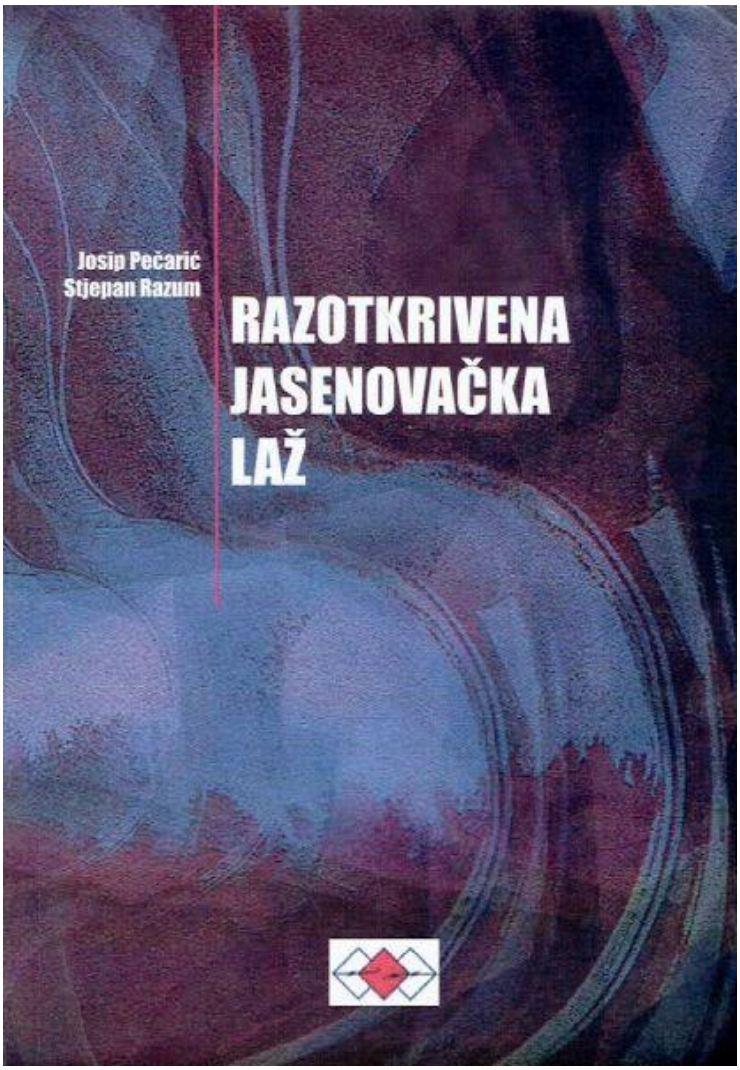

J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

J. Pečarić, Igor Vukić, Zagreb, 2021. str. 404.

J. Pečarić, Stjepan Razum u službi Istine, Zagreb, 2021., str. 404.

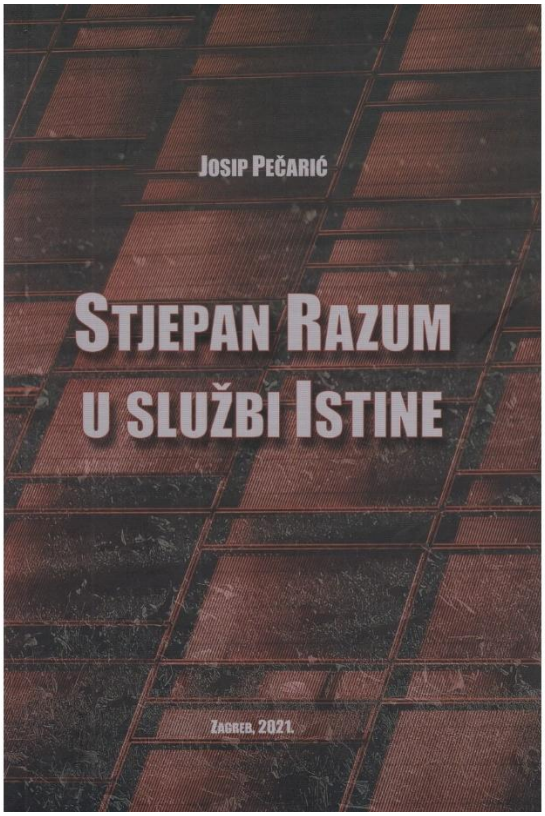

J. Pečarić, S. Razum, Jasenovac – A lie uncovered, Lulu.com, 2021. pp. 506.

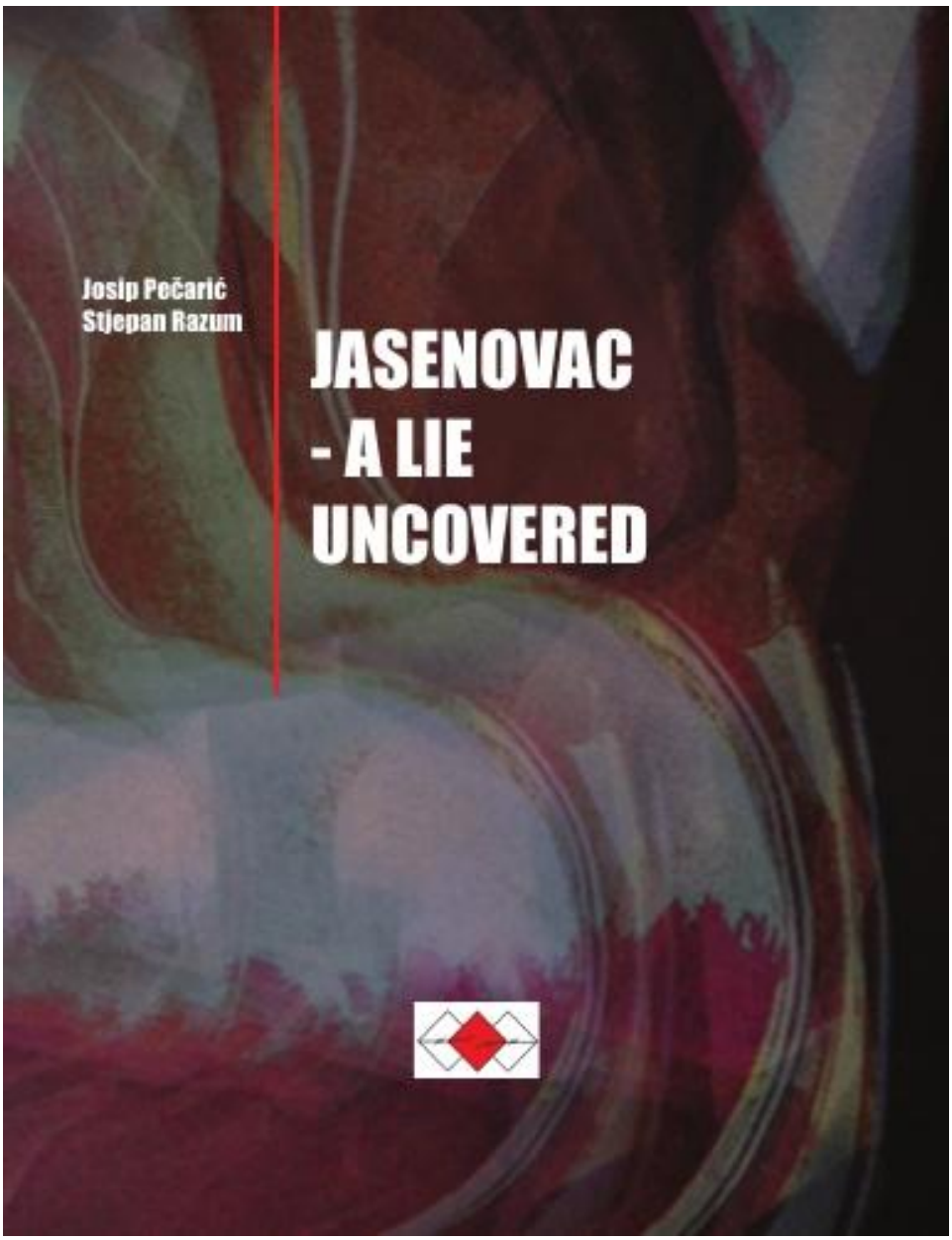

Internet izdanje:
https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijasenovac-za-cip.pdf

J. Pečarić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, 2023., str. 472.

J. Pečarić Najboljeg ne žele u JUSP Jasenovac / Igor Vukić, 2. Portal Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2026.:
https://drustvojasenovac.wordpress.com/wp-content/uploads/2026/02/vukic-druga-knjiga-1-1.pdf

Važno je spomenuti da su Blanka Matković i Stipo Pilić, koji su objavili niz knjiga o posljeratnim zločinima, osnovali su udrugu **Hrvatska družba povjesničara Dr. Rudolf Horva**t (statut), nazvanu po znamenitom hrvatskom povjesničaru i autoru knjige **"Hrvatska na mučilištu"** Rudolfu Horvatu.
https://croatiarediviva.com/

Posebno je važan opus i knjige mr. sc. Mladena Ivezića, Vladimira Mrkocija, o kojima sam napisao knjige:
J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.
J. Pečarić, Mr. sc. Mladen Ivezić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.:
https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf
Nisu spomenuta dva doktora računarskih znanosti Nikola Banić i Mladen Koić koji su napisali niz članaka i knjigu o lažnom popisu u Jasenovcu, ali ni dr. sc. Josipa Jurčevića. Valjda zato što je Jurčević u Saboru.

Mislim da bi Ministarstvo drobiličara trebalo zahtjevati da se u školama u RH uči i srpska pjesma o zločinima u logoru Jasenovac tijekom Domovinskog rata:

JASENOVAC

Ponovljen je genocid Hrvata
Po treći put Srpskog lažnog brata.
Srbin kamu ponovo dočeka
I progone, ko pre pola veka.
"Srbosek" im izum kraj stoleća
njime seku ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve.

Dr. Milan Bulajić, *"Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima",* Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999.

Valjda su zato u Ministarstvu drobiličara odlučili da preko napada na mene napadnu Utemeljitelja RH, jer je ovu knjigu dr. Bulajić napisao poslije neslavnog sučeljavanja sa mnom na radiju Slobodna Europa (Prag):
https://youtu.be/HwRioz8ohnM - 1 dio
https://youtu.be/gkEL6G_NhIo - 2 dio
https://youtu.be/f-lVXDTr4FY - 3 dio
https://youtu.be/jfWf86CygBU - 4 dio

Da, branio sam Tuđmana pa prznajem:

KRIV SAM!

Dr. sc, Josip Pečarić,
redoviti član HAZU,
izvanjski član DANU,
redoviti član HAZU sa sjedištem u Mostaru

PO BRANITELJIMA NISAM OMILJENI OSIM MINISTARSTVU DROBILIČARA I (NE)HRVATSKOM MINISTARSTVU KULTURE

Još nisam završio sa serijom tekstova o Ministarstvu drobiličara, a vidim da hrvatski branitelji konstatiraju da nisam omiljen ni Ministarstvu (ne)kulture.
Naime, poznati hrvatski novinar, publicist (i što sve on nije) Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata91. (UHBDR91.) piše u tekstu MINISTARSTVO KULTURE ELIMINIRA HRVATSKE AKADEMIKE, RATNIKE I ISTINU O DOMOVINSKOM RATU…11 srpnja, 2026:
" Ista ili slična sudbina već godinama prati i akademika Josipa Pečarića, redovitog člana HAZU-a i svjetski priznatog matematičara. Pečarić je objavio više od 200 knjiga u kojima neumorno dokumentira prešućenu hrvatsku povijest i brani vrijednosti stvaranja države. Ishod svakog natječaja za njega je unaprijed poznat i iznosi nula eura, zbog čega je ovaj vrhunski intelektualac prisiljen potpuno zaobilaziti državne institucije koje financiraju hrvatski porezni obveznici."
https://bezcenzure.hr/branitelji/ministarstvo-kulture-eliminira-hrvatske-akademike-ratnike-i-istinu-o-domovinskom-ratu/
Cijeli tekst dajem u Prilogu.
Jasno je da to ministarstvo ne daje potporu za moje knjige. Spomenimo samo da je knjige generala Slobodana Praljka današnja ministrica svrstala u kategoriju u kojoj je bio i šund i tražili su veliki porez za te knjige o Domovinskom ratu koje su mu trebale za obranu na Sudu u Haagu.
Da kako bi mi moglo takvo Ministarstvo davati potporu kada sam do sada objavio 286 publicističkih knjiga, a neke su i o mom prijatelju:

1. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, Zagreb, 2017. Str. 375.
2. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, drugo prošireno izdanja, Zagreb, 2017. str. 451.
3. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak II. U obrani hrvatskog naroda, Zagreb, 2018.
4. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak III. S prijezirom odbacujem Vašu presudu, Zagreb, 2018.
5. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak IV. S prijezirom odbacujem Vaše podaništvo, Zagreb, 2018.
6. M. Međimorec, J. Pečarić, El General Praljak, "¡Jueces, El General Praljak no es criminal de guerra. Con desprecio rechazo vuestra sentencia !" Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak1.pdf
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak2.pdf
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak3.pdf

Doista bi bilo smiješno da od Ministarstva koje vodi ministrica koja je svojevremeno potpisala oporezivanje mog prijatelja i jednog od najvećih Hrvata u povijesti.
A i moj koautor je bio veliki Praljkov prijatelj i ne vjerujem da je itko u tom ministarstvu više doprinio hrvatskoj kulturi i stvaranju hrvatske države od generala Praljka i Međimorca. Napisao sam i knjigu:
J. Pečarić, General Ivan Tolj, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/GeneralTolj.pdf
A Tolj je dobio nagradu koja nosi ime „Dubravko Horvatić“ – ime jednog drugog mog prijatelja koji je znao i predstavljati moje knjige i o kome sam napisao knjigu:
Josip Pečarić, Dubravko Horvatić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/horvatic.pdf
Pisao sam ja knjige i o drugim književnicima ili jezikoslovcima. Na primjer:

7. D. Jelčić i J. Pečarić, Književnik Mile Budak sada i ovdje, Zagreb, 2005.
8. M. Dugeč i J. Pečarić, Vjenceslav Čižek, Zagreb, 2019. str. 222,
9. J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com, 2020.:
   http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf
   http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part2.pdf
10. J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica, Portal dragovoljac.com, 2020.:
    http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Aralica.pdf
11. J. Pečarić, Stijepo Mijović Kočan, Zagreb, 2020, str. 362.
12. J. Pečarić, Dr. Jure Burić, Zagreb, 2020, str. 211.
13. J. Pečarić, Mate Kovačević, Portal dragovoljac.com, 2020.:
    http://www.dragovoljac.com/images/minifp/matekovacevic.pdf
14. J. Pečarić, Đuro Vidmarović, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Vidmarovic.pdf
15. J. Pečarić, Akademik Slobodan Novak, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/novak.pdf
16. J. Pečarić, Jelčić u našim knjigama, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic2.pdf
17. J. Pečarić, Vanda Babić Galić o Boki i Bokeljima, dragovoljac.com, 2023.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf
18. J. Pečarić, Miro Glavurtić im postade Srbin, dragovoljac.com, 2023.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/glavurtic.pdf
19. J. Pečarić, Ozana Ramljak i Rade Perković u mojim zapisima, , dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/ozana.pdf
20. J. Pečarić, Javor Novak: Ulomci zbilje, dragovoljac.com., 2025.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/javornovak.pdf
21. J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:
http://www.dragovoljac.com/pecaric/aralicaithompson.pdf

22. J. Pečarić, Bokelj po izboru / Dr. sc. Domagoj Vidović, dragovoljac.com., 2025.:
https://www.dragovoljac.com/pecaric/vidovic.pdf
23. J. Pečarić, Lang, Pešorda i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:
https://www.dragovoljac.com/pecaric/langithompson.pdf
24. J. Pečarić, Đuro Vidmarović i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:
https://www.dragovoljac.com/pecaric/VidmarovicThompson.pdf
25. J. Pečarić, Nevenka Nekić o Jean-Michelu Nicolieru, dragovoljac.com., 2025.:
https://www.dragovoljac.com/pecaric/nekicnicolier.pdf
26. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Marko Tokić i Thompson, dragovoljac.com., 2026.:
https://www.dragovoljac.com/pecaric/tokicthompson.pdf
27. J. Pečarić, Prof. emer. dr. sc. Vinko Grubišić, Dopisni član HAZU, dragovoljac.com., 2026.:
https://www.dragovoljac.com/pecaric/grubisic.pdf
28. J. Pečarić, Julienne i Zvonko Bušić, dragovoljac.com., 2026.:
https://www.dragovoljac.com/pecaric/busic.pdf

Iz ovog popisa moglo se vidjeti da sam pisao neke od tih knjiga s drugim književnicima (Dubravko Jelčić i M. Dugeč), ali postoji još takvih knjiga:

29. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde, Zagreb, 2004.
30. D. Jelčić i J. Pečarić, Književnik Mile Budak sada i ovdje, Zagreb, 2005.
31. D. Jelčić i J. Pečarić, Povijesni prijepori, Zagreb, 2006.
32. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.
33. M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.
34. J. Pečarić i M. Kovačević, Kraj vremena veleizdajnika?, Zagreb, 2009.
35. S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Roman Leljak, Zagreb, 2021. str. 252.
36. S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Prof. dr. sc. Stijepo Obad, Zagreb, 2023., str.144.

Naravno i Utemeljitelj RH akademik Franjo Tuđman je bio član Društva hrvatskih novinara. Ali Minnistarstvo drobliličara mene napada i tvrdi da sam antisemit zato što sam polemičnom knjigom odgovorio na knjigu ravnatelja i osnivača Muzeja genocida u Beogradu dr. Milana Bulajića TUĐMANOV JASENOVAČKI MIT, pa te knjige ovdje ne spominjem.

A jedna od knjiga o književnicima je i o jednom crnogorskom književniku:

37. J. Pečarić, Božidar Proročić, dragovoljac.com., 2025.:
https://www.dragovoljac.com/pecaric/prorocic.pdf

Proročić je napravio intervju sa mnom i to je najbolje što je netko o mom znanstvenom i publicističkom radu napisao:

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ PONOS KOTORA I HRVATA U CRNOJ GORI

https://madeinmontenegro.com/akademik-josip-pecaric-ponos-kotora-i-hrvata-u-crnoj-gori/

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/bozidar-prorocic-akademik-josip-pecaric-ponos-kotora-i-hrvata-u-cg?fbclid=IwY2xjawM1DZZleHRuA2FlbQIxMABicmlkETBXUDBGTTdmcDBvQ0hLbDZmAR5fRCP9Qfz1632c35h3U5CkkUkKlnPSseShgrnHszAXqshKhJbxuXSprdAX1w_aem_ihqgWtpbctdCYvdTIGLRfQ

l.facebook.com/l.php?u=https%3A%2F%2Fwww.hia.com.hr%2Fiseljenistvo%2Fhrvati-u-svijetu%2Fitem%2F46642-feljton-o-akademiku-1-akademik-josip-pecaric-ponos-kotora-i-hrvata-u-crnoj-gori%3Ffbclid%3DIwZXh0bgNhZW0CMTAAYnJpZBEwV1AwRk03ZnAwb0NIS2w2ZgEeOFfgwxR_0oltaFp6ii8Xl3EX28qxF1ssj6owPGTuRaicpH8HoEkppMamNHs_aem_MrS0az63TUlExTtEPyeOMA&h=AT154HpM06YkwfMEisiyhZT3c1xchhfkqJY_H5zykJjwA5XxKkyMzRxGZryUmaXTwSGrZ5NJPIhYgZCjeAMU-Fd5vkrb6AFV8tLxltKoDBZbXbAvyChuaVPuD8quD5pJY-5ZyOMzBSxeJKpK&__tn__=R]-R&c[0]=AT0Did2eqmp-EUIKxUdMKLJv9z4N-CB99kriF1DpXTaTwMsVwRIgcScN2mF8nUsxZOQUJv_d-9pejl1TEF4hiJ88qzHpigIoQVUBLFOPKxUUl0lGf3JQr5JsXs13eLfTRcLiiqhbGk3ryygAwqjp29YmyBg4SHdRfUv1H893fGw2x0b6cvIgCIiFbT-O9ZGOcOZt

https://hia.com.hr/iseljenistvo/hrvati-u-svijetu/item/46643-feljton-o-akademiku-2-znanstvena-velicina-akademika-josipa-pecarica-svjetsko-priznanje-i-zavicajna-pripadnost?fbclid=IwY2xjawM4dedleHRuA2FlbQIxMABicmlkETBXUDBGTTdmcDBvQ0hLbDZmAR7geQX53YktpPMcA3iaHhiDH3F6JmOrnk3m80XOw_YCEB2KDos2hkBS3FWIuA_aem_ctPeS5xIG1UxiO368wCExw

https://bezcenzure.hr/toptema/akademik-josip-pecaric-ponos-kotora-i-hrvata-u-crnoj-gori/?fbclid=IwY2xjawM4diNleHRuA2FlbQIxMABicmlkETBXUDBGTTdmcDBvQ0hLbDZmAR44V-DDFH_SiW1oWnqKLxeXcRfbyrEXWyyPqjA8ZO5FqJykfwegSSmkxqY0ew_aem_MrS0az63TUlExTtEPyeOMA

https://hrvatskonebo.org/2025/09/17/bozidar-prorocic-akademik-josip-pecaric-ponos-kotora-i-hrvata-u-crnoj-gori/?fbclid=IwY2xjawM4duJleHRuA2FlbQIxMABicmlkETBXUDBGTTdmcDBvQ0hLbDZmAR5gVsC2mieZlbkc_gkjLjdZI0QP-wID0OYGGaieFKnmu_5oPOgyEsA4U9f4WQ_aem_ZoOVG99ExDTdQR0CMQWFAg

https://www.hia.com.hr/iseljenistvo/hrvati-u-svijetu/item/46658-feljton-o-akademiku-3-monografije-casopisi-i-medunarodne-konferencije-stvaranje-znanstvene-skole-josipa-pecarica

https://hia.com.hr/iseljenistvo/hrvati-u-svijetu/item/46659-feljton-o-akademiku-4-svjetska-priznanja-i-publicisticki-opus-akademik-josip-pecaric-izmedu-znanosti-i-javnog-angazmana
https://www.hia.com.hr/iseljenistvo/hrvati-u-svijetu/item/46660-feljton-o-akademiku-5-visedesetljetna-borba-za-hrvate-i-hrvatski-identitet-pecaric-kao-iskreni-prijatelj-crne-gore

Naravno, napisao sam knjige i o nekim drugim Hrvatima koji spadaju pod Hrvatskim ministarstvom kulture, ali Pavkovićevom tekstu je – činimi se – ovo najprimjerenije. A i pitam se: Je li ovo ministarstvo o kojem pišem HRVATSKO?

Meni se zapravo čini da me Ministarstvo nagrađuje jer sam u društvu s kulturnjacima koji su među najzaslužnijim za stvaranje ove države, zar ne?

JOSIP PEČARIĆ
https://madeinmontenegro.com/akademik-josip-pecaric-ponos-kotora-i-hrvata-u-crnoj-gori/

JOŠ JEDNA PETICIJA ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA

ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA ZBOG VUKIĆEVE KNJIGE

Peticiju kojom smo tražili da HAZU donese deklaraciju o slobodi istraživanja objavili smo i u knjizi:
J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.
J. Pečarić, S. Razum, Jasenovac – A lie uncovered, Lulu.com, 2021. pp. 506.

Međutim ova knjiga je nastala zbog potrebe za drugim takvim zahtjevom. Ovaj put se radilo o knjizi Igora Vukića, tada tajnika našeg društva – društva čije je članove Ministarstvo drobiličara optužilo za antisemitizam. Kada vidimo koliko je ljudi potpisalo samo peticije optužbe Ministarstva drobiličara opravdavaju taj novi naziv i navodi na pitanje: Zašto provode Politiku SRPSKOG SVETA?

RADNI LOGOR JASENOVAC
Šifra: 243940
Godina izdanja:2018
Država:HRVATSKA
Jezik izdanja:hrvatski
Uvez: Meki uvez
Broj stranica:336
Format:20 cm
ISBN:978-953-7949-15-0
Nakladnik:NAKLADA P.I.P. PAVIČIĆ

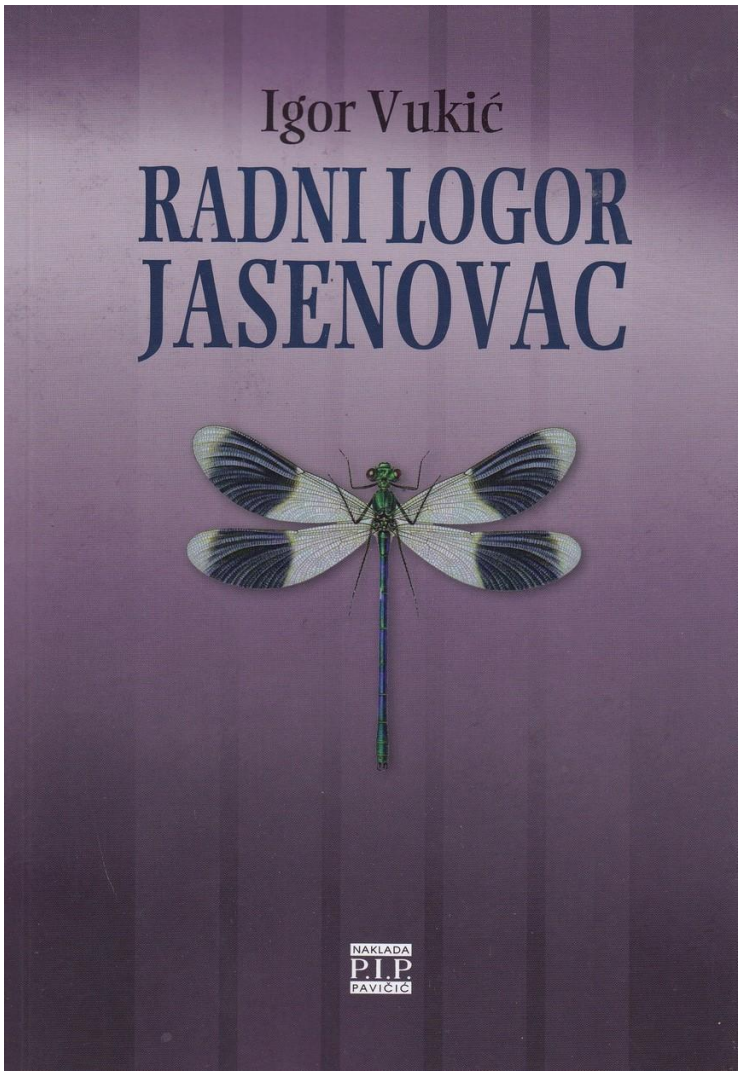

Naslov: Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja
Datum: Tue, 5 Jun 2018 09:44:47 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>, predsjednik@sabor.hr <predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr <predsjednik@vlada.hr>
CC: hina@hina.hr <hina@hina.hr>, Hrvatska Radiotelevizija <hrt@hrt.hr>, Igor Vukić <igor.vukic.zg@gmail.com>, Razum, dr. Stjepan: <stjepan.razum@zg.t-com.hr>

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,

Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Šaljemo vam naš zahtjev: „Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja“ koji je u tri dana potpisalo 233 hrvatska rodoljuba.
Šaljemo vam ga iako je vama blizak novinar jučer, dakle poslije dva dana sakupljanja potpisa, u Večernjem listu prenio neistinitu tvrdnju kako smo vam ga već poslali tj. „e-mailovima zasuli državni vrh“. Poslije takve neistine, a vaš novinar se zapravo poziva na vas, odlučili smo prekinuti daljne sakupljanje potpisa i poslati vam naš zahtjev. Doista nismo očekivali neistinite tvrdnje iz „državnog vrha“.

S poštovanjem

Dr. sc. Stjepan Razum
Akademik Josip Pečarić

ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Niže potpisani hrvatski rodoljubi, zbog skandaloznih reagiranja nekih hrvatskih ili tzv. hrvatskih ustanova na televizijski nastup gospodina Igora Vukića, tajnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a u povodu njegove knjige „Radni logor Jasenovac“
(https://kamenjar.com/htv-se-ograduje-od-istine-a-kad-ce-od-velikosrpske-propagande/
http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/30/video-dobar-dan-hrvatska-istina-o-jasenovcu-uredila-karolina-vidovic-kristo/
https://narod.hr/hrvatska/video-hrt-se-ogradio-gostovanja-igora-vukica-temu-jasenovca-gi-ivo-pilar-udruge-iz-domovinskog-rata-traze-vracanje-snimke-stranice-hrt-a
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/29544-j-novak-hajka-je-zapoceta.html)

zahtijevamo

od tih istih hrvatskih ustanova, koje financira hrvatski narod,
da odbace političke mitove i znanstveni dogmatizam,
te dopuste i potaknu hrvatskim znanstvenicima i novinarima istražiteljima slobodno istraživanje i predstavljanje rezultata svoga rada
u svim tiskanim i elektroničkim medijima - pri čemu osobito ističemo obvezu HRT, kao državnog i nacionalnog medija, čija je primarna zadaća omogućiti hrvatskom narodu u cjelini potpune informacije o svim pitanjima koja ga određuju

radi samostalnog i slobodnog zauzimanja stajališta i sprječavanja krivotvorina i manipulacija.

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Družtva za iztraživanje trostrukog logora Jasenovac
Akademik Josip Pečarić
Biskup dr. sc. Vlado Košić
Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Josip Stjepandić
Dr. sc. Mato Artuković
Petar Vulić, književnik
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Gojmir Milat
Josip Maršić
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stanko Šarić, dipl. ing. („Najbolji hrvatski tamburaši“)
Miljenko Žagar, nekadašnji (Tuđmanov) saborski zaastupnik i veleposlanik u miru
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić.
mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru
doc. art. Marko Magdalenić
don Miljenko Babaić, ratni vojni kapelan HV
general Ljubo Ćesić Rojs
izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić, svećenik
August Janeković
Doc. dr. sc. Marko Jukić
Željko Maršić, satnik ZNG RH HV u miru
Tonko Martinis
Matija Grgat
Zdravko Vlaić
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Dijana Arbanas, Dubrovnik.
Mario Filipi
Siniša Posarić, književnik
Damir Tučkar, dipl. ing
Stipe Marić Mostar
General Ivan Tolj, književnik.
Dr. sc. Vinko Grubišić, književnik, dopisni član HAZU
Branko Pek
Mladen Galić, hrvatski branitelj dragovoljac domovinskog rata
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Jure Krišto

Dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
Zvonimir Šeparović, predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta
prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić
Tomislav Vuković, novinar
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Đurđica Bastjančić, prof.
Lili Benčik
Ante Nadomir Tadić-Šutra, prof., književnik iz Knina
Ivica Srdelic, Split
Dr. Ružica Ćavar
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Dr. sc. Željka Znidarčić
Angelina Barun
Tatjana Kren, prof.
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Branko Hrkač, S.L.U. u miru, dragovoljac ODR-a
Goran Ante Blažeković
prof. dr. sc. Vladimir Horvat SJ
Paško Melvan
Stipo Pilić, prof.
Dr. ing. Marijan Papic
Don Lazar Ćibarić
Ante Kraljević, književnik
Ivan Nađ
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ing Mijo (Mile) Kokan, Split
Zlatko Janković, Sesvete
Don Anđelko Kaćunko
Željko Leš
Mladen Deletis
Vlč. Vladimir Trkmić
Akademik Ante Matić
Vladimir Biondić, magistar prava
Dr. Vjekoslav Jazbec
Dr. sc. Stjepan Kožul, predsjednik Družtva za povjestnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić"
Prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Jasenka Polić Biliško, prof.
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskog radia Melbourne
Daran Bašić, Hrvatsko nebo
Vera Primorac, književnica
Prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Jozo Ćuk
Mladen Križanić, dipl. ing.

Mirko Strabic
Zdravko Ban
Ankica Mandarić diplomirani ekonomist u mirovini iz Mostara
Luka Krilic
Prof. dr. sc. emeritus Andrija Hebrang
Prof. dr. Tomislav Sunić
Mr. sc. dr. med. Jure Burić, prvi župan Dubrovački i bivš zastupnik u Hrvatskom državnom Saboru
prof. dr. sc. Ivan Kordić
Mijo Razum
Kazimir Mikašek-Kazo, novinar
Vjekoslav Krsnik, publicist i novinar
Dr. sc. Zlatko Vučić
Mag. sc. Drago Majić
Ante Šare, dipl. ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
Miljenko Plišić
Katica Plišić
Marin Plišić
Branka Škugor
Igor Plišić
prof. dr. sci. Ivan Malčić
Božidar Ručević, dipl. inž.
Stjepan Tuđman
Martina Orlovic
Zrinka Orlovic
Mate Orlovic
Zlatko Boni.
Mijo Maljković, novator iz Požege
Dr. sc. Tomislav Jonjić
Dr. sc. Ante Čuvalo
Prof. Ivana Čuvalo
Ivanka Haubrich,
Manda Haubrich,
Ivan Haubrich,
Branko Haubrich,
Kristina Vrebac
Ivanka Perković, učiteljica
Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara
Nevena Abramovic, Toronto (Mississauga) Canada
Dusko Abramovic, Toronto (Mississauga), Canada
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Prof. dr. sc. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF-u Sveučilišta u Splitu

Branko Reić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, dipl. ing.
Andrija Mažić
Akademik Andrija Kaštelan
Mate Knezović, odvjetnik
Viktor Dukić
Izv. prof. dr. sc. Miljenko Buljac
Ivica Mihaljević, prof. filozofije i religijskih znanosti
Dr. sc. Sanja Bilač
Mr. Alojz Pavlović, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Goran Zekić
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj
Dajana Glavota, prof.
Šimun Pavlović
Ante Krišto, Split
Zdenkica Perković
Vesna Maletić
Bernardica Juretić
Anica Fridl
Marina Škunca
Krunoslav Golubičić (NHT)
Mato Lukačević (NHT)
Zemira Stajner
Nada Tropšek
Vladimir Hodalj
Zlatko Puškaš
Renata Pernar
Marija-Vesna Odobašić
Hrvoje Jajaš
Dragica Dada Podunajec
Albina Anković-Arar
Ankica Livić
Hrvoje Poljičak
Tomislav Stanešić
Vilim Koretić
Štefanija Štefica Škegro
Duško Matušan-Čobi, predsjednik UVDR-RAB, dragovoljac, Hrv-i
Tomislav Bolanča, dip. oec. Zadar
Đuro Vidmarović, predsjednik Društva hrvatskih književnika
Prof. dr. sc. Stjepan Sirovec, svećenik
Vlado Razum
mr. sc. Mirjana Jurić
Josipa Maras Kraljević, prof.

Dr. sc. Stipe Kutleša
Vinko Grgić, prof.
Suzana Šikić
Katarina Iskra, medicinska sestra
Đivo Bašić, Dubrovnik
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Željka Vendler Čepelak, dr. med. spec.obit. medicine.
Akademik Dubravko Jelčić
Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup u miru
Željko Soldo, inž. el. Zagreb
Prof. dr. sc. Ante Lauc
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
Drago Duvnjak, dip. ing. građ.
Katarina Duvnjak, student
Krešimir Duvnjak dipl. ing., mag. phil. et relig.
Prof. dr. sc. Boris Širola
Mr. sc. Mila Dundić
Vesna Školnik-Popović
Ivan Balić
Alojzije Kokorić, Tribunj
Bosiljka Bačura, dipl. iur.
Anto Periša
Marko Kutleša
Alojzije Petracic, umirovljenik
Pavao Brnada
Stjepan Svedrović
Ivana Babić
Hrvoje Budimir, Split
Mladen Kostic
Renata Nevistic, prof. defektolog
Ivan Nevistić, dipl. ing. strojarstva
Josip Papković, mr. sci. dipl. inž. fizike iz Zagreba
Ilija Vučur, doktorand
Kata Andrijević
Renato Smokrović
Ivo Poljak
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić
Niko Senjić
Kristina Dugan
Dražen Dugan
Ankica Pečarić, profesor povijesti

Zvonimir Josip Tumbri
Dr. sc. Ambroz Čivljak, viši predavač
Dr. sc. Marko Jerčinović
Dr. sc. Ivan Tepeš
Tomislav S. Krčmar
Ing. Krešimir Jurković
Eva Kirchmayer Bilić
Radoslav Maric, M.D., LMCC, FLEX, ABOBGYN, ECFMG,
Marija Peakić-Mikuljan, hrvatska književnica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU i HKD Napredak u Mostaru
Prof. dr. sc. Ivica Veža
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Mihovil Biočić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Alojz Hoblaj
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović
Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
https://kamenjar.com/za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja/
http://dragovoljac.com/index.php/razno/11282-za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja

Naknadno stigli potpisi:

Prof. dr. sc. Josip Jurčević
Dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
Dr. sc. Rozina Palić-Jelavić, muzikologinja i kroatologinja
Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Zdravko Bošnjak, dipl. inž. stroj.
Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Katarina Peročević
Stjepan Ptiček, generalni vikar Bjelovarsko-križevačke biskupije
Hrvoje Glavota
Diana Majhen
Josip Vučetić, dragovoljac.com
Damir Gracin
Zdravko Škokić, dipl. ing.
Vera Đurenec
Ivica Škiljo
Prof. dr. sc. Stanko Uršić
S. Zvonimira Nimac

Prof. emer. dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Sveučilišta u Splitu
Dr. sc. Božidar Duplančić dr med.
Ljilja Zovko, izaslanica u Domu naroda Parlamentarne skupstine BIH
Prof. dr. sc. Marinko Erceg
Ivan Bagic
Đuro Jelović
Anto Čurić
Prof. dr. sc. Stojan Polić
Tomislav Čiček, dipl. ing.
General Hv Željko Prpić, dipl. ing. stroj.
Prof. emeritus, dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, KBF
Red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist
Ivan Novak
Branimir Petener, osobno i u ime HOR-a, Hrvatskog Obranbenoga Reda
Mate Rupić
Maksim Buljanović
Ankica Babin, prof.
Miroslav Tomac, mag. ing. elektrotehnike
Marta Čerina
Branimir Nevistic
Josip Nevistic
Dr. sc. Žarko Nožica
Ante Perković
Mr.sc. Niko Vidović
Rudi Tomić, novinar, pisac, publicist, Kanada
Ivana Orešić, prof.
Anđela Hodžić, prof.
Stjepan Asic, predsjednik AHK
Milan Zanoški, hrvatski branitelj, poduzetnik
Zvonimir R. Došen - Kanada
Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Polona Jurinić
Zdenko Jurinić
Rok Jurinić
Miroslava Bahun
Vjekoslav Vrabec
Katarina Furjan
Josip Vuković
Zlatko Barišić
Ante Babin, dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Đuro Janči, ilustrator, karikaturist
Mr. sc. Marica Đureković

Tomislav Beram, Hrvatski međudruštveni odbor za zajedničku suradnju, Sydney Australia
Tomislav Pipunic, Melbourne, Australia
Andrija Grgurevic, Geelong, Australia
Ivo Lukic, Sydney, Australia
Ante Gavranic, Sydney, Australia
Ivana Beram, Sydney, Australia
Ivan Uremovic, Sydney, Australia
Tomo Beram, HOP, Australia
Stjepan Furdek, Sydney, Australia
Mile Beram, Sydney, Australia
Krunoslav Gliha, umirovljenik
Terezija Užarević, dipl. ing. šumarstva
Dr. sc. Milko Brković

*

Tom Zahtjevu je posvećeno III. Poglavlje knjigeČ

III. HAJKA NA IGORA VUKIĆA

…….....328
Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja ……329
Prilozi, Zlatko Pinter, HTV se ograđuje od istine – a kad će od velikosrpske propagande!? …….337
(Video) HRT se ogradio od gostovanja Igora Vukića na temu Jasenovca; GI Ivo Pilar i udruge iz domovinskog rata traže vraćanje snimke na stranice HRT-a..339
Javor Novak: Hajka je započeta ……341
Josip Pečarić, Govor na predstavljanju knjige „Istine i laži o Jastrebarskom“..345
Prilog: Jure Burić, Laž Dobrice Ćosića ……..349
Mladen Ivezić, Dok laži vladaju, sotona hara ……...350
Zašto jučer u emisiji ‘Dobro jutro, Hrvatska’ nije bilo redovnog komentara Karoline Vidović Krišto? ……..353
Pozivamo Vas Na prosvjed Sop cenzuri – Pravo na istinu …….....354
Ike Mandurić: Ako je istraživanje istine o Jasenovcu revizionizam, ja sam za revizinozam! …….355
Matko Marušić, Napadi na Igora Vukića i Karolinu Vidović Krišto su komunistički napad na slobodu znanstvenoga istraživanja i slobodu govora...357
Mate Knezović, Istina o Jasenovcu: Opći napad totalitarista na slobodu …….362
Marko Ljubić, Što je to časno u mirenju sa srpskim klevetama i lažima?.....364
Igor Vukić članovima Programskog vijeća HRT-a: Poticanje rasprave o Jasenovcu treba nagraditi …….371
Održan prosvjed protiv HRT-ove ograde emisije o Jasenovcu: ‘Stop cenzuri!’…….373
Priopćenje Građanske Inicijative Ivo Pilar ……...375
Hrvoje Hitrec.: Očekujem i zajednički bilten SNV-a i HDZ-a …….378
“Dvoboj” Vukić v. Klasić …….380

Prilozi: Lili Benčik, Zvonimir Despot sebe proglašava mjerodavnim ocjenjivati što je 'ptičji drek', a što znanost? ……383
Juraj Cigler, Tko je ostao posran „ptičjim drekom" g. Despot? 387
Thompson i Vukić ……388
Dan za pamćenje ……...391
Igor Vukić u Bujici ……...395
Zlatko Pinter, Hrvati se više ne mire s nametanjem kolektivne krivnje 398
Zvonimir Hodak, 'Oslobodioci' su ostali u židovskim vilama do danas, a ustaše samo 4 godine! ……..401
Zašto se jugo-komunistički povjesničari boje sučeljavanja s Igorom Vukićem?.....402
Matko Marušić, Analiza nastupa Ive Goldsteina u tv emisiji Nedjeljom u 2....405
Goldstein vam je poručio da ste glupi ……..414
Zvonimir Hodak, Zamislite Freda Matića kako u Vukovaru '91. skida 'antifašističke' tenkove i dere se 'živio drug Tito!'.....417
Davor Dijanović, Hajka na Igora Vukića po provjerenome komunističkom receptu……...419
Anđelko Kaćunko, Zašto se neki boje istine i revizije laži o Jasenovcu?! ……421

Žrtva tadašnjeg progona bila je Karolina Vidović Krišto, pa je IV. Poglavlje knjige posvećeno njoj:

IV. KAROLININ NESTANAK PO DRUGI PUT……425
HRT ne odgovara na upit – gdje je Karolina Vidović Krišto? ……425
Protiv progona ……..426
HRT maknuo Karolinu Vidović Krišto iz emisije Dobro jutro, Hrvatska……428
(Crveni) fašisti na HRT-u 'dejstviju'……..429
Mladen Pavković, Smijenite Stankovića, a ne časne hrvatske novinare ……..431
Javor Novak, Hajka (još) nije okončana (dio 2.) 432
Javor Novak, Hajka još nije okončana (dio 3.)……..436
Damir Nuić, HRT nastavlja promovirati komunistički svjetonazor i jugoslavensku velikodržavnu ideju……...440
Zvonimir Hodak, Ustaše se pretvoriše u 'ostaše'……..442
Josip Jović, Karolinin nestanak po drugi put ……447
Josip Pečarić, Plenkovićevi povjesničari……...449
Prilog Josip Jović, Uvijek na HTV-u stradavaju „nacionalisti"……....453
Igor Vukić je objavio i knjige:

Publicistika
Vukić Igor

JASENOVAC IZ DANA U DAN: kronologija
Šifra: 249349
Godina izdanja:2019

Država:HRVATSKA
Jezik izdanja:hrvatski
Uvez: Meki uvez
Broj stranica:213
Format:20 cm
ISBN:978-953-7949-18-1
Nakladnik:NAKLADA P.I.P. PAVIČIĆ

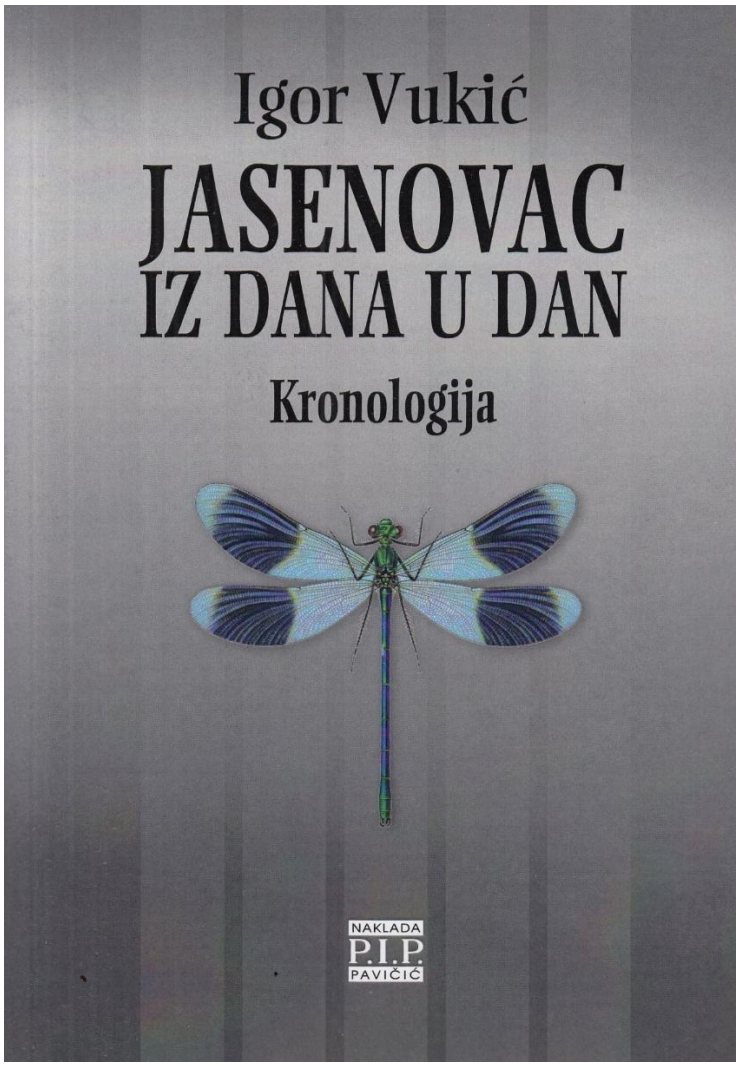

Hrvatska povijest
Vukić Igor

POVIJEST BROJEVA O JASENOVCU
Šifra: 269161
Godina izdanja:2024
Država:HRVATSKA
Jezik izdanja:hrvatski
Uvez: Meki uvez
Broj stranica:178
Format:20 cm
ISBN:9789537949273
Nakladnik:NAKLADA P.I.P. PAVIČIĆ

Doista kada vidimo kolike su velike zasluge Ministarstva drobiličara u Politici SRPSKOG SVETA vjerujem da će biti nagrađeni za to.
https://www.knjizara-dominovic.hr/radni-logor-jasenovac-proizvod-6229/

Akademik Josip Pečarić

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.
Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).
Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti
Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.
Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1.741, citata: 27.057, H-index: 59;
MathSciNet: publikacija: 1.410, citata: 7.740, H-index: 29;
Scopus: publikacija: 871, citata: 9261, H-index: 42;
WoS: publikacija: 869, citata: 8120, H-index: 39.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu

koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.
Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.
Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.
Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.
Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:
J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf

Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.
Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014
– One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

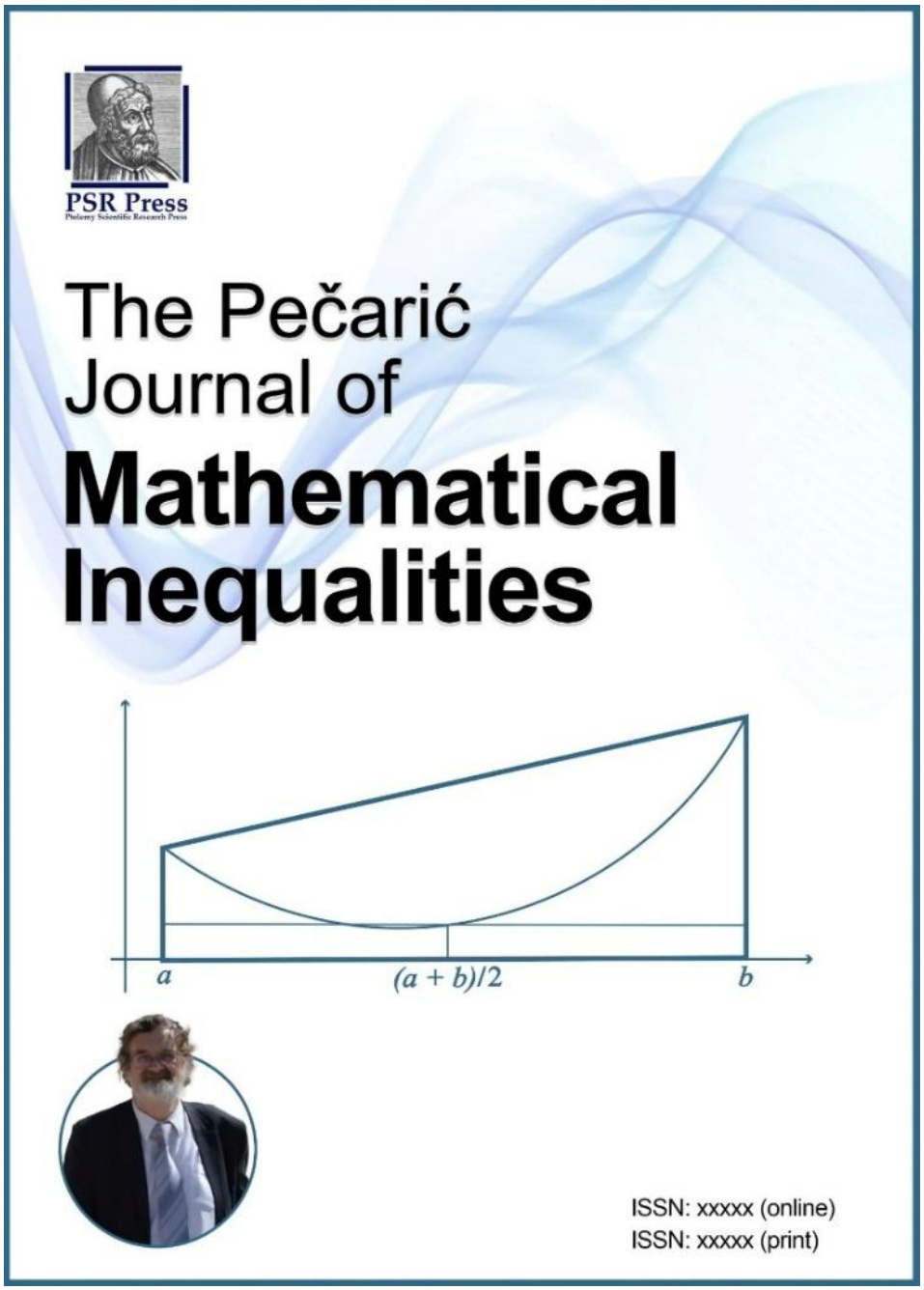

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.
Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 270 publicističkih knjiga.

16. 6. 2026.

PRILOZI ŽIVOTOPISU

PREKO 1400 MOJIH PUBLIKACIJA NA MATH.SCI.NETU: PISMO AKADEMIKA DUJELLE

Subject:Re: MathSciNet
Date: Tue, 17 Feb 2026
From: Andrej Dujella
To: Josip Pečarić
Probao sam vidjeti bi li znao izvući iz MathSciNeta
listu matematičara s najviše radova,
pa sam zaključio da ne znam.
Ali za zbMATH (nekadasnji Zentralblatt für mathematik)
barem u teoriji znan što bi trebalo napraviti, ali praksa mi "šteka", tako da lista koju sam dobio nije najpouzdanija,
ali nadam se da nije daleko od prave:

1864 Agarwal, Ravi P.
1646 O'Regan, Donal
1596 Srivastava, Hari Mohan
1574 Erdős, Pál
1471 Ballico, Edoardo
1392 Pečarić, Josip
1360 Dragomir, Sever Silvestru
1360 Shelah, Saharon
1278 Llibre, Jaume
1259 Argyros, Ioannis Konstantinos
1215 Godeaux, Lucien
1202 Cao, Jinde
1130 Papageorgiou, Nikolaos S.
1093 Băleanu, Dumitru I.
1060 Balakrishnan, Narayanaswamy
1007 Kim, Taekyun
1007 Yao, Jen-Chih

A kad za one s ove liste u MathSciNetu "rucno" izvucem podatke,
dobijem (takodjer nepouzdanu) listu za MathSciNet:

Agarwal, Ravi P. (1836)
O'Regan, Donal (1660)
Srivastava, Hari Mohan (1509)
Erdős, Pál (1448)
Pečarić, Josip (1404)
Ballico, Edoardo (1399)
Dragomir, Sever Silvestru (1310)
Llibre, Jaume (1278)
Argyros, Ioannis Konstantinos (1250)
Băleanu, Dumitru I. (1241)
Cao, Jinde (1214)
Shelah, Saharon (1208)
Papageorgiou, Nikolaos S. (1133)
Balakrishnan, Narayanaswamy (1074)

I u jednoj i u drugoj listi,
izlistao sam one s preko 1000 radova
(prva lista za broj radova u zbMATH,
a druga za broj radova u MathSciNet).
Brojevi su točni, jedino je upitno
jesam li nekoga greškom izostavio
(pogotovo ako netko možda ima puno vise radova u MathSciNetu
nego u zbMATH, medju ovima koje sam izlistao čini se da nema takvih).
I po jednoj i po drugoj si u samom svjetskom vrhu!

Čestitam!
Pozdrav, Duje

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES

Ptolemy Scientific Research Press (PSR Press), part of the *Ptolemy Institute of Scientific Research and Technology* je krajem prošle godine počeo objavljivati novi matematički časopis
THE PEČARIĆ JOURNAL OF MATHEMATICAL INEQUALITIES
https://pisrt.org/psr-press/journals/pjmi/

Profesor dr. sc. Ghulam Farid javlja da je krenula i serija monografija u izdanju istog instituta (PSR):
PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES.

Subject:Books are Published
Date: Tue, 16 Jun 2026 07:42:57 +0000
From: Ghulam Farid <faridphdsms@outlook.com>
To: Josip Pečarić <jopecaric@gmail.com>

Dear Sir,
Please see links below https://pisrt.org/books/generalizations-and-refinements-of-shermans-inequality-with-applications/
https://pisrt.org/books/the-jensen-mercer-inequality/
Best Regards,
G Farid

Knjige možete naći na linkovima:
FinalSherman-Book-by-Bradanovic-Niezgoda-Pe€aric-and-Pechaaric.pdf

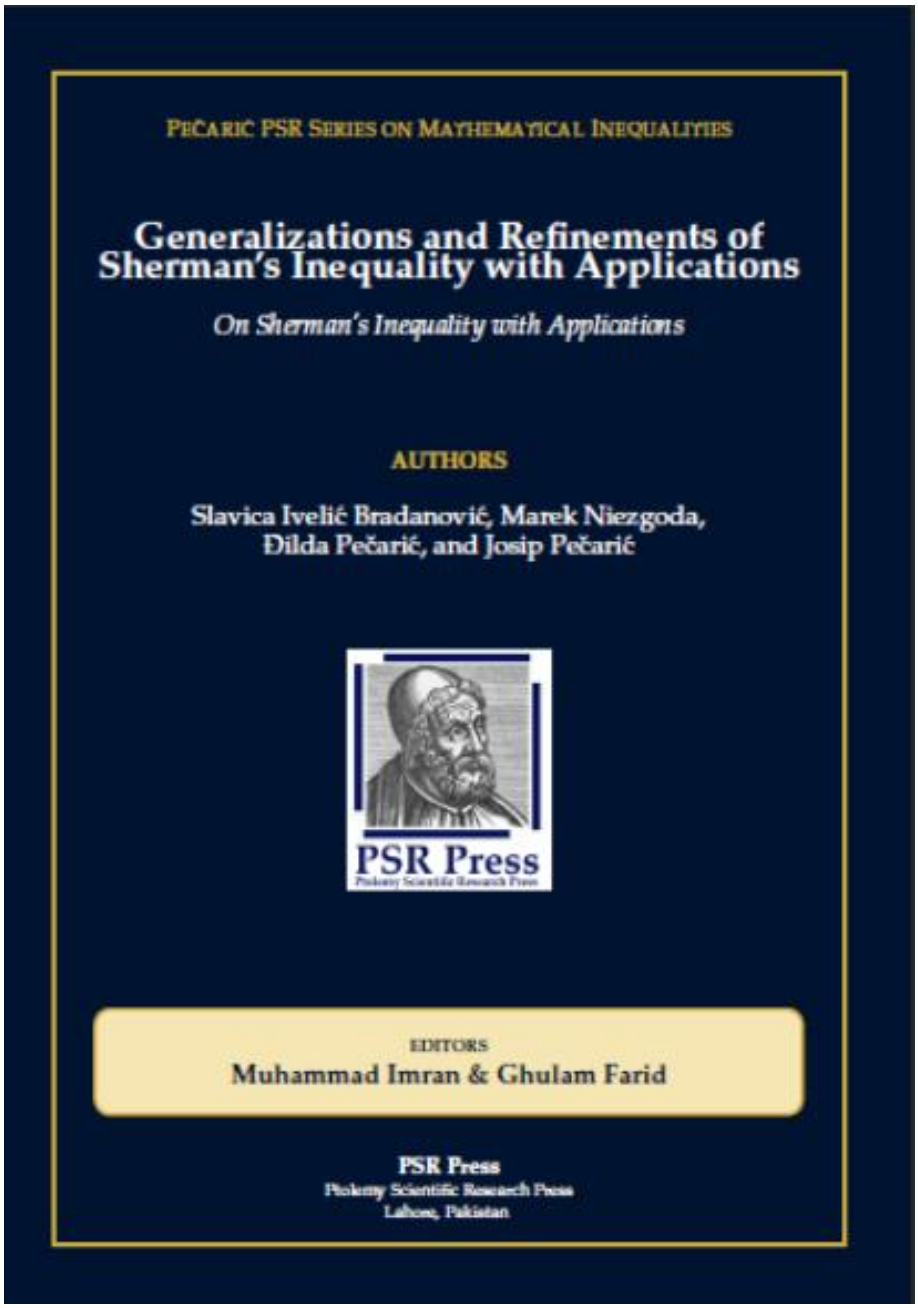
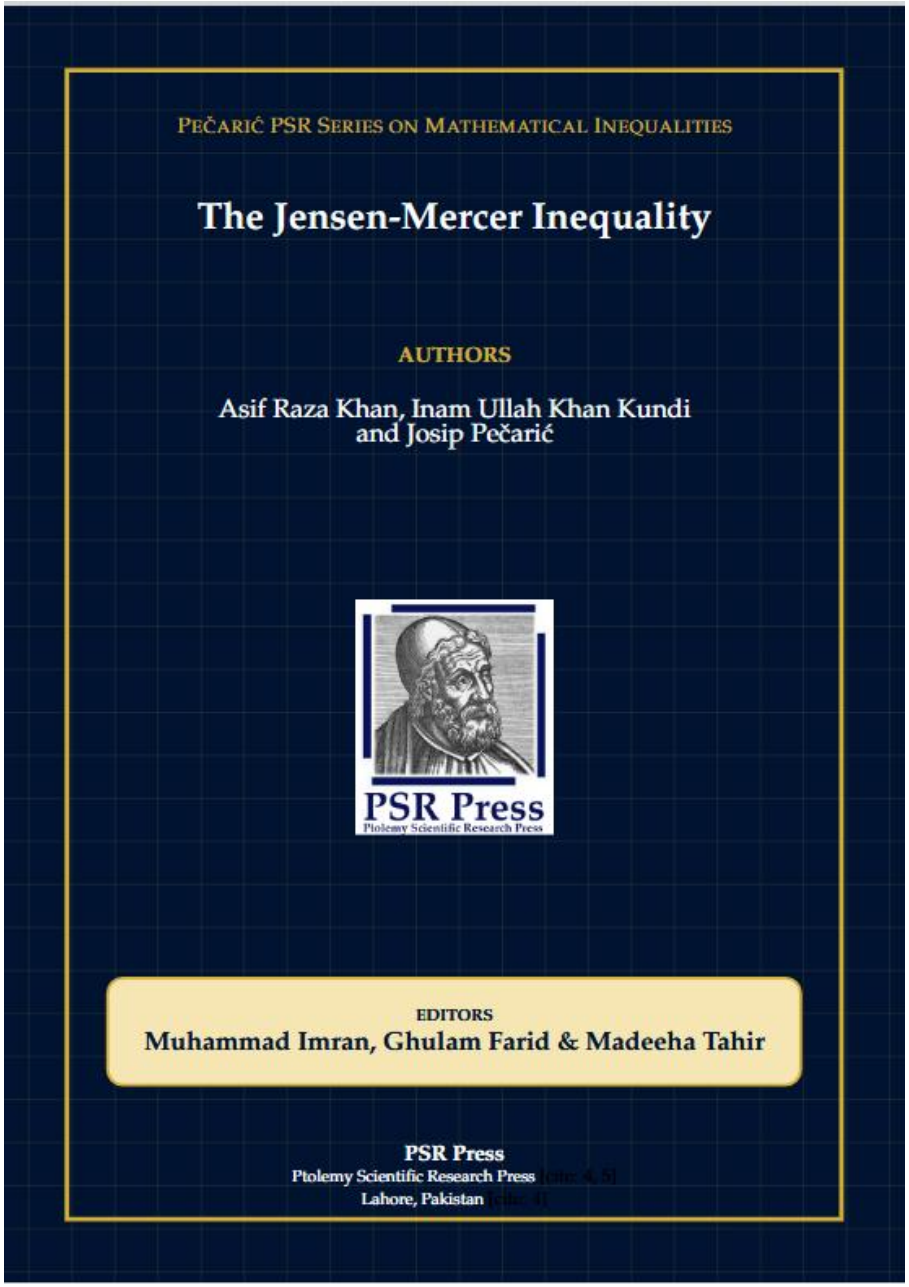
I Final-Jensen-Mercer-Book-by-Khan-and-Josip-E-Pecaric.pdf